STEPHEN KING

Ejderhanın Gözleri

Türkçesi: Şebnem Çorakçı

İNKILÂP

STEPHEN KING

Ejderhanın Gözleri

Stephen King şöyle diyor:

"Kızım on üç yaşına gelinceye kadar ben de on üç roman yazıp bitirmiştim, ama hiçbirini okumuş değildi. Beni çok sevdiğini her fırsatta ifade etmesine karşın, yarattığım vampirlere, hortlaklara, garip yaratıklara ilgi gösterdiği yoktu.

Bir gece çalışma odama kapandım, başlangıçta PEÇETELER adını vermeyi tasarladığım bu kitabı yazmaya koyuldum. Taslak bittiği zaman kızım Naomi aynı hevessiz tutumuyla eline aldı. Ama okudukça kitap onu kendine esir etti. Derken bir gün yanıma gelip beni kucakladı, 'Bu kitabın bir tek kusuru var,' dedi. 'Bitmesini hiç istemiyordum, oysa bitiverdi.'

İşte bir yazarın duymayı en çok istediği söz budur, sevgili dostlarım.

O gün kızıma büyük bir saygı duydum. Artık ona hep elimden gelenin en iyisini vermeye çalışıyorum. Konuşurken onu çocuk yerine koymaya da kalkışmıyorum. Bundan böyle kitaplarımı kendim için yazdığım kadar, onun için de yazıyorum."

Ejderhanın Gözleri

© *1987,* Stephen King
Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı ile
Türkiye'deki Yayın hakkı
© *2003, İnkılâp Kitabevi*
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 10614

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Dizgi M. Pamukçuoğlu
Düzelti Faruk Kırkan
Kapak Aret Demirkaynak

ISBN: 978-975-10-0002-6

10 11 12 13   11 10 9 8 7

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna - İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
www.inkilap.com

STEPHEN KING

EJDERHANIN GÖZLERİ

(THE EYES OF THE DRAGON)

Türkçesi:
ŞEBNEM ÇORAKÇI

İNKILÂP

Bu hikaye sevgili dostum Ben Straub'a ve kızım Naomi King'e sunulmuştur.

1

EVVEL zaman içinde, Delain adlı bir krallıkta, iki oğlu olan bir Kral yaşıyordu. Delain çok eski bir krallıktı. Yüzlerce, belki binlerce kral görmüştü. Aradan çok uzun zaman geçince, tarihçiler bile pek her şeyi hatırlayamaz zaten. İyi Roland adıyla anılan bu Kral, ülkeyi yönetmiş olan kralların en iyisi olmadığı gibi, en kötüsü de değildi. Kimseye pek fazla kötülük etmemeye çalışır, genellikle başarırdı. İyi işler yapmaya da çalışırdı, ama ne yazık ki bunda pek o kadar başarılı olamazdı. Sonuç olarak, *vasat* bir kral görünümü yansıtıyordu. Öldükten sonra uzun süre hatırlanıp hatırlanmayacağından pek emin değildi. Ölüm de her an çalabilirdi kapıyı. Yaşlanmıştı artık. Kalbi ikide bir tekliyordu. Belki bir yıllık, belki üç yıllık ömrü kalmıştı. Onu tanıyan, ya da kül rengi yüzüyle titreyen ellerini gören herkes, pek pek beş yıl içinde Needle'ın* dibindeki sarayda yeni bir kralın tahta çıkacağından emindi... Bu işin beş yıl sürmesi bile tanrıların bir lütfu olurdu ancak. Bu yüzden ülkedeki herkes, en zengin baronla süslü metresinden, en yoksul çiftçiyle yamalı karısına kadar herkes, durmadan prensi düşünüyor, prensten söz ediyordu... Yani Roland'ın büyük oğlu Peter'den.

Ama bir tek kişi vardı ki, o bambaşka şeyler düşünmekte, planlamakta, tasarlamaktaydı. Nasıl edip de tahta Roland'ın küçük oğlu Thomas'ı çıkarabileceğini hesaplayan bu kişi, kralın sihirbazı Flagg'dı.

(*) Needle: İğne (burada sivri kule anlamında)

2

KRAL Roland ihtiyardı. Kendisi yetmiş yaşında olduğunu söylese de, kesinlikle daha ihtiyardı. Ama oğullarının ikisi de gençti. Geç evlenmiş olmasının nedeni, daha önce karşısına hoşuna giden bir kadın çıkmamış olmasıydı. Bir neden daha vardı: Delain'in Ana Kraliçesi, yani Roland'ın annesi, herkese olduğu gibi Roland'ın gözüne de ölümsüzmüş gibi görünüyordu o sıralar... Kraliçenin kendi de inanıyordu zaten buna. Ülkeyi elli yıl boyunca yönettikten sonra, günün birinde çay içerken, bir haftadır kendisini enikonu rahatsız eden öksürüğünü dindirmek için ağzına bir limon dilimi atmıştı. O sırada bir soytarı Ana Kraliçeyi eğlendirmeye çalışıyordu. Özenle yapılmış beş kristal topu havaya ata ata gösteri yapmaktaydı. Tam kraliçe limon dilimini ağzına attığı sırada, soytarı cam toplardan birini yere düşürdü. Top, Doğu Salonu'nun taş zeminine çarpıp büyük bir gürültüyle tuz-buz oldu. Ana Kraliçe bu sesi duyunca şaşkınlıkla soluğunu içine çekti. Bu hareketiyle limon dilimini gırtlağına çekmiş oldu, çabucak boğularak öldü. Dört gün sonra Needle Sarayı'nda Roland'ın taç giyme töreni yapıldı. Soytarı o töreni göremedi. Needle'ın arkasındaki idam yerinde, cellâtın baltasıyla can vereli üç gün oluyordu çünkü.

Veliahtı olmayan bir kral herkesi sinirli ederdi. Hele yaşı elliyse ve kafası kelleşmeye başlamışsa. Bu nedenle Roland'ın çabucak evlenip veliaht sahibi olması kendi yararınaydı. Yakın danışmanı Flagg da bunu ona her fırsatta hatırlatıyordu. Yaşı elliyi bulduğuna göre, bir kadının karnında çocuk oluşturabilme yıllarının pek fazla olmadığını da hatırlatıyordu. Hemen evlenmesini, hayallerindeki soylu kadına rastlama umudundan vazgeçmesini söylüyordu Flagg ona. Eğer hayalindeki kadın, bir erkeğin karşısına elli yaşına kadar çıkmamışsa, belki de hiç çıkmayacaktır, diyordu.

Roland bu sözlerdeki gerçeği gördü, razı oldu. Razı olurken, o hortlak suratını sürekli olarak kukuletasınınaltına saklamaya çalışan Flagg'ın, aslında yüreğindeki en gizli sırrı bildiğinin pek farkında değildi. Kralın hayalindeki kadına rastlayamamış olması, kadınların onun hayalinde pek fazla yer almamasından ötürüydü. Kadınlar kaygı uyandırıyordu onun yüreğinde. Onların karnında çocuk oluşturan o olayın da pek yeri yoktu kralın hayallerinde. O da kaygılandırıyordu kralı.

Ama yine de sihirbazın öğütlerindeki gerçeği görüyordu. Ana Kraliçe'nin cenazesinden altı hafta sonra krallık çok neşeli bir olayı kutlamaktaydı. Kral Roland, ilerde Peter'la Thomas'ın annesi olacak olan Sasha'yla evleniyordu.

Roland, Delain'de kimsenin çok sevmediği, kimsenin nefret de etmediği bir tipti. Ama Sasha'yı herkes çok sevdi. İkinci oğlunu doğururken ölmesi bütün krallığıbir yıl bir gün süren kapkara bir yasa gömdü. Sasha, Flagg'ın krala gelin olarak önerdiği altı kadından biriydi. Roland bu kadınların hiçbirini tanımıyordu. Hepsi de aileleri ve mevkileri açısından benzer durumdaydılar. Hepsi soyluydu, ama hiçbirinde hanedan kanı yoktu. Hepsi sessiz, çekingen, hoş kadınlardı. Flagg krala öğütler verip kendisine rakip olacak birini önermiyordu elbette. Roland'ın Sasha'yı seçmesi, yarım düzine kadının arasında en sessiz ve en çekingen görüneni o olduğu içindi. Dolayısıyla kendisini en az korkutan o olacaktı herhalde. Böylece evlendiler. Sasha, çok küçük bir baronluk olan Batı Baronluğu'ndan gelmeydi. Evlendiği sırada on yediyaşındaydı. Kraldan otuz üç yaş daha gençti. Düğün gecesinden önce hiçbir erkeği iç çamaşırsız görmüş değildi. O gece kocasının sümsük penisini görünce, "Nedir o, kocacığım?" diye sormuştu ilgiyle. Eğer bunu sormak için başka sözler seçmiş olsa, ya da aynı sözleri biraz farklı bir ses tonuyla söylemiş olsa, gecenin olayları tümüyle farklı olur, tarihin akışı da yön değiştirebilirdi. Flagg'in kendisine daha bir saat önce içirdiği o iksire

rağmen, Roland içine kapanabilir, karısından uzaklaşabilirdi. Ama Roland o soruyu soran karısını tam gerçekte olduğu gibi gördü o anda... Çok genç bir kız... Bebek yapma konusunda kendisinden bile daha az şey bilen bir genç kız... Dudaklarının, içine hiç kötülük karışmamış bir ifadeyle kıvrıldığını da görüyordu. O anda onu sevmeye başladı kral... Delain'de herkesin de seveceği gibi.

"Kralın demiri o," dedi.

Sasha kuşkulu bir sesle, "Pek de demire benzemiyor," diye mırıldandı.

"Tavını bulmadı daha."

"Ya! Tavı ne zaman peki?"

Kral yatağa, onun yanına yatarken, "Eğer bana güvenirsen, sana birazdan gösteririm," dedi. "Onu aslında sen Batı Baronluğu'ndan yanında getirdin ama haberin yok."

3

DELAİN halkı Sasha'yı iyi yürekli olduğu için seviyordu. Büyük hastaneyi yaptıran, Kraliçe Sasha'ydı. Ayı avı bayramından ötürü gözyaşı döken de Kraliçe Sasha'ydı. Nitekim sonunda Kral Roland o geleneği yasaklamak zorunda kalmıştı. Havalar kurak gittiği yıl vergi almaması için Krala yalvaran da Kraliçe Sasha'ydı. Ulu Ağaç'ın yaprakları bile kurumuştu o yıl. Şimdi diyeceksiniz ki, Flagg hiç kraliçeye karşı komplo kurmuyor muydu? Başlangıçta kurmuyordu. Bunlar önemsiz konulardı ona göre. Kendisi gerçek bir sihirbaz olduğu, yüzlerce yıl yaşamış olduğu için, önemsiz ve küçük buluyordu böyle konuları.

Vergi almama işini bile önemsemedi, ona da razı oldu. Razı oluşunun nedeni, önceki yıl Delain donanmasının Andua korsanlarını yenip dağıtmış olmasıydı. Yüz yıldır Delain'in güney kesimlerini kasıp kavurmuştu Andua korsanları. Şimdi artık korsan reisinin başı bir mızrağın tepesinde, saray du-

varlarının dışında gelip geçene sırıtıyor, Delain hazinesi de o yağmadan gelenlerle tıka basa dolu bulunuyordu. Önemli konularda, devlet işleriyle ilgili konularda, Kral yine yalnızca Flagg'ın sözünü dinlerdi. Bu yüzden aldırış etmemişti Flagg olup bitenlere. Başlangıçta o da mutluydu.

4

ROLAND gerçi zamanla karısını sevmeyi öğrendi ama, pek çok erkeğin tatlı bulduğu o faaliyeti, hani en aşağı aşçı yamağını da, en yüce tahtın varisini de yaratan o faaliyeti hiçbir zaman sevemedi. Sasha'yla ikisi ayrı yatak odalarında yatıyorlardı. Kral karısını pek sık ziyaret etmiyordu. Ziyaretler yılda beş altı kereden fazla değildi. Bunların bazısında demir tavını bulmuyordu... Hem de Flagg'ın giderek gücünü arttıran iksirlerine, Sasha'nın hiç şaşmayan tatlılığına rağmen. Bununla birlikte, evliliklerinin dördüncü yılında Peter annesinin yatağında oluştu. O gece Roland, Flagg'ın o yeşil, köpüren iksirine de ihtiyaç duymamıştı. İksir her seferinde kafasını biraz garip hissetmesine yol açıyor, Kral delirdiğini sanıyordu zaten. O gün adamlarından on ikisiyle birlikte 'Koruma' bölgesinde ava çıkmıştı. Roland'ın en sevdiği şeydi av. Ormanın kokusu, havanın o keskinliği, boru sesleri, omzundaki yayın ağırlığı harikaydı. Delain'de barut da bilinmekteydi ama, pek seyrek kullanılıyordu. Avı delikli boruyla vurmak zaten aşağılık ve iğrenç bir uygulama sayılıyordu.

Odaya geldiğinde, Sasha'yı yatakta kitap okur bulmuştu. Kralın gözleri alev alev, sakallı çehresi ışıl ışıldı. Sasha kitabını göğsüne koydu, kocasının anlattıklarını dikkatle dinledi konuşurken. Elleri durmadan kıpırdıyordu Kralın. Hikâyenin sonuna doğru, yayını nasıl gerdiğini, babasından kalma

Sivri Çekiç adlı oku nasıl fırlattığını gösterebilmek için hafif geri çekilince Sasha güldü, ellerini çırptı, kocasının kalbini tümüyle kazandı.

Kralın 'Koruma' bölgesi, avlana avlana pek kelleşmişti. Modern çağlara gelinceye kadar, insan orada bol sayıda iri geyiğe rastlayamaz olmuştu. Hatırlanabilen zaman içinde, orada ejderha gören ise hiç yoktu. O ormanda böyle mitoloji hayvanlarının hâlâ bulunabileceğini söyleseniz, çoğu kimseler gülerdi. Ama o gün güneşin batmasından bir saat önce Roland'ın grubu, tam dönmek üzereyken, işte öyle bir ejderha bulmuşlardı... ya da ejderha onları bulmuştu.

Ejderha çalıların arasından hızla çıktığında vücudunun kabukları yeşilimsi bakır renginde parlıyor, kenarlarında sümüklerin kuruduğu burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. Pek küçük bir ejderha da sayılmazdı yani. İlk deri değiştirme dönemine yaklaşmış bir erkekti. Av grubunun üyeleri sersemlemiş, ne yaya bir ok sürebilmiş, hattâ ne de kıpırdayabilmişlerdi.

Hayvan avcılara bir baktı, normal zamanda yeşil olan gözleri sararmıştı, kanatlarını hafifçe çırptı. Uçup kaçması diye bir şey söz konusu değildi. Kanatlarının onu taşıyacak kadar güçlenmesi için aradan daha bir elli yıl geçmesi, bu arada belki iki kere deri değiştirmesi gerekirdi. Ama bebek ejderhaların kanadını vücuduna yapışık tutan, on-on iki yaşında kopup düşen o zar yoktu artık. Bir tek kanat çırpışının yarattığı rüzgâr, baş avcının eğerden yere yuvarlanmasına, borazanının elinden uçmasına yol açmıştı.

Grupta sersemleyip hareket yeteneğini kaybetmeyen tek kişi Roland'dı. Gerçi öğünmüş olmamak için Sasha'ya söylemiyordu ama, bundan sonraki bir hareketinde gerçek anlamda kahramanlık ve sportmenlik izleri gizliydi. Eğer Roland zamanında harekete geçmemiş olsa, tüm grubu soluğuyla haşlar, kızartma yapardı o ejderha. Roland atını birkaç adım öne

sürmüş, okunu fırlatıvermişti. Ok dosdoğru hedefe uçmuş, ejderhanın boğazının hemen altındaki o yumuşak çukura saplanmıştı. Hayvan alev püskürtebilmek için gerekli havayı oradan alırdı. Son alevlerini fışkırtarak hemen devrildi, çevredeki çalıları tutuşturuverdi. Avcılar alevleri çabucak söndürdüler. Birazını suyla, birazını birayla, birazını da üzerine işeyerek. Ama şimdi düşünüyorum da... sidiklerinin de çoğu biraydı zaten. Çünkü Roland ava çıktı mı, yanına çok bol bira alır, dağıtırken hasislik de etmezdi.

Yangın beş dakika içinde söndurüldü, ejderhanın karnı da onbeş dakika dolmadan yarılıp boşaltıldı. İşkembesi çıkarılıp toprağın üzerine konulurken, hayvanın burnuna bir çaydanlık tutsanız fokur fokur kaynardı. Kanları damlayan dokuz odacıklı kalbi büyük bir tören havası içinde Roland'a götürüldü. Roland geleneğe uyarak o kalbi çiğ çiğ yedi, çok da beğendi. Tek üzüldüğü ömründe bundan bir kere daha yiyemeyeceğinden hemen hemen emin olmasıydı.

Belki o gece bu kadar güçlü olmasını yediği ejderha yüreği sağlamıştı. Belki sebep yalnızca avdan duyduğu sevinç, ya da başkaları aptala döndüğü sırada kendisinin çabucak ve soğukkanlı biçimde harekete geçmiş olmasından gelen gururdu. Budala gibi eğerlerinin üzerinde oturakalmıştı avcılar....Bir tek baş avcı hariç tabii. O da budala gibi sırtüstü yatar durumdaydı. Hangi nedenle olursa olsun, Sasha ellerini çırpıp, "Yaşa, benim cesur kocacığım!" diye bağırınca Roland yatağa sıçrayıverdi. Sasha onu gözleri iri iri açılmış, yüzünde kocasının zaferini yansıtan bir gülümsemeyle karşıladı. O gece Roland karısını ilk defa ayık olarak kucaklamanın zevkini tattı. Dokuz ay sonra (ejderhanın kalbinin her odacığı için bir ay) Peter yine aynı yatakta dünyaya geldi, tüm krallık bayram etti. Artık tahtın bir varisi de vardı.

5

ŞİMDİ siz sanırsınız ki (tabii eğer bu konuda düşünme zahmetine katlandıysanız) Peter'in doğumundan sonra Roland herhalde artık Flagg'in iksirini içmekten vazgeçmiştir. Ama öyle olmadı. İksiri hâlâ arada sırada içmeye devam ediyordu. Sasha'yı çok sevdiği, onu memnun etmek istediği için yapıyordu bunu. Dünyanın bazı taraflarında insanlar yalnız erkeklerin seksten zevk aldığını varsayar, kadınları rahat bırakırsanız daha hoşlarına gideceğine inanırlar. Ama Delain halkının böyleacayipsaplantıları yoktu. Dünyanın en hoş yaratıklarını oluşturan faaliyetten kadınların da normal bir zevk aldığını varsayarlardı. Roland karısına bu konuda gerekli dikkati yöneltmediğinin farkındaydı. Yine de elinden geleni yapmakta kararlıydı... Flagg'in iksirini içmek zorunda kalsa bile. Roland'ın kraliçeyi ziyarete ne kadar seyrek gittiğini bilen tek kişi de Flagg'di.

Peter'in doğumundan dört yıl kadarsonrakiyılbaşı günü Delain'de müthiş bir tipi başladı. O sıra yaşayanların belleğinde bundan büyük tipi; bir teki hariç, hiç olmamıştı. O eski tipiyi zaten size daha sonra anlatacağım.

Flagg kendinin bile anlamadığı bir içgüdüyle o gün krala iki kat sert bir iksir karıştırıp hazırladı. Belki de rüzgârın getirdiği bir şey zorlamıştı onu böyle yapmaya. Normal zamanda Roland onu tadınca yüzünü buruşturur, belki de bir kenara bırakıverirdi. Ama fırtınanın heyecanı, yılbaşı partisinin pek neşeli geçmesine yol açmıştı. Roland da iyice sarhoştu. Şöminedeki ateş ejderhanın ölürken burnundan çıkardığı alevleri hatırlatıyordu. Nice kere, getirilip duvara asılmış olan ejderha kafasına kadeh kaldırmıştı. Yeşil iksiri de bu yüzden bir dikişte içip bitirdi, hemen ardından içini kötü bir şehvet duygusu bürüdü. Hemen yemek salonundan çıkıp Sasha'yı ziyaret etti. Onu sevmeye çalışırken canını da acıttı.

Sasha hıçkırarak, "Lütfen, kocacığım!" diye bağırdı.

"Özür dilerim," dedi Roland. "Koc..." Kelimenin ortasında derin bir uykuya daldı, yirmi saat boyunca da uyanmadı. Sasha onun soluğunun o gece nasıl garip koktuğunu hiç unutamadı. Çürümüş et gibi, ölüm kokusu gibiydi. Ne yedi acaba... ne içti, diye merak etti kadın.

Roland bir daha Flagg'in iksirine elini bile sürmedi. Ama Flagg yine de çok memnundu. Dokuz ay sonra Sasha ikinci oğlu olan Thomas'ı doğurdu, doğururken de öldü. Böyle şeyler olağan şeylerdi tabii. Herkes üzülüyor ama hiç kimse pek şaşırmıyordu. Olup biteni bildiklerine inanıyorlardı. Ama Sasha'nın ölüm nedenini koca krallıkta tek bilenler, Anna Crookbrows adlı ebe ile kralın sihirbazı Flagg'di. Sasha'nın her şeye burnunu sokması karşısında, sonunda sabrı tükenivermişti Flagg'in.

6

ANNESİ öldüğünde Peter henüz beş yaşındaydı ama yine de annesini hiç unutmadı, hep sevgiyle hatırladı. Onu tatlı, şefkatli, sevgi dolu, merhametli bir insan olarak tanıyordu. Yine de, beş yaş epey genç bir yaş olduğundan, anılarının çoğu o kadar da net değildi. Yalnız bir tanesi netti çocuğun zihninde... bir keresinde annesi sitem etmişti ona. Çok sonraları o sitem büyük önem kazanmıştı Peter'in hayatında. Konu peçeteyle ilgiliydi.

Her yıl beşinci ayın birinde sarayda bir şölen verilir, ilkbahar ekimleri kutlanırdı. Peter beş yaşına geldiğinde, onun da ilk defa olarak katılmasına izin verildi. Gelenek gereği, Roland masanın başında oturacak, veliaht prensi sağına alacaktı. Kraliçe ise masanın öbür başına oturmak zorundaydı. Böyle olunca, Peter doğal olarak yemek boyunca annesinden uzakta kalacak demekti. Bu yüzden Sasha ona önceden bol bol öğütler

verdi, nasıl davranacağını öğretti. Oğlunun terbiyeli ve nazik görünmesini istiyordu. Yemek süresince tek başına oturacak demekti çocuk... babasının nezaketle, görgüyle hiçbir ilişkisi yoktu çünkü.

Belki bazılarınız, Peter'i her alanda eğitme görevinin neden Sasha'ya düştüğünü merak etmişsinizdir. Mürebbiyeleri yok muydu bu çocuğun? (Aslında iki tane vardı.) Sırf prense hizmet etmek üzere tutulmuş hizmetçiler yok muydu? (Taburlar dolusu vardı) Ama mesele bu insanların Peter'e bakmasını sağlamak değil, onları Peter'den uzak tutabilmekti. Sasha oğlunu mümkün olduğu ölçüde kendi istediği gibi büyütmek istiyordu. Oğlunun nasıl büyütülmesi gerektiği konusunda çok kesin görüşleri vardı. Onu çok seviyor, sırf bencil nedenlerle bile hep onun yanında olmayı istiyordu. Ama aynı zamanda, Peter'in yetiştirilmesi konusunda kendisine derin ve ciddi bir sorumluluk düştüğünün farkındaydı. Günün birinde kral olacaktı bu küçük çocuk. Her şeyden çok da, onun iyi bir insan olmasını istiyordu Sasha. İyi bir çocuk, iyi bir kral da olur, diye düşünmekteydi.

Kralın salonlarında verilen büyük şölenler pek derlitoplu geçmezdi. Dadıların çoğu da, böyle zamanlarda çocuğun masada nasıl davrandığına aldırış etmezlerdi.*"Nasılsa Kral olacak o!"* derlerdi kendilerinden onu eleştirip hareketlerini düzeltmeleri istenince. *"Etin sosunu masaya dökse ne olur ki? Çenesinden yakasına salça akıtsa, hatta o yakaya ellerini silse ne olur? Eskiden Kral Alan bazen tabağına kusmaz mıydı? Sonra da soytarıyı çağırıp, 'İç bakalım şu güzel çorbayı,' demez miydi? Kral John sık sık balıkların başlarını ısırmaz mıydı? Gövdelerini de servis yapan kızların yakalarından içeri atmaz mıydı? Nasılsa bu şölen de hepsi gibi sona ermeyecek mi? Davetliler yemekleri tabaklarından alıp birbirine fırlatmayacaklar mı er geç?"*

Sasha bu yüzden Peter'e her şeyi dikkatle öğretti, sofrada onu her an izledi. Daha sonra, çocuk uyumak üzere yatağa yattığında, annesi konuştu onunla.

İyi bir anne olduğu için önce ona sofradaki davranışlarıyla ilgili sevgi dolu iltifatlar etti. Gerçekten de, çocuğun genel davranışı örnek sayılabilecek nitelikte olmuştu. Ama yaptığı hataları kendisi düzeltmezse kimsenin düzeltmeyeceğini biliyordu Sasha. Onu da hemen, şu birkaç yıl içinde, çocuk annesine tapma dönemindeyken yapmalıydı. Bu yüzden, iltifatlarını bitirince "Bir tek yanlış hareket yaptın, Peter," dedi. "Onu bir daha yaptığını görmek istemiyorum."

Peter yatağından o iri lacivert gözleriyle annesine bakıyordu.

"Neydi o, anne?" diye sordu.

"Peçeteni kullanmadın," dedi annesi. "Onu tabağının yanında öylece, katlanmış durumda bıraktın. Ben baktıkça üzüldüm buna. Kızarmış pilici ellerinle yedin,iyi ettin, çünkü tüm erkekler öyle yiyor. Ama pilici elinden bıraktığın zaman parmaklarını gömleğine sildin. Bu hiç doğru bir şey değil."

"Ama... Babam da... Bay Flagg de... öteki soylular da..."

"Bırak şu Flagg'i! Delain'in öbür soylularını da bırak!" Sasha öyle bağırmıştı ki, Peter yatağında büzülür gibi oldu. Annesinin yanaklarının böylesine kızarmasına sebep olduğu için kendinden utanıyordu. "Baban ne yaparsa doğrudur, çünkü o Kral. Sen Kral olunca, sen de her zaman haklı olacaksın. Ama Flagg hiç de Kral değil. Olmayı ne kadar isterse istesin, yine de değil. Soylular da Kral değiller. Sen de henüz değilsin. Yalnızca görgü kurallarını unutan küçük bir çocuksun."

Oğlunun korktuğunu farkedince gülümsedi, elini onun alnına dayadı.

"Sakin ol, Peter," dedi. "Bu çok küçük bir şey. Ama yine

de önemli... çünkü zamanı gelince sen de Kral olacaksın. Haydi koş da, karatahtanı getir.''

''Ama şimdi yatma zamanı...''

''Bırak yatma zamanını da! Yatma zamanı bekleyebilir. Getir tahtanı.''

Peter fırlayıp tahtayı almaya koştu.

Sasha tahtanın kenarına asılı tebeşiri eline aldı, özenle üç harf yazdı. ''Bunu okuyabiliyor musun, Peter?''

Çocuk başını evet anlamında salladı. Büyük harflerin çoğunu tanıdığı halde, okuyabildiği kelimelerin sayısı birkaç taneyi geçmiyordu. Bu kelime de onlardan biriydi. ''Burada GOD* yazılı,'' dedi.

''Evet, doğru. Şimdi bunu tersinden yaz, bakalım ne çıkacak.''

''Tersinden mi?'' dedi Peter kuşkulu bir sesle.

''Evet, öyle.''

Peter yazdı. Harfleri annesinin yazısının bir satır altında, eğri büğrü belirdi. Çocuk yine bildiği bir kelimeyle karşılaşınca şaşırmıştı.

''DOG*! Anne! DOG diyor burada!''

''Evet, DOG diyor.'' Annenin sesindeki hüzün, Peter'in heyecanını hemen söndürdü. Kadın parmağını bir kelimeden öbürüne kaydırarak, ''İşte bunlar insan yaratılışının iki yanıdır,'' dedi. ''Bunları asla unutma, çünkü günün birinde Kral olacaksın sen. Krallar büyürler, uzun boylu olurlar... dokuzuncu deri değişimine gelmiş ejderhalar kadar büyük olurlar.''

''Ama babam büyük de değil, uzun boylu da değil,'' diye itiraz etti Peter. Roland gerçekten de hem kısa, hem de çarpık bacaklıydı. Ayrıca içtiği biralar, yediği yemekler nedeniyle kocaman bir de göbeği vardı.

(*) GOD: Tanrı
(*) DOG: Köpek

Sasha gülümsedi.

"Büyük ama," dedi. "Krallar görünmeyen biçimlerde büyürler, Peter. Ve bu bir anda olur. Needle Sarayı'nda ellerine asayı aldıkları anda, taç başlarına konduğu anda olur!"

"Büyürler mi?" Peter'in gözleri iri iri açılmıştı. Konunun sofrada peçetesini kullanmamasından epey uzaklaştığının farkındaydı. Ama o tatsız konunun arada kaynadığına pek üzülmüyordu, çünkü bu yeni konu çok daha ilginçti. Hem bir daha peçetesini kullanmayı unutmamaya zaten kendi kendine söz vermişti... eğer annesi için önemliyse, kendisi için de önemli demekti.

"Büyürler tabii. Krallar koskocaman olurlar. Ve işte o zaman özellikle dikkatli olmaları gerekir. Çünkü büyük bir insan, gezmeye çıktığı zaman, bulunduğu yere döndüğü zaman, ya da yanlış bir yere oturduğu zaman bile farkında olmadan daha küçük insanları ezebilir. Kötü Krallar böyle şeyleri sık sık yaparlar. Sanıyorum iyi Krallar bile bunu yapmaktan her zaman kaçınamazlar."

"Galiba anlayamıyorum..."

"Öyleyse biraz daha dinle." Sasha parmağıyla karatahtaya vurdu. "Din adamlarımız diyorlar ki, bizim yaratılışımızın birazı Tanrı, birazı da Ayağıyarık'mış. Ayağıyarık kim, biliyor musun, Peter?"

"Şeytan."

"Evet. Ama uydurma masalların dışındaki şeytanların sayısı aslında pek azdır, Peter. Kötü insanlar şeytandan çok köpek gibidirler. Köpekler dost hayvanlardır ama, aptaldırlar, bilirsin. Kadınlarla erkekler de sarhoş oldukları zaman genellikle öyle olurlar. Köpekler heyecanlandıkları zaman, akılları karıştığı zaman, ısırmaya kalkarlar. İnsanlar da heyecanlanınca, ya da akılları karışınca, döğüşmeye kalkarlar. Köpekler çok iyi ev hayvanıdır, çünkü sadıktır. Ama bir insan yalnızca ev hayvanı gibiyse, bence o insan kötü bir insandır. Köpekler cesur olabilir... ama korkak da olabilir. Ka-

ranlıkta ulurlar, kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp kaçarlar. Köpek, sahibinin elini yalayacaksa, sahibi iyi insansa da yalar, kötü insansa da yalar. Çünkü köpekler iyiyle kötünün arasındaki farkı bilmezler. Köpekler çer çöp yer, midesinin almadığını kusar, sonra gidip yenisini yer.''

Bir an sustu. Belki de aşağıdaki şölen salonunda şu sıra neler olduğunu düşünüyordu. Belki kadınlarla erkekler iyi niyetli sarhoş kahkahalar atıyorlar, birbirine yiyecek fırlatıyorlar, sonra yan dönüp sandalyelerinin yanına, yere kusuyorlardı. Roland da onlar gibiydi. Bazen kocasına baktıkça üzülüyordu Sasha. Ama onu suçlamıyor, başının etini de yemiyordu. O da öyle bir insandı işte. Belki karısını memnun etmek için değişeceğine söz verirdi, hatta kendini zorlayıp değişebilirdi bile... ama ondan sonra bir daha aynı adam olamazdı.

''Sana söylediklerimi anlıyor musun, Peter?''

Çocuk başını sallayarak anladığını belli etti.

''Güzel! Şimdi söyle bakalım bana.'' Oğluna doğru eğildi. ''Köpekler peçete kullanır mı?''

Peter kendini küçük düşmüş hissedip utanarak yüzünü yere eğdi, tahtanın çerçevesine baktı, başını iki yana salladı. Demek konu kendi sandığı kadar da sapmamıştı. Akşam çok yoğun geçtiği için, ya da kendisi çok yorgun olduğu için, gözlerine yaşlar doldu, yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. Çocuk hıçkırma isteğini gemlemeye uğraştı, hıçkırıklarını göğsüne hapsetti. Sasha bunu görünce hayranlık duydu.

''Bir peçete uğruna ağlama, sevgili yavrum,'' dedi. ''Niyetim bu değildi.'' Kocaman hamile göbeğiyle ayağa kalktı. Thomas'ın doğumu artık iyice yaklaşmıştı. ''Onun dışında davranışın örnek bir davranıştı,'' dedi oğluna. ''Bu krallıktaki hangi anne olsa, genç oğlunun bunun yarısı kadar iyi davranmasından gurur duyardı. Yüreğim sana olan hayranlığımla dolu. Sana bunları söyleyişimin tek nedeni, bir prensin annesi oluşum. Bu bazen zor gelir ama, değiştirilemez. Aslında de-

ğiştirebilsem de istemezdim. Ama unutma ki, günün birinde hayatlarımız senin hareketlerine bağlı olacaktır. Uyurken gördüğün rüyalara bağlı hayatlar bile olacaktır. Gerçi kimsenin hayatı, sofrada peçete kullanıp kullanmamana bağlı olmayacak gibi görünür ama... o bile olabilir. Olabilir. Zaman zaman hayatlar daha az, daha önemsiz şeylere bile bağlı olmuştur. Tek istediğim, ne yapıyor olursan ol, yaratılışının uygar yanını hatırlamaya çalış. İyi yanını... Tanrısal yanını. Bunu her zaman yapacağına söz verir misin Peter?''

''Söz veriyorum.''

''O halde mesele yok.'' Oğlunu hafifçe öptü. ''Bereket versin ben de gencim, sen de. Bu konuları daha birçok kere konuşacağız. Sen büyüyüp daha iyi anlamaya başladığın zaman da konuşacağız.''

Bir daha konuşamadılar... ama Peter o gün aldığı dersi asla unutmadı. Peçetesini her zaman kullandı. Çevresindekiler kullanmasa bile.

7

DERKEN Sasha öldü.

Bu hikâyede zaten artık pek fazla rolü de kalmıyor. Ama onun hakkında bilmeniz gereken bir şey daha var, o da, Sasha'nın bebekevi. Çok büyük ve çok güzel bir bebekevi vardı Sasha'nın. Hemen hemen minyatür bir şatoya benziyordu. Evlilik zamanı geldiğinde, Sasha elinden geldiği kadar neşeli olmaya çalıştıysa da, Batı Baronluğu'nda, doğup büyüdüğü yerde tanımış olduğu herkesi ve her şeyi bırakıp gitmek ona çok hüzün veriyordu. Biraz sinirliydi bu yüzden. Annesine, ''Daha önce hiç evlenmedim. Hoşlanacak mıyım, bilemiyorum,'' demişti.

Ama geride bıraktığı çocukluk anıları arasında en çok özlediği, küçüklüğünden beri hep oynadığı bebekeviydi.

Aslında iyi bir insan olan Roland her nasılsa bunu öğrendi. Evleneceği kız konusunda o da epey ürkekti (ne de olsa, o da hiç evlenmemişti daha önce). Ama yine de zaman ayırıp, ülkenin en becerikli ustası Quentin Ellender'e yeni karısı için bir bebekevi ısmarladı. "Dünyadaki en büyük ve en güzel bebekevini yap bana," dedi ustaya. "Karımın ona bakınca, eski bebekevini hemen unutmasını istiyorum."

Herhalde siz de takdir ederseniz, eğer Roland bunu ciddi söylüyorsa büyük bir budalalık ediyordu. Hiç kimse kendisini çocukken mutlu etmiş bir oyuncağı unutamaz. Yerine daha güzeli gelse de unutamaz. Sasha da eski bebekevini hiç unutmadı. Ama yenisini de çok beğendi. Beğenmemek için insanın büsbütün aptal olması gerekirdi zaten. Evi görenler, onun Quentin Ellender'in en büyük eseri olduğuna karar verdiler. Belki gerçekten de öyleydi.

Minyatür bir yazlık evdi. Sasha'nın Batı Baronluğu'nda annesi ve babasıyla oturduğu eve pek benziyordu. İçindeki her şey küçücüktü. Ama öyle ustalıkla yapılmıştı ki, insan bunların gerçekten çalışabileceğine yemin etmeye hazır olurdu... Nitekim pek çoğu da gerçekten çalışıyordu.

Örneğin ocak... ocak enikonu ısınıyor, hattâ minik yiyecek porsiyonlarını pişirebiliyordu. İçine kibrit kutusundan büyük olmayan bir kömür parçası koydunuz mu, bütün gün yanıyordu. Elinizi mutfağa uzatır, koca parmağınızla o ocağa dokunursanız, fena halde yanıyordu parmağınız. Su akıtan musluklar, sifonu çekilen tuvaletler yoktu bu evde... çünkü Delain krallığında böyle şeyler bilinmiyordu... Zaten bugün de hâla bilinmiyor; ama dikkatli davranırsanız küçük parmağınız boyundaki bir el tulumbasından pekâla su çekebiliyordunuz. Evde bir dikiş odası vardı. O odada gerçekten çalışan iplik dokuyan bir de küçük tezgâh vardı. Salondaki piyanonun tuşlarına kürdanla dokunursanız, bir ezgiyi çalabilirdiniz. Bebekevini her gören bunun bir mucize olduğunu

söylüyor, bu işte mutlaka Flagg'in de parmağı vardır, diyordu. Flagg bu söylentileri duyunca yalnızca gülümsemekle yetinmekte, hiç konuşmamaktaydı. Aslında onun bebekeviyle hiçbir ilişkisi yoktu... hatta bu işi budalaca bir oyun sayıyordu. Ama insanın büyük diye tanınmak için durmadan iddialarda bulunması, herkese kendisinin ne kadar harika olduğunu söylemesi şart değildi ve Flagg da bunu çok iyi bilirdi. Bazen susmak ve bilge görünmek de yeterdi bu iş için.

Sasha'nın bebekevinde gerçek Kaşamin halılar, gerçek kadife perdeler, gerçek porselen tabaklar vardı. Buzhane her şeyi gerçekten soğuk tutuyordu. Penceler camlı, kapılar renkli fenerliydi.

Sözün kısası, bu ev her çocuğun rüyasına girebilecek en harika bebekeviydi. Düğünde bebekevinin örtüsü açılınca Sasha sevinçle ellerini çırpmış, kocasına teşekkür etmişti. Sonradan Ellender'in dükkânına gitmiş, ona teşekkür ederken ustayı bir de reveransla selâmlamıştı. O tarihlerde hiç kimse böyle bir şey yapmazdı. Kraliçelerin sanatçı ustalara reverans yaptığı nerede görülmüştü? Roland bu işe pek sevinmiş, bebekevini yaparken gözleri iyice bozulan Ellender de olağanüstü duygulanmıştı.

Ama bu ev yine de Sasha'ya evinde bıraktığı bebekevini unutturmuş değildi. Oysa eski ev bununla karşılaştırıldığında, son derece sıradan bir oyuncaktı. Sasha yağmurlu öğle sonlarını yeni evle oynayarak geçirmeye başladı. Eşyaların yerini değiştiriyor, ocağı yakıyor, bacadan dumanların çıkışını seyrediyor, içerde çay sofrası kurulduğunu, ya da Kraliçeye yemek daveti verildiğini hayal ediyordu. Eskiden de böyle yapardı. Ama eskisi daha zevkliydi. Bunun bir nedeni, insan kendi Kraliçeyken, Kraliçeye verilen bir daveti hayal etmek keyifli olmuyordu. Zevki kaçıyordu hayalin. Belki de bu bir tek neden, tüm nedenlerin toplamıydı. Artık büyümüştü Sasha. Büyümüş olmanın, insanın çocukken sandığı gibi olmadığını

görüyordu. O zamanlar, günün birinde bir karar vereceğini, tüm oyuncaklarıyla ufak tefek hayallerini, oyunlarını kaldırıvereceğini sanıyordu. Bunun hiç de böyle olmadığını ancak şimdi anlamaktaydı. İnsanın ilgisi sönüyordu yavaşça... olan oydu. İlgi azalıyor, azalıyor, derken çocukluğun o parlak zevklerinin üzerine yılların tozu oturuyor, hepsi unutuluyordu.

8

PETER'in ilerde Krallık yapacak bir çocuk olarak, düzinelerle oyuncağı vardı... yooo, doğrusunu söylemem gerekirse *binlerce* oyuncağı vardı. Yüzlerce kurşunaskeri büyük savaşlar yapıyorlar, düzinelerle oyuncak atları bu savaşlara katılıyorlardı. Başka oyuncakları, topları, palyaçoları, hacıyatmazları, bilyeleri de vardı. Ayağına giyip boyu bir altmışmış gibi dolaşabildiği çubuklu tabanlı pabuçları vardı. Üzerinde sıçradığı sihirli bir yaylı değneği vardı. İstediği kadar resim kağıdı vardı... oysa kağıt zor bulunan bir mal olduğundan ancak zenginlerde bulunabiliyordu.

Ama şatodaki bütün oyuncaklar arasında onun en sevdiği, annesinin bebekeviydi. Batı Baronluğu'ndaki ilk evi hiç görmemişti Peter. Bu yüzden onun gözünde bebekevlerinin birincisi bu bebekeviydi. Saatlerce o evin önünde otururdu yağmurlu günlerde. Kış gelip rüzgâr karların doldurduğu mavi boğazlarda haykırırken de öyle yapardı. Çocuk döğmesi hastalığına yakalandığında (biz şimdi ona çiçek hastalığı diyoruz), bir hizmetçiye o evi getirtmiş, özel bir masanın üzerine koydurmuş, yatağının üzerine çekmiş, iyileşene kadar, aralıksız, hep onunla oynamıştı.

Bu evde yaşaması gereken minicik insanları hayalinde canlandırmaya bayılıyordu. Bazen o insanlar öyle gerçekleşiyordu ki, onları sahiden görür gibi oluyordu. Hepsinin yerine

değişik ses tonlarında konuşuyor, hepsini *icat* ediyordu Peter. Bir Kral ailesiydi o insanlar. Kral Roger vardı başlarında. Boyu uzun olmasa da, bacakları biraz çarpık olsa da, cesur ve güçlüydü. Bir zamanlar bir ejderha öldürmüştü. Karısı güzel Kraliçe Sarah'ydı. Petie diye küçük bir oğulları vardı. O onları seviyor, onlar da onu seviyorlardı. Tabii Peter evde bir çok hizmetkâr da icat etmişti. Yatakları yapsınlar, sobayı yaksınlar, su taşısınlar, yemekleri pişirsinler ve elbiseleri yamasınlar diye.

Peter erkek çocuk olduğu için, icat ettiği hikâye ve olaylar, Sasha'nın çocukken icat ettiklerine göre biraz daha haşin ve kanlıydı. Bir tanesinde Andua korsanları evin çevresini sarıyor, içeriye girip aileyi öldürmek istiyorlardı. Ünlü bir savaş yer alıyor, düzinelerce korsan öldürülüyordu ama korsanların sayısı çok fazlaydı. Son bir kere daha saldırıyorlardı. Ama saldırmadan önce, Kralın Hassa Alayı (bu role Peter'in kurşunaskerleri uygun düşüyordu) tam zamanında yetişiyor, Andua'lar denilen o kokuşmuş deniz köpeklerinin hepsini birer birer öldürüyorlardı. Bir başka hikâyede, yakındaki ormanda bir ejderha yuvası patlıyordu. Yakındaki orman denilen yer, genellikle Sasha'nın p icere önündeki kanepesiydi. Ejderhalar çevreye saçılıyor, alevli soluklarıyla evi yakmak istiyorlardı. Ama Roger'le Petie ellerinde ok ve yaylarıyla dışarı fırlıyor, ejderhaların hepsini öldürüyorlardı. Sonunda topraklar ejderha kanından kapkara kesiliyordu. Peter bu hikâyeyi bir akşam yemeğinde babasına anlattığında Roland çok hoşlanmış, kahkahalarla gülmüştü.

Sasha öldükten sonra, Flagg, Roland'a, erkek çocukların bebekeviyle oynamasını pek doğru bulmadığını söyledi. Belki çocuğu hanım evladı yapmazdı oynaması... ama belki de yapardı. Herhalde bu işin dedikodusu halka yayılırsa kulağa hiç de hoş gelmezdi. Üstelik böyle hikâyeler mutlaka duyu-

lurdu. Şato hizmetkârlarla dolup taşıyordu. Hizmetkârlar her şeyi görür, sonra da bol bol konuşurlardı.

Roland, tedirginleşerek, "Çocuk daha altı yaşında," dedi. Bembeyaz, ak suratı kukuletasının gölgelerinde, sihir hileleri kolunun yeninde gezen Flagg hep çekingenlik uyandırıyordu Kralda.

Sihirbaz, "Bir çocuğu uygun yolda yetiştirmek için altı yaş uygundur, efendimiz," dedi. "Siz iyice düşünün. Bu konudaki kararınız da, diğer konulardaki kararınız gibi doğru olacaktır."

İyice düşünün, demişti Flagg. Kral Roland da iyice düşündü. Hatta Delain'e kral olduğundan bu yana hiçbir şeyi bu kadar derin düşünmemişti desem, yeridir.

Belki bu size garip gelir. Aklınızdan Krallara düşen onca önemli görevi geçirirsiniz... Bazı mallara vergi koymak, bazılarından kaldırmak, savaş ilân etmek, suçları bağışlamak veya cezaları uygulamak gibi. Diyebilirsiniz ki, bunların yanında, bir çocuğun bebekeviyle oynayıp oynamamasının kararı nedir ki? Lâfı mı olur?

Belki haklısınız, belki de değilsiniz. Bu konuda kararı kendinize verdireceğim. Size diyeceğim ki, Roland, Delain'i yönetmiş Kralların en akıllısı değildi. Derin düşünmek ona her zaman zor gelmişti. Düşündüğü zaman, kafasının içinde koca kayalar yuvarlanıyormuş gibi hissederdi. Gözleri sulanır, şakakları zonklardı. Eğer çok derin düşünüyorsa, burnu da tıkanırdı.

Çocukken, kompozisyon, matematik ve tarih çalıştığı sıralarda başı öyle çok ağrırdı ki, saat oniki olunca dersleri bırakıp en iyi becerdiği şeyi yapmasına, avlanmasına izin verilirdi. İyi bir Kral olmaya çok uğraşıyordu. Ama Krallığın sorunlarını çözecek kadar iyi ve zeki olamayacağına, ça-

buk karar veremeyeceğine inanıyor, yanlış karar verirse de insanların bundan acı çekeceğini biliyordu. O şölenden sonra Sasha'nın Peter'e Kralları nasıl anlattığını duysa, hemen yüzde yüz hak verirdi. Krallar gerçekten diğer insanlardan daha büyüktü... Oysa kendisi bazen, keşke daha küçük olsaydım, derdi. Eğer hayatınızda hiç herhangi bir iş için yeterli olup olmadığınız konusunda kuşkuya düşmüşseniz, anlarsınız onun neler hissettiğini. Anlayamayacağınız şey, bu tür duyguların zamanla kendi kendini yemeye başladıklarıdır. Başlangıçta o işi başaramayacağınız düşüncesi doğru olmasa bile, zamanla doğru olabilir. İşte Roland'a da böyle olmuştu. Yıllar geçtikçe Flagg'a giderek daha bağımlı olmaya başlamıştı. Arasıra, gerçek kralın Flagg olduğu, yalnızca adının Kral olmadığı düşüncesi tedirgin ediyordu onu. Ama böyle şeyler aklına hep geceleri gelirdi. Gündüz olunca, Flagg'ın desteği yine memnun ederdi onu.

Eğer Sasha olmasa, Roland çok daha kötü bir Kral da olabilirdi. Bunun nedeni, geceleri arasıra duyduğu o küçük sesin gündüzki şükran duygusundan çok daha gerçeğe yakın olmasıydı. Krallığı aslında Flagg yönetiyordu... Üstelik Flagg çok kötü bir adamdı. O konuya daha sonra ne yazık ki yine döneceğiz... ama şimdilik onu bırakalım, biraz rahat edelim.

Sasha, Flagg'in Roland üzerindeki etkisini bir dereceye kadar kırmıştı. Onun verdiği öğütler hem iyi, hem pratikti. Üstelik sihirbazın öğütlerinden çok daha âdil ve iyi yürekli öğütlerdi. Sasha aslında Flagg'ı hiç sevmemişti. Zaten Delain'de pek az kişi severdi sihirbazı. Çoğu onun adından bile ürperirdi. Ama Sasha'nın nefreti pek yumuşaktı. Flagg'ın kendisini nasıl dikkatle izlediğini, nasıl giderek daha çok nefret duyduğunu bilse, onun da duyguları herhalde değişik olurdu.

9

BİR keresinde Flagg gerçekten Sasha'yı zehirlemeye çalışmıştı. Kraliçe o sıra Roland'dan iki asker kaçağının bağışlanmasını rica etmişti. Oysa Flagg, adamların Needle Sarayı'nın arkasında başlarının kesilmesini istiyordu. Asker kaçakları kötü örnekti Flagg'a göre. Bir ikisi cezasız kurtulursa, başkaları da denemeye kalkardı. Cesaretlerini kırmanın tek yolu, daha önce denemiş olanların kellelerini onlara göstermekti. Askerden kaçmayı düşünenler, üzerine sineklerin habire konup kalktığı o kellelere dikkatle bakar, Krala hizmetin ne kadar ciddi bir şey olduğunu bir kere daha düşünürlerdi.

Ama Sasha hizmetkârların birinden bu olayla ilgili Roland'ın bilmediği bilgiler öğrenmiş bulunuyordu. Kaçaklardan büyüğünün annesi ağır biçimde hastalanmıştı. Ailenin daha üç erkek, iki kız çocuğu vardı ama hepsi küçüktü. Eğer asker çocuk kaçıp evine dönmese, ailesi için odun kesmese, hepsi öleceklerdi Delain'in karakış soğuğunda. Genç olan çocuk ise, ötekinin en iyi arkadaşı olduğu için, kan kardeşi olduğu için birlikte kaçmıştı. İki kişi olmasalar, aileye kış boyu yetecek odunu kesmek belki haftalar sürerdi. İkisi birlikte hızla çalışınca, altı günde bitirmişlerdi işi.

Böyle olunca olay göze başka türlü gözüküyordu elbette. Roland da kendi annesini çok severdi. Onun uğrunda ölmeye her zaman hazır olagelmişti. Sağa sola birkaç soru sorduğunda, Sasha'nın öğrendiklerinin doğru olduğunu anladı. Üstelik çocuklar defalarca çavuşa rica etmiş, mazeret izni istediklerini subaya bildirmesini söylemiş, sadist çavuş her seferinde yan çizdiği için kaçmak zorunda kalmışlardı. Dört çeki odun kesip hazırlayınca da hemen yine karargâha dönmüşlerdi zaten. Hem de, savaş divanına verilip cellâdın baltasına teslim edileceklerini bile bile.

Roland ikisini de bağışladı. Flagg kafasını salladı, gülümsedi, "Sizin arzunuz Delain'in arzusudur, efendimiz," dedi. Dört krallığın altını kendisine verilecek olsa, yine de o an yüreğinde kabaran sapık öfkeyi Roland'a göstermezdi. Roland'ın gençleri bağışlaması Delain'de herkesi sevindirdi. Çünkü halkın çoğu hikâyenin aslını biliyordu. Bilmeyenler de çabucak ötekilerden öğrendiler. Daha sonra, başka, daha az insancıl emirler uygulanırken (bunlar da hep sihirbazın fikriydi), halk Roland'ın o bilgece, merhametli kararını hep hatırladı. Ama bütün bunlar Flagg'a vız geliyordu. O iki gencin öldürülmesini istemiş, Sasha bu işe burnunu sokmuştu. Ne diye Roland başka bir kadınla evlenmemişti sanki? Nasılsa gelin adaylarından hiçbirini tanımıyordu. Kadınlardan da hoşlanmıyordu. Niye başkasını seçmemişti? Neyse, önemi yoktu. Flagg bu bağışlama kararına gülümsedi, yakında Sasha'nın cenazesini izleyeceğine de kendi kendine söz verdi.

Roland'ın bağışlama kararını imzaladığı gece, Flagg bodrumdaki o karanlık laboratuarına indi. Orada eline kalın bir eldiven geçirdi, ölüm örümceğini yirmi yıldan beri sakladığı kafesinden çıkardı. Yeni doğmuş fare yavrularıyla beslemişti hep o örümceği. Yedirdiği farecikler in hepsi zehirlenmiş, ölmek üzereydi. Örümceğin kendi zehirini daha da arttırmak için yapmıştı. Zaten tek başına da inanılmayacak kadar kuvvetliydi örümceğin zehiri. Hayvanın rengi kan kırmızısıydı. Boyu tarla faresine yakındı. Şiş vücudu hırsla titriyor, ağzından zehirler damlıyor, Flagg'ın çalışma masasında delikler oyuyordu.

"Şimdi öl, güzelim... öl ve Kraliçeyi öldür," diye fısıldadı Flagg. Örümceği eldivenli elinde sıkıp gebertti. O eldiven sihirli çelik liflerden dokunmuştu. Zehire dayanıklıydı... Ama yine de, Flagg'ın o gece yatağına yatarken, eli şişmiş, zonklamış, fena halde de kızarmıştı.

Ezilen örümceğin vücudundan akan zehir bir kadehe doluyordu. Flagg onun üzerine biraz da konyak koydu, iyice karıştırdı. Kaşığı kadehten çıkardığında kavisinin ve biçiminin bozulmuş olduğunu gördü. Kraliçe bundan bir yudum alır almaz ölüp yere yıkılırdı. Hızlı ama çok acılı bir ölüm olurdu bu ölüm. Flagg memnun memnun gülümsedi.

Sasha her gece yatarken bir kadeh konyak içme alışkanlığındaydı. Uyumakta zorluk çekiyordu çünkü. Flagg zili çalıp bir hizmetkâr çağırttı. Niyeti içkiyi onunla Kraliçeye yollamaktı.

Sasha o gece ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu hiçbir zaman bilemedi.

Flagg içkiyi hazırladıktan birkaç saniye sonra, henüz hizmetkâr gelmeden önce, onu laboratuarın orta yerindeki drenaj deliğine boşalttı, borudan aşağıya tıslayarak, köpürerek süzülüşünü seyretti. Yüzü nefretle buruşmuştu. Tıslama sesi kesilince kristal kadehi olanca gücüyle köşeye fırlattı, kadeh bomba gibi patladı.

O sırada hizmetkâr kapıyı vurdu, içeriye girdi.

Flagg ona cam kırıklarını gösterdi. "Bir kadeh kırdım," dedi. "Temizle orayı. Saplı süpürgeyle temizle, budala... elini sürersen pişman olursun."

10

ZEHİRİ son dakikada dökmesinin nedeni, yakalanabileceğini anlamasındandı. Roland genç Kraliçeyi biraz daha az sevmiş olsa, Flagg bu rizikoyu gözealırdı. Ama Roland'ın karısını kaybedince öfkeden deliye döneceğinden, katilin kafasını bir mızrağa dikmeden rahat etmeyeceğinden korkuyordu. Bir tek bu suçun öcünü almayı kafasına takardı belki Kral. Kim işlemiş olursa olsun. Peki, bulabilir miydi katili?

Flagg, bulabileceğini sanıyordu.

Avcılık Roland'ın en iyi bildiği şeydi ne de olsa.

Böylelikle Sasha kurtulmuş oldu. O an için onu Flagg'in korkusuyla kocasının sevgisi korudu. Bu arada, Kral hâlâ pek çok konuda Flagg'ın sözünü dinlemeyi sürdürdü.

Bebekevi konusuna gelince... o konuda Sasha kazandı diyebiliriz sanıyorum. Daha sonra Flagg yine de Kraliçeden kurtulmayı başarmış olsa bile.

11

FLAGG bebekevleriyle ve hanımevladı hanedan çocuklarıyla ilgili düşüncesini seslendirdikten kısa bir süre sonra, Roland bir ara ölen Kraliçenin odasına gizlice girdi, oğlunun bu oyunu nasıl oynadığını gözledi. Kapının hemen iç tarafında duruyordu Kral. Kaşları fena halde çatılmıştı. Alıştığından çok daha derin düşünmeye çalışıyordu. Bunun da neye mal oldu ğu belliydi. Yine kafasının içinde kayalar yuvarlanıyordu, yine burnu tıkalıydı.

Peter'in bebekevini araç olarak kullanıp kendi kendine hikâyeler anlattığını, ne hayaller kurduğunu gördü. Uydurduğu hikâyeler de hiç hanımevlâdı hikâyeler değildi. Kanlarla, gök gürültüleriyle, ordularla, ejderhalarla dolu hikâyelerdi. Yani tam Kral'ın zevkine uygun hikâyelerdi. İçinden oğlunun yanına gidip oyuna katılmak geldi; ona o bebekevinde oturan aileyle ilgili daha da güzel hikayeler uydurması için yardım etmek geldi. En çok da, Peter'in bebekevini kullanarak Sasha'nın anısını yaşatmaya çalıştığını hissetti. Yüreğinde canlı tutuyordu çocuk annesini bu yolla. Roland en çok bundan memnun kaldı... çünkü kendi de çok özlüyordu karısını. Bazen öyle yalnızlık hissediyordu ki, ağlamasına ramak kalıyordu. Krallar ağlamazdı elbette... Sasha'nın ölümünden sonra birkaç kere gece uyandığında yastık kılıfını ıslak bulduysa da... o kadarı olurdu artık.

Kral odadan, girdiği gibi sessizce çıktı. Peter onu hiç görmedi. Roland o gecenin çoğunu uyanık yatarak geçirdi, gördüklerini derin derin düşündü. Gerçi Flagg'in ayıplayan tavrına dayanmak zor olacaktı ama, yine de onu ertesi sabah özel olarak görüşmek üzere çağırdı, kararlılığı zayıflamadan önce, ona söyleyeceğini söyledi. Konuyu dikkatle düşündüğünü, Peter'in istediği süre boyunca bebekeviyle oynamasına izin verilmesi görüşünde olduğunu açıkladı. Bu oyunun çocuğa bir zarar vermeyeceğine inandığını belirtti.

Baklayı ağzından çıkardıktan sonra, tedirgin bir edayla arkasına yaslandı, Flagg'in sitemine kendini hazırladı. Flagg yalnızca kaşlarını kaldırmakla yetindi... Bunu da Roland zar zor görebildi, çünkü sihirbazın suratı yine her zamanki gibi kukuletasının gölgeleri arasındaydı. "Sizin dileğiniz Krallığın dileğidir, efendimiz," dedi sihirbaz.

Roland onun ses tonundan, bu kararı beğenmediğini anlamıştı. Ama aynı ses tonu, Flagg'in konuyu daha fazla uzatmayacağını da belli ediyordu. Kral ucuz kurtulduğuna çok sevindi, rahatladı.Aynı gün daha geç saatte Flagg, Doğu Baronluğu çiftçilerinin kurak giden mevsime rağmen daha fazla vergi verebileceklerini önerdiğinde, Roland hemen kabul etti.

Koca budalanın (Flagg içinden Kralı öyle görüyordu) bebekevi konusunda kendisine zıt gitmesi Flagg için aslında o kadar da önemli değildi. Doğu Baronluğu'nun vergilerinin yükseltilmesi çok daha önemli bir konuydu. Zaten Flagg'in daha gizli bir sırrı da vardı. Onu en çok o sır memnun ediyordu. Sonunda Sasha'yı öldürmeyi her şeye rağmen başarmıştı.

12

O zamanlarda bir Kraliçe, ya da kral ailesinden herhangi bir kadın doğuma yatınca, hemen bir ebe çağrılırdı. Doktorların hepsi erkekti. Bu yüzden, çocuk doğuran bir kadının yanına girmelerine izin yoktu. Peter'in doğumuna yardım eden ebenin adı Anna Crookbrow'du. Üçüncü Güney Sokağı'nda otururdu. Sasha bu sefer Thomas'ı doğurmak üzere yatınca, yine ona haber verildi. Sasha'nın ikinci kere sancısı tuttuğunda Anna artık elli yaşını geçmiş bir duldu. Onun da bir oğlu vardı. Oğlan yirmi yaşına geldiğinde Titreme Hastalığına tutulmuştu. Bu hastalık birkaç yıl sürer, sonra da kurbanını acılar içinde öldürürdü.

Kadın oğlunu çok seviyordu. Başvurduğu çarelerin hiçbirinden sonuç alamayınca, Flagg'a gitmişti. Bu olaylar on yıl öncesinin olaylarıydı. Henüz prenslerin ikisi de doğmadığı gibi, Roland bile bekârdı daha o zamanlar. Flagg kadını o rutubetli bodrumda kabul etti. Flagg'in bodrumdaki yeri zindanlara pek yakındı. Görüşme sırasında zavallı kadının kulağına habire çığlık sesleri geliyordu. Yıllar yılı gün ışığından uzakta, kilit altında tutulmuş insanların havada kaybolan çığlıkları! Kadın ürpererek eğer zindanlar bu kadar yakındaysa, işkence odaları da yakında olmalı herhalde, diye düşündü. Zaten Flagg'in kendi odası da insanı rahatlatan bir yer sayılmazdı. Yerlere renkli tebeşirlerle acayip desenler çizilmişti. Kadın gözünü kırpıp açtıkça o desenler hareket ediyor, biçim değiştiriyormuş gibi görünüyordu. Kara bir kirişe asılmış bir kafeste iki başlı bir papağan vardı. Arasıra bağırıyor, arasıra kendi kendisiyle konuşuyor, bir başı bir şey söylüyor, öbür başı karşılık veriyordu. Küflü kitaplar duvarlardan sanki kaşlarını çatmaktaydılar. Karanlık köşelerde örümcekler ağ örüp duruyordu. Laboratuardan garip kimyasal kokular gelmekteydi. Ama kadın yine de tekleye kekeleye hikâyesini anlatmayı başardı, sonra da korku içinde bekledi.

"Oğlunu iyileştirebilirim," dedi Flagg.

Anna Crookbrow'un çirkin suratı sevincinden güzele pek yakın bir ifadeye büründü. "Efendim benim!" diye soludu, söyleyecek başka bir şey bulamayınca, "Ah, efendim benim!" diye tekrarladı.

Ama Flagg'in beyaz suratı kukuletasının içinde hâlâ ifadesizdi. Kadın yeniden korkmaya başladı.

"Ne isterseniz," dedi bu sefer. Bunu içtenlikle söylüyordu. "Ah efendimiz, ne isterseniz!"

"Bir tek iyilik isteyeceğim. Verecek misin?"

"Sevinerek!"

"Henüz ne isteyeceğimi bilmiyorum. Ama zamanı geldiğinde isteyeceğim."

Kadın onun önünde diz çökmüştü. Flagg kadına doğru eğildi, kukuletası arkaya kaydı. Suratı gerçekten pek korkunçtu. Ölü gibi bembeyaz, gözleri de birer kara delik gibiydi.

"Ya istediğimi reddedersen, kadın..."

"Etmem! Ah, efendim, etmem! Etmem! Sevgili kocamın adına yemin ederim size!"

"İyi öyleyse. Yarın gece oğlunu bana getir. Ortalık karardıktan sonra."

Kadın ertesi gece oğlunu getirdi. Çocuk habire titriyor, kafası budalalar gibi sallanıyor, gözleri dönüp akları ortaya çıkıyordu. Çenesinden salyalar damlamaktaydı. Flagg kadına bir bardak içinde koyu renk, erik suyu gibi bir ilaç uzattı. "Bunu içir çocuğa," dedi. "Ağzını yakacak ama yine de her damlasını içsin. Sonra götür karşımdan budalayı."

Kadın mırıldandı. Çocuğun titremesi bir an için artar gibi oldu... çünkü o sıra başını sallamaya çalışmıştı. Sıvının hepsini içti, sonra iki büklüm olup bağırmaya başladı.

"Çıkar onu buradan," dedi Flagg.

"Papağanın başlarından biri, *"Evet, çıkar onu buradan!"* diye haykırdı.

İkinci baş, *"Onu çıkar, burada bağırmak yasak!"* diye çığlık attı.

Kadın oğlunu eve götürürken Flagg'in onu öldürmek istediğinden emindi. Ama ertesi gün çocuğun Titreme Hastalığı tümüyle geçmişti. İyileşmişti çocuk.

Aradan yıllar geçti. Sasha, Thomas'ı doğurmak üzere sancılanınca, Flagg o kadını çağırdı, kulağına bir şeyler fısıldadı. İkisi bir odada yalnızdılar. Ama yine de, bu tür bir emri fısıldayarak vermekte yarar vardı.

Anna Crookbrow'un suratı bembeyaz kesildi. Ama Flagg'in o geceki sözlerini iyi hatırlıyordu: *"Eğer reddedersen..."*

Zaten Kral yine de iki evlât sahibi olacak değil miydi? Kendisinin bir tek oğlu vardı, ona ne demeli? Kral yeniden evlenip daha fazla çocuk sahibi olmak isterse, varsın olsundu. Delain'de kadından bol ne vardı?

Böylece kadın Sasha'nın yanına gitti, onunla cesaret verecek biçimde konuştu, sonra tam en önemli anda, kadının elinde bir bıçak parıldadı. Kimse o bıçağın açtığı ufacık kesiği göremedi. Anna hemen sonra, "Ikının, Kraliçem!" diye bağırdı. "Ikının, bebek geliyor!"

Sasha da ıkındı. Thomas tereyağından kıl çeker gibi kolaylıkla doğdu. Ama Sasha'nın kanları da çarşafın üzerine boşalıverdi. Thomas'ın doğumundan on dakika sonra annesi ölmüştü.

İşte bütün bu olaylar yüzünden, Flagg o bebekevi konusuna pek de o kadar önem vermiyordu. Esas önemli olan, Roland'ın artık yaşlanıyor olmasıydı. Flagg'a engel olan, her işe burnunu sokan bir Kraliçe de yoktu. Üstelik taca varis seçmek için elinde iki seçenek vardı bundan böyle. Peter büyüktü gerçi... ama bunun ne önemi vardı? Eğer zamanla Peter, Flagg'in amaçları için yararlı olmadığını ortaya koyarsa, onu ortadan kaldırmak kolaydı. Çocuktu henüz. Kendini savunamazdı ki!

Size Roland'ın Kral olduğunden beri hiçbir konu üzerinde bu bebekevinde olduğu kadar derin ve dikkatli düşünmediğini söylemiştim. Sonunda verdiği kararın da Flagg'in isteklerine ters düştüğünü söylemiştim. Tabii ardından, Flagg'in bunu önemsiz bulduğunu da söylemiştim.

Önemsiz miydi acaba? Buna siz kendiniz hikâyemi sonuna kadar dinledikten sonra karar vereceksiniz.

13

ŞİMDİ izninizle upuzun yıllar, göz açıp kapayana kadar geçsin... masalların en güzel yanlarından biri, olaysız zamanların böyle çabuk geçebilmesidir zaten. Gerçek hayat hiç de öyle değildir, olmadığı da iyidir. Zaman ancak tarihte çabuk geçer. Tarih de zaten kocaman bir masaldan başka nedir ki? Yalnızca geçen yılların yerine, geçen yüzyıllar konmuştur, masallar tarih olup çıkmıştır.

O yıllar süresince Flagg her iki çocuğu dikkatle gözlemliyordu. Büyümelerini Kralın omuz başından seyretmekte, Roland ölünce hangisinin Kral olması gerektiğini hesaplamaktaydı. Thomas'ın üzerinde karar kılması uzun sürmedi. Peter yedi yaşına geldiğinde, Flagg onu hiç sevmediğinden emin olmuştu. Çocuk dokuz yaşına vardığı zaman, Flagg garip ve tatsız bir keşifte bulundu. Kendisi Peter'den korkuyordu.

Çocuk güçlü kuvvetli, yakışıklı bir delikanlı oluyordu. Saçları koyu renk, gözleri lacivertti. Batı Baronluğu'nda çok yaygındı lacivert göz. Bazen Peter başını kaldırıp hafif yana eğdiğinde, babasını andırır bir hali olmuyor değildi. Ama normal zamanda Sasha'nın modeliydi. Hem görünüş olarak, hem de davranış olarak. Kısa boylu, eğri bacaklı babasının o sarsak hareketlerine karşılık (Roland ancak at üstündeyken zarif görünürdü) Peter uzun boylu ve çevikti. Avdan hoşlanır, iyi avlanırdı, ama av onun tüm hayatını oluşturmuyordu.

Derslerini de seviyordu çocuk.. Coğrafyayla tarih özellikle sevdiği derslerdi.

Babası espri yapıldığı zaman şaşkınlaşır sabırsızlık gösterirdi. Genellikle espriyi ona açıklamak zorunda kalırdı çevresindekiler. O zaman da işin zevki kaçardı. Roland'ın en sevdiği komiklikler, saray soytarılarının muz kabuğuna basıp düşmesi, kafa kafaya toslaşması, masalardaki pastaları birbirine fırlatarak kavga etmeleriydi. Roland'ın eğlencesinin sınırı o kadardı. Peter'in ise kafası hem daha hızlı, hem de daha işlekti. Tıpkı Sasha'nın olduğu gibi. O şen, çocuksu kahkahası sık sık saray koridorlarında çınlar, hizmetkârlar memnun memnun birbirlerine gülümserlerdi.

Peter'in durumunda başka çocuk olsa, kendi mevkiinden gururlanıp kasılır, daha düşük sınıflardan gelme çocuklarla oynamazdı. Oysa Peter, Ben Staad adlı bir çocukla daha sekiz yaşındayken sıkı fıkı arkadaş olmuştu. Ben Staad da onunla aynı yaştaydı. Ailesi kraliyet kanından değildi. Gerçi babası Andrew Staad ana tarafından kibar bir kana sahip olduğunu iddia edebilecek durumdaysa da, aslında onlara soylu bile denemezdi. Andy Staad'a ancak 'efendi' denilebilir, oğluna da 'efendi oğlu' denebilirdi. Üstelik bir zamanlar varlıklı olan Staad ailesi sonradan parasal sıkıntılar çeker olmuştu. Prens belki kendine arkadaş olarak seçebileceği daha garip birilerini de bulabilirdi ama herhalde sayılar pek fazla olmazdı o bulduklarının...

İlk defa Çiftçiler Yıllık Kır Partisi'nde karşılaştılar. Dediğim gibi, henüz sekiz yaşındaydılar. Kır Partisi her yıl yapılır, Krallarla Kraliçeler bunu can sıkıcı bir olay sayarlardı. Görev gereği partide şöyle bir görünür, geleneğe uyup şerefe kadeh kaldırılır, sonra çiftçilere iyi eğlenceler diler, bu yılın da verimli geçmesini diler (geçen yıl verimsiz bile olmuş olsa, onlar yine de böyle deyip) oradan çabucak uzaklaşırlardı. Roland da o tür bir Kral olsa, Peter'la Ben asla tanışamazlardı.

Ama sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, Roland *bayılıyordu* Çiftçiler Yıllık Kır Partisi'ne. Her yıl hevesle bekliyordu o bayramı kutlamayı. Geldi mi, şenliğin sonuna kadar kalıyor, hatta bazı kereler sızmış durumda, taşınarak götürülürken gürültüyle horladığı oluyordu.

Raslantı sonucu, Peter'la Ben üç ayaklı çuval yarışında birbirleriyle eşleştiler ve yarışı kazandılar. Başlangıçta çok avantajlı durumdayken, sonunda her nasılsa kıl payı kazandılar. En yakın rakip çiftten altı adım önde giderken, tökezleyip fena halde yuvarlandılar, hatta Peter'in kolu yırtıldı.

"Özür dilerim, Prensim!" diye bağırdı Ben. Yüzü solmuştu heyecandan. Belki gözünün önünde zindanlar canlanmaya başlamıştı. Kenardan seyreden annesiyle babasının gözü önünde zindanların canlandığı kesindi zaten. Andy Staad kendi kendine, "Kötü talihimiz de olmasa, hiç talihimiz kalmayacak bizim aile olarak," diye mırıldanıyordu. Ben ise, aslında kendi sebep olduğunu sandığı zarardan pişmanlık duyuyordu... Belki de geleceğin Kralının da kanının kendisininki gibi kırmızı olduğuna şaşıyordu.

Peter sabırsız bir sesle, "Budalalık etme," dedi. "Suç bendeydi, sende değil. Ben sakarlık ettim. Çabuk ol da kalk ayağa. Yetişiyorlar, baksana!"

İki çocuk, Peter'in sağ, Ben'in sol ayağının sokulu olduğu çuvalı çekip üç ayaklı bir hayvan gibi doğruldular, tekrar ileri atılmayı başardılar. Ama ikisinin de solukları kesilmişti düştükten sonra. Avantajları da çok azalmıştı. Finiş çizgisinin orada kalabalık çiftçiler grubu, aralarında da Roland, çılgınlar gibi alkışlıyorlardı. İriyarı iki çiftçi çocuğu bizimkilere yetişmiş durumdaydı. Son on metrede Peter'le Ben'i geçecekleri kesin gibiydi.

"Roland, *"Daha hızlı, Peter!"* diye haykırıp elindeki içki kupasını havada öyle delice salladı ki, içkinin çoğunu kendi başından aşağı döktü, farkına bile varmadı. *"Tavşan ol, ev-*

lât! Tavşan ol! O iki ızbandut kıçına yaklaştı, sırtına tırmanmak üzere!" diye bağırıyordu.

Ben'in annesi inlemeye başlamış, oğlunun prensle eşleşmesine neden olan kadere lanetler okuyordu.

"Kaybederlerse Ben'i sarayın en dipteki zindanına attırır," diye ağlıyordu.

"Sus, kadın!" dedi Andy. "Attırmaz. İyi Kraldır o." Buna gerçekten inanıyor, ama yine de korkuyordu. Staad talihi, Staad talihiydi ne de olsa.

Bu arada Ben kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. Kendi de inanamıyordu ama, gülüyordu işte elinde olmadan. "Tavşan mı ol dedi?"

Peter de kıkırdadı. Bacakları çok ağrıyor, sağ kolundan kanlar süzülüyor, yüzünden terler boşalıyordu. Erik rengine dönüşmekteydi yüzü. Ama kendini tutamıyordu. "Evet, öyle dedi."

"Sıçrayalım o halde!"

Finiş çizgisini geçerken pek de tavşana benzemiyorlardı. Bir çift sakat kargaya benziyorlardı daha çok. Düşmemeleri bir mucizeydi, ama her nasılsa bunu başardılar. Üç çirkin sıçrayış yaptılar, üçüncüsü onları finiş çizgisinden aşırdı, yere yıkılıp kahkahayı patlattılar.

"Tavşan!" diye bağırdı Ben. Parmağıyla Peter'i gösteriyordu.

Peter da onu göstererek, "Sensin tavşan!" dedi.

Gülerek kollarını birbirinin omzuna attılar, güçlü çiftçiler onları omuzlarına alıp kaldırdılar (Andrew Staad da bunların arasındaydı ve prensle oğlunun toplam ağırlığını nasıl taşıdığını hiçbir zaman unutamayacaktı) Roland'ın mavi kurdeleli nişanı vereceği yere taşıdılar. Roland ikisini de yanaklarından öptü, içkisinin kalanını onların başlarından aşağı boşalttı, çifçiler alkışlayıp bağrıştılar. Orada bulunanların en yaşlılarına göre, bu kadar ilginç bir yarış daha koşulmamıştı.

İki çocuk günün geri kalanını birlikte geçirdiler...Tüm hayatlarını birlikte geçirmekten de pek hoşlanacakları çok geçmeden belli oldu. Ama sekiz yaşındaki çocukların bile görevleri vardı hayatta. Hele de bir tanesi ilerde Kral olacaksa. Bu yüzden pek de istedikleri kadar sık birarada olamıyorlardı... Ancak fırsat buldukça geliyorlardı bir araya.

Bazıları onların arkadaşlığına burun büküyor, veliaht prensin sıradan bir halk çocuğuyla arkadaş olmasını doğru bulmuyordu. Ama çoğunluk onaylıyordu durumu. Delain'de sık sık, Peter'de iki dünyanın en iyi niteliklerinin toplanmış olduğu fısıldanıyordu. Hem annesinin zekası, hem de babasının halk sevgisi vardı çocukta.

Peter'in hiçbir zaman zalim damarı olmamıştı. Sineklerin kanadını yolduğu, köpeklerin kuyruklarını tutup tutup kaçışını seyrettiği dönemleri yaşamamıştı o. Hatta tersine, Kralın başseyisi Yosef bir atı öldürmek üzereyken, engelleyen Peter olmuştu. Bu hikâye Flagg'in kulağına gidince de, sihirbaz, Peter'den korkmaya başlamış, onu ortadan kaldırmak için pek de sandığı kadar bol vakti olmadığını düşünür olmuştu. Bacağı kırılan at olayında Peter hem cesaret, hem de derin bir kararlılık göstermişti çünkü ve Flagg bunların ikisinden de hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

14

PETER ahırların oradan geçerken ambarın dışındaki demir raya bağlanmış bir at görmüştü. Hayvan arka ayaklarından birini yere basmıyor, havada tutuyordu. Peter oraya doğru baktığında, Yosef'in ellerine tükürüp ovaladığını, sonra da kocaman bir çekici kavradığını gördü. Ne yapmak niyetinde

olduğu ortadaydı. Peter hem korkmuş, hem de afallamıştı. Hemen oraya koştu.

"Kim söyledi sana bu atı öldürmeni?" diye sordu.

Yosef ahırların seyisbaşıydı. Altmış yaşında olmasına rağmen dinç ve sağlamdı. Kendini bilmez veletlerin işine karışmasına pabuç bırakacak tipte biri değildi... Ovelet ister prens olsun, ister olmasın. Peter'e onu ürkütmek isteyen karanlık, korkunç bakışlarla baktı. O zaman daha dokuz yaşını bile bitirmemiş olan Peter bu bakışlar karşısında kızardı ama ürkmedi. Atın o yumuşak bakışlı kahverengi gözlerinde, "Her kim olursan ol, tek umudum sensin... ne yapabilirsen yap lütfen," dermiş gibi bir ifade okudu.

Yosef artık bir şey söylemek zorunda olduğunu hissederek konuştu. "Babam söyledi, daha önce onun babası, ondan önce de onun babası söyledi, anladın mı? Atı öldürmemi onlar söyledi işte. Bacağı kırılmış at ne kimsenin işine yarar, ne de kendinin." Çekici hafifçe havaya kaldırdı. "Sen bu çekici bir cinayet âleti olarak görüyorsun. Ama biraz büyüyünce, böyle durumlarda ne kadar yararlı olduğunu anlarsın. Bir merhamet âleti bu. Şimdi geri çekil de üstüne bir şey sıçramasın."

İki eliyle çekici daha da kaldırdı.

"İndir onu," dedi Peter.

Yosef şaşkına dönmüştü. Ömründe ona bu türlü karışan olmamıştı hiç.

"Hey! Hey! Ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi duydun *Çekici indir* dedim." Bu sözleri söylerken Peter'in sesi daha bir toklaşmıştı. Yosef birden, şu tozlu avluda karşısına dikilmiş komut verenin geleceğin kralı olduğunu seziverdi. Eğer bunu Peter kendisi söylemiş olsa, o tozlu avluda durup, 'İndir çekici, ben bir gün Kral olacağım, duydun mu, Kral olacağım onun için çekici indir!" diye bağırıp çağırsaydı, Yosef onun suratına kahkahayla güler, kırık bacaklı atın işini de o güçlü kollarının bir savruluşuyla

bitirirdi. Ama Peter'in böyle bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Komutun komut olduğu sesinden, gözlerinden belliydi zaten.

"Babanız bunu duyacak, küçük prens," dedi Yosef.

Peter, "Senden dinlediğinde, ikinci dinleyişi olacak," diye karşılık verdi. "İşini istediğin gibi bitirmene izin veririm, Seyisler Başı... ama bir tek soru soracağım, sen de evet diye cevap vereceksin. Ancak o şartla."

"Sor sorunu," dedi Yosef. İster istemez etkisinde kalmıştı çocuğun. Babasına olayı önce kendisinin anlatacağını söylediğinde, Yosef inanmıştı ona. Çocuk ciddiydi. Gözlerinden belli oluyordu. Hem Yosef'e daha önce Seyisler Başı diyen de olmamıştı. Bu da hoşuna gidiyordu.

Peter, "Hayvan doktoru gördü mü bu hayvanı?" diye sordu.

Yosef bir kere daha afalladı. "Bu mu soracağın soru? *Bu mu?*"

"Evet."

"Hey tanrılar, hayır!" diye bağırdı Yosef. Peter'in yüzündeki ifadeyi görünce çocuğun karşısına çömeldi, açıklamaya çalıştı. "Bacağı kırılmış atta umut kalmaz, asaletmeap. Hep öyledir. Bacak hiçbir zaman doğru kaynamaz. Kan zehirlenmesi olur. Hayvanın çok canı yanar... acı çeker... korkunç acılar. Sonunda zavallı yüreciği dayanamaz, yarılır, ya da hayvan beyin humması olur, çıldırır. Şimdi anladın mı, bu çekiç cinayet âleti değil, merhamet âleti dediğim zaman ne demek istediğimi?"

Peter uzun uzun, ciddi ciddi düşündü. Başını eğmişti. Yosef sessiz, karşısında çömelmiş bekliyor, bu pozuyla sanki onun karşısında eğilmiş gibi oluyor, ama bunun farkına varamıyordu.

Peter sonunda başını kaldırdı ve sordu. "Herkes böyle diyor diyorsun, öyle mi?"

"Herkes, asaletmeap. Bak benim babam..."

"O halde, bakalım at doktoru da aynı şeyi mi söyleyecek."

"Üff... Hah!" diye haykırdı seyis. Çekici avlunun ta karşısına fırlattı. Çekiç avlunun karşısına uçtu, domuz yuvasına daldı, çamurların içine saplandı. Domuzlar homurdandılar, bağrıştılar, ona domuz dilinde lanetler okudular. Yosef de Flagg gibi, hiç alışkın değildi kendisine karşı gelinmesine... Bu yüzden domuzlara aldırış etmedi.

Ayağa kalktı, yürüyüp uzaklaştı. Peter onun arkasından kaygılı gözlerle bakıyordu. Kendisinin o çocuk aklıyla yanılmış olacağından emindi. Bu yaptığı iş yüzünden yaman bir sopa yiyeceğinden de emindi. Derken o sırada, avlunun ortasına varmış olan baş seyis durdu, döndü, buruk bir gülümseme, puslu göklerde bir tek güneş ışınının belirmesi gibi yayılıp o yüzü aydınlattı.

"Git, çağır öyleyse at doktorunu," dedi Yosef. "Onu kendin çağır evlât. Ameliyathanesi üçüncü doğu yolundaydı yanılmıyorsam. Sana yirmi dakika izin. O zamana kadar dönmemişsen, çekici o atın beynine indiririm... ister prens ol, ister olma."

"Peki, Seyisler Başı!" diye bağırdı Peter. "Teşekkür ederim!" Koşarak uzaklaştı.

Yanında soluk soluğa kalmış genç at doktorunu sürükleyerek dönerken Peter atın çoktan ölmüş olacağından emindi, çünkü güneşin durumuna bakılırsa aradan üç kere yirmi dakikalık zaman geçmişe benziyordu. Ama Yosef iyice meraklanmış olduğundan, beklemişti.

At doktorluğu ve veteriner hekimlik Delain'de henüz oldukça yeniydi. Bu genç adam, bu meslekkte çalışmış ya üçüncü, ya da dördüncü insandı. Bu yüzden, Yosef'in o kuşku ve güvensizlik ifadesinde şaşılacak bir şey yoktu zaten. Doktor da ter içinde, gözleri faltaşına dönmüş prens tarafından ameliyathanesinden sürüklenerek uzaklaştırılışına pek sevinmemiş-

ti. Ama karşısında hastasını görünce, tedirginliği biraz azaldı. Atın önüne çömeldi, kırık bacağı elleriyle yavaşça yokladı, yoklarken burnundan 'hım'lama sesleri çıkardı. At bir ara, sanki canı yanmış gibi kımıldadı. "Dur, yavrum," dedi doktor en sakin sesiyle. "Hiiiiç kımıldama bakalım." At sakinleşti. Peter bütün bu olup bitenleri acı ve heyecan içinde izlemekteydi. Yosef de çekicini yakında bir yere dayamış, kollarını kavuşturmuş, seyrediyordu. At doktoruna saygısı birazcık artmış gibiydi. Adam gerçi gençti ama, el hareketlerinde anlayışlı bir bilgelik vardı.

Sonunda at doktoru başını salladı, ayağa kalktı, ellerindeki tozları silkledi.

"Eee?" diye sordu Peter heyecanla.

At doktoru ona hiç aldırmadan Yosef'e döndü, "Öldür," dedi katı bir sesle.

Yosef hemen çekicine sarıldı. Bu olaydan başka bir sonuç beklemiyordu zaten. Ama kendisinin haklı çıkması ona bir doyum duygusu vermiş değildi. Karşısındaki çocuğun yüzünde gördüğü o ifade yüreğine işliyordu.

"Dur!" diye bağırdı Peter. Küçük suratı mutsuzluk yansıtıyor, sesi yine üzgün çıkıyor, bunlar onu olduğundan çok daha büyükmüş gibi gösteriyordu.

At doktoru şaşırarak ona baktı.

Peter, "Yani kan zehirlenmesinden mi ölecek?" diye sordu.

Doktor, Peter'i yepyeni bir ilgiyle süzerek, "Ne?" diye sordu.

"Yaşamasına izin verilirse kan zehirlenmesinden ölür mü? Yüreği yarılır mı? Deli olur mu?"

At doktoru iyice şaşırmıştı. "Nelerden söz ediyorsun sen? Kan zehirlenmesi mi? Bu hayvanda kan zehirlenmesi yok ki! Tersine bacağındaki kırık oldukça temiz kaynıyor" Yosef'e tiksintiyle baktı. "Böyle hikâyeler daha önce de kulağıma gelmişti. Saçma sapan uydurmalar bunlar."

Yosef, "Bunlara inanmıyorsan, daha öğreneceğin çok şey var demektir, genç dostum," dedi.

Peter buna aldırmadı. Bu sefer şaşırma sırası ona gelmişti. At doktoruna, "Neden seyis başına iyileşecek bir atı öldürmesini söyledin?" diye sordu.

"Asaletmeap," dedi doktor yine ciddi sesiyle. "Bu atın bacağına bir ay boyunca gece gündüz lapa koymak gerek ki bacağında iltihap toplanmasın. Bu fedakârlık da yapılabilir ama, yararı ne? Hep topal kalacak bu hayvan. Topal atlar iş göremez. Aylâklar bahse girsin diye yarışlara da katılamaz. Topal bir at habire yer, yer, hiçbir zaman da yediğinin karşılığını vermez. İşte bu yüzden öldürülmeli."

Sözü bitince memnun memnun gülümsedi. Deminki savını haklı çıkarmıştı.

Tam Yosef elinde çekiciyle yaklaşırken, Peter,"Lapaları ben koyarım," dedi. "Benim yapamadığım gün olursa, o zaman da Ben Staad yapar. Bu at iyi olur, çünkü benim atım olacak sonunda. Topallaya topallaya beni deniz tutmuşa çevirse bile, yine de bineceğim ona."

Yosef bir kahkaha patlattı, çocuğun sırtına öyle bir şaplak indirdi ki dişlerini zangırdattı. "Yüreğin hem iyi hem de cesur, evlât," dedi. "Ama çocuklar çabuk söz verir, sonradan pişman olur. Sen de sözünü tutamayacaksın herhalde."

Peter ona telâşsız gözlerle baktı. "Ben ne dediğimi biliyorum."

Yosef gülmeyi hemen kesti. Peter'e dikkatle baktığında, çocuğun gerçekten de ciddi olduğunu gördü... ya da en azından, kendisi inanıyordu söz verdiği şeyi yapabileceğine. Yüzünde kuşkudan eser yoktu.

At doktoru eski katı tavrına bürünerek, "Eh, burada bütün gün oyalanacak değilim," dedi. "Ben teşhisimi söyledim. Faturayı hazineye yollarım... Belki de kendi harçlığınızdan

ödersiniz, asaletmeap. Artık neye karar vereceğiniz, ne yapacağınız beni ilgilendirmez. İyi günler.''

Peter'le seyis, doktorun upuzun bir akşam gölgesini topuklarında sürükleyerek avludan çıkışını seyrettiler.

Doktor kapıdan çıktığında Yosef, artık onun duyamayacağından iyice emin, ''Tezek kafalı herif,'' dedi. Nasılsa doktor duyamadığı için itiraz edemezdi şu anda bu sözlere. ''Bakın, inanın bana, asaletmeap, girmeyin bunca derde boşuna. Bacağı kırılıp da kan zehirlenmesine uğramamış at yoktur. Tanrı'nın isteği böyle.''

Peter, ''Bu konuyu babamla konuşmak istiyorum,'' dedi.

''Öyle de yapmanız gerekir.'' Yosef kelimelere basa basa konuşuyordu ama Peter uzaklaşırken, arkasından bakıp gülümsedi. Doğrusu aferin çocuğa diye düşünüyordu. Babası elbetteki onu büyüklerin işine karıştığı için dövmek zorundaydı. Ama Roland'ın yaşını aldıkça oğullarına daha da önem verdiğini biliyordu seyis. Belki Peter'e verdiği önem Thomas'a verdiğinden de biraz fazlaydı. Sonunda alırdı çocuk bu atı. Tabii at ölürse çok da üzülürdü. Ama at doktorunun da dediği gibi, orası artık seyisi ilgilendirmezdi. Kendisi atların eğitiminden anlardı. Prenslerin eğitimini başkalarına bırakmakta yarar vardı.

Peter gerçekten de baş seyisin işine karıştığı için dayak yedi. Babası bu sopa işini kendisi üstlenmiş, bu yolla çocuğa onur bağışlamıştı. Uşaklardan birine dövdürüp, uşağın da hoşa gitmek için sopayı yavaş vurmasına izin vermemişti. Bunu bilmek Peter'i memnun ediyordu ama, memnun olması poposundaki acıları azaltmıyordu.

Çocuk üç gün sırtüstü yatamadı, bir hafta boyunca oturamadı. Ama baş seyis at konusunda yine de haklı çıktı... Roland gerçekten kısrağı Peter'e verdi.

Verirken, ''Fazla vaktini almayacak zaten,'' dedi çocuğa. ''Eğer Yosef o at ölecek diyorsa, ölecek demektir.'' Roland'ın

yüzü solgun, elleri titriyordu. Dayak faslı Peter'den çok ona zor gelmişti. Peter onun en sevgili oğluydu... Roland bunu kendisinden başka hiç kimsenin bilmediğini sanıyordu saf saf.

"Bilemiyorum," dedi Peter. "Bana at doktoru mesleğini iyi biliyor gibi geldi."

Sonunda doktorun mesleğini gerçekten iyi bildiği anlaşıldı. Atta kan zehirlenmesi görülmedi, hayvan ölmedi de. Sonunda iyileştiği zaman o kadar az topallıyordu ki, Yosef bile aksaklığın pek belli olmadığını kabullenmek zorunda kaldı. "Yorgun değilken tabii," diye düzeltti sonra sözünü. Peter lapa işini hiç aksatmamış, dinsel ibadet uygular gibi yapmıştı hepsini. Günde üç kere lapa değiştiriyor, yatmadan önce de dördüncü kere değiştiriyordu. O yapamavacağı zaman bu işi Ben Staad üstlendiyse de, öyle olayların sayısı pek az oldu. Peter ata Peony adını verdi. Peony'yle ikisi o günden sonra çok iyi dost oldular.

Flagg, Roland'a çocuğun bebekeviyle oynamasını öğütlediğinde en azından bir konuda haklıydı doğrusu... Hizmetkârlar gerçekten her yerde hazır ve nazırdılar. Her şeyi görüyor, dillerini de tutmuyorlardı. Ahırdaki olayı da birkaç hizmetkâr görmüş, tanık olmuştu. Ama sonradan 'ben de oradaydım' diyen her hizmetkârın sözü doğru olsa, o gün orada tıklım tıklım insan bulunması gerekirdi. Ama elbette ki öyle bir durum yoktu. Yine de, bu kadar çok kişinin bu konuyu söylemeye lâyık bulması, Peter'in gerçekten de ilginç bir kimse olarak görüldüğünün kanıtıydı. Olayın üstünde herkes öyle çok konuştu ki, sonunda o gün Delain'in tarihsel günlerinden biri haline getirildi. Yosef de konuşuyordu. Tabii at doktoru da. Söyledikleri her şey, genç prensi över cinstendi. Özellikle Yosef'in sözleri büyük ağırlık taşıyordu. Baş seyis çok saygı gören bir insandı. Yosef, Peter'den "Genç Kral" diye söz etmeye başlamıştı... Bunu daha önce hiç yapmazdı.

"Bence Tanrı'nın kısrağı bağışlaması, genç Kral onu öyle cesaretle savunduğu için," diyordu herkese. "Sonra o lapa işinde de esir gibi çalıştı. Cesur çocuk. Yüreği ejderha yüreği gibi. Günün birinde gerçekten Kral olacak... hem de nasıl! Ah, bana çekici indir derken sesini bir duysaydınız!"

Müthiş bir hikâyeydi doğrusu. Yosef de yedi yıl boyunca bu hikâyenin tadını çıkardı... ta ki Peter iğrenç bir suçtan tutuklanıp hüküm giyene, Needle'ın tepesindeki bir odada ömür boyu hapsine karar verilene kadar.

15

BELKİ siz şimdi Thomas'ın nasıl biri olduğunu merak ediyorsunuzdur. Hatta belki içinizden bazıları onu çoktan hikâyedeki kötü adam rolüne, Flagg'la isteyerek işbirliği yapıp tacı yasal sahibinden çalmaya çalışan biri rolüne yakıştırmışsınızdır bile.

Oysa durum hiç de öyle değildi. Bazılarına öyle görünmesine, Thomas'ın gerçekten de bu işte biraz rolü olmasına rağmen, yine de sizin sandığınız gibi değildi. Gerçi kabul ediyorum, pek de iyi bir çocuk gibi görünmüyordu... Hele de ilk bakışta. Peter'in türünde iyi bir çocuk değildi, orası doğru. Ama zaten hiçbir erkek kardeş, Peter'le yanyana gelince iyi görünemezdi ki! Thomas da bunu dört yaşındayken anlamıştı. Ünlü çuval yarışından bir yıl sonra, ahır olayının yer aldığı o yıl. Peter çok seyrek yalan söyler, hiçbir zaman hile yapmazdı. Peter zeki ve uyanıktı. İyi yürekliydi, uzun boyluydu, yakışıklıydı. Annesine benziyordu. Kralın da, Delain halkının da pek çok sevdiği annesine.

Thomas *böyle* bir iyilikle nasıl başa çıkabilirdi? Basit bir soruya basit bir cevap: Çıkamazdı.

Thomas görünüş olarak Peter'e hiç benzemiyordu. Babasının bir kopyasıydı. Böyle olması yaşlı adamın biraz hoşuna da gidiyordu ama, pek çok erkeğin oğulları kendilerine benziyor diye duyduğu sevinci de duyuyor sayılmazdı. Thomas'a bakmak, sinsi bir aynaya bakmak gibi geliyordu ona. Thomas'ın o güzelim sarı saçlarının erken ağaracağını, çabucak dökülmeye başlayacağını biliyordu. Kırkına geldiğinde kel olacaktı Thomas. Boyunun hiçbir zaman uzun olmayacağını da biliyordu. Eğer babasının bira sevdasını da almışsa, yirmibeşine varmadan koskoca bir göbek sahibi olacaktı. Ayak parmaklarını içeriye içeriye basmaya başlamıştı bile. Roland sonunda Thomas'ın da kendisi gibi çarpık bacaklı bir yürüyüş edineceğinin farkındaydı.

Thomas tam anlamıyla iyi bir çocuk sayılmazdı. Ama tam anlamıyla iyi değil diye, onu kötü sanmanız da doğru olmaz. Bazen üzgün bir çocuktu, çoğu zaman kafası karmakarışık bir çocuktu (bir başka bakımdan daha babasına çekmişti... derin düşününce burnu tıkanıyor, kafasının içinde kayalar yuvarlanıyormuş gibi oluyordu) sık sık da kıskanç bir çocuktu ama, kötü bir çocuk değildi.

Kimi kıskanıyordu acaba? Ağabeyini elbette. Peter'i kıskanıyordu. Bunun tek nedeni, Peter'in bir gün Kral olacağı değildi. Yoo, gerçekten değildi. Babasının en çok Peter'i sevmesi de değildi. Hizmetkârların en çok Peter'i sevmesi de değildi. Öğretmenlerin en çok Peter'i sevmesi de değildi. Tabii severlerdi, çünkü Peter derslerine her zaman hazır gelir, onu azarlamaya hiç gerek kalmazdı. Herkesin Peter'i en çok sevmesi, Peter'in bir de yakın arkadaşı, can dostuna sahip olması da değildi Thomas'ın kıskançlığının tek nedeni. Bir neden daha vardı.

Birisi Thomas'a baktığı zaman, hele de Kral babası baktığı zaman, Thomas karşısındakinin aklından geçenleri okuyabildiğini sanırdı: *Biz senin anneni çok severdik, oysa sen*

gelirken onu öldürdün. Peki ona getirdiğin acıdan ve ölümden bizim elimize ne kaldı? Yuvarlak suratlı, çenesi gözükmeyen, budala bir çocuk. Sekiz yaşına geldiği halde büyük harflerin bile hepsini öğrenemeyen budala bir çocuk. Ağabeyin Peter daha altı yaşındayken hepsini sökmüştü o harflerin. Ne geçti elimize? Pek fazla bir şey sayılmaz. Ne diye geldin, Thomas? Neye yararsın sen? Taht garantisi mi? O mu senin işlevin? Sevgili Peter o topal atından düşer de kafasını yararsa diye taht garantisi misin sen? Hepsi bu mu? İstemiyoruz seni. Hiçbirimiz istemiyoruz. Hiçbirimiz istemiyoruz...

Ağabeyinin hapsedilmesinde Thomas'ın oynadığı rol şerefsiz bir roldü. Ama buna rağmen, o yine de kötü bir çocuk değildi. Ben buna kesinlikle inanıyorum ve sizin de zamanla inanacağınızı umuyorum.

16

THOMAS yedi yaşındayken bir keresinde bütün gününü odasında uğraşarak, babasına bir model yelkenli yapmaya çalışarak geçirmişti. Bunu yaparken, aynı gün Peter'in okçuluk alanında büyük onurlar kazandığını, atışları seyreden babasını sevinçten mestettiğini elbette ki bilmiyordu. Peter genelde pek de iyi bir okçu sayılmazdı. Thomas en azından o alanda ağabeyini ilerde kat be kat aşacaktı. Ama o gün Peter, gençler atış alanındaki hedefi, içine ilham gelmiş gibi vurmuştu. Thomas üzgün bir çocuktu, kafası karmakarışık bir çocuktu ve sık sık da şanssız bir çocuktu.

Thomas'ın model yelkenli yapmayı düşünmesinin nedeni, arasıra Pazar öğleden sonraları babasının çıkıp sarayın çevresini dolaşan su dolu hendekte model tekneler yüzdürdüğünü bilmesindendi. Böyle basit eğlenceler Roland'ın çok mutlu ederdi. Bir keresinde Roland, Thomas'ı da yanında götürmüştü... yalnız Thomas'ı. İşte Thomas o günü hiç unutamamış-

tı. O sıralarda Kralın bir danışmanı vardı. Bu danışmanın tek görevi, Roland'a kağıttan kayıklar yapmasını göstermekti. Kral da giderek tutkunlaşıyordu o kağıt teknelere. O gün suyun yüzüne çıkan bir sazan balığı Roland'ın kağıt sandalını yutuvermişti. Roland o zaman çocuklar gibi gülmüş, bu olayın deniz canavarlarıyla ilgili hikâyeleri bastırdığını söylemişti. Bunu söylemişti. Bunu söylerken de Thomas'a sımsıkı sarılmıştı. Hiç unutamamıştı Thomas o günü... o parlak güneşi, hendeğin suyunun o hafiften küflü kokusunu, babasının kollarının sıcaklığını, sakalının nasıl battığını...

Daha sonra, çok yalnızlık çektiği bir günde, babasına bir yelkenli yapmak gelmişti aklına. Pek harika bir şey olmayacaktı tabii... Thomas bunu biliyordu. Derslerini ezberlemekte ne kadar beceriksizse, elleriyle çalışırken de bir o kadar beceriksizdi. Ama beri yandan, babasının kime isterse tekne yaptırabileceğini, hatta artık iyice kör olmuş olan Büyük Ellender'in kendisine bile yaptırabileceğini de biliyordu. Aradaki fark, Thomas'a göre, Roland'ın kendi oğlunun bütün gün uğraşarak babasına Pazar günü eğlensin diye bir tekne yapmış olmasıydı.

Thomas odasındaki pencerenin kenarına oturdu, elindeki tahta parçasından sabırla tekne yontmaya koyuldu. Keskin bir bıçağı vardı. Parmaklarını, ellerini defalarca kesti, bir seferinde de iyice derin kesti. Ama yine de devam etti. Ellerinin ağrımasına hiç aldırmadı. Bir yandan çalışırken, bir yandan da Pazar günü babasıyla ikisinin nasıl çıkıp tekneyi yüzdüreceklerini düşünüyordu. İkisi yalnız olacaklardı. Peter ya Peony'ye binmiş, ormanda dolaşıyor olacak, ya da Ben'le oynuyor olacaktı çünkü. Aynı Sazan ortaya çıkıp tahta tekneyi yutsa, yine de üzülmeyecekti Thomas. Çünkü o zaman da babası gülecek, onu kucaklayacak, bu olayın Andua gemilerini deniz canavarlarının yutması hikayelerine taş çıkardığını söyleyecekti.

Ama sonunda Thomas Kralın odasına gittiğinde Peter oradaydı. Thomas yarım saat boyunca teknesini arkasına saklayıp beklemek, babasının Peter'i övüp göklere çıkarmasını dinlemek zorunda kaldı. Peter'in bu ardı kesilmez övgülerden pek tedirgin olduğunu görebiliyordu Thomas. Ayrıca Peter, Thomas'ın babasıyla konuşmak istediğini biliyor, Thomas da onun bildiğini anlayabiliyordu. Peter durmadan babasına bunu hatırlatmaya uğraşıp duruyordu. Ama bunun bir yararı olmuyordu. Hiçbir şeyin yararı olmuyordu. Thomas zaten nefret ediyordu çünkü Peter'den.

Sonunda Peter'in kaçmasına izin verildi. Thomas babasına yaklaştı, babası da, artık Peter gittiğine göre, ona yeterince anlayışlı bakışlarla baktı. Thomas birden utanarak "Ben senin için bir şey yaptım, baba," dedi. Ter içinde kalmış elleri, arkasına sakladığı tekneye sımsıkı sarılmıştı.

"Öyle mi, Tommy?" dedi Roland. "Ne kadar güzel bir düşünce, değil mi?"

"Çok güzel bir düşünce, efendimiz," diye söze karıştı Flagg. O sıra o da oralardaydı. Rahat bir sesle konuşuyor, ama gözleri Thomas'ı pırıl pırıl bir ilgiyle süzüyordu.

"Neymiş o oğlum? Göster bana!"

"Pazar öğleden sonraları hendekte bir iki tekne yüzdürmeyi ne kadar çok sevdiğini hatırladım, baba... ve ben de...." Daha neler neler söylemek istiyordu. *"Beni de yanında götürmeni istedim, bu yüzden de bunu yaptım,"* demek istiyordu. Ama böyle bir şey söyleyemeyeceğini anladı. "... bu yüzden sana bir tekne yaptım.... bütün gün uğraştım, oramı buramı kestim.... ve ... ve..." Odasındaki pencere kenarında o tekneyi yaparken Thomas, armağınını verirken babasına sunacağı upuzun, etkileyici bir de söylev hazırlamıştı kafasından. Ama şu anda o söylevin tek kelimesini bile hatırlamıyordu. Hatırlayıp söyleyebildikleri de pek bir anlam ifade etmiyordu galiba.

Dili tutularak tekneyi arkasından önüne getirdi, yelkeni sarkmış durumda, Roland'a uzattı. Kral onu alıp kocaman, güdük parmaklı ellerinde çevirdi. Thomas durmuş, ona bakıyor, solumayı unuttuğunu hiç farketmiyordu.

Sonunda Roland başını kaldırdı. "Çok güzel, çok güzel, Tommy. Bu bir kano... öyle değil mi?"

"Yelkenli." İçinden, *koca yelkeni göremiyor musun* diye bağırmak geliyordu. Yalnız *düğümlerini atmak bile bir saatimi aldı. Bir düğümün açılmış olması, yelkenin böyle sarkması da benim suçum değil!*

Kral, Thomas'ın bir yastık kılıfından kestiği yelkeni parmağıyla yokladı.

"Sahi, yelkenliymiş.. elbette yelkenli. Ben ilk önce bunu kano sanmıştım. Kumaşı da köylü kızlardan birinin yıkadığı çamaşır diye düşünmüştüm." Flagg'a bakıp göz kırptı. Flagg boş boş gülümsedi, hiçbir şey söylemedi. Thomas birden kendini kusmak üzereymiş gibi hissetti.

Roland oğluna daha ciddi bir ifadeyle baktı, yaklaşması için işaret etti. Thomas çekingin adımlarla, hoş şeyler umarak, hoş şeyler olsun diye dua ederek yaklaştı.

"İyi bir tekne, Tommy. Sağlam... senin gibi. Biraz da yalapşap... yine senin gibi. Ama iyi... senin gibi. Eğer bana gerçekten güzel bir armağan vermek istiyorsan, okçuluk derslerine iyi çalış, Peter'in bugün yaptığı gibi sen de birincilik ödülünü al."

Thomas o ödülü geçen yıl kazanmıştı zaten. Ama babası Peter'in başarısına sevinmekten bunu unutmuş görünüyordu. Thomas ona hatırlatmaya kalkışmadı. Orada durup duruyor, babasının koca elleri arasında tuttuğu tekneye bakıyordu. Yanakları, alnı, kiremitlerin rengini almıştı.

"İki kişi finale kaldığında görmeliydin. Biri Peter, biri de Lord Towson'un oğluydu. Antrenör onlara kırk adım daha geriye gitmelerini söyledi. Towson'un oğlu cesaretini kaybet-

miş görünüyordu ama Peter hemen gösterilen yere yürüdü ve okunu sadağından çekti. Gözlerindeki o bakışı gördüğüm anda, 'Kazandı!' dedim kendi kendime. 'Daha okunu atmadan önce belli kazandığı!' öyle de oldu. Ah keşke, orada olsaydın, Tommy! Keşke...!"

Susmak bilmiyordu Kral. Thomas'ın bütün gün uğraşıp meydana getirdiği tekneyi, ikinci kere bakmaksınız bir kenara bıraktı. Thomas orada duruyor, onu dinliyor, mekanik bir gülümseme ifadesini koruyor, o kızarıklık suratından hiç gitmiyordu. Babası hiçbir zaman onun yaptığı tekneyi alıp hendeğe götürmeyecekti... Neden götürsündü ki? Thomas şu anda kendini ne kadar berbat hissediyorsa, o tekne de o kadar berbattı. Peter bundan iyisini gözü bağlı yapabilir, yarı sürede de bitirebilirdi herhalde. Ya da en azından, babasının gözüne daha iyi gözükürdü onun yaptığı.

Sonu gelmeyen sefil bir süreden sonra Thomas'ın da kurtulmasına izin verildi.

Flagg üzerinde durmuyormuş gibi bir sesle, "Çocuk o tekneyle çok uğraşmış sanıyorum," dedi.

Roland, "Herhalde uğraşmıştır," diye karşılık verdi. "Pek de sefil bir görünüşü var, değil mi? Kenarına mendil takılmış köpek dışkısına benziyor." Roland içinden, *tam benim o yaştayken yapabileceğim türden bir eser,* diye ekledi.

Thomas tabii onun kafasından geçenleri duyamazdı...Ama lanet olası bir akustik, Roland'ın *ağzından çıkan* çıkan sözleri koca holde yankılandırarak onun kulağına kadar getirmişti. Vücudunun merkezinde, midesinin ortasında hissettiği o kıskançlık baskısı birden bin kat daha kötüleşti. Dosdoğru odasına koştu, musluğa kustu.

Ertesi gün dış mutfağın arkasındaki alanda kendi kendine dolanıp vakit öldürürken, Thomas yaşlı, sakat bir köpeğin çöpler arasında eşelendiğini gördü. Bir taş kapıp fırlattı. Taş hedefini buldu, köpek *cik* diye bağırıp devrildi. Fena yara-

lanmıştı. Thomas ağabeyinin kendinden beş yaş büyük olmasına rağmen böyle bir atışı yarı uzaklıktan bile başaramayacağını biliyordu.... ama bu da züğürt tesellisiydi, çünkü Peter'in hiçbir zaman zavallı, aç bir köpeğe taş atmayacağını da biliyordu.... Hele de bunun kadar yaşlı, üstelik de sakat olanına.

Bir an için Thomas'ın yüreğine merhamet doldu, gözlerine yaşlar yükseldi. Ardından, hiç sebep yokken, aklına babasının sözleri geldi. *Ucuna mendil takılmış köpek dışkısına benziyor*. Yerden bir avuç dolusu taş aldı, köpeğin yan devrilmiş yatmakta olduğu yere doğru yürüdü. Hayvan dalgın bakıyordu. Tek kulağından kanlar akıyordu. Thomas'ın ruhunun yarısı köpeği rahat bırakmak istiyor, hatta onu tedavi edip iyileştirmek, Peter nasıl Peony'ye baktıysa ona öyle bakmak istiyordu. Onu kendi köpeği yapabilir, ömrünce sevebilirdi. Ama ruhunun öbür yarısı köpeğin canını yakmak istiyordu. Sanki köpeğin canını yakmak, kendi içindeki acının birazını hafifletecekmiş gibi. Hayvanın başına dikilmiş duruyor, bir türlü bir karara varamıyordu. Tam o sırada aklına bir şey geldi.

Bu köpeğin Peter olduğunu düşünsen ne olur?

Kararını o anda verdi. Köpeği ölene kadar taşladı. Onu gören olmadı ama eğer olsaydı, *işte kötü bir çocuk,* diye düşünürdü. *Hem de tam anlamıyla kötü!* Ama yaşlı köpeğin zalimce öldürülüşünü gören o insan, bir gün önce neler olduğunu bilemezdi ki! Thomas'ın nasıl hıçkıra hıçkıra ağlayarak odasındaki musluğa kustuğunu bilemezdi.

Genellikle kafası karmakarışık bir çocuktu o. Hüzün verici bir şanssızlığı vardı. Ama ben ilk dediğimde yine de direniyorum... Kötü bir çocuk değildi Thomas. Yani gerçek anlamda kötü değildi.

Dış mutfağın arkasında köpeği taşladığını hiç gören olmadı demiştim size. Ama bu da pek doğru değildi. Flagg o gece

olayı kristal küresinde gördü. Gördü... ve çok da memnun oldu.

17

ROLAND... Sasha... Peter... Thomas. Şimdi geriye tanıtılacak bir tek kişi kaldı, değil mi? Yalnızca o gölgeli beşinci kaldı artık. Flagg'dan söz etmenin zamanı geldi. Söz etmesi ne kadar tatsız olursa olsun, geldi.

Delain halkı bazen ondan Kukuletalı Flagg diye söz eder, bazen de yalnızca Karanlık adam derlerdi. Çünkü o ölü beyazı suratına rağmen gerçekten de pek karanlık bir adamdı. "Korunmuş" derlerdi ona. Ama bunu iltifat sayılacak bir biçimde değil de, daha çok tedirgin bir biçimde söylerlerdi. Delain'e Roland'ın büyükbabasının zamanında Garlan'dan gelmişti. O günlerde ciddi suratlı, pek zayıf, kırk yaşlarında görünen bir adamdı. Şimdi Roland'ın saltanat dönemi sonuna yaklaşırken ise, ciddi suratlı, pek zayıf, elli yaşlarında gösteren bir adam olmuştu. Oysa aradan geçen zaman on yıl değil, yirmi yıl değil, yetmiş beş yıldı. Flagg Delain'e geldiği zaman dişsiz ağızlarıyla analarının memesini emen bebekler büyümüş, evlenmiş, çocuk sahibi olmuş, yaşlanmış, yataklarında veya sobalarının başında dişsiz olarak ölmüşlerdi bile. Ama bunca zaman içinde Flagg sanki on yıl yaşlanmıştı. Sihir bu, diye fısıldıyordu insanlar birbirine. Sarayda bir sihirbaz bulundurmak da elbette ki iyi bir şeydi. *Gerçek* bir sihirbaz hem de! Öyle avucunda para saklayan, kolunun yenine uyuyan kumru sokan gösteri sihirbazlarından değil. Ama Flagg'in hiçbir iyi yanı olmadığını hepsi de için için biliyorlardı. Delain'liler onu karşıdan gelirken görünce, o gözlerin kukuletanın derinliklerinden kırmızı kırmızı baktığını hissedince, hemen sokağın karşı tarafında yapacak bir iş buluyorlardı kendilerine.

Gerçekten Garlan'dan mı gelmişti acaba? O güzelim manzaralı, görkemli mor dağların uyuduğu diyardan mı gelmişti? Bilemiyorum. Orası sihirli bir diyardı gerçi. Zaman zaman halıların uçtuğu, kutsal kişilerin kaval çalıp sepetten ip çıkardığı, o ipe tırmandığı, tepesine varınca gözden kaybolup bir daha da görünmediği bir diyardı. Delain gibi Andua gibi daha uygar yörelerden nice kişi bilgi edinme merakına kapılıp Garlan'a gitmişti. Birçoğu, dalgalanan iplere tırmanan o mistikler gibi kaybolmuştu ortadan. Geri dönenler de her zaman eskisinden daha iyi kimseler olarak dönmezlerdi. Evet, Flagg gerçekten de Garlan'dan gelmiş olabilirdi, ama eğer oradan geldiyse bile Roland'ın büyükbabasının zamanında değil, çok, çok daha önce gelmiş olmalıydı.

Aslında pek çok kere gelmişliği vardı Delain'e. Her seferinde başka bir isimle gelirdi ama yanında hep o kötülük, sefalet ve ölüm etkisini de birlikte getirirdi. Bu sefer de Flagg'di adı. Bir önceki sefer onu herkes Bill Hinch diye tanıyordu. O seferinde Kralın baş cellâdıydı. O günlerden bu yana aradan iki yüz elli yıl geçmiş olmasına rağmen, anneler yaramazlık yapan çocuklarını hâlâ o isimle korkuturdu. "Cıyak cıyak ağlamayı kesmezsen Bill Hinch gelir, seni alıp götürür sonra!" derlerdi çocuklarına. Delain'in uzun tarihi boyunca yaşamış en kan dökücü üç Kralın baş cellâdı olarak hizmet gördüğü sıralarda Bill Hinch yüzlerce (bazılarına göre binlerce) mahkûmun başını baltasıyla uçurmuştu.

Ondan önceki sefer, yani Roland'ın çocuklarından dörtyüz yıl önce, Browson adlı bir şarkıcı olarak gelmişti buraya. Browson, Kralla Kraliçeye yakın bir danışman mevkiine yükselmiş, Delain'le Andua arasında kanlı bir savaşa sebep olduktan sonra da sanki duman olup uçmuştu.

Ondan önceki sefere gelince...

Aman, bunu sürdürmenin bir gereği var mı? Zaten istesem de sürdürebileceğimden pek emin değilim. Zaman fazla uza-

dı mı, hikâyeciler bile unuturlar hikâyelerini. Flagg her seferinde yeni bir suratla, yeni numaralarla gelirdi, ama iki şey hiç değişmezdi.

Hep kukuletayla gelirdi, bu bir. Suratı olmayan bir adama benzerdi. İkincisi de, hiçbir seferinde dosdoğru Kral olarak gelmez, her zaman gölgelerden fısıldayan biri olarak kalır, Kralın kulağına zehir boşaltan adam olurdu.

Kimdi aslında bu karanlık adam?

Bilmiyorum.

Delain'e yaptığı ziyaretlerin arasında nerelerde gezerdi?

Onu da bilmiyorum.

Hiç ondan kuşkulanılmış mıydı?

Evet, pek az sayıda kişi kuşkulanırdı ondan. Tarihçiler kuşkulanırdı, bir de benim gibi hikâye uyduranlar kuşkulanırdı. Bu Flagg denilen adamın daha önce de Delain'de bulunduğundan ama hiçbir seferinde iyi bir amaçla gelmediğinden kuşkulanırlardı. Ama onlar da konuşmaya korkarlardı. Yetmiş beş yıldır aralarında yaşadığı halde ancak on yıl yaşlanan bir adam, belli ki bir sihirbazdı. Belki bundan da on kat daha uzun yaşamıştı... belki daha da uzun... böyle bir insan, şeytanın ta kendisi bile olabilirdi.

Ne istiyordu peki? İşte bu soruya cevap verebilirim.

Her kötü insanın istediği şeyi istiyordu. Güç sahibi olmak ve o gücü kötülük etmek için kullanmak. Kral olmakta gözü yoktu, çünkü Kralların başları işler ters gitti mi hemen kesilir, şatonun duvarlarını süslercesine mızrak uçlarına dikilirdi. Ama Kral danışmanları... gölgelerdeki etkileyiciler... bu tipler cellâdın baltası hareketini hızlandırdığı anda akşam gölgeleri gibi eriyip kaybolurlardı genellikle. Flagg bir hastalıktı. Serin bir alnı alev alev yakma olanağı arayan bir alevdi. Yüzünü nasıl kukuleta ardına saklıyorsa, eylemlerini de öyle saklardı. Büyük patırtı çıkınca (zaman uzadı mı her seferin-

de çıkardı) Flagg hemen şafak vakti yok olan gölgeler gibi yok olurdu ortadan.

Daha sonra, olaylar yatışıp bunalım geçince, onarımlar tamamlanınca, yani ortaya mahvetmeye değecek bir şeyler çıkınca, Flagg de yeni baştan belirirdi.

18

BU seferki gelişinde Flagg, Delain Krallığını kendisini çileden çıkaracak kadar sağlıklı durumda bulmuştu. Roland'ın dedesi Landry gerçi salak sarhoşun teki olduğundan onu kolayca etkilemek mümkündü ama, o da aksi gibi zamanından önce bir kalp krizi sonucu ölüverdi. Flagg o zamana kadar, Roland'ın annesi Lita'yı iyice tanımış, tacı başına giydirmek isteyeceği en son insanın o olduğunu anlamıştı. Lita çirkindi ama iyi yürekli ve iradeliydi. Böyle bir Kraliçe, Flagg'in türündeki çılgınlığın gelişmesi için uygun ortam yaratamazdı.

Eğer Landry'nin saltanatının daha erken dönemlerinde gelebilmiş olsa, Lita'yı saf dışı bırakmanın bir yolunu nasılsa bulurdu... tıpkı şimdi Peter'i saf dışı bırakmayı planladığı gibi. Ama zamanı ancak altı yıl olduğundan, yetmemişti.

Kadın onu yine de danışmanı olarak kabul etmişti... eh, bu da bir şeydi. Flagg'i pek fazla sevmezdi ama, kabul ederdi onu. Nedeni de, Flagg'in iskambil falı bilmesiydi. Sarayındaki ve Kabine'deki kimselerle ilgili dedikodu ve skandalleri dinlemeye bayılırdı Lita. Üstelik dinlediği dedikodu ve skandaller katmerli tad veriyordu, çünkü yalnız olmuş olayları değil, olacakları da dinliyordu. İnsanın böyle bir eğlenceden vazgeçmesi kolay değildi. Bunları yapabilen kişinin tehlikeli olduğunu sezse bile. Flagg Kraliçeye iskambillerde gördüğü adamakıllı karanlık olayları asla önceden haber vermezdi. Lita'nın bilmek istediği yalnızca kimin kendine bir sevgili bulduğu, kimin karısıyla ya da kocasıyla kavga ettiğiydi. Karanlık

işleri, cinayetlere yönelik planları bilmek istemiyordu. İskambillerden bekledikleri nispeten masum şeylerdi.

Lita'nın upuzun saltanat döneminde Flagg, en büyük başarısının kovulmamak olduğunu görüyor, buna sıkılıyordu. Ancak olduğu yerde tutunabilmekte, başka pek fazla bir şey yapamamaktaydı. Yo, tabii birkaç parlak olay da yer almamış değildi. Güney Baronluğu'nda iki forslu yönetici arasında kavga çıkması gibi, bazı tür kan hastalıklarına tedavi bulan doktorun gözden düşürülmesi gibi (Flagg Krallık sınırları içinde sihirli olmayan tedavilere yer bırakmazdı... yani kendi tedavileri dışındakileri istemezdi.) Flagg'in o dönem içindeki başarılarına örnek gösterilebilecek şeyler hep bu tür şeylerdi işte. Ivır zıvırdı bunlar.

Roland'ın ... zavallı, çarpık bacaklı, özgüvenden yoksun Roland'ın yönetiminde ise işler daha büyük bir hızla Flagg'in istediği yönde ilerlemeye başladı. İstediği bir yön vardı çünkü onun. Pek büyük bir amaç seçmişti kendine. Krallığı yıkmak istiyordu. Büsbütün yıkmak! Kanlı bir ihtilâlin patlamasını, Delain'i bin yıllık bir karanlığa ve anarşiye yuvarlamasını istiyordu.

Eh, bir iki yıllık hata payı tanınsa da olurdu elbette.

19

PETER'in serin kanlı, dengeli bakışlarında, tüm planlarının, tüm dikkatli çalışmalarının mahvolma tehlikesinin yansıdığını görüyordu Flagg. Peter'in saf dışı bırakılması gerektiğine giderek daha çok inanmaktaydı. Bu sefer Delain'de fazla uzun süre kalmış olduğunun da farkındaydı. Mırıltılar başlamıştı çoktan. Roland döneminde o kadar güzel başlatılan işler, yani vergilerin sürekli yükseltilmesi, küçük çiftçilerin ambarlarının geceyarısı basılıp aranması, (içinde bildirimi yapılmamış, saklı mal ve yiyecek var mı diye bakılması,)

Hassa askerlerinin silahlandırılması, mutlaka Thomas'ın Krallığı altında da sürdürülmeliydi. Arada Peter'in döneminin gelip geçmesini beklemeye zamanı yoktu Flagg'in. Büyükannenin dönemini yeterince beklemişti zaten.

Peter belki halkın mırıltılarının kulağına gelmesini beklemezdi bile. Krallığa geçer geçmez ilk vereceği emir belki de Flagg'in sınır dışı edilmesi, doğuya yollanması, bir daha dönmesine de izin verilmemesi olabilirdi. Flagg elbette ki Krala o öğütü verecek danışmanı önceden öldürmeyi de başarırdı ama... işin kötüsü, Peter'in danışmana falan ihtiyacı yoktu. Kendi danışmanlığını kendi yapabilirdi o. Flagg artık on beş yaşına gelmiş olan upuzun boylu çocuğun kendisine nasıl serinkanlı, korkusuz bakışlarla baktığını gördükçe, Peter'in o karara daha şimdiden varmış olabileceğini bile düşünüyordu.

Okumayı seviyordu çocuk. Tarihten hoşlanıyordu. Son iki yıldan beri, babasının saçları giderek ağarır, vücudu güçten düşerken, çocuk babasının diğer danışmanlarına pek çok sorular sormaya başlamıştı. Kendisine ders veren öğretmenlere de sorular soruyordu. Bu soruların bir çoğu... gereğinden fazlası... Flagg'la ilgili, ya da izlenirse sonu Flagg'e varacak yollara dönüktü.

Çocuğun böyle soruları on dört, on beş yaşındayken soruyor olması pek kötüydü. Krallık tarihçileri gibi, Roland'ın danışmanları gibi çekingen, gözlemci, kapanık kimselerden oldukça dürüst cevaplar alıyor olması ise, daha bile kötüydü. Böyle olması, o insanların gözünde Peter'in daha şimdiden Kral diye kabul edilmiş olduğunu gösteriyordu. Hepsi de memnundu bu işten. Onu seviyor, tutuyorlardı. Çünkü Peter büyüdüğünde tıpkı onlar gibi bir aydın, bir entelektüel olacaktı. Onu sevmelerinin bir nedeni de, kendilerine benzemeyen yönüydü. Çocuk cesurdu. İlerde arslan yürekli bir Kral olabilir, destanlaşacak hikâyelerin konusunu oluşturabilirdi. O çocukta *Beyaz*'ın yeniden gelişini görür gibi oluyorlardı.

O eski, esnek, ama alçak gönüllü kuvvetin... insanlığı defalarca kurtarmış olan kuvvetin.

Bu çocuk saf dışı bırakılmalıydı. Mutlaka bırakılmalıydı.

Flagg her gece kendi dairesinin karanlıklarına çekildiğinde bunu kendi kendine tekrarlıyor, sabahleyin o karanlıkta uyandığı zaman aklında yine aynı düşünceyi buluyordu.

Saf dışı bırakılmalı... o çocuk saf dışı bırakılmalı.

Ama bu iş ilk bakışta sanıldığı kadar kolay değildi. Roland oğullarının ikisini de çok sever, ikisi için de rahatlıkla kendini feda ederdi ama Peter'i özellikle, başka türlü bir coşkuyla severdi. Çocuk beşikteyken onu boğuvermek, Bebek Hummasından öldü diye yutturmak belki bir zamanlar kolay olurdu. Oysa Peter artık sağlıklı bir yeni yetme olmuştu.

Başına bir kaza gelse, Roland kapılacağı yeis içinde olayı en ince ayrıntısına kadar incelettirir, soruştururdu. İşin daha sapık bir yanı da vardı. Şu anda Peter eğer gerçekten bir kaza sonucu ölürse, Kral yine de suçu Flagg'in üstüne yüklemez miydi acaba? Diyelim ki çocuk saçak oluğunu onarırken düştü, ahırın damında arkadaşı Staad'la emeklemece oynarken yuvarlandı, atı onu sırtından attı... ne olurdu sonuç acaba? Roland zaten bunak, zaten kafası karışık biri olduğuna göre, buna bir de o korkunç üzüntü eklenince, aslında kaza olan olayda kasıtlı cinayet aramaya kalkmaz mıydı? Arayınca da gözü Flagg'a dönmez miydi? Elbette. Başka kimselere dönmeden önce Flagg'a dönerdi zaten. Roland'ın annesi hiç güvenmezdi Flagg'a. Roland'ın da yüreğinin derinliklerinde bir güvensizlik duyduğunu bilirdi Flagg. Bugüne kadar o güvensizliği sindirmek için hep Kralda uyandırdığı korku ve hayranlık karışımı duyguları kullanmıştı. Ama Kral oğlunun ölümünde Flagg'in bir parmağı olduğunu düşünürse...

Flagg nice durumda Peter'i korumak için bir şeyler yapması gerekebileceğini bile düşünüyordu. Allah kahretsin! Kahretsin!

Saf dışı bırakılmalı o. Saf dışı bırakılmalı! Şart!

Günler, haftalar aylar geçerken Flagg'in kafasındaki bu düşüncenin temposu daha da sıklaştı. Gittikçe Roland yaşlanıyor, zayıflıyordu. Peter de büyüyor, akıllanıyor, daha tehlikeli bir hasım oluyordu. Ne yapmalıydı?

Flagg'in düşünceleri hep bu nokta çevresinde dönüp duruyordu. Sinirli, tedirgin bir hale gelmişti. Hizmetkârlar ona pek sokulmuyor, hep uzağından geçiyorlardı. Özellikle de Peter'in uşağı Brandon'la Brandon'un oğlu Dennis. Aralarında fısıldaşarak konuşuyor, geceleri Flagg'ın karanlık laboratuvarından zaman zaman yükselen o korkunç kokulardan söz ediyorlardı. Günün birinde babasının yerine geçip Peter'in uşağı olacak olan Dennis'in özellikle ödü kopuyordu Flagg'dan. Bir keresinde babasına, "Sihirbazla ilgili bir şey söyleyebilir miyim ona?" diye sormuştu. "Tek dileğim, onun güvende olması," demişti.

Babası, "Ağzına alma onu!" diye çıkışmış, korkunç bakışlarını dikmişti oğluna. Oysa Dennis de istediğinde insanlara korkunç bakışlarla bakabilen biriydi. Brandon, "Ağzına alma onu. O adam tehlikeli," diye uyarmıştı oğlunu.

Dennis çekingen bir sesle, "O halde daha da çok dikkat..." diye başlayacak olmuş, ama Brandon onun sözünü kesmişti. "İnsan budala olursa, belki çıngıraklı yılanın çıngırtısını çakıl sesi sanır, kovuğa elini daldırabilir. Ama genç efendisine karşı duyduğu sevgiyle, kukuletalı danışmana karşı duyduğu korku, babasıyla arasında geçen bu sözlerden sonra daha da artmıştı. Ne zaman Flagg'i şatonun koridorlarında o uzun etekli, kukuletalı peleriniyle yürür görse hemen titreyerek bir kenara çekiliyor, aklından habire, *"Çıngıraklı yılan! Çıngıraklı yılan! Ona dikkat et, Peter! Onun ayak sesine karşı uyanık ol!" diye mırıldanıyordu.*

Derken Peter'in onaltı yaşına geldiği yılın bir gecesinde, tam Flagg kendine bir tehlike gelmeksizin çocuğu saf dışı bırak-

manın mümkün olamayacağına inanacağı sırada, bir cevap çıkagelmişti. Korkunç bir geceydi. Azgın bir sonbahar fırtınası, şatonun çevresinde uluyarak kol geziyor, herkes buz gibi yağmurdan kaçmak için evlerine çekildiğinden Delain'in sokakları bomboş görünüyordu.

Roland bu nemli hava yüzünden soğuk almıştı. Bugünlerde buluttan nem kapıyor, habire soğuk alıyordu zaten. Flagg'in ilaçları çok güçlü olmasına rağmen onu kolay kolay iyileştiremez olmuştu. Bu soğukalgınlıklarından biri, belki de bu seferki, herhalde göğsüne inecek, Islak Ciğer Hastalığına yol açacak, onu öldürecekti. Sihirli ilaçlar, doktor ilacına benzemiyordu. Flagg habire Krala içirdiği ilaçların eskisi kadar iyi gelmemesinin nedenini de biliyordu. Kendisi iyi gelmesini eskisi kadar istemiyordu da ondan. Roland'ı sağ tutmasının tek nedeni, Peter'den korkuyor olmasıydı.

Flagg mum ışığının karşısına oturmuş, rüzgârın uğultusunu dinler, iki başlı papağanının uykuda çıkardığı horultulara kulak kabartırken, içinden, *keşke, ölsen, koca bunak*, diyordu Krala. *Seni kendi elimle de şıp diye öldürürdüm. Senin de, karının da, büyük oğlunun da başıma açtığı dertlere iyi bir cevap olurdu. Seni öldürmenin zevki, planlarımın altüst olmasına bile değerdi hemen hemen. Seni öldürmenin zevki...*

Birden olduğu yerde dondu. Gözleri odasının kımıldar gibi görünen karanlıklarına takılı kalmıştı. Gümüş gibi parlıyordu o gözler. Kafasında yepyeni bir fikir meşale gibi yanmaktaydı.

Mum bir an yemyeşil parıldadı, sonra söndü.

Papağanın iki başından biri, *"Ölüm!"* diye haykırdı karanlıkta.

"Cinayet!" diye karşılık verdi öbür baş.

Flagg o karanlığın içinde, kimsenin görmediği yerde, kendi kendine gülmeye başladı.

20

KRAL öldürme silahlarının hiçbiri zehir kadar sık kullanılmış değildir. Hiç kimse de zehirleri sihirbazlar kadar iyi tanıyamaz.

Gelmiş geçmiş en büyük sihirbazlardan biri olan Flagg da bizim tanıdığımız zehirlerin hepsini tanırdı... arseniği de, strikinini de, kürarı da.. Kürar insanın vücudunun içine süzülür, tüm kasları felç eder, sonunda da kalbi durdururdu. Bunlara ek olarak nikotini de, belladonnayı da, yüzlerce yılanın ve örümceğin zehirini de, bal gibi koktuğu halde kurbanlarını acılar içinde, bağırta bağırta öldüren klana zambağının özsuyunu da tanırdı. Bataklığın ötelerinde, güneş görmeyen kovuklarda yetişen pençeotu zehirini de bilirdi. Flagg'in bildiği zehirler düzenilerce değildi. Düzine kere düzinelerceydi ve herbiri diğerinden daha beterdi. Hepsi de, hiçbir hizmetkârın girmediği iç odanın rafında sıra sıra duruyordu. Kimi testide,

kimi şişede, kimi de küçük zarflarda. Her ölümcül maddenin üzerinde düzgün işaretler vardı. Bu oda Flagg'in 'geleceğin çığlıkları' odasıydı. Istırap salonuydu. Hastalıklar fuayesiydi. Ölüm kulisiydi. Flagg canı sıkıldığında, keyfi yerine gelsin diye sık sık gelirdi buraya. Bu şeytan pazarında, et ve kemikten yaratıldıkları için zayıf yaratıklar olan insanların korktuğu her şey hazırdı. Kahredici başağrıları, çığlık attırıcı karın ağrıları, ishal patlamaları, kusmalar, ezilip cidarları birbirine yapışan kan damarları, kalp felçleri, patlayan göz kapakları, şişen kararan diller, delilikler.

Ama en korkunç zehiri Flagg bunların bulunduğu yerden bile uzakta saklardı. Çalışma odasında bir yazı masası vardı. Bu masanın her gözü kilitliydi... ama bir tanesi üç kilitle kilitlenirdi. O gözde tik ağacından bir kutu vardı. Üzerinde sihirli oymalar doluydu. Bu kutunun kilidi hiçbir kilide benzemezdi. Kilidin plakası mat turuncu renkte bir çeliğe benzerdi ama daha dikkatle bakıldığında bir tür bitki dokusuna sahip olduğu belli olurdu. Aslında kleffa havucuydu o kilidin ana maddesi. Flagg haftada bir kere eline minik bir sprey şişesi alır, o canlı dokuyu sulardı. Bu kleffa havucunun bir tür zekâsı da vardı sanki. Biri onu kırmaya kalksa, ya da yanlış bir kişi elinde doğru anahtarla yaklaşıp açmaya kalksa, avazı çıktığı kadar bağırırdı kilit. Kutunun içinde daha küçük bir başka kutu daha vardı. O kutuyu da, Flagg'in her zaman boynunda taşıdığı bir anahtar açardı.

İkinci kutunun içinde bir paket dururdu. Pakette azıcık miktarda yeşil bir kum vardı. Görseniz, güzel, derdiniz... güzel, ama pek de ahım şahım değil. Bayılıp hayran olmaya değmez. Oysa bu yeşil kum tüm dünyaların en öldürücü zehiriydi. O kadar öldürücüydü ki, Flagg bile korkardı ondan. Bu ilaç, Grenh'in yeşil çöllerinden gelmişti. O kocaman zehirli çöl, Garlan'ın bile ötesindeydi. Delain'de kimsenin bilmediği bir diyardı. Grenh'e insan ancak rüzgârın arkadan estiği bir günde

yaklaşabilirdi, çünkü çölden gelen tozun bir nebzesini solumak bile ölmeye yeterdi.

Ânında ölmezdi insan. Bu zehir öyle göstermiyordu etkisini. O tozu solumuş olan, daha da beteri, kum taneciklerini yutmuş olan insan, bir iki gün boyunca, belki üç gün boyunca kendini pek iyi hissetmeyi sürdürürdü. Hattâ ömründe hissetmediği kadar iyi hissederdi kendini. Ondan sonra, birdenbire ciğerleri akkor kesilir, teninden dumanlar tütmeye başlar, vücudu mumya gibi büzülürdü. Sonra da pat diye düşer ölürdü. Ölürken saçlarının alev aldığı da görülürdü bazen. Bu kumu soluyan ya da yutan kişi, içinden dışına doğru yanarak can verirdi.

Ejderha Kumu derlerdi o zehire. Ne panzehiri vardı, ne tedavisi, ne de çaresi! Ne keyif!

O fırtınalı, yağmurlu gecede Flagg, Roland'ın şarabına biraz Ejderha Kumu katmaya karar vermişti. Babasına her gece bir kadeh şarap götürmek Peter'in âdetiydi. Roland yatağına yattıktan biraz sonra götürürdü Peter şarabı. Saraydaki herkes bilirdi bunu. Peter'in ne iyi bir evlât olduğundan söz ederdi herkes. Roland şaraptan hoşlandığı kadar, oğlunun sohpetinden, arkadaşlığından da hoşlanırdı. Ama şu sıralarda güzel kızlardan biri dikkatini çekmişti Peter'in. Bu yüzden babasının yanında bir saatten uzun kalmaz olmuştu.

Eğer Flagg bir gece, Peter odadan ayrıldıktan sonra içeriye girerse, yaşlı Kral herhalde ikinci bir kadeh şarabı reddetmezdi.

Özel bir kadeh şarap.

Nefis bir mahsul yılı, efendimiz, diye düşündü Flagg kendi kendine. İnce suratına bir sırıtma ifadesi yayıldı. *Olağanüstü bir mahsul yılı. Neden olmasın ki? Bağlar zaten cehennem kapısının hemen dışında değil mi? Bu içki bir kere midene girdi mi, cehennem de senin bulunduğun yerde sayılır.*

Flagg kafasını arkaya atıp bir kere daha gülmeye başladı.

21

KENDİNİ hem Roland'dan hem de Peter'den bir çırpıda kurtaracak planı bir kere kurduktan sonra Flagg artık zaman kaybetmedi. Önce tüm sihirbazlığını kullanıp Kralı iyi etmeye çalıştı. İksirlerinin çoktan beri göstermediği kadar iyi etki gösterdiğini görünce enikonu sevindi. Bu da garip bir durumdu doğrusu. Roland'ı iyileştirmeyi yürekten istiyordu ki, onu öldürdüğü zaman herkes işin cinayet olduğunu anlasın. İnsan derin düşünmezse, çok komik görünüyordu durum.

Kralın öksürüğünün kesilmesinden bir hafta kadar sonra, rüzgârlı bir gecede Flagg çalışma masasının bir çekmecesinin kilidini açtı, tik kutuyu çıkardı. Klaffa havucuna "Aferin," diye mırıldandı, havuç cevap olarak anlamsız bir gıcırtı çıkardı. Flagg kapağı açtı, içteki kutuyu çıkardı. Onu açmak için boynunda asılı olan anahtarı kullandı, Ejderha Kumunun paketini eline aldı. Bu paketi büyülemişti önceden. Paket, o kuma karşı bağışıktı. Ya da Flagg öyle sanıyordu. Yine de gereksiz tehlikelere girmek istemedi. Paketi kutudan gümüş bir cımbızla tutarak aldı, masanın üzerine, Kralın kadehlerinden birinin yanına bıraktı. Alnında koca koca ter damlaları belirmişti. Zor işti yaptığı doğrusu. Ufacık bir yanlışı hayatıyla öderdi.

Flagg zindanlara giden koridora çıktı, hızlı ve derin soluklar almaya başladı. Hipervantilasyon yapmaya çılışıyordu. İnsan hızlı hızlı solursa, tüm vücudu oksijenle dolar, sonra soluğunu daha uzun süre tutabilirdi. Hazırlıklarının o kritik döneminde hiç soluk almamak niyetindeydi Flagg. Hata yapmayacaktı. Ne büyük hata, ne de küçük hata. Ölmek istemeyecek kadar zevk alıyordu bu hayattan.

Kendi dairesinin hemen dışındaki demir parmaklıklı pencereden içine son bir kere daha temiz hava çekip odasına girdi, zarfa doğru yürüdü, kemerinden hançerini çekti, zarfı

dikkatli bir hareketle kesti. Masanın üzerinde yassı bir obsidyen parçası vardı. Onu kağıt ağırlığı olarak kullanırdı. O zamanlarda obsidyen, bilinen en sert taştı. Paketi yine cımbızla tuttu, başaşağı çevirdi, yeşil tozun büyük bir kısmını taşın üzerine boşalttı. Geriye çok az bıraktı. Bir düzine kum taneciği ancak kalmıştı zarfın dibinde. Ama bu kalan, Flagg'in planı için son derece önemliydi. Obsidyen gerçi çok sert bir taştı ama daha şimdiden dumanlar çıkarmaya başlamıştı bile taştan.

Aradan otuz saniye geçti.

Flagg obsidyeni eline aldı. Bunu yaparken Ejderha kumunun bir zerresinin bile tenine değmemesi için çok dikkat ediyordu. Değse, içeriye doğru kendine yol açarak ilerler, kalbine varır, onu tutuştururdu sonunda. Taşı eğdi, üzerindeki tozu kadehe boşalttı.

Çabucak, kumun cama işlemesine vakit bırakmadan, Kralın en sevdiği şaraptan o kadehe doldurdu. Şu sıralarda Peter babasına bu şaraptan götürüyor olmalıydı. Kum hemen eridi. Kırmızı şarap bir an tatsız yeşil bir renkte parıldadı, sonra yine kendi rengine döndü.

Elli saniye.

Flagg tekrar masasına döndü, yassı taşı iki yanından, hançerini sapından tuttu. Kağıdı keserken kumdan ancak bir iki zerre dokunmuştu bıçağa. Ama daha şimdiden madene işlemeye başlamışlardı. Andua çeliğinin gözenekleri belli olmaya başlamış, bu deliklerden kötü dumanlar yükseliyordu. Taşı da, hançeri de alıp hole çıktı.

Yetmiş saniye. Soluk almak için dayanılmaz bir acı duyuyordu Flagg.

Holde on metre ilerledi. Daha yürüse, zindanlara varacaktı... hiçbir Delain'linin asla gitmek istemediği o yere! Ama ilerlemedi. Durduğu yerde, taş döşemede delikli bir ızgara vardı. Flagg alttan akan suyun çıkardığı gurultuları duyuyordu.

Soluğunu tutmuyor olsa, o berbat kokuları da alacaktı. Şatonun lâğımlarından biriydi burası. Kayayı da, hançeri de ızgaradan aşağı attı, suya düşerken çıkardıkları sesi duyunca ciğerindeki acılara rağmen sırıttı. Sonra hızla pencereye yürüdü, dışarıya sarktı, derin derin soludu, ciğerlerine temiz havayı doldurdu.

Havaya doyunca tekrar çalışma odasına döndü. Masasının üzerinde artık yalnızca cımbız, paket ve şarap dolu kadeh duruyordu. Cımbıza tek bir zerre kum bile yapışmamıştı. Zarfın içindeki azıcık kum da, dikkatli davrandığı sürece, ona bir zarar vermezdi.

Şu ana kadar iyi iş çıkardığı kanısındaydı. Gerçi bitmemişti yapacakları henüz... ama iyi başlamıştı. Kadehin üzerine eğilip derin derin kokladı. Artık tehlike yoktu. Kum bir kere sıvıyla karışınca, dumanları zararsız oluyor, farkedilmiyordu. Ejderha kumu ancak katı cisimlere, örneğin taşa dokunduğu zaman çıkarırdı o öldürücü dumanlarını.

Ya da insan etine.

Flagg kadehi kaldırıp ışığa tuttu, içindeki kan rengi ışıltıyı hayranlıkla seyretti. "Son bir kadeh şarap daha, Kral hazretleri," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra öyle güldü, öyle güldü ki, iki başlı papağan korkuyla bağırmaya başladı. "Midenizi ısıtacak bir içki, efendimiz."

Oturdu, kum saatini başaşağı çevirdi, koskocaman Sihirler Kitabını açıp okumaya başladı. İnsan derisiyle ciltlenmiş bu kitabı bin yıldan beri okuyup duruyordu Flagg. Ama dörtte birini ancak bitirebilmişti. Leng ovalarının ötelerinde, Alhazret adlı bir deli tarafından yazılmış olan bu kitabı uzun süre okumak, insanı deli olmaya doğru iterdi.

Bir saat... yalnızca bir saat. Kum saatinin üst kısmı boşalınca, Peter'in babasını ziyaret edip ayrıldığından emin olabilir, son şarabı Krala götürebilirdi. Flagg bir an kum saatinden süzülen kemik beyazı kumlara baktı, sonra başını tekrar sakin bir tavırla kitabına eğdi.

22

ROLAND, Flagg'in yatmadan önce kendisine bir kadeh şarap getirmesinden pek hoşlanmış, pek duygulanmıştı. Şarabı koca koca yudumlarla içti, içini ısıttığını söyledi.

Flagg kukuletasının içinde gülümseyerek, ''Tahmin etmiştim, Majeste,'' dedi.

23

THOMAS'ın, o gece Flagg'i babasının yanındayken görmesinin kader mi, yoksa şans mı olduğu da, yine sizin kendi kendinize karar vermeniz gereken bir konu. Ben yalnızca görmüş olduğunu biliyorum, bunun olma nedeninin de, yıllardan beri Flagg'in bu arkadaşsız, zavallı çocukla dost olma çabalarına dayandığını biliyorum.

Ama sonra size anlatacağım... fakat daha önce sihirle ilgili aklınıza gelebilecek yanlış bir düşünceyi düzeltmek niyetindeyim.

Sihirbazlık hikâyelerinde üç çeşit sihirden nedense pek üstünkörü, pek hafife alarak söz edilir, sanki bunları her ikinci sınıf sihirbaz yapabilirmiş gibi bir hava yaratılır. Bu üç sihir, kurşundan altın yapmak, kendi görünümünü değiştirip başka kılıklara girmek ve bir de görünmez olmaktır. Bilmeniz gereken ilk şey, gerçek sihirin asla kolay bir şey olmadığıdır. Eğer kolay sanıyorsanız, sevmediğiniz halanız bir iki hafta kalmaya geldiğinde onu görünmez etmeye uğraşın... anlarsınız. Gerçek sihir zordur. Gerçi kötü sihir yapmak iyi sihiri yapmaktan daha kolaydır ama, kötü sihir bile yeterince zor iştir.

Kurşunu altına çevirmek yapılmayacak şey değildir. Hangi sihirli kelimeleri söyleyeceğinizi biliyorsanız, birinin size kurşun somunlarını gerektiği biçimde yarma yolunu öğretmesini

de sağlayabilirseniz, siz de başarırsınız. Kılık değiştirmekle görünmez olmak ise imkânsızdır... ya da imkânsıza öyle yakındır ki, buna artık imkânsız deseniz de olur.

Konuşulanlara kulak misafiri olmayı pek iyi başaran Flagg, nice budalanın bu konuda uydurma masallar anlattığına tanık olmuştu. Genç prenslerin kendilerini kötü cinlerden kurtarmak için basit bir sihirli kelime söyleyip görünmez olması, genç güzel prenseslerin (masallarda prensesler her zaman güzel olurdu ama Flagg'in tecrübelerine göre çoğu, hep birbiriyle evlenen ailelerin gudubet kızlarıydı, üstüne üstlük aptaldılar da) cadıları ve perileri sinek kılığına girmeye razı etmesi, sonra o sineği pat diye raketle avlaması gibi masallar anlatılıp duruyordu çevrede. Bu masalların çoğunda prensesler raketle sinek avlamanın ustasıydı. Oysa Flagg'in tanıdığı prenseslerin çoğu, Aralık ayında pencerenin buz gibi pervazında baygın yatan sineği bile zor avlarlardı. Masal olunca kolay geliyordu bu işler kulağa. Masallarda insanlar habire kılık değiştiriyor, kendilerini yürüyen pencere pervazı kılığına falan rahatlıkla sokabiliyorlardı.

Aslında Flagg bu sihirlerden ikisinin de yapıldığını hiç görmemişti. Bir zamanlar Andua'lı büyük bir sihirbaz tanımıştı. Bu sihirbaz, kılık değiştirme sihirini başardığına inanıyordu. Ama altı ay süren meditasyonun bir haftalık acılı fiziksel uğraşların sonunda, sihirli kelimeyi söylediğinde ancak burnunu üç metre uzatmayı ve kendini çıldırtmayı başarabilmişti. Üstelik burnundan tırnaklar uzamaya da başlamıştı. Flagg onu hatırladıkça yüzüne hüzünlü bir gülümseme gelirdi. İster büyük sihirbaz olsun, ister olmasın, budalanın biriydi adam.

Görünmez olmak da tıpkı bunun gibi imkânsızdı. Ya da, Flagg'in bildiği kadarıyla öyleydi. Ama buna karşılık, insanın kendi görüntüsünü *kısması* mümkündü.

Evet, kısması. En iyi uyan kelime buydu. Bazıları başka kelimeler de kullanırlar bunun için: hayaletleştirme, saydam-

laştırma, silikleştirmc gibi. Görünmezlik ulaşılamayacak bir şeydi. Ama önce belli bir yiyecekten yiyip sonra belli sihir kelimelerini söyleyince kısıklaşmak ınümkündü. İnsan kısıklaştıktan sonra koridorda yürürken karşıdan bir hizmetkâr geliyor olsa, kısık kişi kenera çekilir, kıpırdamadan hizmetkârın geçmesini beklerdi. Genellikle hizmetkârın bakışları o anda ya kendi ayaklarına döner, ya da birdenbire tavanda bakılmaya değer ilginç bir şey bulunduğuna karar verip, oraya dikilirdi. Kişi kısık haliyle kalabalık bir odanın içinden geçse, oradakilerin sohpeti biraz duraklar, hepsi bir an tedirginleşmiş gibi görünürlerdi. Hepsine aynı anda gaz sancısı gelmiş gibi. Meşalelerin ışığı hafifler, hava sanki dumanlanırdı. Bazen mumların söndüğü bile olurdu. Kısık durumdayken saklanmayı gerektirecek tek şey, karşıdan gelenin iyi tanıştığı biri olması durumuydu. Kısık olsun olmasın, iyi tanıdığı kimseler onu mutlaka görürlerdi. Kısıklık işe yarardı ama... görünmezlikle eş değildi pek.

Zehirli şarabı Krala götürdüğü gece Flagg kendini kısıklaştırmıştı. Tanıdığı kimseye rastlamayı beklemiyordu. Saat dokuzu geçmişti. Kral yaşlı ve hastaydı. Günler kısalmış olduğundan şato halkı erken yatıyordu. Flagg elinde şarap kadehiyle koridorlarda hızla ilerlerken kendi kendine, *Thomas Kral olduğunda burada her gece partiler verilecek,* diye düşündü. *Babasının içki sevgisini şimdiden paylaşıyor. Henüz ancak bira ve benzeri hafif içkileri seviyor ama, ona sert içkileri tanıtmak kolay olacak... Ne de olsa, onun dostu sayılırım, değil mi ama? Evet Peter saf dışı edilip Needle'ın tepesindeki hücreye kapatılınca, Thomas tahta geçince, burada her gece partiler verilecek... Tâ ki, kenar mahallelerde yaşayan halkın canına tak deyip kanlı bir ihtilâl başlatıncaya kadar. O zaman burada son bir parti daha verilecek. Bütün partilerin en büyüğü... ama bence o seferki partide Thomas*

pek eğlenmeyecek. Bu gece babasına içireceğim şarap gibi, aşırı sıcak olacak o parti de.

Kimseye rastlamayı beklemiyordu ve rastlamadı da. Yanından yalnızca birkaç hizmetkâr geçti. Flagg hareketsiz dururken onlar hep uzağından geçtiler. Sanki adam grip olmuş da, mikrobun kendilerine bulaşmasını istemiyorlarmış gibi.

Ama yine de birisi gördü onu. Thomas gördü. Niner'in gözlerinden bakarak gördü. Niner, babasının uzun yıllar önce öldürdüğü ejderhaydı. Kafası duvara asılmıştı. Thomas'ın bunu becerebilmesi de, Flagg'in önceden kendisine öğrettiği bir hile sayesinde olmuştu.

24

O kadar uğraşarak eliyle yaptığı yelkenliyi babasının öyle hafife alması Thomas'ın kalbini pek kırmıştı. O olaydan sonra hep babasından uzak durmaya çalışıyordu. Yine de Roland'ı çok seviyordu tabii Thomas. Onu mutlu etmek, Peter nasıl mutlu ediyorsa, bunu kendi de başarmak istiyor, hem de çok istiyordu. Hatta ondan da öte, babasının Peter'i nasıl seviyorsa kendisini de öyle sevmesini istiyordu. Babası onu Peter'in yarısı kadar sevse, yine mutlu olurdu Thomas.

Ama terslik şuradaydı ki, tüm güzel fikirler önce Peter'in aklına geliyordu. Bazen Peter bu fikirleri Thomas'la paylaşmak istiyordu ama Thomas'a o fikirler hep saçma görünüyordu... tabii uygulanıp iyi sonuç aldıkları belli oluncaya kadar. Ya da Thomas önerilen girişimde kendine düşen görevi başaramayacağından korkuyordu. Peter'in üç yıl önce babasına bir dizi Bendoh askeri yaptığı seferde olduğu gibi.

Peter bunu Thomas'a önerdiğinde Thomas, ''Ben babama saçma sapan oyuncaklardan daha iyi bir şey vermek isterim,'' demişti kibirli kibirli. Ama aslında, yirmi tane tahta askeri yontup hazırlayamayacağından korkuyordu. Bu yüzden Pe-

ter askerleri kendi yapmış, dört ayda bitirmişti. Süvariydi hepsi. Şövalyeler, okçular, bir General, bir rahip... tabii Roland bayılmıştı hepsine... yontuluşları biraz bozuk olmakla birlikte hem de. Kırk yıl önce büyük Ellender'in yonttuğu taburunu kaldırmış, yerine Peter'in yaptıklarını yerleştirmişti. Thomas bunu görünce hemen kendi dairesine çekilmiş, vakit henüz günün ortası olduğu halde yatağına girmişti. Sanki birisi göğsüne doğru uzanmış, kalbinden bir parça kesmiş, ona yedirmiş gibi hissediyordu. Çok acı geliyordu kendi kalbinin tadı ona. Peter'e duyduğu nefret her zamankini de aşmıştı... oysa benliğinin bir yanı ağabeyini hâlâ seviyordu ve hep de sevecekti.

Kalbinin tadı acı olmasına rağmen, hoşuna gitmemiş de değildi.

Kendi kalbiydi çünkü o.

Ondan sonra da geceleri babaya şarap götürme işi çıkmıştı ortaya.

Peter, Thomas'a gelip, "Geceleri babama bir kadeh şarap götürmek hoş olur diyorum, Tom," demişti. "Şarap görevlisine sordum. Bize bir şişe şarabı öylece veremezmiş, çünkü altı ayda bir mahzen şefine rapor vermesi gerekiyormuş. Ama kendi paralarımızı biriktirirsek, Beşinci Baronluk Vat şarabından alabileceğimizi söyledi. Babamın en sevdiği o. Pek pahalı da sayılmaz. Harçlığımızdan daha dünya kadar para kalır elimize. Hem..."

Thomas, "Ömrümde duyduğum en budalaca fikir!" diye onun sözünü kesmişti hemen. "Bütün şaraplar zaten babamın malı. Krallık sınırları içindeki şarapların hepsi! Ne kadar isterse içebilir! Neden kendi paramızdan harcayıp da babama zaten kendisinin olan bir şeyi verecekmişiz? Sonunda yalnızca şarap görevlisine para kazandırmış olacağız, o kadar!"

Peter sabırla, "Kendi paramızı ona harcamamız hoşuna gi-

der,'' diye açıkladı. ''Kendisinin zaten sahip olduğu bir şey için bile olsa.''

''Onu nereden biliyorsun?''

Peter insanı çileden çıkaracak bir rahatlıkla, ''İçime doğuyor'' dedi.

Thomas kaşlarını çatarak ona baktı. Daha bir ay önce kendisi mahzenden bir şişe şarap çalarken mahzen baş görevlisinin onu gördüğünü nasıl söyleyebilirdi Peter'e? Şişko domuz, Thomas'ı omzundan tutup sarsmış, babasına söyleme tehdidi savurmuştu. Söylememek için bir altın istemişti. Thomas da vermişti parayı. Gözlerine öfke ve utanç yaşları dola dola. Verirken, *karşındaki Peter olsa, başını başka tarafa çevirir, görmemezlikten gelirdin, salak herif,* diye düşünmüştü. *Peter olsa arkanı dönerdin. Çünkü Peter günün birinde Kral olacak, bense ömrüm boyunca hep prens olarak kalacağım.* Daha sonra aklına, Peter'in zaten hiçbir zaman mahzenden şarap çalmaya kalkışmayacağı gelmiş, bu gerçek ağabeyine duyduğu öfkenin daha da artmasına yol açmıştı.

Peter, ''Ben öyle sanıyorum ki...'' diye tekrar konuşmaya başlayınca Thomas da, ''Öyle sanıyorsun, böyle sanıyorsun,'' diye taklit etmişti onu. ''Git başka yerde san! Babam şarap görevlisine kendi şarabı için para verdiğini duyunca gülecek, sana budala diyecek!''

Ama Roland hiç de gülmemişti Peter'e. Ona budala da dememişti. ''Benim düşünceli oğlum,'' derken sesi titriyor, ağlayacak gibi çıkıyordu. Thomas biliyordu bunları. Çünkü ilk gece Peter şarabı babasına götürürken gizlice gitmiş, ejderhanın gözlerinden bakarak gözetlemiş, her şeyi görmüştü.

25

FLAGG'a, o ejderhanın olduğu yere giden gizli geçidi neden Thomas'a gösterdin diye sorsanız, size doğru dürüst bir

cevap veremezdi. Neden yaptığını kendi de bilmiyordu çünkü. Onun kafasında kötülüğe doğal bir eğilim vardı. Hani bazı insanlar rakamlara yatkındır, ya da yabancı bir yerde yönlerini kolay bulurlar ya, tıpkı öyle. Şato çok eskiydi. İçinde bir yığın gizli kapı ve geçit vardı. Flagg bunların çoğunu bilirdi. Zaten hepsini birden bilen hiç kimse yoktu. Ama Thomas'a bunlardan yalnızca bir tanesini göstermişti. İçinden gelen kötülük eğilimi, burayı göstermenin sonradan sorunlara yol açacağını fısıldamış, Flagg da içgüdüsünün sesine uymuştu. Sorun çıkarmak onun en sevdiği şeydi zaten.

Arada sırada Flagg apansız Thomas'ın odasına dalar, "Tommy, pek keyifsiz görünüyorsun!" diye bağırırdı. "Aklıma bir şey geldi... görmek isteyeceksin sanırım! Gelmek istiyor musun benimle?" Odaya girdiğinde her seferinde ya 'keyifsiz görünüyorsun' der, ya 'canın sıkkın' der, ya da ona benzer bir şey söylerdi. Çünkü hep Tommy'nin özellikle bozuk çaldığı zamanlarda oraya gitme huyu vardı. Thomas'ın kendisinden korktuğunu biliyordu Flagg. Bir dosta özellikle ihtiyaç duymadığı zamanlarda, bahane bulur, Flagg'le gelmezdi... onu da biliyordu. Oysa böyle sıkkın zamanlarında kendini o kadar mutsuz hissederdi ki, kapıyı vuran dostun kim olduğu konusunda pek seçici davranmazdı. Flagg farkındaydı bunların... ama Thomas farkında değildi. Flagg'a karşı duyduğu korku pek derinde bir korkuydu. Zihninin üst katmanında, Flagg'in iyi bir insan olduğunu düşünüyor, çok da eğlenceli biri olduğuna inanıyordu. Eğlence anlayışı zaman zaman biraz gaddarcaydı ama, eh bu da Thomas'ın o anki ruhsal durumuna pek güzel uyuyordu.

Thomas'la ilgili bir şeyi, Thomas kendi bilmezken Flagg'in bilmesi size garip mi geldi? Aslında hiç de garip değil. İnsanların zihinleri, hele de çocukların zihinleri kuyu gibidir. İçinde tatlı su dolu derin bir kuyu gibi. Bazen belli bir düşünce kişiye dayanılmayacak kadar tatsız gelirse, kişi onu kalın

bir kutuya kapatır, o kuyuya atar, sonra suya düşme sesini dinler, daha sonra da kutu yok olur. Ama tabii aslında tam da yok olmaz. Flagg çok yaşlı ve çok akıllı olduğundan, aynı zamanda çok da kötü olduğundan, en derin kuyuların bile dibi olduğunu bilirdi. Bir şey göze görünmüyor diye, onun yok olmuş olması şart değildi hâlâ oradaydı işte... dipte duruyordu. Flagg ayrıca, o uğursuz, ürkütücü düşüncelerin içine konduğu sandığın bir gün çürüyeceğini, pisliklerin dışarı sızıp bir süre sonra kuyunun tatlı suyunu zehirleyeceğini de biliyordu. Zihnin kuyusu iyice zehirlenince, biz doğan sonuca çıldırma deriz işte.

Sihirbaz arasıra çocuğa şatonun orasında burasında var olan korkunç şeyleri gösteriyorsa, bunun bir nedeni vardı. Thomas ondan ne kadar korkarsa, kendisi Thomas'ın üzerinde o kadar güç kazanırdı. Bu gücü elde edebileceğini de biliyordu, çünkü size daha önce söylediğim bir şeyi biliyordu o. Thomas'ın zayıf bir insan olduğunu, babası tarafından da sık sık ihmal edildiğini biliyordu. Flagg, Thomas'ın kendisinden korkmasını istiyordu. Yıllar geçtikçe çocuğun o derin kuyuya pek çok sandıklar ve kutular atmasını istiyordu. Eğer Thomas Kral olduktan sonra çıldırırsa, eh, çıldırsındı! Flagg'in yönetimi ele geçirmesini daha da kolaylaştırırdı böyle bir durum. Gücünü daha da arttırırdı.

Diyeceksiniz ki, Flagg nereden biliyordu Thomas'ı ne zaman ziyaret edeceğini? Onu esrarengiz şato turlarına çıkarma zamanlarını nasıl saptayabiliyordu? Flagg bazen Thomas'ın öfkeli veya üzgün olduğunu kendi kristal küresinde görüyordu. Ama çoğunlukla, içinden Thomas'a gitmek gelince, bu içgüdüsüne uyuyordu. Kötülük içgüdüsü onu yanlış yola sürüklemezdi pek.

Bir keresinde Thomas'ı doğu kulesinin tepesine çıkarmış-

tı. Merdivenleri çıkarken Thomas yorulmuş, köpekler gibi soluk soluğa kalmıştı. Ama Flagg'in soluma temposu hiç değişmemişti. Tepede ufacık bir kapı vardı. Öyle küçüktü ki, Thomas bile altından emekleyerek geçmek zorunda kalmıştı. İçerisi tek pencereli, karanlık bir odaydı. Flagg onu pencereye götürmüş, tek kelime söylemeksizin manzarayı göstermişti. Thomas karşısında tüm Delain şehrini, yakın şehirleri, ileriki mavi sisler arasında da Doğu Baronluğu'nun surlarını görünce, bu görüntünün deminki yorgunluğa değdiğini hissetmişti. Yüreği kabarmıştı bu güzellik karşısında. Flagg'a teşekkür etmek için döndüğünde, sihirbazın kukuletası altındaki beyaz suratında sezdiği bir ifade, sözlerin dudaklarında donmasına yol açmıştı.

''Şimdi bak!'' deyip elini kaldırmıştı Flagg. İşaret parmağından mavi bir alev fışkırmıştı o anda. Odayı bir hışırtı sesi dolaşmış, Thomas önce bunu rüzgâr sesi sanmıştı. Ama bir an sonra Thomas avaz avaz bağırarak havaya yumruklar atıyor, kol sallıyor, minik kapının altından dışarı emeklemeye uğraşıyordu. Gerçi Doğu Kulesi'nin tepesindeki oda, Needle'ın tepesindeki hücre dışında Delain'in en güzel manzarasına sahip yerdi ama, neden kimsenin oraya gitmediğini Thomas yeni anlıyordu. Koca koca yarasalar vardı bu odada. Flagg'in parmağının aleviyle rahatsız olunca uçmaya, saldırmaya başlamışlardı. Daha sonra, odadan çıktıklarında Flagg çocuğu sakinleştirmişti. Yarasalardan nefret eden Thomas isteri geçiriyor gibiydi. Sihirbaz ona bunun bir şaka olduğunu, sırf onu neşelendirmek için böyle yaptığını söylüyordu. Thomas ona inandı... ama haftalarca geceleri yatağında bağırarak uyandı. Gördüğü kâbuslarda yarasalar başının çevresinde fır dönüyor, saçlarını yakalayıp çekiyor, sivri pençeleriyle, keskin dişleriyle suratını yırtıyorlardı.

Bir başka seferinde de Flagg onu Kralın hazine odasına gö-

türmüş, yığın yığın altın sikkeleri, külçeleri, üzerinde ZÜMRÜT, ELMAS, YAKUT ATEŞ TAŞI, diye etiketler bulunan derin sandıkları göstermişti.

"Bunlar gerçekten mücevherlerle mi dolu?" diye sormuştu Thomas.

Flagg, "Kendin bak da gör," diye karşılık verdi. Sandıklardan birini açtı, içinden bir avuç dolusu kesilmemiş zümrüt çıkardı. Zümrütler avucunda vahşi vahşi parlıyordu.

"Vay babam!" diye bağırdı Thomas.

"O da bir şey mi? Şu tarafa bak! Korsan hazineleri bunlar, Tommy!"

Thomas'a on iki yıl önce Andua korsanlarıyla kapıştıkları zamandan gelme savaş ganimetlerini gösterdi. Delain hazinesi zengindi. Orada çalışan bir avuç hazine bekçisi yaşlıydı. İşler yavaş gidiyordu. Bu yığının ayrımı, yerleştirilmesi henüz yapılmamıştı. Thomas kabzası mücevher kakmalı kılıçlara, bıçağı daha tehlikeli olsun diye elmaslarla çentilmiş hançerlere, rodokrosit'ten yapılmış gürzlere soluğu kesilerek baktı.

Dehşet dolu bir sesle, "Bunların hepsi Krallığa mı ait?" diye sordu.

Flagg, "Hepsi *babana* ait," dedi. Oysa çocuğun ilk gözlemi daha doğruydu. "Günün birinde de hepsi Peter'e ait olacak."

"Ve de bana." Thomas on yaşındakilere özgü özgüvenle konuşmuştu.

"Hayır," dedi Flagg. Sesindeki üzgünlük dozu tam kararındaydı. "Yalnızca Peter'e. O en büyük evlât olduğundan, Kral o olacak."

"O paylaşır," dedi Thomas. Sesindeki kuşku gölgesi belli belirsizdi. "Pete her zaman paylaşır"

"Peter iyi çocuktur. Eminim haklısındır. *Herhalde* paylaşacaktır. Ama hiç kimse bir Kralı paylaşmaya zorlayamaz, bilirsin. Hiç kimse bir Krala yapmak istemediği bir şeyi zorla

yaptıramaz.'' Thomas'a baktı, bu sözünün etkisini ölçmeye çalıştı, sonra gözleri yine hazine odasının karanlıklarında dolaştı. Uzaklarda bir yerde, yaşlı görevlilerden biri düka altınlarını sayıyordu. ''Bunca hazine bir tek kişinin,'' dedi Flagg. ''Düşünmeye değer bir şey değil mi, Tommy?''

Thomas hiçbir şey söylemedi. Ama Flagg yine de memnundu. Tommy'nin bu konuyu düşünmekte olduğunu görüyordu. Herhalde şu anda o zehirli sandıkçıklardan biri daha Thomas'ın zihninin gerisindeki derin kuyuya doğru itilmekteydi... *gırçç... cuuup!* Gerçekten de öyle olmaktaydı. Daha sonra, Peter gelip de Thomas'a şarabın parasını paylaşmayı önerdiğinde, Thomas hemen o hazine odasını hatırlamıştı... o odadaki her şeyin ağabeyine kalacağını da hatırlamıştı. *Şarap satın almaktan söz etmek sana kolay tabii! Niye olmasın ki? Günün birinde dünyanın parası kalacak sana!*

Derken, Krala zehirli şarabı getirmesinden bir yıl önce Flagg içinden doğan dürtüye kapılıp Thomas'a gizli geçidi göstermişti... belki hiç şaşmayan kötülük içgüdüsü bu seferlik onu yanıltmış da olabilirdi. Ben bunun da kararını size bırakıyorum.

26

''TOMMY, ne kadar sıkkın görünüyorsun!'' diye bağırdı. Pelerininin kapişonunu o gün başından arkaya atmış, düşürmüştü. Hemen hemen normal görünüyordu.

Hemen hemen.

Doğruydu, Tommy sıkkındı gerçekten. Uzun süren bir öğle yemeği boyunca babası Peter'in geometri ve seyir-yön hesaplama derslerindeki notlarını övüp göklere çıkarmış, çocuk bunların hepsini dinlemek zorunda kalmıştı. Roland bu derslerin ikisini de hiç anlamazdı. Üçgenlerin üç kenarı, karelerin dört kenarı olduğunu bilirdi yalnızca. Ormanda yolunu

kaybettiği zaman Yaşlı Yıldıza bakarak yolunu tekrar nasıl bulacağını bilirdi. Bildikleri bu noktada sona ererdi. Thomas'ın bilgileri de aynı noktada sona ererdi. Bu yüzden öğle yemeği ona bitmeyecek gibi görünmüştü. İşin daha da beteri, sofradaki et tam babasının sevdiği gibi pişirilmişti o gün. Kanlı ve hemen hemen çiğ gibi. Kanlı et Thomas'ın midesini bulandırırdı.

"Yemek ağır geldi, o kadar," dedi Flagg'a.

"Ben seni neşelendirecek şeyi biliyorum," diye karşılık verdi sihirbaz. "Sana şatonun sırlarından birini göstereceğim, Tommy!"

Thomas o gün bir kabuklu böcekle oynamaktaydı. Böceği masanın üzerine koymuş, çevresine ders kitaplarını dizmiş, engeller oluşturmuştu. Eğer böcek iki kitabın arasından kendine çıkış yolu bulur gibi olursa, Thomas hemen kitapların yerini değiştiriyor, onu yine tuzağın içinde tutuyordu.

"Biraz yorgunum," dedi Thomas. Yalan değildi. Peter'in övülmesini o kadar uzun süre dinlemek gerçekten yormuştu onu.

"Hoşuna gidecek ama." Flagg'in sesi heveslendiriciydi... ama birazcık da tehdit edici gibiydi.

Thomas ona kaygıyla baktı. "Orada... yarasa yok, değil mi?"

Flagg neşeyle güldü... ama o gülüş Thomas'ın kollarındaki tüylerin diken diken olmasına yine de yetti. Flagg çocuğun sırtını sıvazladı. "Ne yarasa var, ne sular damlıyor, ne rüzgârlar esiyor! Kızarmış ekmek gibi sıcacık! Üstelik babanı da gözetleyebileceksin, Tommy!"

Thomas gözetlemenin casusluk demek olduğunu biliyordu. Casusluk da kötüydü... ama Flagg'in bu sözü, yine de kurnaz bir sözdü. Böcek bu sefer iki kitabın arasından kendine kaçış yolu bulduğunda Thomas onun gitmesine izin verdi. "Pekalâ," dedi. "Ama yarasa olmasın."

Flagg kolunu çocuğun omzuna attı. "Yarasa yok, yemin ederim... ama kafanda evirip çevireceğin bir şey var, Tommy. Yalnız babanı görmekle kalmayacaksın, onu en büyük zaferinin gözlerinden seyredeceksin."

Thomas'ın kendi gözleri ilgiyle irileşti. Flagg memnun oldu. Balık yemi yutmuş, sandala çekilmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Gel de kendin gör." Flagg daha fazlasını açıklamaya yanaşmadı.

Thomas'ı karmakarışık koridorlardan geçirdi. Siz olsanız, hemencecik kaybolurdunuz. Ben bile, çok geçmeden kaybolurdum herhalde. Ama Thomas bu koridorlarda yolunu, sizin karanlıkta kendi yatak odanızda yolunuzu bulabildiğiniz gibi iyi tanırdı. Sonunda Flagg onu bir kenara çekti.

Neredeyse Kralın dairesine yaklaşmak üzereydiler. Flagg içeri çekilmiş tahta bir kapıyı itip açtı. O kapıya Thomas daha önce hiç dikkat etmemişti. Kapı elbette ki her zaman orada olagelmişti. Ama şatolarda bazen kapılar, hatta koskoca bölümler vardır da, kimse dikkat etmez. O kapılar, o bölümler, 'kendini kısıklaştırma' sanatının ustası olmuşlardır işte.

Koridor çok dardı. Karşıdan kucağı ütülenmiş çarşaflarla dolu bir oda hizmetçisi yaklaşıyordu. Kız bu daracık taş koridorda Kralın sihirbazıyla karşılaşınca öyle korkmuştu ki, geçerken Flagg'a değmemek için o taşların gözeneklerine girmeye bile razıydı. Thomas gülmesini güç tuttu. Bazen kendi de aynı duyguya kapılırdı Flagg yakınlardayken. Başka da kimseye rastlamadılar.

Tam altlarından, havlayan köpeklerin sesi duyuluyordu. Thomas aşağı yukarı nerede bulunduklarını oradan anladı. Şatonun içinde yatıp kalkan köpekler yalnızca babasının av köpekleriydi. Havlayış nedenleri herhalde yemek saatlerinin gelmiş olmasındandı. Roland'ın köpeklerinin çoğu tıpkı kendisi gibi ihtiyardı artık. Roland kendi kemiklerinin soğuktan

nasıl ağrıdığını bildiğinden, şatonun içine bir köpek odası yapılmasını emretmiş, onları içeriye aldırmıştı. Babasının dairesinden köpek odasına gitmek için bir merdivenden inileceğini, sağa dönülüp koridordan on metre kadar yürüneceğini biliyordu Thomas. Demek şu sıra babasının özel dairesinin on metre kadar sağ tarafındaydılar.

Flagg öylesine apansız durdu ki Thomas neredeyse ona tosluyordu. Sihirbaz çabucak sağla sola baktı, koridorda kendilerinden başka kimse bulunmadığından emin olmaya çalıştı. Yalnızdılar.

"Aşağıdaki çentikli taştan yukarı doğru dördüncü taş," dedi Flagg. "Bastır onu. Çabuk!"

Ahh, sır dolu bir serüvendi bu. Thomas da sırlara bayılırdı. Birden neşelendi, çentikli taşı bulup yukarı doğru dört tane taş saydı ve bastırdı. Karşısına bulmacamsı bir sürpriz çıkmasını bekliyordu. Belki yana kayıp açılan bir pano... ama bu olana hiç hazır değildi.

Bastırdığı taş kolaylıkla on santim kadar geriye kaydı, bir çıt sesi duyuldu, ondan sonra duvarın koskoca bir parçası, tâ yerden tavana kadar, olduğu gibi döndü, düşey bir aralık açıldı. İçerisi kapkaranlıktı. Duvar değildi aslında bu. Koskoca bir kapıydı! Thomas'ın ağzı açık aldı.

Flagg, Thomas'ın poposuna bir şaplak aşketti.

"Çabuk dedim, küçük budala!" diye tısladı alçak sesle. Bu seste telâş vardı. Ve bu telâş sırf Thomas'a gösteriş olsun diye yapılan numaralara benzemiyordu. Flagg'in çoğu duygu gösterileri numaraydı çünkü. Sihirbaz sağa, sola baktı, koridorun hâlâ boş olduğundan emin oldu. "Gir! Şimdi!"

Thomas açılan karanlık yarığa baktı, aklına yine yarasalar gelince tedirginleşti. Ama gözü Flagg'in yüzüne iliştiği anda, şimdi bu konuyu tartışmanın sırası olmadığını anladı.

Kapıyı itip biraz daha açtı, karanlığa adımını attı. Flagg onu hemen izledi. Thomas sihirba... dönüp duvarı iterek ka-

padığını pelerin eteklcrinin hışırtısından anladı. Zifiri karanlıktı içerisi. Hava durgun ve kuruydu. Thomas bir şey söylemek üzere ağzını açmadan, Flagg'in işaret parmağının ucundaki mavi alev tekrar belirdi, çevreye hırçın, mavimsi beyaz bir ışık yelpazesi yaydı.

Thomas hiç düşünmeden olduğu yerde büzüldü, elleri bir refleks hareketiyle yukarı uçtu.

Flagg sert sert güldü. "Yarasa yok, Tommy. Söz vermedim mi sana?"

Gerçekten de yoktu. Tavan oldukça alçaktı. Thomas olmadığını kendisi de görebiliyordu. Flagg'in sihirli parmağının ışığında, şu anda sekiz metre kadar uzunluğu olan bir gizli geçitte bulunduklarını da görebiliyordu. Duvarlar, yerler ve tavan demir tahtasıyla kaplıydı. Koridorun karşı ucu pek iyi görünmüyordu ama boş gibiydi.

Köpeklerin boğuk havlaması hâlâ duyuluyordu.

"Ben çabuk deyince, çabuk ol demektir," dedi Flagg. Thomas'a doğru hafifçe eğilmişti. Bu loş ışıkta kara peleriniyle kendi de yarasaya benziyordu. Thomas ürkerek bir adım geriledi. Sihirbazdan doğru yine her zamanki gibi tatsız bir koku geliyordu. Esrarengiz tozların, acı otların kokusu. "Artık geçidin yerini öğrendin. Ben de sana burayı hiç kullanma diyecek değilim. Ama eğer kullanırken yakalanırsan... raslantı sonucu burayı kendin keşfettiğini söyleyeceksin."

Karaltı daha da yaklaştı, daha da eğildi, Thomas'ı bir adım daha gerilemeye zorladı.

"Eğer bu yeri sana benim gösterdiğimi söylersen, seni pişman ederim, Tommy."

"Hiç söylemem," dedi Thomas. Sesi ince ve titrek çıkıyordu.

"İyi, tabii en iyisi, kimsenin seni buraya girip çıkarken görmemesi. Kralları gözetlemek ciddi bir konudur. Gözetleyen

ister prens olsun, ister olmasın. Şimdi peşimden gel. Sesini de çıkarma."

Flagg onu koridorun sonuna götürdü. Karşıdaki duvar da demir-tahtasıyla kaplıydı. Ama Flagg parmağının ucundaki alevi biraz yükseltince Thomas orada da iki pano, ya da levha farketti. Flagg dudaklarını büzdü, alevi üfleyerek söndürdü.

Salt karanlıkta fısıldadı. "Bu panoları asla ışık yanarken açma. Görebilir. Yaşlıdır ama, gözleri hâlâ iyi görüyor. Belki bir şey görür. Gözler renkli camla kaplı olmasına rağmen hem de."

"Ne d..."

"Şşşş! Kulakları da keskindir."

Thomas sustu. Yüreği gümbür gümbür atıyordu. Anlayamadığı büyük bir heyecan hissetmekteydi. Daha sonra düşündüğünde, bu heyecanını, neler olacağını önceden hissettiğine yorumlayacaktı.

Karanlıkta tahtanın kayma sesini çok hafif duyabildi. Birden solgun bir ışık, fener ışığı gibi karanlığı deldi, içeri uzandı. Bir kayma sesi daha oldu, ikinci bir ışık daha göründü. Thomas artık Flagg'i görebiliyordu. Gölge olarak tabii. Elini kaldırıp kendi yüzüne yaklaştırdığında, onu da farkedebiliyordu.

Thomas, Flagg'in duvara yaklaşıp biraz eğildiğini gördü. O anda iki ışık da kesildi. Flagg gözlerini oradaki iki deliğe dayamış, ışığı tıkamıştı. Bir an baktı, sonra homurdanıp geri çekildi, Thomas'a işaret etti. "Bir göz at," dedi.

Thomas deminkinden de heyecanlı, gözlerini ürkerek o deliklere dayadı. Açık seçik görebiliyordu. Ama karşısındaki manzaranın yeşilimsi sarı bir rengi vardı. Sanki buzlu camdan bakıyormuş gibi. İçinden kusursuz, sevinç dolu bir duygu kabardı. Babasının oturma odasına bakmaktaydı. Babası şöminedeki ateşin karşısına, en sevdiği koltuğuna kurulmuş-

tu. Arkası ve yanları yüksek olan, çizgili yüzüne gölgeler düşüren koltuğa.

Bu oda tam bir avcı odasıydı. Bizim çağdaş dünyamızda da vardır bu odanın benzerleri. Ama bu normal bir evde rastlayabileceklerimizden büyük bir odaydı. Duvarlara meşaleler yerleştirilmişti. Avda öldürülmüş hayvanların başları her yanda asılıydı. Ayı başları, geyik başları, vahşi hayvan başları, kuş başları. Koskoca bir *fetereks* bile vardı. Bu da bizim efsane hayvanımız olan anka kuşunun bir kuzeniydi. Thomas odada Niner'in, yani babasının yıllar önce vurduğu ejderhanın başını göremedi ama bu ilk bakışta dikkatini çekmedi.

Babası suratını asmış, elinde tuttuğu tabaktaki tatlıyı isteksiz isteksiz yiyordu. Yanıbaşındaki fincanda dumanı tüten bir çay vardı.

Zamanında iki yüz kişinin sığabildiği bu oda şu anda bu durumdaydı. Bir tek babası, kürk pelerinine sarınmış, tek başına çay içiyordu. Ama Thomas yine de sonsuz denilecek kadar uzun bir süre onu seyretti. Babasına bakarken duyduğu hayranlık ve heyecan duygularını tarif etmek kolay değildi. Kulaklarında kanı uğulduyordu. Zaten hızla çarpan kalbinin vuruşları iki katına çıkmıştı. Yumruklarını öyle sıkmıştı ki, sonradan tırnaklarının avucuna oturduğu yerlerde hilâl biçiminde yaralar açıldığını görecekti.

Akşam çayı içip kek yemekte olan bir ihtiyarı seyrederken ne diye bu kadar heyecanlanlanıyordu? Bakın, bir kere bu ihtiyarın herhangi bir ihtiyar olmadığını hatırlamanız gerekir. Thomas'ın babasıydı o. Ayrıca casusluğun ne yazık ki kendine göre çekici bir yanı vardı. İnsanları bir şey yaparken görebiliyorsanız, ama onlar sizi göremiyorlarsa, en küçük ve önemsiz hareketler bile önem kazanır birden.

Bir süre sonra Thomas bu yaptığından utanmaya başladı. Bunda da şaşılacak bir şey yoktu. Bir insanı casus gibi gözetlemek biraz da hırsızlık sayılırdı. O kişi kendini yalnız sanır-

ken, siz bir bakış çalıyordunuz ondan. Ama bu işin en çekici yanlarından biri de buydu zaten. Thomas orada saatlerce durup bakabilirdi... ama Flagg mırıldandı. "Kendinin nerede olduğunu görebiliyor musun, Tommy?"

"Ben..." *sanmıyorum,* diyecekti tam... ama aslında biliyordu tabii. Yön hesaplama duygusu çok iyiydi Tommy'nin. Biraz da düşününce, baktığı yere kendini koyup şimdi bulunduğu yeri hesaplayabilirdi. Flagg'in demin, "Roland'ın en büyük zaferinin gözlerinden bakacaksın," dediğinde ne demek istediğini birden anlayıverdi. Babasına batı duvarının orta düzey yüksekliğinden bakıyordu kendisi... av başlarının en büyüğü de orada asılıydı. Niner'in başı... ejderhanın!

Bir şey görebilir... gözler renkli cam kaplı olduğu halde. Onu da anlamıştı şimdi. Thomas gülmesini tutmak için elini ağzına kapamak zorunda kaldı.

Flagg küçük panoları hemen itip kapattı. Ama o da gülümsüyordu.

"Hayır..." dedi Thomas. "Daha bakmak istiyorum!"

"Bugün olmaz. Bugünlük yeterince baktın. İstediğin zaman yine gelebilirsin... ama çok sık gelirsen mutlaka yakalanırsın. Şimdi yürü, gidiyoruz."

Flagg sihirli alevi tekrar yaktı, Thomas'ın önüsıra koridorda yürüdü. Sonuna vardığında alevi söndürdü, yine bir tahta kayması sesi duyuldu. Gözetleme deliğini açıyordu bu sefer. Thomas'ın elini tutup deliğe götürdü, yerini öğrenmesini sağladı, sonra bakmasını işaret etti.

"Koridorun iki yanını da görebildiğine dikkat et," dedi çocuğa. "Gizli kapıyı açmadan önce her seferinde bakmayı unutma, yoksa günün birinde bir sürprizle karşılaşırsın."

Thomas tek gözünü deliğe dayadı, koridor duvarında, tam karşıya gelen yerde, süslü bir pencere gördü. Camları içeriye doğru bir açı oluşturacak biçimde takılmıştı. Böyle küçük bir geçit için doğrusu fazla özenti, fazla süslü püslü bir pence-

reydi, ama Thomas bu pencerenin oraya gizli kapıyı yapan kimse tarafından konulduğunu kimse söylemeden anladı. Açı yapan camlara bakınca insan koridorun her iki başının soluk hayallerini görebiliyordu.

"Boş mu?" diye fısıldadı Flagg.

Thomas da, "Boş," diye fısıldadı.

Flagg iç taraftaki manivelayı itti (Thomas'ın elini oraya da götürüp yerini öğrenmesini, ilerde kullanabilmesini sağladı), sonra kapı açıldı. "Çabuk ol şimdi!" dedi Flagg. Bir anda koridora çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar.

On dakika sonra Thomas'ın dairesine dönmüşlerdi.

Flagg, "Bir günlük bu kadar heyecan yeter," dedi. "Sana ne dediğimi unutma, Tommy. O geçidi, yakalanacak kadar sık kullanma. Yakalanırsan..." Flagg'ın gözleri sert bir ifadeyle parıldadı. "... unutma ki orayı sen kendin, bir rastlantı sonucu buldun."

"Evet," dedi Thomas hemen. Sesi tiz çıkıyor, yağlanmak isteyen menteşeler gibi gıcırdıyordu. Flagg ona böyle bakınca, yüreği kapana kısılmış bir kuş gibi, panik içinde çırpınıyordu.

27

THOMAS, Flagg'in öğüdünü tutuyor, o geçidi pek sık kullanmıyordu ama yine de arada sırada gidiyor, Niner'in gözlerinden bakıyor, her şeyin yeşilimsi altın rengi olduğu o dünyayı seyrediyordu. Sonunda başı ağrıyarak dönerken (her seferinde ağrıyordu başı) kendi kendine, *bu başağrısının nedeni, dünyayı ejderhalar nasıl görüyorsa öyle görmekten,* diyordu. *Her şey sanki kurumuş, yanmaya hazırmış gibi.* Belki de Flagg'in bu olaydaki kötülük içgüdüsü o kadar da yanlış değildi. Çünkü Thomas babasını gözetlemekle, Roland'a karşı

yeni duygular geliştirmeye başlamıştı. Gizli geçidi öğrenmeden önce babasına karşı hissettiği duygu sevgiydi, arasıra onu memnun edememekten duyduğu üzüntü, bazen de korkuydu. Ama şimdi, tiksinti duymayı da öğrenmişti.

Thomas, Roland'ın odasını gözetlemeye gittiğinde babasının yanında birileri olduğunu görürse oradan hemen ayrılıyordu. Yalnızca babası yalnızken oyalanıyor, seyrediyordu. Geçmişte Roland kendi özel dairesinde pek az vakit geçirirdi. Her an onu bekleyen acil işler, görülecek danışmanlar, dinlenecek başvurular vardı.

Ama artık Roland'ın güçlü günleri gerilerde kalmıştı. Kralın önemi de sağlığıyla birlikte gerilerken, eskiden Sasha'ya ya da Flagg'a, "Neden beni hiç yalnız bırakmıyorlar?" diye bağırdığını hatırlıyordu. Bunu hatırlayınca da acı bir gülümseme geliyordu dudaklarına. Şimdi artık onu bol bol yalnız bırakıyorlardı... ama o da eski günleri özlüyordu.

Thomas'ın tiksinti duymasının nedeni, insanların yalnızken pek iyi halde olmayışlarındandı. Genellikle terbiye, düzenlilik, nezaket gibi maskeleri hep biri varken takar, kullanırlar. Ne vardır o maskenin altında? Bir canavar mı? İnsanları bağırta bağırta kaçıracak iğrenç bir şey mi? Belki bazen öylesi de olur, ama, genellikle alttaki şey pek o kadar kötü değildi. İnsanlar bizi maskesizken görseler, herhalde gülerlerdi... ya gülerler, ya da tiksinmiş bir surat takınırlar... belki ikisini birden yaparlardı.

Thomas da her zaman sevdiği ve korktuğu babasını, ona dünyanın en büyük adamı gibi görünen babasını seyrederken, onun yalnızken sık sık burnunu karıştırdığını öğrenmişti. Önce burun deliklerinden birine parmağını daldırıyor, sonra ötekini araştırıyor, sonunda tombul yeşil bir sümük çıkarıyordu ortaya. Onu bir tür memnun bir ifadeyle inceliyor, bir sağa bir sola çevirip ateşin ışığında her yanına bakıyor, bir kuyumcunun nadide bir zümrütü seyredişini andırır hareketler ya-

pıyordu. Sonra bunları ya oturduğu koltuğun altına sürüyor, ya da.... evet, ne yazık ki bazılarını da ağzına atıp, düşünceli bir keyif ifadesiyle çiğniyordu.

Geceleri yalnızca bir tek kadeh içiyordu Roland. Peter'in getirdiği kadehi. Ama Peter gittikten sonra, Thomas'ın gördüğü kadarıyla bol bol bira içiyordu. Thomas babasının neden böyle yaptığını yıllar sonra, düşününce anladı. Roland, Peter'in kendisini sarhoş görmesini istemiyordu. Çişi geldiği zaman da köşedeki oturağı pek seyrek kullanıyordu. Genellikle ayağa kalkıyor, şöminedeki ateşin üzerine işiyor, işerken de gazlar çıkarıyordu.

Kendi kendine konuşma huyu vardı. Zaman zaman odanın içinde, sanki nerede olduğundan pek emin değilmiş gibi dolaşıyor, ya havalara, ya da duvarlardaki hayvan kafalarına lâf anlatıyordu.

"Seni vurduğum günü hatırlıyorum, Bonsey," diyordu geyik başlarından birine. Roland avladığı hayvanların hepsine birer isim takan eksantriklerdendi. "Yanımda Bill Aquating'le yanağında ur olan o adam vardı. Senin ağaçların arasından nasıl çıktığını hatırlıyorum. Bill atışını yaptı, sonra yanağı urlu adam yaptı, sonra da ben yaptım..."

Derken atışı nasıl yaptığını göstermek için bir bacağını havaya kaldırıyor, yine gazlar çıkarıyor, yayını gerip sözde okunu tekrar fırlatıyordu. Bir yandan da ihtiyarlara özgü o tiz, tatsız kahkahayla gülüyordu.

Thomas bir süre sonra panoları kaydırarak kapatıyor, başı zonklayarak, yüzünde tatsız bir sırıtma ifadesiyle odasına dönüyordu. Dokunacağını bile bile ham elma yemiş bir çocuğun sırıtmasıydı yüzündeki o sırıtma.

Hep sevdiği, hep korktuğu baba *bu* adam mıydı?

Habire gaz çıkaran, kokulu bulutlar ve dumanlar yayan biriydi o.

Halkının iyi Roland dediği Kral *bu* muydu?

Ateşe işiyor, oradan da dumanlar çıkmasına yol açıyordu.

Yonttuğu tekneyi beğenmeyip kalbini kıran adam *bu* muydu?

Duvarlardaki dolgu kafalarla konuşuyor, onları Bosney gibi, Stagg Pool gibi Puckerstring gibi saçma sapan isimlerle çağırıyordu. Burnunu karıştırıyor, bazen sümüklerini yiyordu.

Koridorun boş olup olmadığını anlamak için delikten bakarken *artık sevmiyorum seni,* diye düşünüyordu Thomas içinden. Sonra da odasına suç işlemiş kişiler gibi dönüyordu. *Sen pis, budala bir ihtiyarsın ve benim için hiçbir anlamın yok! Hem de hiç! Yok!*

Ama vardı yine de bir anlamı Thomas'ın gözünde. Çocuğun benliğinin bir kısmı, hâlâ Roland'ı sevmeyi sürdürüyor, babasının yanına gitmek, ona duvardaki hayvan kafalarından daha iyi bir arkadaş olmak istiyordu.

Ama benliğinin öbür yarısı da casusluğu daha çok seviyordu.

28

FLAGG elinde zehirli şarapla Kral Ronald'ın odasına geldiği gece, Thomas uzun bir süreden beri ilk defa olarak casusluğa cesaret etmişti. Bunun da çok geçerli bir nedeni vardı.

Üç ay kadar önce bir gece Thomas bir türlü uyuyamamış, yatağında dönüp durmuş, bir ara gece bekçisinin saatin onbir olduğunu haykırdığını duymuştu. Ondan sonra kalkıp giyinmiş, odasından çıkmıştı. On dakika bile geçmeden ejderhanın gözlerinden babasının odasını seyrediyordu. Babasının uyumuş olacağını sanmıştı ama, o da uyumamıştı bu gece. Uyanıktı. Çok, hem de çok sarhoştu.

Thomas babasını daha önce de sarhoş görmüştü, ama bu seferkine benzer bir durumda gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Çocuk çok şaşırmış, çok da korkmuştu.

Thomas'dan çok daha büyük insanlar bile, bazen yaşlılığın bir yumuşama dönemi olduğuna inanırlar. Yaşlı bir kimsenin bilge olacağını, yumuşak davranacağını, tatlı bir bunaklığa gömüleceğini düşünürler. Bunlara izin verirler de, o yaşlıda gerçek bir ateşin varlığını garip karşılarlar. Yaşı yetmişe gelenin içindeki her ateşin sönmüş olacağına inanırlar. Bu belki doğru olabilir... ama o gece Thomas ateşlerin zaman zaman fena halde parlayacağını kendi gözleriyle görüp öğrendi.

Babası oturma odasını hızlı adımlarla arşınlayıp duruyor, pelerini arkasında savrulup dalgalanıyordu. Gecelik takkesi başından düşmüş, seyrek saçları dolaşık biçimde omuzlarına sarkmıştı. Çoğu da kulaklarının üzerine düşmekteydi. Sendelemiyordu Roland. Başka gecelerde sendelerdi ama bu gece sendelemiyordu. Denizciler gibi salınarak yürüyor, yüksek arkalıklı sandalyelere çarpınca sandalyeyi kaldırıp gürültüyle fırlatıyor, Thomas'ın irkilmesine yol açıyordu. Sandalye havada uçup karşı duvara çarpıyordu o zaman. Demir tahtasından arkalığı ortasından yarılıyordu. Sarhoşluk yaşlı Krala orta yaş dönemlerindeki gücünü yeniden kazandırmıştı sanki.

Duvardaki ayı başına ateş saçan gözlerle baktı.

"Isır beni!" diye kükredi hayvana. Sesindeki kaba boğukluk Thomas'ın yine büzülmesine yol açtı. "Isır beni, korkuyor musun? İn o duvardan, Craker! Haydi, Hop! İşte göğsüm, bak!" Pelerini açtı, sıska göğsünü gösterdi, ağzını da açtı, tek tük kalmış dişlerini göstererek hayvanın bol sayıdaki dişlerine baktı. "İşte boynum! Haydi, atla! Çıplak ellerimle bile gebertirim seni! BARSAKLARINI DÖKERİM!"

Bir an durdu. Göğsünü germiş, başı dik, meydan okuyor-

du hayvana. Sonra döndü, geyik başının karşısında durup yumruğunu salladı, küfürler savurdu. Küfürler öyle rezildi ki, Thomas karanlıkta sinmiş bakarken geyiğin ruhunun hayvanı yeniden canlandıracağını, öcünü almasını isteyeceğini sandı.

Roland yine yürüdü, kadehini kaptı, dikip bọşalttı, çenesinden biralar damlayarak bir daha döndü. Gümüş kadehi duvara fırlattı, kadeh şöminenin kenarına çarptı, taşın sertliği madende bir çentik oydu.

Bu sefer babası ona doğru geliyordu. Bir sandalyeyi daha yolunun üzerinden kaldırıp fırlattı, bir tekme atıp masayı devirdi, gözleri yukarı döndü, Thomas'ın gözlerine dikildi. Evet... gözgözeydiler. Thomas bakışlarının kenetlendiğini hissetti, içini gri bir korku, donuk soluk gibi doldurdu.

Babası sapsarı dişlerini göstererek, gözünü dikmiş yaklaşıyordu. Saçları kulaklarının üzerine sarkmış, çenesinden ağzının köşelerinden biralar damlamaktaydı.

"Sen!" diye fısıldadı Roland korkunç bir sesle. "Neden bana bakıyorsun sen? Ne görmeyi umuyorsun?"

Thomas yerinden kıpırdayamadı. *Yakalandım,* diye geçirdi kafasından. *Ey, gelmiş geçmiş tanrılar... yakalandım... beni sürgüne yollar mutlaka!*

Babası orada durmuş, duvardaki ejderha başına bakıyordu. Thomas korkunun yarattığı panikle babasının o sözleri kendisine söylediğine inanmaktaydı ama bu doğru değildi. Roland öteki hayvan başlarıyla nasıl konuştuysa, Niner'le de öyle konuşuyordu. Ama madem ki Thomas o boyalı camlardan dışarıyı görebiliyordu, babasının da içeriyi görebiliyor olması gerekirdi... hiç değilse bir dereceye kadar. Eğer Thomas korkudan felce uğramamış olsa, hemen korkar kaçardı. Cesaretini toplayıp olduğu yerde kalmayı başarsa bile, en azından gözleri kıpırdardı. Roland ejderhanın gözlerinin kıpırdadığını görürse ne düşünürdü acaba? Hayvanın dirildiğini mi? Belki de. O sarhoş halinde, eğer Thomas'ın hafifçe gözlerini kırpıştır-

dığını farketse, herhalde daha sonra zehire hiç ihtiyacı olmazdı. İçkinin verdiği güce rağmen yaşlı ve zayıf olan Kral herhalde korkudan o anda düşer, ölürdü.

Roland birden ileriye doğru atıldı.

"NİYE BAKIYORSUN BANA?" diye haykırdı. Tabii Nin-er'e, ejderhaya bağırıyordu ama Thomas bunu anlayamıyordu. "NEDEN ÖYLE BAKIYORSUN BANA? BEN ELİMDEN GELENİ YAPTIM! HER ZAMAN ELİMDEN GELENİN EN İYİSİNİ YAPMAYA ÇALIŞTIM! BUNU BEN KENDİM Mİ İSTEDİM? BEN Mİ İSTEDİM? CEVAP VER BANA, LÂNET OLSUN! BEN ELİMDEN GELENİ YAPTIM AMA ŞİMDİ ŞU HALİME BAK! ŞU HALİME BAK!

Pelerinini açtı, çıplak vücudunu gösterdi. Solgun teninde içkinin etkisiyle kızıl lekeler oluşmuştu.

"ŞU HALİME BAK!" diye bağırdı tekrar... sonra başını eğdi, ağlayarak, kendi haline kendi de baktı.

Thomas daha fazla dayanamadı. Ejderhanın gözlerinin gerisindeki panoları itip kapattı. Bunu, babası gözlerini oradan ayırıp kendi vücuduna baktığı anda yapmıştı. Sendeleyen adımlarla koridorun baş tarafına ilerledi, kapalı kapıya küt diye çarptı, bu çarpmanın sersemletici etkisiyle yere yığıldı. Bir anda kalktı. Alnındaki yarık nedeniyle yüzünden aşağı boşalan kanların farkında değildi. Gizli manivelaya vurdu, vurdu, kapının açılmasını sağladı, koridora fırladı. Orada kimsenin olup olmadığına bile bakmayı akıl etmemişti. Gözünün önünde yalnızca babasının o kan oturmuş gözleri, kulaklarında da babasının *Neden bana bakıyorsun* diyen sesi vardı.

Babasının aşağıda çoktan sızmış olduğunu elbette ki bilemezdi. Roland ertesi sabah uyandığında hâlâ yerde yatıyordu. Başındaki o korkunç ağrıya, vücudundaki çürüklere

rağmen (Roland bunca ağır egzersizler için fazla yaşlıydı) ilk yaptığı şey dönüp ejderhanın başına bakmak oldu. Sarhoşken pek rüya görmezdi. Karanlık bir boşluk gibi geçerdi sarhoşluk uykuları. Ama dün gece korkunç bir rüya görmüştü. Ejderhanın cam gözü kıpırdamış, Niner hayata dönmüştü. Burnundan öldürücü soluklar tekrar fışkırmış, Kralın üzerine doğru yayılmıştı. Ateşi görememişti Roland... ama onu da kendi içinde, giderek ısınan, kızan içinde hissetmişti.

Rüyası hâlâ kafasında canlı olduğu için, başını çevirince ne göreceğinden korkuyordu. Ama durumun yıllardan beri nasılsa, yine öyle devam ettiğini gördü. Niner'in yüzünde aynı korkunç ifade, dişlerinin arasında yine çatallı pembe dili görünüyordu. Yeşilimsi sarı altın gözleri odayı boş boş süzmekteydi. Duvardaki başın yukarısına Roland'ın ünlü okuyla koca yayı asılmıştı. Roland bu korkunç rüyayı bir kere Flagg'a anlattı, o başını sallamakla yetindi, her zamankinden daha düşünceli göründü... ondan sonra da Roland unuttu olayı.

Ama Thomas'ın unutması o kadar kolay olmadı.

Haftalar boyunca kabuslar gördü çocuk. Bu kabuslarda babası ona bakıyor, *"Bak, bana ne yaptın!"* diye bağırıyordu. Sonra pelerinini açıyor, çıplaklığını gösteriyordu. Eskimiş yara izleri, sarkmış bir göbek, gevşemiş kaslar... sanki bütün bunların da Thomas yüzünden olduğunu söylüyordu ihtiyar. Sanki eğer o gözetlememiş olsa...

Peter bir gün kardeşine, "Neden babamı görmeye hiç gitmiyorsun?" diye sordu. "Kendisine kızgın olduğunu sanıyor."

"*Benim* ona kızgın olduğumu mu sanıyor?" Thomas afallamıştı.

"Bugün çayda öyle söyledi," diye açıkladı Peter. Kardeşine dikkatli dikkatli baktı, çocuğun gözlerinin altındaki koyu renk halkaları, yanaklarının ve alnının solgunluğunu inceledi. "Tom, ne derdin var senin?"

"Belki de hiç," dedi Thomas yavaşça.

Ertesi gün babası ve ağabeyiyle çay içti. Çaya gitmek için tüm cesaretini toplaması gerekmişti, ama cesareti yok değildi. Thomas'ın. Arasıra bulurdu o cesareti. Gerektiğinde. Bulduğu zamanlar genellikle sırtını duvara dayanmış hissettiği, başka çare göremediği zamanlar olurdu. Babası onu öptü, bir derdi olup olmadığını sordu. Thomas bir süre kendini pek iyi hissetmediğini, ama şimdi daha iyi olduğunu söyledi. Babası başını salladı, onu sımsıkı kucakladı, ama daha sonra kendi normal davranışına döndü. Normal davranışı, Thomas'ı unutup Peter'le ilgilenmekti. Bu seferlik Thomas'ın da işine geldi bu. Babasının kendisine gereğinden fazla bakmasını istemiyordu. En azından, bir süre için. O gece yatağında uzun süre uyanık yattı, rüzgârın dışardaki uğultusunu dinledi, sonunda, kıl payı kurtulduğuna karar verdi. Neredeyse yakayı ele veriyordu.

Bir daha mı, asla! diye geçirdi içinden. O günü izleyen haftalarda kâbuslar giderek seyrekleşmeye başladı. Sonunda da büsbütün kesildi.

Ama şatonun baş seyisi Yosef hiç değilse bir noktada haklıydı. Çocuklar yemin etmekte pek atak olmalarına rağmen, o yemini tutmakta o kadar başarılı olmuyorlardı. Thomas'ın babasını gözetleme isteği de, tüm iyi niyetlerine rağmen zamanla yeniden güçlendi. Flagg'in elinde zehirle Roland'ı ziyarete geldiği gece Thomas'ın seyrediyor olması da bu yüzdendi.

29

THOMAS oraya varıp iki panoyu iki yana kaydırarak açtığında, ağabeyiyle babası her akşamki karşılıklı şarap içme faslını bitirmek üzereydiler. Peter neredeyse onyedi yaşında olacaktı. Uzun boylu, pek yakışıklıydı. İkisi ateşin karşısına

oturmuşlar, iki dost gibi içkilerini içiyor, çene çalıyorlardı. Thomas o eski nefretin yine yüreğini bir tür asitle doldurduğunu hissetti. Az sonra Peter ayağa kalktı, babasından nezaketle izin istedi.

Roland, "Gittikçe daha erken ayrılır oldun," dedi.

Peter mırıldanarak bir özür ileri sürdü.

Roland gülümsedi. Hüzünlü, dişsiz bir gülümseme belirdi yüzünde. "Duyduğuma göre kız çok güzelmiş," dedi.

Peter şaşalamış gibiydi. Oysa pek sık şaşalamazdı. Kekelemeye başladı. Bunu daha da seyrek yapardı.

"Git," diye onun sözünü kesti Roland. "Git. Ona yumuşak ve anlayışlı davran... ama ateşli ol. İçinde ateş olduğu sürece ateşli ol hep. Yaşlılık yılları soğuk yıllardır, Peter. Tazeyken, yakıtın bolken, ateşin yanıyorken, kullan onu."

Peter gülümsedi. "Kendin çok yaşlıymışsın gibi konuşuyorsun, baba. Oysa bana hâlâ güçlü ve sağlam görünüyorsun."

Roland Peter'i kucakladı. "Seni seviyorum," dedi.

Peter içinde çekingenlik ve utanç olmayan bir ifadeyle gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, baba," diye karşılık verdi. Thomas kendi yalnız karanlığı içinde (casusluk her zaman yalnız bir iştir ve casuslar genellikle bu işi karanlıkta yapmak zorunda kalırlar) yüzünü berbat bir ifadeyle buruşturdu.

Peter odadan çıktı, bir saat boyunca bir şey olmadı. Roland ateşin karşısında suratını asmış oturuyor, peşpeşe biraları yuvarlıyordu. Bağırmıyor, duvarlardaki kafalarla konuşmuyor, odayı arşınlamıyor, eşyaları parçalamıyordu. Thomas tam oradan ayrılmaya karar verecekti ki, kapıya iki kere vurulduğunu duydu.

Roland hipnotize olmuş gibi ateşe, alevlerin kıpırdanışına bakmaktaydı. Kapının vurulduğunu duyunca doğruldu, "Kim o?" diye seslendi.

Thomas cevabı duymadı. Ama babası ayağa kalktı, sanki bir cevap duymuş gibi kapıyı tutup açtı. Thomas babasının

duvarlardaki kafalarla konuşma huyunun garip şekilde biçim değiştirdiğini sandı. Babası galiba yalnızlığından kurtulmak için bu sefer de hayalî ziyaretçiler uyduruyordu kendine.

Yanında kimse olmaksızın şömineye doğru yürürken, "Seni bu saatte burada görmek şaşırtıcı," dedi. "Karanlık bastıktan sonra yalnızca sihirlerinle, büyülerinle uğraşırsın sanırdım."

Thomas gözlerini kırpıştırdı, ovaladı, sonunda orada gerçekten birisinin bulunduğunu gördü. Bir an onun kim olduğunu anlayamadı... sonra kendine şaştı. Flagg orada durup dururken nasıl olmuş da babasını yalnız sanmıştı demin? Flagg'in elinde bir gümüş tepsi, içinde de iki kadeh şarap vardı.

"Dedikodu onlar, efendimiz ... sihirbazlar sihirlerini geç saatte de yaparlar, erken saatte de. Ama karanlık imajımızı da bozmamamamız şart elbette."

Roland bira içtiğinde pek keyifli olurdu. Hatta hiç komik olmayan şeylere gülecek kadar neşeli olurdu. Bu sözü duyunca kafasını arkaya attı, sanki dünyanın en komik şakasını duymuş gibi kahkahayla güldü. Flagg'in yüzünde de incecik bir gülümseme belirdi.

Roland gülme krizi geçince, "Bu nedir, şarap mı?" diye sordu.

"Oğlunuz daha çocuk yaşta olduğu halde, babasına olan saygısı ve sevgisi beni kendimden utandırdı, efendimiz," dedi Flagg. "Kralınıza ben de bir kadeh şarap getirdim ki, sizi benim de sevdiğimi gösterebileyim."

Kadehi Roland'a uzattı. Bu olay Roland'ı garip biçimde duygulandırmış gibiydi.

İçme onu, Baba! diye düşündü Thomas içinden. Kafasının içi nedenini anlayamadığı bir telâşla doluydu. Roland'ın başı birden kalktı, yana eğildi. Sanki oğlunun sessiz çığlığını duymuştu.

"Oğlum Peter iyi bir evlât" dedi.

Flagg, "Gerçekten öyle," diye karşılık verdi. "Kraliyet sınırları içindeki herkes öyle söylüyor."

"Öyle mi diyorlar?" Roland memnun olmuştu. "Sahi öyle mi diyorlar?"

"Evet, öyle diyorlar. Onun şerefine içelim mi?" Flagg kendi kadehini kaldırdı.

Hayır, baba! diye bir çığlık attı Thomas'ın zihni. Ama babası, ilk çığlığı belki duymuşsa bile bu seferkini duyamadı. Yüzü Thomas'ın ağabeyine duyduğu sevgiyle parıldıyordu.

"Peter'e öyleyse" diyerek zehirli şarap kadehini havaya doğru tuttu.

"Peter'e," diye gülümsedi Flagg da "Krala!"

Thomas karanlıkta yüzünü buruşturdu. *Flagg iki ayrı şeyin şerefine içiyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama... Baba!*

Bu sefer karanlık bakışlarını düşünceli bir tavırla bir an için ejderhanın başına doğru çeviren, Flagg oldu. Thomas dondu. Bir an sonra Flagg tekrar Roland'a baktı.

Kadehlerini tokuşturup içtiler. Babası şarabı lokur lokuı yutarken Thomas buzdan bir hançerin yüreğine saplandığını hissetti.

Flagg koltuğunda yarım döndü, kadehi ateşe fırlattı. "Peter'e!" diye bağırdı.

Roland da, "Peter'e!" diye yankılandı, o da kendi kadehini fırlattı. Kadeh şömeninin iç taşlarına çarptı, bir an çirkin bir yeşil renkle parlar gibi oldu.

Roland elinin tersini ağzına götürdü, geğirmesini engellemek istermiş gibi davrandı. "Buna baharat falan mı kattın?" diye sordu. "Tadı biraz... tuhaftı."

"Hayır, efendimiz," dedi Flagg ciddi bir sesle. Ama Thomas, sihirbazın ciddilik maskesinin ardında bir gülümseme sezer gibi oldu, buzdan hançer yüreğine biraz daha derin battı. Artık gözetlemek istemiyordu. Kıyamete kadar istemiyordu.

Göz deliklerini kapattı, odasına döndü. Bir yanıyor, bir donuyordu. Sabah olduğunda ateşi yükselmişti. O iyileşinceye kadar, babası öldü, ağabeyi Needle'ın tepesindeki hücreye kapatıldı, kendisi de oniki yaşında bir çocuk kral oluverdi. Taç giyme töreninde ona Işık Getiren Thomas adı verildi. En yakın danışmanı kimdi peki?

Onu da siz tahmin edin.

30

FLAGG, odadan çıkarken yaşlı Kral kendini her zamandan canlı hissetmeye başlamıştı. Böylelikle sihirbaz da Ejderha Kumunun eyleme geçtiğini anlamış oldu. Dosdoğru bodrumdaki karanlık bölüme yöneldi. Cımbızı ve içinde birkaç kum zerresi bulunan zarfı çıkardı, çalışma masasının üzerine koydu, sonra kum saatini başaşağı etti, okumaya koyuldu.

Dışarda rüzgâr uğulduyor, homurdanıyordu. Yaşlı kadınlar yoksul mahallelerde yataklarında büzülmüş, kocalarına Goos'lu karanlık büyücü Rhianon'un dışarda süpürgesine binmiş kol gezdiğini söylüyor, bunun kötülük habercisi olduğunu anlatıyorlardı. Kocalar homurdanıyor, öbür tarafa dönüyor, karılarına uyumasını, kendilerini rahat bırakmasını söylüyorlardı. Genellikle saf ve budala adamlardı bunlar. Hayal görmek istedin mi, kendine yaşlı bir kadın al, yeter, diye düşünmekteydiler.

Bir ara bir örümcek Flagg'in kitabının üzerinde yürüdü, sayfanın ortasına kadar geldi, sihirbazın hiçbir zaman kullanmaya cesaret edemediği korkunç bir sihire değer değmez bir anda taş kesildi.

Flagg sırıttı.

Kum saati boşalınca Flagg onu tekrar başaşağı etti. Bunu bir daha, sonra bir daha yaptı, toplam olarak sekiz kere ters-

yüz etti saati. Sekizinci saatin kumu da azaldığında Flagg işini bitirmek üzere kalktı. Çalışma odasının biraz ilerisindeki karanlık odada pek çok hayvan beslerdi. İlk önce oraya uğradı. Minik yaratıklar Flagg yaklaşınca telaşlanıp büzüldüler. Flagg bu yüzden onları suçlamadı.

Odanın köşesindeki bir kafeste yarım düzine kadar küçük, kahverengi fare vardı. Buna benzer fareler zaten şatonun her yanına yayılmış durumdaydı, önemli olan da buydu. Flagg'in hayvan odasında koca koca fareler de vardı ama, Falgg bu gece onları istemiyordu. Taçlı koca fare yukarda zehirlenmiş durumdaydı. Prens farenin suçu üstlenmesi için, basit bir minik fare yeterliydi. İşler yolunda giderse, Peter de yakında bu fareler gibi kilit altında olacaktı.

Flagg elini kafase uzattı, bir fare aldı. Hayvan avucunda tir tir titriyordu. Yüreğinin vuruşlarını hissediyordu Flagg onun. Avucunda tutmayı uzun sürdürürse hayvanın yakında korkudan öleceğini anladı.

Sol elinin parmağını fareye doğru uzattı. Tırnağı bir an için hafif mavimsi bir renkle parıldadı.

"Uyu," diye komut verdi sihirbaz. Fare hemen yan devrildi, Flagg'in açık duran avucunda uyumaya başladı.

Flagg onu çalışma odasına götürüp masasının üzerine yatırdı. Daha önce obsidyen taşın durmuş olduğu yerde yatıyordu ferecik. Flagg mahzene indi, bir fıçıdan biraz bira aldı, küçük bir tabağa koydu, onu balla karıştırıp tadlandırdı. Getirip masasının üzerine bıraktıktan sonra koridora çıktı, pencereye yürüyüp yine hızlı hızlı solumaya başladı.

Soluğunu tutarak döndü, cımbızı aldı, son birkaç zerre Ejderha Kumunu ballı bira karışımına boşalttı, zarfta yalnızca üç kum zerreciği kalmasını sağladı. Masasının çekmecelerinden birini açıp yeni bir zarf çıkardı. İçi boştu. Sonra çekmecenin tâ dibine uzanıp çok özel bir kutu çıkardı ortaya.

Boş zarf da büyülüydü ama büyüsü pek öyle güçlü değildi.

Ejderha Kumunu ancak birkaç saat boyunca tutabilirdi için-de. Sonra kum zarfın kâğıdını yemeye başlardı. Gerçi kâğıdı yakamazdı... hele de kutunun içindeyken hiç yakamazdı. Bir kere kutudaki hava yetmezdi böyle bir şeye. Ama duman tüt-türür, kâğıdı karartırdı... o da yeterdi. İyiydi durum.

Flagg'in göğsü hava ihtiyacıyla kavruluyordu ama, bir sa-niye daha ayırıp kutuya baktı, kendi kendini kutladı. On yıl önce çalmıştı bu kutuyu. Neden çaldığını sorarsanız bilemez-di. Tıpkı Thomas'a gizli geçidi neden gösterdiğini bilmediği gibi. İçindeki kötülük içgüdüsü ona kutuyu al demiş, o da al-mıştı. İlerde bir işe yarar diye. Aradan onca yıl geçtikten son-ra, işte şimdi gelmişti kutunun işe yarayacağı zaman.

Kapağında oyma harflerle PETER diye yazılıydı.

Sasha oğluna armağan etmişti bu kutuyu vaktiyle. Çocuk bir gün kutuyu koridordaki bir masanın üzerine bırakıp bir yere koşmak istemiş, o sırada oradan Flagg geçmiş, kutuyu görmüş, alıp cebine atmıştı. Peter çok üzülmüştü tabii. Bir prens üzüldü mü, yaşı küçük bile olsa, herkes hemen hisse-der, farkederdi. Aramalar yapılmış ama kutu hiçbir zaman bulunamamıştı.

Flagg cımbızı kullanarak son üç kum zerreciğini ilk zarf-tan boş zarfa aldı. Yani tam büyülü zarftan, az büyülü zar-fa. Sonra koridordaki pencereye gitti, içine temiz hava çekti, döndü. Yeni zarfı antika tahta kutunun içine yerleştirip cım-bızı da yanına koymadan, kapağı kapayıp ilk paketi lağıma atmadan bir daha soluk almadı.

Acele ediyordu ama artık kendini güvende hissetmektey-di. Fare uyuyor, kutu kapalı, suçlayıcı kanıtlar kutunun için-de... durum iyiydi.

Sol elinin küçük parmağını masada uyuyan fareye çevirdi, "Uyan!" diye buyurdu.

Farenın ayakları titredi, gözleri açıldı, başı doğruldu.

Flagg gülümseyerek küçük parmağıyla havaya bir daire çizdi. "Koş."

Fare daireler çizerek koşmaya başladı.

Flagg küçük parmağını aşağı yukarı kıpırdattı.

"Zıpla."

Fare tıpkı gösteri yapan köpekler gibi arka ayaklarının üzerinde sıçramaya başladı. Gözleri yuvalarında fırıl fırıl dönüyordu.

"Şimdi iç." Flagg parmağını ballı biranın durduğu tabağa uzatmıştı.

Dışarda rüzgar kuduruyordu. Kentin uzak bir mahallesinde bir dişi köpek, altı tane iki başlı yavru doğurdu.

Fare içti.

"Şimdi," dedi Flagg fareye, "yine uyu." Hayvan onun dediğini yaptı.

Flagg çabucak Peter'in odasına doğruldu. Kutuyu bir sürü cebinden birine koymuştu. Sihirbazların pek çok cebi olurdu. Uyuyan fare de bir başka cebindeydi. Yolda yanından birkaç hizmetkâr geçti, bir grup sarhoş saraylı gülüşerek karşıdan yaklaştı, ama hiçbiri onu görmediler. Flagg hâlâ kısıktı.

Peter'in dairesi kilitliydi ama, Flagg'in becerilerine sahip biri için bu hiç sorun değildi elbette. Elini üzerinden üç kere geçirince kapı açılıverdi. Genç prensin dairesi boştu henüz. Çocuk hâlâ kız arkadaşının yanındaydı. Flagg gerçi Peter'i pek Thomas'ı tanıdığı kadar iyi tanımazdı ama, yine de yeterince tanırdı. Örneğin Peter'in saklamaya lâyık bulduğu değerli eşyalarını nerede sakladığını bilirdi.

Dosdoğru kitap rafına yürüdü, sıkıcı ders kitaplarından üç dört tanesini indirdi, arkadaki tahtaya eliyle bastırdı, kilit açılır gibi bir ses duydu. Panoyu yana kaydırdığında, arkada bir boşluk açıldı. Kilitli bile değildi. Kovukta prense kız arkadaşının verdiği bir kurdele, ondan gelen birkaç mektup, pren-

sin yazıp da, fazla ateşli diye yollamaya cesaret edemediği bir iki mektup daha, bir de içinde annesinin resmi bulunan madalyon vardı.

Flagg oymalı kutuyu açtı, zarfın bir kenarını hafifçe çentti, fare kemirmiş gibi bir görünüm almasını sağladı. Kapağı tekrar kapadı, kutuyu kovuğa yerleştirdi. ''Bu kutu kaybolduğunda ne kadar ağlamıştın, sevgili Peter,'' diye mırıldandı hafifçe. ''Sanırım bulunduğunda daha da çok ağlayacaksın.'' Kıkır kıkır güldü.

Uyuyan fareyi kutunun yanına yatırdı, kovuğu kapadı, kitapları da düzgün biçimde yerlerine yerleştirdi.

Sonra odadan çıktı, yatıp rahat rahat uyudu. Zaman büyük kötülüklere gebeydi. Flagg yaptıklarından memnundu. Kimse görmeden hareket etmiş, her istediğini de yapmıştı.

31

ÜÇ gün boyunca Kral Roland yıllardır olmadığı kadar sağlıklı, canlı, kararlarını kolaylıkla veren biri oldu. Sarayda herkes bundan söz ediyordu. Peter hasta yatmakta olan kardeşini ziyarete gittiğinde Thomas'a olup biteni anlatıyor, babasının beyaz saçlarının orta yaşlarındayken olduğu gibi kırlaşmaya, koyulmaya başladığını söylüyordu.

Thomas gülümsedi... ama vücudunda yepyeni bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Peter'den bir battaniye daha istedi. Aslında ihtiyaç duyduğu şey battaniye değildi. O son olayı, şerefe kadeh kaldırma olayını görmemiş olmaya ihtiyaç duyuyordu... ama tabii böyle bir şey olamazdı.

Üçüncü gün öğle yemeğinde Roland midesinin rahatsızlandığından, sindirim zorluğu çektiğinden yakındı. Flagg ona saray doktorunu çağırmayı önerdi. Roland elini havada sallayıp bu öneriyi bir yana iter gibi yaptı, kendini çok iyi hissettiğini, aylardır, hatta yıllardır bu kadar iyi olmadığını söyledi.

Geğirdi. Upuzun, garip, uğultulu bir ses çıkardı geğirirken. Yemek salonunda herkes sessizleşip korkuyla bakarken Kral birden iki büklüm oldu. Köşedeki müzisyenler çalmayı kestiler. Roland doğrulduğunda, herkesten bir dehşet soluğu kurtuldu. Kralın yanakları alev alevdi. Gözlerinden dumanı çıkan yaşlar akıyordu. Ağzından da dumanlar çıkmaktaydı.

Salonda belki yetmiş kişi vardı o sıra. Kaba giyimli süvariler (biz bugün onlara şövalye diyoruz herhalde), şık saraylılar, güzel kadınlar, taht hizmetkârları, nedimeler, soytarılar, müzisyenler, bir oyun sahnelemeye çalışan aktör ve aktristler, bol sayıda da hizmetkârlar vardı. Ama babasına doğru koşan Peter oldu. Herkes Peter'in ölmekte olan ihtiyara koştuğunu gördü. Bu durum Flagg'i pek üzmedi.

Peter. Herkes hatırlayacaktı koşanın Peter olduğunu.

Roland ellerini karnına, göğsüne bastırdı. Birden ağzından gri renkte bir duman boşaldı. Sanki Kral bir anda, en büyük avını anlatmanın yeni bir biçimini keşfetmiş gibi göründü.

Ama bu bir gösteri numarası değildi. Ağzından olduğu kadar, burun deliklerinden, kulaklarından, gözlerinin köşelerin den de dumanlar tütmeye başlamıştı. Boğazı öyle kızarmıştı ki, mordu sanki.

"Ejderha!" diye haykırdı Kral Roland. Sonra oğlunun kollarına yıkıldı. *"Ejderha!"*

Son sözü bu oldu.

32

SAĞLAM çıktı ihtiyar. İnanılmayacak kadar sağlam çıktı. Ölümünden hemen önce çevresine öylesine sıcaklık yaymaya başlamıştı ki, en sadık hizmetkârları bile ona yüz otuz santimden fazla yaklaşamaz olmuşlardı. Yatağının çarşafları, yorganları alev alırken nice kere Kralın üzerine kovalarla su

boşaltmak zorunda kaldılar. Su her seferinde hemen buhara dönüşüyor, odayı doldurup dışarıya, saraylıların kaygı içinde bekleştiği salona süzülüyordu.

Geceyarısından hemen önce ağzından yeşil bir alev fışkırdı ve Kral öldü.

Flagg ciddi adımlarla yatak odasının kapısına yürüdü, açtı, salonda oturanlara haberi verdi. Bir dakikayı aşkın bir sessizlik oldu. Sonunda bu sessizliği kalabalığın arasından yükselen bir tek kelime bozdu. Flagg o kelimeyi o anda kimin söylediğini bilmiyor, aldırmıyordu da. Önemli olan, o kelimenin söylenmiş olmasıydı. Bu öyle iyi olmuştu ki! Flagg'e kalsa, eğer kendine bir tehlike gelmeyeceğinden emin olabilse, adama o kelimeyi o anda söylesin diye rüşvet bile verirdi.

"Cinayet!" Demişti biri.

Herkes soluğunu tuttu.

Flagg elini ağzına götürdü, gülümsemesini saklamaya çalıştı.

33

SARAY doktoru o tek kelimeyi değiştirip başka bir kılığa soktu. *"Zehirleme."* Gerçi *Ejderha Kumuyla zehirleme* dememişti. Delain'de Ejderha Kumunu Flagg'dan başka bilen yoktu henüz.

Kral geceyarısına doğru ölmüştü. Şafak sökerken haber tüm kente yayılmış, Doğu, Batı, Güney ve Kuzey Baronluklarında bile duyulmuştu: Cinayet. Kral öldürüldü. İyi Roland zehirlenerek öldürüldü.

Ondan çok önce, Flagg şatoda büyük bir arama başlatmıştı bile. Şatonun en yüksek noktasından (Doğu kulesinin tepesinden) en çukur yerine (Sorgu zindanlarına) kadar her köşesi aranacaktı. İşlenen korkunç suça ilişkin bir ipucu bulunursa hemen haber verilecekti.

Şato arama ekibinin gürültülerini yankılandırıyordu. Altı yüz ciddi ve hevesli adam her kıyı köşeyi taramaktaydılar. Yalnızca iki küçük bölüm aranmıyordu. Onlar da iki prensin, Peter'le Thomas'ın daireleriydi.

Thomas bu olup bitenlerin farkında bile değildi. Ateşi artmış, saray doktorunu telaşlandıracak bir düzeye yükselmişti. Sabahın ilk ışıkları penceresine vurduğunda, o kendini bilmeden, sayıklayarak yatıyordu. Rüyasında havaya kaldırılmış iki şarap kadehini görüyor, babasının tekrar tekrar, *"Buna baharat mı koydun? Tadı bir tuhaf!"* dediğini duyuyordu.

Arama işini gerçi Flagg başlatmıştı ama, gecenin ikisinde Peter kendini bir dereceye kadar toplamış, arama ekiplerinin yönetimini eline almıştı. Flagg buna izin verdi. Bundan sonraki birkaç saat son derece önemli olacaktı. Her şey o süre ya kazanılacak, ya da kaybedilecekti. Flagg bunu biliyordu. Kral ölmüş, Krallık geçici bir süre için başsız kalmıştı. Ama bu durum uzun sürmeyecekti. Peter bugün Needle'ın dibindeki meydanda taç giyecek, Kral ilân edilecekti. Meğer ki suç ondan önce kesinlikle Peter'in üzerine yıkılsın.

Özel durumlar olmasa, Peter'den hemen herkes kuşkulanırdı. Flagg bunu da biliyordu. İnsanlar her zaman, bir olayda kazançlı çıkan kişiden kuşkulanırlardı. Peter de babasının ölümünden kazançlı çıkan oluyordu. Zehir çok kötü bir şeydi... ama zehir ona bir krallık kazandırmıştı.

Ne var ki bu olayda Delain halkı çocuğun kazancından çok, kaybından söz etmekteydi. Elbette ki Thomas da babasını kaybetti, diyorlardı kısa bir sessizlik sonra. Bunu ilk başta düşünemedikleri için kendilerinden utanmış gibi davranıyorlardı. Ama Thomas ne de olsa sakar, asık suratlı, acayip çocuğun biriydi. Habire babasıyla tartışırdı. Peter'in Roland'a olan sevgi ve saygısı ise herkes tarafından bilinmekteydi. Gerçi şimdiye kadar esas soruyu soran olmamıştı ama, birisi sorsa bile,

neden, diyecekti herkes. *Neden öldürsün Peter babasını bir taç uğruna? O taç nasılsa bir yıl, üç yıl, en fazla beş yıl sonra yine ona kalacak değil mi?*

Ama eğer yalnızca Peter'in bilebileceği yerde, prensin kendi dairesinde kesin suç kanıtları bulunursa, o zaman her şey kolaylıkla tersine dönerdi. Herkes o sevgi ve saygı maskesinin altında bir katilin suratını görmeye başlardı. Gençlerin gözüne bir yıl, üç yıl gibi görünür, üç yıl, dokuz yıl gibi, beş yıl da yirmi beş yıl gibi gözükür derlerdi. Kralın son günlerinde pek bir dirildiğini, canlandığını hatırlar, belki Peter onun daha uzun süre yaşayacağından korkmuş, babasının sağlığının beklenmedik bir pastırma yazına girdiğini düşünmüştür de ondan telâşa kapılmış, bu budalaca, kötü işi bu yüzden yapmıştır, derlerdi.

Flagg'in bildiği bir şey daha vardı. İnsanların tüm Krallara ve prenslere karşı derin bir güvensizlik duyduğunu bilirdi Flagg. Krallar ve prensler, bir baş hareketiyle onları öldürtebilirdi çünkü. Belki de mendillerini yere düşürdüler diye sudan bir nedenle. Büyük Krallar sevilir, orta kırattaki Krallara dayanılır, Kral olacak kimseler ise korkutucu bir bilinmezliğin simgesidir. Bu halka bir fırsat verilse, Peter'i çok sevebilirlerdi. Ama onlara yeterli kanıt gösterildiğinde hemen Peter'e karşı döneceklerini, düşman kesileceklerini de biliyordu Flagg.

Böyle bir kanıtın pek yakında ortaya çıkmak üzere olduğunu da biliyordu.

Bir ufacık fare yeterdi. Ufacık... ama bir krallığı temellerine kadar sarsmaya yetecekti.

34

DELAİN'de insanlar üç yaş dönemi bilirlerdi: Çocukluk, yarı-erkeklik veya kadınlık, bir de yetişkinlik. Bu yarı-dönem dedikleri, on dörtle on sekiz yaş arasıydı. Peter yarı-erkeklik

dönemine girdiğinde, azarlayan dadılar çekilmiş, onların yerine Brandon adlı uşakla oğlu Dennis gelmişti. Brandon daha uzun yıllar boyunca Peter'in uşağı olarak hizmet edecekti ama bunu sonuna kadar sürdüremezdi. Peter henüz çok gençti, Brandon ise ellisine yaklaşıyordu. Brandon uşaklık edemeyecek kadar yaşlanınca, görevi Dennis devralacaktı. Brandon'un ailesi sekiz yüz yıldan beri Kral ailesinin uşaklığını yapıyor ve bundan haklı bir gurur duyuyordu.

Dennis her sabah saat beşte kalkar, giyinir, babasının elbisesini çıkarıp bir kenara serer, ayakkabılarını da boyardı. Sonra mahmur gözlerle mutfağa gidip kahvaltısını ederdi. Altıya çeyrek kala, ailesiyle oturduğu evden çıkıp şatoya gelir, batı tarafındaki küçük kapıdan girerdi.

Saat tam altıda Peter'in dairesine varır, sessizce içeriye girer, erken saatte yapılacak işlere başlardı. Ateşi yakar, altı tane küçük kahvaltı ekmeği pişirir, çay için su kaynatırdı. Sonra üç odayı hızla dolaşır, ortalığı toplardı. Bu işler pek de zor olmazdı, çünkü Peter dağınık bir çocuk değildi. Son olarak Dennis çalışma odasına döner, kahvaltı sofrasını kurardı. Peter yemeklerini dairesinde yemek istediği zamanlar hep çalışma odasını kullanırdı çünkü. Genellikle doğu penceresinin oradaki masaya oturur, önüne de bir tarih kitabı açardı.

Dennis sabahları erken kalkmaktan hoşlanmamakla birlikte, işini çok seviyor, ayrıca Peter'i de çok seviyordu. Peter ona karşı her zaman sabırlı davranırdı. Hatâ yaptığı zamanlarda bile. Bir tek kere sesini yükseltmişti Dennis'le konuşurken. O da, Dennis ona hafif bir öğle yemeği getirip, peçete getirmeyi unuttuğu seferdi.

"Çok üzgünüm asaletmeap," demişti Dennis o gün. "Hiç düşüneme..."

"Eh, gelecek sefer düşün!" demişti Peter de. Bağırmıyordu ama... bağırmaya pek yakındı sesi. Dennis bir daha Pe-

ter'in tepsisine peçete koymayı unutmamıştı. Hatta bazen güvenli olsun diye iki tane koyardı.

Sabah işleri bitince Dennis çekilir, yerine babası gelirdi. Brandon kusursuz bir uşaktı. Kravatı dikkatle bağlanmış, saçları geriye çekilip ensesinde topuz yapılmış, ceketi, pantolonu lekesiz pabuçları ayna gibi cilâlıydı (o işten Dennis sorumluydu zaten). Ama geceleri ceketini çıkarıp dolaba astıktan, kravatını gevşettikten, cin kadehini eline aldıktan sonra, Dennis'in gözüne çok daha doğal bir insan gibi gözükürdü babası.

''Sana her zaman hatırlaman gereken bir şey söyleyeyim, Denny,'' demişti oğluna nice geceler. ''Bu dünyada sürekli ve kalıcı olan belki bir düzine şey vardır ama daha çok yoktur. Hattâ belki daha az vardır. Bir kadını ihtirasla sevmek, sürekli değildir. Koşucuların soluğu sürekli değildir. Yaz mevsimi, ilkbahar mevsimi de sürekli değildir. Ama iki şey kesinlikle süreklidir. Bunlardan birincisi hanedan, ikincisi de hizmettir. Sen genç efendinin yanında, o yaşlı bir efendi olana kadar kalır, onu desteklersen, ona iyi bakarsan, o da sana iyi bakar. Sen ona hizmet edersin, o da sana, anlıyor musun? Şimdi bana bir içki daha doldur, kendin de bir yudum al istersen... ama bir yudumdan fazla alma, çünkü anan diri diri derimizi yüzer ikimizin de.''

Herhalde bazı oğullar bu tür öğütlerden çabucak bunalırlar ama Dennis o tip değildi. Çok ender bulunan evlatlardandı o. Yirmi yaşına geldiği halde, hâlâ babasının kendinden daha bilge olduğuna inanırdı.

Kralın ölümünden sonraki sabah, Dennis yatağından beşte kalkmak zorunda kalmadı. Babası onu üçte uyandırmış, Kralın ölüm haberini vermişti bile.

Kanlı gözleri yorgun, ''Flagg bir arama başlattı,'' diye anlatmıştı oğluna. ''Haklı da. Ama yakında aramanın başına

efendimiz geçecektir. Ben de ona yardıma gidiyorum. Bu işi yapan manyağı bulmasına yardım edeceğim."

"Ben de!" diye atılmıştı Dennis. Eli hemen pantolonunun durduğu yere uzanmıştı.

"Yoo, olmaz, hiç olmaz." Babasının sert sesi Dennis'i hemen sakinleştirdi. "İster cinayet olsun, ister olmasın, işler düzeninde gitmek zorunda. Eski geleneklere şimdi her zamandan fazla uymamız gerek. Efendimiz öğle saatinde Kral olarak taç giyecek. Bu iyi bir şey... tabii eğer bu iş savaşta olmamışsa. Eski gelenekler yine sürecektir, buna inan. Ama bu arada, bazı sorunlar olabilir. Senin için en iyisi, işini her zamanki gibi görmek olur, Dennis."

Çocuk itiraz edemeden babası çıkıp gitmişti odadan.

Saat beş olunca Dennis annesine babasının söylediklerini anlattı, Peter'in dairesinde olmadığını bildiği halde, yine de sabah görevlerini yapmaya gideceğini söyledi. Dennis'in annesi uyum gösterdi. Haber alabilmek, söylentileri duyabilmek için ölüyordu. Git, dedi oğluna. Git ve çabuk dön. Saat sekizi geçirme, her duyduğunu bana anlat.

Böylece Dennis, Peter'in dairesine gitti. Daire bomboştu. Ama Dennis yine de her sabahki işlerini aksatmadan yaptı, sonunda da prensin çalışma odasına kahvaltı sofrasını kurdu. Tabaklara, bardaklara hüzünlü bakışlarla baktı, gözleri reçellerin ve tatlıların üzerinde dolaştı, bunlardan hiçbirinin bu sabah yenilemeyeceğini düşündü. Yine de, her zamanki işleri aksatmadan yapmak, babası onu yatağından kaldırdığından bu yana ilk defa kendini iyi hissetmesine yol açmıştı. Çünkü anlıyordu artık... durum belki iyiye, belki kötüye gidecekti ama, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Zaman değişmişti.

Tam odadan çıkmaya hazırlanırken kulağına bir ses geldi. Öyle boğuk bir sesti ki, nereden geldiğini tam anlayamıyor, ancak genel olarak yönünü tahmin edebiliyordu. Dönüp Pe-

ter'in kitap rafına baktı, bir anda yüreği bir takla atar gibi oldu.

Gevşek dizilmiş kitapların arasından dumanlar tütüyordu.

Dennis hemen oraya seyirtti, kitapları kucak kucak boşaltıp yere atmaya başladı. Raf boşalınca, dumanın arkadaki yarıklardan yükseldiğini gördü. Ses de daha net duyuluyordu kitaplar gidince. Bir hayvan sesiydi. Cikliyor, acıyla ağlıyordu.

Dennis eliyle kitap rafının arka duvarını yokladı. Korkusu panik haline geliyordu. O çağlarda ve o yerde insanların en çok korktuğu şey yangındı.

Çok geçmeden parmakları gizli manivelaya değdi. Flagg bunu da iyi tahmin etmişti. Bu panel pek de gizli sayılmazdı. Bir çocuğu oyalamaya, eğlendirmeye yeterdi ama, o kadar işte. Rafın arkası hafifçe yana kaydı, gri dumanlar oluk gibi püskürdü. Dumanın kokusu da son derece tatsızdı. Pişen et, yanan kürk, kavrulan kağıt kokusunun toplamı gibi bir şey.

Dennis hiç düşünmeden panoyu itip sonuna kadar açtı. Tabii bunu yapmasıyla birlikte içeriye daha fazla hava doldu. Demin duman tüttüren parçalar şimdi alev püskürtmeye başladı.

İşte kritik nokta bu noktaydı. Bu noktayla ilgili olarak Flagg, olacağına kesinlikle bildiği ihtimallerden çok, herhalde olacak diye tahmin ettiği ihtimallerle yetinmek zorunda kalmıştı. Son yetmiş beş yıldan beri gösterdiği çabalar, şu anda bıçak sırtı üzerindeydi. Her şey, uşağın oğlunun şu beş saniye içinde ne yapacağına bağlıydı. Ama Brandon'lar çok eski zamanardan beri bu meslekteydi. Flagg onların kusursuz hizmet anlayışına güvenmek zorunda olduğuna karar vermişti.

Eğer Dennis bir an korkuyla donup kalsa, o alevleri seyretse, ya da kovayla su getirmek üzere koşsa, Flagg'in dikkatle hazırladığı kanıtlar yeşilimsi alevlerin arasında yanıp kül olur, geriye de bir şey kalmazdı. Kralın öldürülmesi hiçbir za-

man Peter'in suçu olarak kanıtlanamaz, çocuk öğleyin tacını giyer, bu iş burada biterdi.

Ama Flagg'in tahmini yine doğru çıkıyordu. Dennis alev lere bakıp donakalmak yerine hemen uzandı, o alevleri çıp lak elleriyle döve döve söndürdü. Bu iş beş saniye bile sürmedi, çocuğun da elleri ciddi biçimde yanmadı. Acı iniltiler hâlâ sürüyordu. Dennis dumanları eliyle yana doğru savurunca ilk gördüğü şey bir fare oldu. Yan yatmıştı hayvan. Ölümle pençeleşiyor, can çekişiyordu. Fareydi alt tarafı! Dennis bunlardan kaç tanesini görev sırasında hiç acımadan öldürmüştü zaten. Ama bu seferkine bakınca acımamak elde değildi. Bu hayvana korkunç, Dennis'in aklının almayacağı bir şey olmuştu, hâlâ da oluyordu. Postundan buram buram dumanlar tütmekteydi. Çocuk parmağıyla dokunduğu anda hemen elini çekti. Minik bir sobaya dokunmuş gibi oldu. Sasha'nın bebek evindeki soba gibi bir sobaya.

Biraz ötedeki oymalı tahta kutudan da dumanlar yükseliyordu. Kapağı hafif aralıktı kutunun. Dennis o kapağı biraz daha kaldırdı, cımbızla zarfı gördü. Zarfın üzerinde birkaç kahverengi benek belirmiş, onlardan da duman çıkıyordu. Yavaş yavaş kavrulmaktaydı bu zarf. Ama alev almıyordu. Hâlâ almamıştı. Alevler asıl Peter'in mektuplarından yükselmişti. Onlar büyülü değildi tabii. Farenin kızgın vücudundan gelen sıcaklıkla tutuşmuştu mektuplar. Dennis kavrulan zarfa baktığında, içinden bir ses elini sürmemesi için uyardı onu.

Korkuyordu. Anlamadığı şeyler vardı burada. Anlamayı istemeyeceği şeyler! Kesin olarak bildiği tek şey, hemen babasıyla konuşması gerektiğiydi. Babası bilirdi ne yapılacağını.

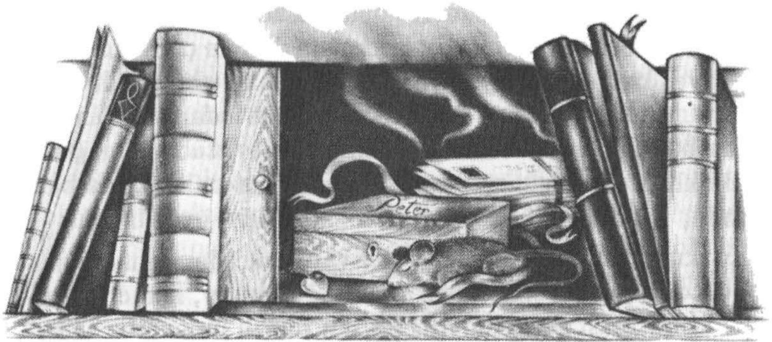
Dennis kül kovasıyla bir küçük kürek alıp geldi, kürekle farenin duman tüttüren vücudunu alıp kovaya koydu. Yanık mektupların kara köşelerini suyla bir kere daha ıslattı, onları güven altına aldı. Sonra panoyu kapattı, kitapları yerine koy-

du, Peter'in dairesinden çıktı. Kül kovasını yanına almıştı. Kendini Peter'in sadık uşağı gibi değil de, bir hırsız gibi hissediyordu. Ganimeti ufacık bir fareydi. Daha Dennis şatonun Batı kapısına varamadan ölmüştü zavallı hayvan.

Evine varıncaya kadar da, korkunç bir kuşku Dennis'in aklına girmişti. Delain'de o kuşkuyu ilk hisseden Dennis'di. Ama son hisseden... Dennis olmayacaktı.

O düşünceyi kafasından kovalamak istiyor, ama elinde olmadan yine hep aklına takılıyordu. Ne tür bir zehir, diye merak ediyordu Dennis. Kral Roland'ı öldüren zehir ne tür bir zehirdi acaba? Tam nasıl etki yapmıştı Krala?

Evine vardığında durum gerçekten berbattı. Annesinin hiçbir sorusuna cevap veremediği gibi, kül kovasının içinde ne olduğunu da ona göstermedi. Yalnızca, babası gelir gelmez onunla konuşmak istediğini, konunun son derece önemli olduğunu söyledi. Kendi odasına girdi, zehirin ne tür bir zehir olduğunu merak etmeyi sürdürdü. Bir tek şey biliyordu o zehirle ilgili olarak... ama o da yeterdi. Sıcak bir şeydi o zehir.

35

BRANDON saat ondan biraz önce geldi. Sinirli, yorgun bir hali vardı. Saçmalıklara dayanabilecek halde değildi. Üstü başı

kirlenmiş, kendi kan ter içinde kalmıştı. Alnında ince bir kesik vardı. Saçlarından örümcek ağları sallanıyordu. Katilin izini bulamamışlardı. Karısına verebildiği tek haber, Peter'in taç giyme hazırlıklarının hızla sürdürüldüğü, törenin öğle vakti, Needle'ın dibindeki meydanda yapılacağı oldu. Başyargıç Anders Peyna yönetecekti töreni.

Karısı ona Dennis'in nasıl döndüğünü anlattı. Brandon'un alnı hemen kırıştı. Oğlunun odasına yürüdü, kapıyı parmak eklemiyle değil de, yumruğuyla vurdu. "Dışarıya gel evlat. Gel de bize neden efendinin çalışma odasından elinde kül kovasıyla döndüğünü anlat."

"Olmaz," dedi Dennis. "Sen buraya gel, baba. Annemin kovadakini görmesini istemiyorum. Konuşacaklarımızı duymasını da istemiyorum."

Brandon odaya girdi. Dennis'in annesi sobanın başında, kaygı içinde bekliyordu. Çocuğun boş yere bir saçmalığı dert edindiğini sanıyor, az sonra onun ağlama sesini duyacağını düşünüyordu. Öğleyin yorgun kocası artık bir prensin değil, bir Kralın uşağı olarak göreve başlayacaktı. Bunca kaygının arasında, herhalde tüm hıncını çocuğun sırtından, poposundan çıkarırdı. Aslında Dennis'i suçlamıyordu kadın. Şu ara, özellikle de bu sabah, herkes isteri halindeydi. Dört bir yana koşuyor, olmayacak uydurma haberler veriyor, sonra onları geri alıp, yeni uydurma haberler yayıyorlardı.

Ama Dennis'in kapalı kapısının gerisinden çığlık falan yükselmedi, bir saat boyunca baba da, oğul da dışarıya çıkmadı. Sonunda çıktıkları zaman, kadın kocasının bembeyaz yüzüne bir bakınca içinin bayılacağını sandı. Dennis babasının hemen peşinde, korkmuş yavru köpekler gibi onu izliyordu.

Bu sefer kül kovası Brandon'un elindeydi.

"Nereye gidiyorsunuz," diye sordu kadın çekingen bir sesle.

Brandon hiçbir şey söylemedi. Dennis de galiba pek bir şey söyleyebilecek durumda değildi. Gözlerini devirmekle yetin-

di, babasının peşi sıra kapısından çıktı. Kadın onları yirmidört saat boyunca bir daha görmedi, bu süre içinde ikisinin de ölmüş olacağından korktu... ya da daha beteri, şatonun dibindeki sorgu zindanlarında acı çekiyor olabilirlerdi.

O kadar da olmayacak şeyler değildi kadının düşündükleri. Bu yirmi dört saat, Delain'in yaşadığı en korkunç yirmidört saatti. Belki böyle günler başka yerlerde, ayaklanma ve kargaşalıkların, geceyarısı idamlarının normal kabul edildiği yerlerde o kadar kötü karşılanmazdı. Dünyada gerçekten öyle yerler de var... keşke böyle söylemek zorunda olmasaydım ama, durum bu. Ne var ki Delain yıllardan beri, hattâ yüzyıllardan beri, düzenli, yasaya uyan kişilerin yaşadığı bir yerdi. Belki bura halkı şımarmış olabilirdi bu yüzden. Kara gün aşlında Peter'in öğlende taç giymemesiyle başladı. Sonu da, genç prensin babasını öldürme suçuyla Needle salonunda yargılanacağı yolundaki şaşırtıcı haberin duyulmasıyla noktalandı. Eğer Delain'de bir sermaye piyasası olsa, borsa hemen çökerdi o gün herhalde.

Taç giyme yerindeki sahnenin hazırlanması günün ilk ışıklarıyla başlamıştı. Âdi kerestelerin yanyana çakılmasıyla yapılacaktı sahne. Anders Peyna bunu biliyordu. Ama oraya yeterince çiçek getirilir, yığılırsa, yapım kabalıklarının gözlerden pek güzel saklanabileceğini de biliyordu. Kralın öleceğini önceden bilmelerine olanak yoktu tabii. Çünkü cinayet önceden kestirilebilecek bir şey değildi. Kestirilebilse, zaten cinayetler olmazdı, dünyamız da çok daha mutlu bir yer olurdu. Hem zaten süs püs önemli değildi. Önemli olan, bu halka tahtın devam ettiği duygusunun verilmesiydi. Eğer vatandaşlar, olup biten korkunç şeylere rağmen işlerin yolunda olduğunu hissedebilirlerse, çiçek taşıyan kızlardan kaçının ayağına kıymık batacağı vız gelirdi Peyna'ya.

Ama saat on birde yapım birden durduruldu. Çiçek taşıyan kızlar oradan uzaklaştırıldılar. Çoğunun gözlerinde yaşlar vardı nöbetçiler onları uzaklaştırırken.

Sabah yedide, Hassa alayının çoğu askerleri nefis kırmızı tören üniformalarını giymiş, başlarına Kurt-Ağzı başlıklarını geçirmişlerdi. Bu askerler iki yanda sıra olacak, Peter onların arasından geçerek tahtına doğru yürüyecekti. Derken saat on birde yeni emirler geldi. Garip, tedirginlik uyandırıcı emirler. Tören üniformaları çabucak çıkarıldı, toprak rengi savaş üniformaları yeni baştan giyildi. İşe yaramayan, süslü tören kılıçları yerine kaldırılıp, gösterişsiz gündelik kılıçlar, çok öldürücü olan kılıçlar kuşanıldı. Dikkat çeken, fakat işe yaramayan Kurt-Ağzı başlıkları çıkarılıp deri tolgalar giyildi başlara. Herkes normal savaş kılığına döndü.

Savaş kılığı... Bu söz yeterdi bir insanın keyfini kaçırmaya. Ama savaş kılğındaki askerler sarmıştı her yanı. Yüzleri asık, ifadeleri korkunçtu.

Peter intihar etmiş! En çok söylenen buydu çevrede.

Prens Peter öldürülmüş! Bu da yaygınlıkla yukardakine yaklaşıyordu.

Roland ölmemiş; teşhis yanlışmış. Doktorun kafası kesilmiş. Ama yaşlı Kral delirmiş ve kimse ne yapmak gerektiğini bilmiyormuş. Bu da üçüncü geliyordu.

Daha başka söylentiler de vardı. Needle meydanındaki tüm meşaleler yanıyor, şato ışıklar içinde yüzüyordu. Kentteki ve karşı tepelerdeki evlerin hepsinde lambalar, mumlar yanmaktaydı. Korku içindeki halk toplanıyor, günün olaylarını konuşuyorlardı. Hepsi de, kötü olayların yaklaşmakta olduğu kanısındaydı.

O gece gündüzden bile uzun oldu. Bayan Brandon korkunç bir yalnızlık içinde iki erkeğini bekledi durdu. Pencerede oturuyor, bekliyordu. Ömründe ilk defa olarak, çevrede dola-

şan dedikodular ona bile fazla gelecek kadar boldu. Ama yine de dinlemeden edemiyordu. Edemiyordu bir türlü!

Geceyarısından sonra, saatler yavaş yavaş şafak vaktine doğru yaklaşırken, kadın onların hiçbir zaman dönmeyeceklerini hissetti. O sırada yepyeni bir dedikodu, eskilerini silip yayılmaktaydı. İnanılmaz bir şeydi bu seferki... ama herkes pek emin konuşuyordu. Bu yeni dedikodu, Bayan Brandon'u en çok korkutan oldu. Çünkü zavallı Dennis elinde prensin kül kovasıyla eve döndüğünde yüzünün nasıl bembeyaz olduğunu hatırlıyordu kadın. Bir şey vardı o kovada. Kötü kokan, yanık kokan bir şey. Oğlu göstermemişti o şeyi ona.

Prens Peter babasını öldürmekten tutuklanmış, diyordu bu korkunç söylenti. *Yakalanmış! Prens Peter yakalanmış.. prens kendi babasını öldürmüş!*

Şafaktan hemen önce zavallı kadın başını kollarının üzerine dayayıp ağlamaya başladı. Bir süre sonra hıçkırıkları kesildi, kadın rahatsız bir uykuya daldı.

36

"ŞİMDİ bana o kovada ne olduğunu söyle ve çabuk ol, Dennis. Lâfı dolaştırmanı istemiyorum, anladın mı?" demişti Brandon odaya girer girmez oğluna.

"Göstereceğim, Baba. Ama daha önce, bir tek soruma cevap ver. Kralı öldüren zehir nasıl bir zehirdi?"

"Kimse bilmiyor."

"Etkisi nasıl oldu?"

"Bana kovadakini göster, çocuk. Hemen göster." Brandon koca yumruğunu sıkmıştı. Yumruğu havada sallamadı ama, öylece tuttu. Bu da yetti zaten. "Ya göster, ya deviririm seni!"

Brandon ölü fareye uzun uzun baktı, hiçbir şey söylemedi. Dennis korkular içinde, babasının yüzünün giderek soluşunu izliyordu. Farenin gözleri iyice yanmış, birer kara kömüre dönüşmüştü. Kahverengi kürkü de siyahlaşmıştı. Minik kulaklarından hâlâ dumanlar çıkıyor, ölüm gergilimiyle ortaya çıkan dişleri kapkara görünüyordu.

Brandon ona dokunmak ister gibi yaptı, sonra hemen elini çekti. Başını kaldırıp oğluna baktı, boğuk bir fısıltıyla, "Bunu nereden buldun," diye sordu.

Dennis kekeleye, tekleye, hiç anlam taşımayan birtakım sözler sayıp dökmeye başladı.

Brandon bir süre dinledi, sonra oğlunun omzunu sıktı.

"İçine derin bir soluk çek, düşüncelerini bir sıraya koy, Denny," dedi. "Bu işte ben senden yanayım. Her zaman olduğu gibi, yine senden yanayım, biliyorsun. Bu iğrenç şeyi annenden saklamakla iyi etmişsin. Şimdi bana bunu nasıl ve nerede bulduğunu anlat."

Dennis bu sözlerden biraz rahatlamıştı. Anlattı. Onun anlatışı benim anlatışımdan biraz daha kısa sürdü ama yine de birkaç dakikadan önce bitmedi. Babası bir sandalyeye oturdu. Bir elini alnına dayamış, gözlerine gölde yapıyordu. Soru sormadı. Homurdanmadı bile.

Dennis sözlerini bitirince babası yalnızca üç kelime söyledi... Bu üç kelime çocuğun yüreğini dondurmaya yetti. "Tıpkı Kral gibi!"

Brandon'un dudakları korkuyla titrerken gözleri yine de gülümsemeye çalıştı.

"Sence bu hayvancık da farelerin Kralı mı, Denny?"

"Baba... Babacığım... Ben... Ben..."

"Bir kutu vardı dedin, değil mi?"

"Evet."

"Bir de zarf."

"Evet."

"Zarf siyahlaşmıştı ama yanmamıştı."

"Evet."

"Bir de cımbız."

"Evet, annemin burnundaki tüyleri çekerken kullandığı gibi."

"Şşş," dedi Brandon. Elini alnına tekrar dayadı. "Bırak, düşüneyim."

Aradan beş dakika geçti. Brandon hiç kıpırdamıyor, sanki uyumuş gözüküyordu. Ama Dennis onun uyumadığından emindi. Peter'e oymalı kutuyu küçükken annesinin verdiğini bilmiyordu Brandon. Çocuğun o kutuyu sonradan kaybettiğini de bilmiyordu. Bu olayların ikisi de, Peter yarı-erkekliğe girmeden, Brandon onun uşağı olmadan önce yer almıştı. Ama gizli gözü, gizli kovuğu biliyordu Brandon. Peter'in hizmetine girişinden hemen sonra, ilk yıl bile dolmadan keşfetmişti orayı. Zaten daha önce de söylediğim gibi, pek de bulunamayacak bir yer değildi o göz. Peter'in yaşında bir çocuğu eğlendirmeye yarardı, o kadar. Brandon gizli gözü biliyordu ama, bir kere keşfettikten sonra bir daha içine asla bakmamıştı. İlk baktığında da orada küçük bir çocuğun hazine sayabileceği çer çöpten başka bir şey yoku. Bir deste fal iskambili (birkaç kartı kayıp), bir torba bilye, bir uğur parası, Peony'nin yelesinden kısa bir saç örgüsü. İyi bir uşak, mesleğinin kurallarını da çok iyi bilir, başka insanların hayatının sınırlarına saygı gösterir. Bir daha hiç bakmamıştı o gizli kovuğa Brandon. Bakması zaten çalmak gibi bir şey olurdu.

Sonunda Dennis, "Gidelim mi baba?" diye sordu. "O kutuya bir bakmak ister misin?"

"Hayır. Fareyi başyargıca götürmeliyiz. Sen hikâyeni tıpkı bana anlattığın gibi ona da anlatmalısın.

Dennis kendini bırakıp yatağın kenarına çöktü. Karnına yumruk yemiş gibi bir hali vardı. Peyna insanların hapsedilmesi, kafalarının kesilmesi için karar veren bir adamdı! Be-

yaz, sert ifadeli yüzü, geniş alnıyla Peyna! Bu ülkede Kralın kendisinden sonra gelen en büyük yetkili oydu!

"Yapamam," diye fısıldadı çocuk sonunda. "Baba, ben asla... Ben... Ben..."

"Yapman gerek," dedi babası ciddi bir sesle. "Bu iş korkunç bir iş... ömrümde gördüğüm en korkunç olay. Ama yine de üstüne gidilmesi ve doğrultulması gerek. Sen bana nasıl anlattınsa ona da anlatırsın, ondan sonrası da ona kalmış olur."

Dennis babasının gözlerine baktı, Brandon'ın kararlı olduğunu gördü. Gitmem diye tuttururs a babası onu boynundan yakalar, sürükleye sürükleye götürürdü Peyna'nın karşısına. Yavrusunu taşıyan kediler gibi. Yaşı yirmiyi bulmuş olsun veya olmasın.

"Peki, baba," dedi sefil bir sesle. Peyna'nın o soğuk bakışlı, hesapçı gözleri kendisine döndüğü anda korkudan kalbinin duracağını, düşüp öleceğini düşünüyordu. Derken yeni bir telâşa kapıldı. Kendisi bu kül kovasını prensin dairesinden çalmış sayılırdı. Peyna'yı görür görmez korkudan ölmezse, o zaman da ömrünün geri kalanını şatonun zindanlarında, hırsızlık suçuyla hepsedilerek geçirecekti herhalde.

"Telaşa kapılma, Denny... kendini rahat bırakmaya çalış. Peyna sert adamdır ama âdil adamdır. Sen utanılacak bir şey yapmadın. Yalnızca bana anlattıklarını ona da anlat, yeter."

"Peki," diye fısıldadı çocuk. "Hemen mi gidiyoruz?"

Brandon sandalyeden kalkıp yere diz çöktü. "Önce dua edelim. Şuraya, yanıma gel, oğlum."

Dennis de babasının yanına diz çöktü.

37

PETER çok yorgundu. Kralı öldürmekten suçlu bulunmuş, Needle'ın tepesindeki iki soğuk odaya ömür boyu hapsedil-

mesi kararlaştırılmıştı. Bütün bunlar üç gün içinde olup bitmişti. Flagg'in zalim tuzağının nasıl olup da çocuğun üzerine kapandığını size anlatmak pek de uzun sürmeyecektir.

Peyna taç giyme töreni hazırlıklarının durdurulmasını hemen emretmiş değildi. Aslında Dennis'in yanılmış olacağı kanısındaydı. Bütün bu olayların herhalde akla yakın bir açıklaması vardı. Ama yine de farenin durumunun Kralın durumuna çok benzemesi, azımsanacak gibi değildi. Brandon ailesi de ülkede uzun yıllardan beri dürüstlükleri ve sağduyulu davranışlarıyla ün yapmış bir aileydi. Önemli şeylerdi bunlar. Ama daha da önemlisi, Peter tacını giydiğinde, şerefine şu ya da bu şekilde gölge düşmüş olmamalıydı.

Peyna, Dennis'i dinledi, ondan sonra da Peter'i çağırttı. Dennis efendisini görünce gerçekten korkudan ölecek gibi oldu. Bereket versin babasıyla birlikte yandaki odaya geçmesine izin verildi. Peyna, Peter'e ciddi bir sesle, kendisine yöneltilen suçlamayı anlattı. Yani Roland'ın ölümünde Peter'in parmağı bulunabileceği suçlamasını. Anders Peyna sözünü sakınan adamlardan değildi. Sözler ne kadar kırıcı, üzücü olursa olsun.

Peter afallamış, neye uğradığını şaşırmıştı. Unutmamalı ki delikanlı henüz sevgili babasını kaybetme durumunun üstesinden gelmeye çalışıyor, onun zalim bir zehirle, içten dışarı doğru yanarak can vermiş olduğu gerçeğini kabullenmeye uğraşıyordu. Ayrıca yine unutmamalı ki, bütün gece saraydaki aramaları yönetmiş, gözüne bir katre uyku girmemişti. Fiziksel olarak son derece yorgundu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, unutmamanız gereken bir nokta daha var. Gerçi Peter'in boyu, omuzlarının genişliği yetişkin bir erkek kadarsa da, kendisi henüz onaltı yaşında bir çocuktu. Olup bitenlerin üzerine bir de bu haberin gelmesi, onu çok normal, çok doğal bir şey yapmaya sürükledi... oysa bunu yapmamalı, bundan ne pahasına olursa olsun kaçınmalıydı. Hele de Peyna'nın so-

ğuk, ölçüp değerlendiren bakışları karşısında. Peter birden gözyaşlarına gömüldü.

Eğer Peter suçlamayı hırsla reddetse, ya da kapıldığı şoku, yorgunluğunu, üzüntüsünü ifade edecek biçimde, bu saçma fikre kahkahalarla gülse, her şey o anda son bulurdu. Eminim ki bu ince nokta Flagg'in aklına hiç gelmemişti ama Flagg'in de zayıf yanlarından biri, başkalarını kendi gibi sanmasıydı. Flagg herkesten kuşku duyardı. Herkesin davranışlarının altında gizli nedenler bulunduğuna inanırdı. Onun zihni pek girift ve karmaşık bir zihindi. Her görüntüyü iki kere, ayrı boylarda yansıtan salon aynaları gibiydi.

Peyna'nın düşünce biçimi ise, öyle hileli değil, hep dosdoğruydu. Peter'in babasını öldürmüş olabileceğine inanmayı çok zor, hemen hemen imkansız buluyordu. Eğer Peter kızsa, ya da gülse, belki olay orada gerçekten son bulacak, sözü edilen oymalı kutuyu aramaya bile kalkışmayacaktı kimse. İçinde bulunduğu söylenen cımbızla zarfı da. Ne var ki gözyaşı pek yanlış bir şeydi. Gözyaşı suçluluk belirtisine çok fazla benziyordu. Cinayet işleyebilecek kadar büyümüş, ama suçunu saklayabilecek kadar büyümemiş bir yeni yetmenin tutumuna benziyordu.

Peyna durumu biraz daha araştırmaya karar verdi. Bunu yapmayı hiç istemiyordu, çünkü eğer yapacaksa, yanına askerleri alıp o daireye gidecek demekti. Böyle olunca da birtakım dedikodular yayılacak, kulaktan kulağa fısıldaşmalar olacak, kuşkular aktarılacak, Peter'in hükümdarlığının ilk günlerine, hatta ilk haftalarına leke sürülecekti.

Düşününce, belki bundan da kaçınmanın mümkün olabileceğine karar verdi. Yanına altı tane Hassa askeri alacaktı, daha fazla değil. Dört tanesini odanın kapısında nöbetçi bırakacaktı. Bu gülünç iş sona erince de, askerlerin altısını birden Krallığın uzak bölgelerinde göreve yollayacaktı. Brandon'la oğlunu da bir yerlere yollamak gerekecekti ta-

bii. Yazık olacaktı. Ama insanlar dillerini tutamazlardı. Hele de içkiyi fazla kaçırdıkları zaman. Baba Brandon'un cini ne kadar çok sevdiğini de bilmeyen yoktu.

Peyna böylece taç giyme yerinin yapımını geçici olarak durdurdu. Bir saat dolmadan yapım işine tekrar başlanabileceğinden de emindi. İşçiler ter içinde, küfürler savurarak, kaybettikleri süreyi kapatmaya uğraşacaklardı.

Ama ne yazık ki...

38

KUTU da, zarf da, cımbız da oradaydı bildiğiniz gibi. Peter kendisinde böyle oymalı bir kutu bulunmadığına dair annesinin adı üzerine yemin etmişti. Bu saatten sonra olayı hırsla reddetmesi daha da gülünç duruyordu. Peyna kenarları kavrulup siyahlaşmış zarfı cımbızla tutup dikkatle kaldırdı, içine baktı, üç tane yeşil kum zerreciğini gördü. Öyle küçüktüler ki, görebilmek zor işti. Ama Peyna Kralın ve farenin başına gelenleri bildiğinden tedbirli davrandı, zarfı tekrar kutuya koyup kapağı hemen attı. Kapıda bıraktığı dört askerden birine içeriye gelmesini emrettiğinde, konunun giderek ciddiyetini arttırmaya başladığını hissediyordu.

Kutu Peter'in masası üzerine dikkatle konduğunda, hâlâ köşelerinden sinsi dumanlar yükseliyordu. Askerlerden biri, ülkede zehirleri en iyi tanıyan, o konuda en derin bilgisi olan adamı çağırmaya gönderildi.

O adam elbette ki Flagg'di.

39

"BENİM bu işle hiçbir ilgim yok, Anders," dedi Peter. Kendini toplamıştı ama yüzü hâlâ solgun, ifadesi sefildi. Göz-

leri her zamankinden daha mavi bakıyordu.

"Kutu senin mi yani?"

"Evet."

"Böyle bir kutun olduğunu neden inkâr ettin?"

"Unuttum. Bu kutuyu belki on bir yıldır, belki de daha uzun süredir hiç görmedim. Annem vermişti onu bana."

"Ne olmuştu kutuya?"

Bana artık 'efendimiz' de demiyor, 'asaletmeap' da demiyor, diye düşündü Peter ürpererek. *Hiçbir saygı sözü kullanmıyor. Gerçek mi bu olanlar acaba? Babam sahiden zehirlendi mi? Thomas yatağında hasta mı? Peyna karşımda gerçekten beni cinayetle mi suçluyor? Ya annemin verdiği şu kutu? Nereden geldi şimdi apansız, tanrı aşkına? Kim koydu onu kitapların arkasındaki gizli göze?*

"Onu kaybetmiştim," dedi Peter yavaşça. "Anders, babamı öldürdüğüme inanıyor olamazsın, değil mi?"

İnanmamıştım... ama şimdi, acaba, diyorum, diye geçirdi içinden Anders Peyna.

Peter, "Onu çok severdim," dedi.

Ben de hep öyle bilirdim... ama şimdi o konuda da acaba diyorum.

40

FLAGG odaya girdi, Peyna'nın bulunduğu tarafa hiç bakmaksızın, hemen korku içindeki prense geceki aramayla ilgili sorular sormaya koyuldu. Zehirle veya katille ilgili hiç ipucu bulunmuş muydu? Komplo ortaya çıkarılmış mıydı? Kendisine göre, bu işi ancak bir tek tip kişinin yapmış olabileceğini söylüyordu Flagg. Herhalde delinin biri olmalıydı. Sabahtan beri kristal küresinin başında oturduğunu anlatıyor, kürenin inatla karanlık kaldığını, hiçbir şey göstermediğini söylüyor-

du. Ama ziyanı yok, diyordu. Kendisi kristal kürelere bakmaktan, kemikleri sallayıp büyü yapmaktan fazlasını da becerirdi. Sihirden hoşlandığından çok, eylemden hoşlanan bir adamdı o. Prens ne emrederse hemen yapmaya hazırdı. Hangi karanlık köşeyi ara derse...

Peyna soğuk bir sesle, "Seni buraya iki başı aynı anda konuşan papağanın gibi ötesin diye çağırmadık," dedi. Peyna'ya göre, Kral Roland öldüğü anda sihirbazın saraydaki forsu da sıfıra inmiş sayılırdı. Belki bu sihirbaz kendilerine zarfın içindeki o yeşil zerreciklerin ne olduğunu söyleyebilirdi, ama yararı da ancak o kadarla sınırlı olurdu.

Peter tacını giydiğinde bu sansara yüz vermez, diye düşündü Peyna. Ama o noktada düşünceleri birden yön değiştirdi, canı daha da sıkıldı. Peter'in taç giyme ihtimali her geçen saniye biraz daha zayıflıyor gibiydi.

"Evet, herhalde onun için çağırmadınız," dedi Flagg. Tekrar Peter'e baktı. "Neden çağrıldım, Kralım?"

"Ona öyle deme!" diye patladı Peyna. Derin bir şoka kapılmıştı. Flagg o şoku Peyna'nın yüzünden okudu. Şaşırmış numarası yaptı ama bunun ne anlama geldiğini anlıyor, seviniyordu. Başyargıcın yüreğine bir kuşku süzülmekteydi. İyi.

Peter solgun yüzünü öteye çevirdi, pencereden kente doğru baktı. Duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Parmaklarını birbirine kenetlemiş, eklemleri bembeyaz kesilmişti. O anda onaltı yaşından çok daha büyük gösteriyordu.

Peyna, "Şu masadaki kutuyu görüyor musun?" diye sordu.

Flagg en katı, en resmi sesiyle, "Evet, başyargıcım," dedi.

"O kutunun içinde yavaş yavaş kavrulmakta olan bir zarf var, zarfın içinde de kum tanecikleri gibi bir şeyler var. Onları incelemeni istiyorum. Bana ne olduklarını söyleyebilir misin, bir bak. Elinle dokunmamanı kuvvetle öneririm. Kral

Roland'ın ölümüne o zarfın içindeki madde yol açmış olabilir.''

Flagg kaygılı görünmeye çalıştı. Aslında keyfi yerindeydi. Rol yapmak her zaman hoşuna giderdi. Doğuştan artistti o.

Zarfı cımbızla tutup kaldırdı, içine baktı, bakışları birden keskinleşti.

''Bir obsidyen parçası istiyorum,'' dedi. ''Hemen istiyorum.''

Peter sönük bir sesle, ''Masamda bir tane var,'' diye mırıldandı, alıp getirdi. Bu taş Flagg'in kullanıp sonra attığı taş kadar büyük değildi ama, kalın olmasına kalındı. Peter taşı askerlerden birine verdi, o da Flagg'a uzattı. Sihirbaz taşı kaldırıp ışığa tuttu, kaşları biraz çatıldı... ama yüreği sevinçle vuruyor, sanki zıplıyor, taklalar atıyor, çoşuyordu. Obsidyen parçası kendininkine çok benziyordu ama, bir köşesi kırılmış, kırılan yerin düzlüğü bozulmuştu. Ah tanrılar işini rast getiriyordu bugün Flagg'in. Gerçekten getiriyorlardı! Gerçekten!

Peter, Flagg'in ilgisini farkedince, ''Bir iki yıl önce elimden yere düşmüştü,'' diye açıkladı. Bir an için, kendi çevresinde örülmekte olan duvara bir tuğla daha eklemiş olduğunu farkedemedi. Peyna da biraz geç uyandı zaten. ''Bu tarafı halıya rastladı, halı düşüşün etkisini yumuşattı. Taşa gelen taraf kırıldı, yüz parçaya ayrıldı. Obsidyen sert oluyor ama çok da gevrek oluyor.''

Flagg ciddi bir sesle, ''Öyle, efendimiz,'' dedi. ''Ben daha önce bu taştan görmemiştim. Ama tabii söz edildiğini duydum.''

Taşı Peter'in masasına koydu, zarfı üzerine başaşağı tuttu, üç kum zerreciğini taşın üstüne düşürdü. Bir anda, obsidyen'den incecik dumanlar yükselmeye başladı. Orada bulunanlar her bir kum zerreciğinin yavaşça kendine yuva oyup taşın derinlerine doğru girmekte olduğunu gördüler. Oysa bu, dünyanın bilinen en sert taşıydı. Askerler durumu görünce tedirgin mırıltılar yükseldi.

"Kesın sesinizi!" diye haşladı Peyna onları. Askerler geri çekildiler. Yüzleri asık, renkleri korkudan bembeyazdı. Bu iş onlara giderek daha fazla sihir gibi görünüyordu.

Flagg hecelere basa basa, "Sanırım bu zerrelerin ne olduğunu biliyorum, öyle olup olmadığını anlamak için nasıl bir deney yapılacağını da biliyorum," dedi. "Ama eğer aklıma gelen doğruysa, deneyi hemen yapmamız gerek."

"Neden?" diye sordu Peyna.

"Bence bu zerrecikler Ejderha Kumu. Bir zamanlar bende bundan biraz vardı ama sonra ne yazık ki kayboldu. Üstelik ben inceleyemeden önce kayboldu. Belki de çalındı."

Flagg, Peyna'nın gözlerinin çabucak Peter'e döndüğünü kaçırmadı.

"O zamandan beri hep içim kaygılı," diye sürdürdü sözlerini. "Çünkü bu madde dünyanın en zehirli maddesi olarak bilinir. Özelliklerini inceleme fırsatım olmadığı için hep kuşkudaydım. Ama şu anda, duyduklarımın çoğunun doğru olduğunu görüyorum."

Flagg parmağıyla obsidyeni işaret etti. Üç zerreciğin oyduğu gamzeler ikişer santimden fazla derinleşmişti. Her birinden, minik birer kamp ateşi gibi dumanlar yükseliyordu. Flagg zerrelerin taşın yarısına kadar vardığını hesapladı.

"O üç zerre hızla, bizim tanıdığımız en sert taşı kemirip bitiriyor," dedi. "Ejderha Kumunun da her katı cismi böyle yok ettiği söyleniyor. Her katı cismi! Bir yandan da korkunç bir ısı çıkarıyor. Sen! Nöbetçi!"

Parmağını askerlerden birine uzatmıştı. Adam bir adım öne çıktı. Kendisinin seçilmesine hiç sevinmemiş gibi bir hali vardı.

"Taşın yan tarafına dokun," dedi Flagg. Asker kararsız bir hareketle elini uzatırken bağırdı. "Yalnızca yanına! O deliklere yaklaştırma elini!"

Asker taşa dokunduğu anda bağırarak elini çekti, parmaklarını ağzına soktu. Ama Peyna parmağında hemen kızarıklıklar oluştuğunu görmeye vakit bulabilmişti.

Flagg, "Duyduğuma göre obsidyen denilen taş ısıyı pek yavaş geçirirmiş," dedi. "Ama bu taş bir sobanın üst yüzü kadar sıcak. Üç ufacık zerrecik yüzünden. Üçünü tırnağınızın ince kenarına dizseniz sığar da yer bile kalır! Prensin masasına dokunun, Başyargıç efendimiz!"

Peyna dokundu. Elinin değdiği yerdeki sıcaklık onu hem şaşırttı, hem üzdü. Çok geçmeden tahta masa da kömürleşmeye başlayacaktı.

"Demek ki çabuk hareket etmeliyiz," dedi Flagg. "Neredeyse masa da yanacak. Eğer dumanları solursak... tabii bana söylenenler doğru olduğu takdirde... hepimiz birkaç güne kalmadan ölürüz. Ama kuşkusuz bir deney daha yapıp..."

Söz buraya varınca askerler daha da tedirginleştiler.

"Pekâlâ," dedi Peyna. "Neymiş o deney? Çabuk anlat, be adam!"

Flagg'a karşı duyduğu nefret her zamankinden fazla artmıştı. Eskiden de biliyordu bu adamı azımsamanın yanlış olacağını. Ama şimdi aynı şeyi iki kat güçlü hissediyordu. Beş dakika öncesine kadar, süngüsü düşmüş, önemini kaybetmiş biri olarak görüyordu onu Peyna. Oysa şimdi, hem hayatları, hem de Peter'e karşı açılacak dava ona bağlı gibi gözükmekteydi.

Flagg hızla konuşarak, "Bir kovaya su dolduralım diyorum," dedi. Kara gözleri pırıl pırıldı.

Askerlerle Peyna obsidyendeki minik kara deliklere bakıyorlardı. Yılan gibi yükselen dumanlar onları sanki hipnotize etmişti. Ne kadar oyulmuştu obsidyen şimdi? Tahtaya ne kadar yaklaşmıştı zerreler? Anlatmaya imkan yoktu. Peter bile bakıyordu... ama o üzüntü ve olup biteni anlayamama ifadesi hâlâ yüzündeydi.

"Prensin tulumbasından su getir!" diye bağırdı Flagg askerlerden birine. "Kovayla getir. Ya da derin bir kapla. Çabuk! Çabuk!"

Asker Peyna'ya baktı.

"Yap dediğini," dedi Peyna. Sesinin korkulu çıkmamasına uğraşıyordu. Oysa çok korkmaktaydı. Flagg da bunun farkındaydı.

Asker koştu. Birkaç saniye sonra suyun kovaya pompalandığını duydular.

Flagg yine konuşmaya başladı.

"Ben parmağımı o suya daldırıp, taştaki deliklere birer damla su damlatacağım. Dikkatle izleyeceğiz, başyargıç efendimiz. Suyun deliklere girince bir an yeşil renk alıp almadığına bakacağız. Baş işareti budur."

"Ya sonra?" diye sordu Peyna.

Asker geri dönüyordu. Flagg kovayı ondan aldı, masanın üzerine koydu.

"Üç deliğe de suyu damlatacağım." Sesi sakindi ama genellikle bembeyaz olan yanakları hafiften kızarmış gibiydi. "Su aslında Ejderha Kumunu durdurmaz... ama tutar." Bu sözler, gerçeğin epey abartılmışıydı. Çünkü Flagg bu insanların korku içinde olmasını istiyordu.

Askerlerden biri, "Neden suyu taşa birden boşaltmıyoruz" diye sordu.

Peyna bu züppeye korkunç bir bakışla baktı ama Flagg küçük parmağını kovaya daldırırken sakin bir cevap verdi.

"O zerrecikleri suyla yıkayıp delikanlının masasının bir yerine mi kaydırayım yani?" dedi şakacı bir sesle. "Sonra da seni burada bırakırız, su kuruyunca çıkacak yangını kendin söndürürsün."

Asker başka bir şey söylemedi.

Flagg parmağını sudan çıkardı.

"Kovadaki su ısınmaya başladı bile," dedi Peyna'ya. "Bu masanın üzerinde olduğu için ısınıyor."

Parmağını dikkatle yaklaştırdı. Tek bir damla su sallanıyordu parmağın ucundan. Onu deliklerden birinin üzerine tuttu.

"Dikkatli bakın!" diye bağırdığında, Peter'in gözüne aldatıcı büyü numaraları yapıp para toplayan şarlatanlardan biri gibi gözüktü. Ama Peyna eğildi, askerler de boyunlarını uzattılar. Tek damla hâlâ Flagg'ın parmağının ucunda sallanıyordu. Bir an, Peter'in odasının hayali damlacığın yuvarlak yüzünde minyatür gibi yansıdı. Damla uzadı... sonra da deliğin içine düştü.

Tısss diye bir ses çıktı. Sanki sıcak tavaya yağ damlamıştı. Delikten minik bir buhar sütunu yükseldi... ama o yükselmeden önce, Peyna deliğin dibindeki kedi gözü gibi yeşil rengi rahatlıkla görebilmişti. Peter'in kaderi mühürlenmişti artık.

Flagg boğuk bir sesle, "Ejderha Kumu... kesin!" diye fısıldadı. *"Tanrı aşkına o dumanları solumayın!"*

Anders Peyna'nın cesareti pek ünlüydü. Ama şu anda çok korkuyordu. O bir anlık yeşil parıltı, gözüne tarif edilemeyecek kadar kötü gözükmüştü.

"Öteki ikisini söndür," dedi boğuk bir sesle. "Hemen!"

Flagg küçük parmağını tekrar suya daldırırken gözü obsidyende konuştu. "Size söylemiştim, onlar sönmez. Anlatılan hikâyelere göre bir tek yolu var, bir tek yol. Sizin hoşunuza gitmeyecek ama sanıyorum zerrelerin faaliyetini tutabilir, sonra da onlardan kurtulabiliriz. Belki."

Parmağından öteki iki deliğe de suyu dikkatle damlattı. Her seferinde bir yeşil ışık parıldadı, ardından dumanlar yükseldi.

"Bir süre için rahatız galiba," dedi Flagg. Askerlerden biri soluğunu saldı. "Bana ya eldiven ya da kat kat bez getirin. Herhangi bir şey! Bu taşı tutabilmem için. Çok sıcak. Damlattığım sular çabucak buharlaşıp kurur."

Odada bulunan uşağa ait dolaptan, iki tutacak çıkarıldı. Flagg onlarla taşı tuttu, dikkatle kaldırdı. Eğmemeye özen gösteriyordu. Onu kovanını içine attı. Obsidyen dibe batarken suyun bir an yeşil bir renk aldığını hepsi gördüler.

"Artık işler yolunda," dedi Flagg rahat bir sesle. "Askerlerden biri kovayı şatodan çıkarsın, kentin ilerisindeki Ulu ağacın yanındaki koca tulumbaya götürsün, yalağın içine koysun. Sonra yalak yerinden çıkarılıp Johanna gölünün ortasına götürülmeli, dibe batırılmalı. Ejderha Kumu herhalde gölün suyunu yüz bin yılda ısıtır. Ama onu da o çağda yaşayanlar düşünsün derim."

Peyna bir an durdu, alt dudağını kendine hiç uymayan bir ifadeyle ısırdı. Kararsız gibiydi. Sonunda, "Sen, sen ve sen," dedi. "Söylenenleri yapın."

Kova götürüldü. Askerler onu bomba taşıyormuş gibi taşıyorlardı. Flagg pek eğleniyordu için için. Çünkü bu anlattıklarının çoğu sihirbaz palavrasıydı. Peter sezgilerinde haklıydı. Deliklere damlattığı birer damla su bile yeterdi aslında kumun kemirici etkisini nötralize etmeye. Ama o uzun sürmezdi. Oysa kovaya atılınca, iyice ıslanacaktı kumlar. Bundan çok daha az su bile, çok daha fazla kumu zararsız hale getirmeye yeter de artardı. Örneğin bir kadeh şarap! Ama varsın onlar böylesine inansın, diye düşünüyordu sihirbaz. Böyle olunca Peter'e olan düşmanlıkları daha da artardı.

Askerler çıkınca Peyna, Flagg'a döndü. "Ejderha Kumunun nötralize edilebilmesi için bir tek yol var demiştin," diye hatırlattı.

"Evet, anlatılan hikâyelere göre, eğer kum canlı birinin vücuduna verilirse, o kişi ölünceye kadar acılar içinde yanıyor... Ölme olayı bitince Ejderha Kumunun gücü de sona eriyor. Ben bu deneyi yapmak istiyordum ama yapamadan önce elimdeki nümune kayıplara karıştı."

Peyna gözünü dikmiş, ona bakıyordu. Dudaklarının çevresi bembeyaz kesilmişti. "Peki, bu lanet olası nesneyi hangi canlı yaratıkta denemek niyetindeydin, Sihirbaz?" diye sordu.

Flagg, Peyna'ya kusursuz bir masumiyetle baktı. "Bir fare üzerinde tabii, Başyargıç Efendimiz," dedi.

41

ÖĞLEDEN sonra saat üçte, Needle'ın dibindeki Delain sarayında pek garip bir toplantı yer aldı. Toplantı, "Peyna'nın Salonu" diye bilinen büyük salondaydı.

Buna toplantı demeyi de içim götürmüyor. Bu kelime, o gün öğleden sonra varılan kararı anlatamayacak kadar hafif ve küçük bir kelime. Ama sorgu veya mahkeme de denilemez, çünkü toplantının yasal bir anlamı da yoktu. Yine de çok önemliydi ama. Az sonra sizin de bana hak vereceğinizden eminim.

Salon beş yüz kişiyi alabilecek kadar geniş olmakla birlikte, o gün orada yalnızca yedi kişi vardı. Altı tanesi birbirlerine pek yakın duruyorlar, sanki bu kadar geniş bir salonda bu kadar az kişi olmasından sıkıntı duyuyormuş gibi davranıyorlardı. Kavisli taş duvarlardan birinde kraliyetin arması vardı. Tek boynuzlu bir at, bir ejderhayı mızraklıyor! Peter gözlerinin elinde olmadan sık sık o armaya döndüğünü farkediyordu. Peter'den başka, Peyna ve Flagg vardı salonda. Flagg ötekilerden biraz uzağa oturmuştu. Ayrıca krallığın en büyük avukatı da oradaydı. Aslında ülkede on büyük avukat vardı ama öteki altısı o sıra uzak yerlerde çeşitli davalara bakmaktaydılar. Peyna bu konunun onları bekleyemeyeceğine karar vermişti. Hızlı ve kesin hareket etmesi gerektiğinin farkındaydı. Yoksa krallık öderdi bedelini. Biliyordu ama, kan dökülmesini önlemek için bu soğukkanlı genç katilin yardımına ihtiyaç duymak da sinirine dokunuyordu.

Peter'in katil olduğuna Anders Peyna artık yürekten ve kesin biçimde inanmıştı. Onu buna inandıran, oymalı kutu değildi. Yeşil toz da değildi. Yanmış fare bile değildi. Peter'in gözyaşları yüzünden inanmıştı Peyna buna. Gerçi şu anda Peter suçlu da görünmüyor, zayıf da görünmüyordu. Solgun, ama sakindi. Kendini çok iyi toparlamıştı.

Peyna hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Bu ses taş duvarlı salonda bir tuhaf yankılandı. Elini alnına götürdüğünde, alnında soğuk ter damlalarının varlığını hissetti, buna da pek şaşmadı. Yüzlerce önemli davaya bakmışlığı vardı.Hatırlamak istemeyeceği kadar çok sayıda insanı cellâtın baltasına yollamıştı. Ama böyle bir "toplantı"ya katıldığını hiç hatırlamıyordu. Bir prensi, Kral olan babasını öldürmek suçuyla yargılamış değildi ömründe... Oysa bugünkü toplantıda olaylar beklediği gibi gelişirse, kuşkusuz sonu o tür bir duruşmaya varacaktı. Terleyişim normal, diye düşündü kendi kendine. Üşüyüşüm de normal.

Bir toplantı, o kadar. Yasal bir durum yoktu. Resmi bir durum da yoktu. Ülkeyi ilgilendiren bir olay değildi. Ama böyle olması hiçbirini kandıramıyordu. Ne Peyna'yı, ne Flagg'ı, ne büyük avukatları, ne de Peter'in kendisini. Gerçek bir duruşmaydı bu. Güç ve kuvvet buradaydı. Olayları o yanan fare başlatmıştı. Akıp giden olaylar zinciri ya bu toplantıda yön değiştirecek, ya da yolunu devam edecek, durdurulmaz hale gelecekti.

Yalnızca bir toplantı, diye geçirdi içinden Anders Peyna. Sonra alnındaki soğuk terleri tekrar sildi.

42

Flagg konuşulanları capcanlı gözlerle izliyor, dinliyordu. Peyna gibi, o da biliyordu her şeyin burada kararlaştırılacağını. Kendine de güveniyordu.

Peter'in başı dik, bakışları kararlıydı. Gözleri karşısındaki jüri üyelerinin gözlerine birer birer, çekinmeden baktı.

Taş duvarlar salondakilerin yedisine de kaş çatıyordu. Dinleyici sıraları boştu ama Peyna oradan hayalet gözlerin kendi üzerine dikildiğini hisseder gibiydi. Bu korkunç olayda *adalet* istiyordu o hayalet gözler kendisinden.

"Efendimiz," dedi Peyna sonunda. "Güneş sizi üç saat önce Kral yaptı."

Peter, Peyna'ya baktı. Şaşırmıştı ama sesini çıkarmadı.

Peyna sanki o cevap vermiş gibi açıkladı. Büyük avukatlar da başlarını sallıyor, onu onaylıyor, pek ciddi gözüküyorlardı. "Taç giyme töreni yapılmadı ama, o törenin işlevi yalnızca sosyaldir. Gösteriştir, esasla ilgisi yoktur. Kralları Kral yapan tanrıdır, yasadır, bir de güneştir, yoksa taç giyme töreni değildir. Siz şu anda Kralsınız. Yasal olarak bana komut verme yetkiniz var. Hepimize komut verme yetkiniz var. Tüm ülkeye. Bu durum bizi korkunç bir ikilem karşısında bırakıyor. Bu ikilemin ne olduğunu anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Peter kararlı bir sesle. "Kralınızın bir katil olduğunu düşünüyorsunuz."

Peyna bu açık sözlülük karşısında biraz şaşalar gibi oldu. Peter her zaman sözünü esirgemeyen bir çocuk olagelmişti. Bu açık sözlülüğün bu kadar içten pazarlıklı bir kişiliği saklaması çok yazıktı. Ama önemli olan, belki de bu açık sözlülüğün delikanlıdaki o budalaca atak cesaretten kaynaklanıyor olabileceğiydi. O zaman işler daha da hızlanacak demekti.

"Bizim neye inandığımızın önemi yok, efendimiz. Suçu veya suçsuzluğu mahkeme saptayacaktır. Bana böyle öğretildi, böyle olduğuna da yürekten inanıyorum. Bunun yalnızca bir istisnası olabilir. Krallar yasanın üzerindedir. Bunu anlıyor musunuz?"

"Evet."

"*Ama...*" Peyna parmağını havaya kaldırdı. "*Ama* bu suç siz Kral olmadan önce işlendi. Bildiğim kadarıyla böyle feci bir durum daha önce Delain mahkemelerinden hiçbirinin hu-

zuruna getirilmiş değildir. Sonuçları korkunç olabilir. Anarşi, kaos, iç savaş gibi. Bütün bunlardan kaçınmak için, efendimiz, yardımınıza ihtiyacımız var."

Peter ona ciddi gözlerle baktı. "Elimden gelirse yardım ederim." dedi.

Peyna içinden, *inşallah şimdi önereceğim şeyi kabul edersin,* diye geçirdi. Alnında yine soğuk terleri hissediyordu. Bu sefer onları silmedi. Peter çocuktu daha... ama zeki çocuktu. Belki alnını silmesini bir zayıflık belirtisi olarak değerlendirirdi. *Belki ülkenin yararı için kabul ettiğini söyleyeceksin. Ama kendi öz babasını zehirleyecek sapık cesarete sahip bir çocuk, umarım bu işten yakayı sıyıracağına da inanır. Bu olayı örtbas etmek için sana yardım edeceğimizi sanacaksın. Ama efendimiz, yanılıyor olacaksın.*

Flagg onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Elini ağzına götürüp gülümsemesini saklamaya çalıştı. Peyna nefret ediyordu kendisinden. Ama istemeyerek Flagg'ın bir numaralı yardımcısı durumuna gelmişti.

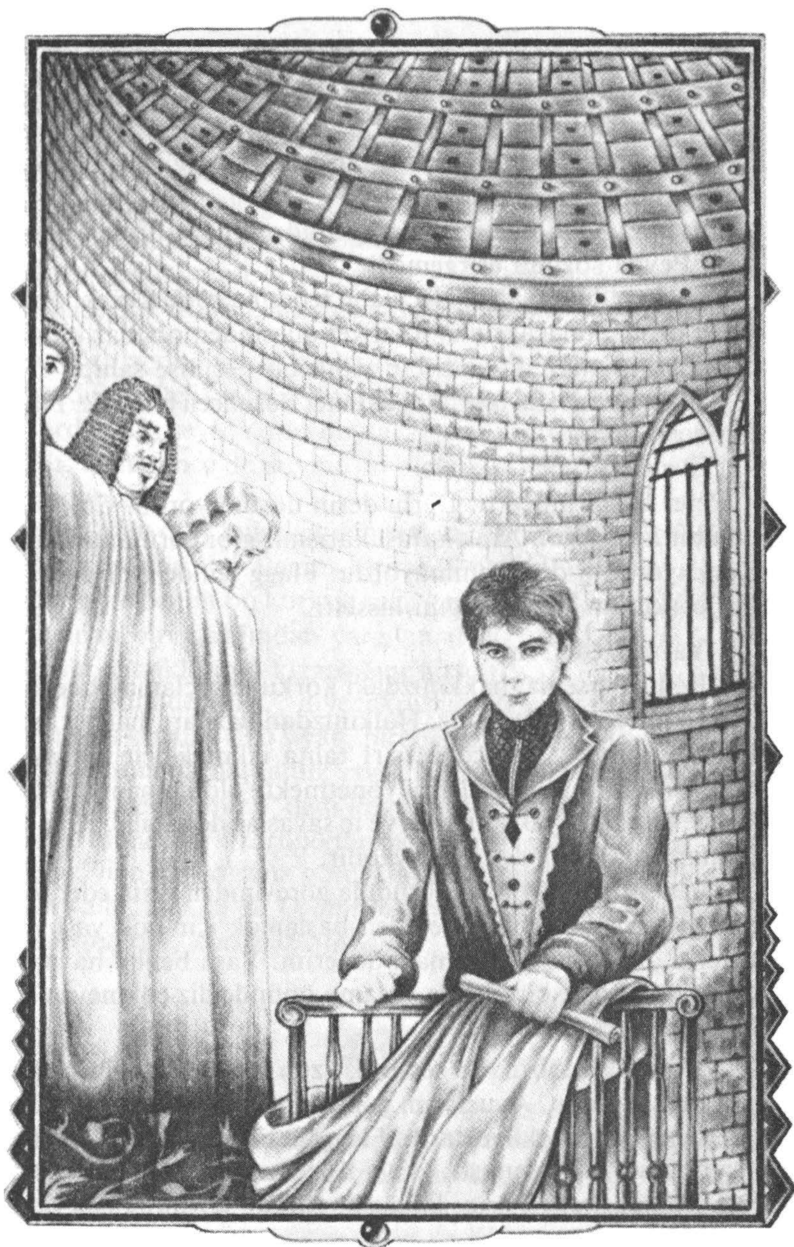
"Tacınızı çıkarmanızı istiyorum." dedi Peyna.

Peter ona ciddi bir şaşkınlıkla baktı. "Taçtan feragat etmemi mi?" diye sordu. "Bi... bilemiyorum, Başyargıcım. Evet veya hayır demeden önce düşünmem gerek. Ülkeye yardım edeyim derken zarar vermiş olabilirim... Tıpkı bir doktorun hastasına fazla ilaç vererek öldürmesi gibi."

Flagg'la Peyna aynı anda, *çocuk zeki* diye düşündüler.

"Beni yanlış anladınız. Tahttan temelli feragat etmenizi istiyor değilim. Yalnızca bu konuda bir karara varılıncaya kadar tacınızı bırakmanızı istiyorum. Eğer babanızın öldürülmesi konusunda suçsuz bulunursanız..."

"Zaten suçsuz bulunacağım," dedi Peter. "Babam eğer ben yaşlanıp dişsiz kalana kadar krallık etse, yine mutlu olurdum. Tek istediğim ona hizmet etmek, onu desteklemek ve onu sevmekti."

"Ama babanız öldü ve siz de o olaydan suçlanıyorsunuz."

Peter başını salladı.

"Eğer suçsuz bulunursanız, tacınızı tekrar giyersiniz. Suçlu bulunursanız..."

Büyük avukatlar biraz tedirgin görünmeye başlamışlardı ama Peyna sözünü esirgemedi.

"Suçlu bulunursanız, Needle'ın tepesine götürülecek, ömür boyu orada kalacaksınız. Kraliyet ailesinden olanlar ölümle cezalandırılamaz. O yasa bin yıllık bir geçmişe sahip."

"Thomas da Kral olur," dedi Peter düşünceli bir sesle. Flagg hafif gerginleşti.

"Evet."

Peter kaşlarını çattı. Derin derin düşünüyordu. Çok yorgun bir hali vardı. Ama kafası karışmış gibi görünmüyordu. Korkuyor gibi de görünmüyordu. Flagg içinde belli belirsiz bir korkunun kıpırdadığını hissetti.

"Ya reddedersem?"

"Reddederseniz, hakkınızdaki korkunç suçlamalar cevaplanmadan Kral olursunuz. Halkınızdan bazıları, hatta kanıtları düşünürsek pek çoğu, sırf tahta çıkmak için babasını öldürmüş birinin kendilerini yönetmekte olduğuna inanırlar. Bence bundan ayaklanmalar ve iç savaşlar doğabilir. Hem de bunlar çok geçmeden başlayabilir.

Ben şahsen böyle bir durumda görevimden istifa eder, batıya göçerim. Her şeye yeniden başlamak için çok yaşlıyım gerçi... ama yine de yapmayı denerim. Yasa benim hayatım olmuştur. Böyle bir olayda yasanın önünde diz çökmeyen bir Krala hizmet edemem."

Salon çok sessizdi. Bu sessizlik uzun sürdü. Peter başını eğmiş, oturuyordu. Avuçlarını gözlerine bastırmıştı. Hepsi ona bakıyor, hepsi bekliyorlardı. Flagg'in bile alnında soğuk terler belirmeye başlamıştı.

Sonunda Peter başını kaldırdı, ellerini gözlerinden çekti.

"Pekâlâ." dedi. "Kral olarak size buyruğumu bildiriyorum. Babamın öldürülmesi konusunda temize çıkıncaya kadar tacımı bir kenara bırakacağım. Sen, Peyna, bu dönem içinde, yani ülke Kralsız kaldığı sürece, Şansölye görevini üstleneceksin. Duruşmanın mümkün olduğu kadar çabuk yapılmasını istiyorum. Mümkünse hemen yarın. Mahkemenin kararını kabul edeceğim. Ama beni yargılayan sen olmayacaksın."

Bu söz üzerine hepsi gözlerini kırpıştırıp yerlerinde biraz doğruldular. Delikanlının sesinde kupkuru bir otorite tonu seziliyordu. Baş seyis Yosef duysa, bu ses tonu onu hiç şaşırtmazdı. Daha önce de duymuştu o çünkü. Peter daha ufacık bir çocukken.

Peter, "Bu dört hukukçudan biri yargılayacak beni," diye sürdürdü sözlerini. "Benim yerime yönetimi üstlenen... görünüşe göre benim bu korkuç suçu gerçekten işlemiş olduğuma inanan biri tarafından yargılanmayı reddediyorum."

Peyna yanaklarının kızardığını hissetti.

"Bu dördünden biri," diye tekrarladı Peter. "Dört taş alıp bir fincana koyun. Üçü siyah, biri beyaz olsun. Beyaz taşı çeken, duruşmama başkanlık etsin. Kabul ediyor musunuz?"

"Kabul, efendimiz," dedi Peyna yavaşça. Yanaklarındaki geçmek bilmeyen kızarıklıktan nefret ediyordu.

Flagg yine elini ağzına götürüp gülmesini maskelemek zorunda kaldı. *İşte bu da Delain'in Kralı olarak verip vereceğiniz tek buyruk, kadersiz efendimiz,* diye geçirdi içinden.

43

SAAT üçte başlayan toplantı, dördü çeyrek geçe sona erdi. Varsın meclislerle senatolar bir tek küçük ayrıntıyı karara bağlamak için günlerce, haftalarca çene yarıştırsın, sonunda da

hiçbir karara varamasın... ama büyük olaylar sö⁊ konusu olduğunda, işler genellikle pek hızlı sonuca bağlanır. Üç saat sonra karanlık basarken de, Peter'e duruşmada suçlu bulunacağını anlatan bir olay yer aldı.

Dairesine dönerken ona hiç gülümsemeyen, sessiz as:.. ıler eşlik etmişti. Peyna ona yemeklerinin dairesine getirileceğini söylemişti.

Akşam yemeğini iri yapılı, sakallı bir Hassa askeri getirdi. Elinde bir tepsi vardı. Tepside b.r bardak sütle dumanı tüten sulu bir et yemeği görünüyordu. Adam yaklaşırken Peter ayağa kalktı, ellerini tepsiye doğru uzattı.

"Henüz olmaz, efendimiz," dedi asker sesinde belirgin bir alay tonuyla. "Biraz lezzet katmaya ihtiyacı var sanırım." Eğilip et yemeğinin içine tükürdü. Başını kaldırdığında sırıtıyor, bakımsız bir bahçe çiti gibi oyuk dişleri görünüyordu. Tepsiyi uzattı. "Buyrun," dedi.

Peter tepsiyi almak için hiçbir hareket yapmadı. Çok şaşırmıştı.

"Bunu neden yaptın? Neden tükürdün yemeğime?"

"Babasını öldüren bir çocuk daha iyisini hak eder mi, *efendimiz?*"

"Hayır. Ama söz konusu suçtan henüz yargılanmamış biri, hak eder," dedi Peter. "Onu götür, bana yeni bir tepsi getir. On beş dakika içinde getirmiş ol, yoksa bu gece Flagg'ın zindanında uyumak zorunda kalırsın."

Askerin tatsız sırıtışı bir an solar gibi oldu, sonra geri döndü. "Hiç sanmıyorum," dedi, tepsiyi eğdi, sonra daha çok, daha çok eğdi. Bardakla kâse yere düşüp taşlara çarparak kırıldılar. Yemeğin koyu suyu her yana yayıldı.

"Yala bunu," dedi asker. "Madem köpeksin, yala."

Gitmek üzere döndü. Peter gemleyemediği bir öfkeye kapılmıştı. Fırlayıp adama bir tokat aşketti. Tokadın sesi odada tabanca kurşunu gibi çınladı.

Asker bir çığlık atıp belinden kısa kılıcını çekti.

Peter, yüzünde neşesiz bir gülümsemeyle çenesini kaldırıp boynunu gösterdi.

''Haydi,'' dedi. ''Başkasının yemeğine tüküren insan, silahsız birinin gırtlağını da kesebilir herhalde. Başla. Domuzların yaptığı da Tanrı buyruğunu yerine getirmektir. Utancım ve üzüntüm çok derin. Eğer Tanrı yaşamamı istiyorsa, yaşamam gerek demektir. Ama eğer ölmemi istiyorsa ve öldürmeye de senin gibi bir domuzu yollamışsa, yapabileceğim bir şey yok.''

Askerin öfkesi bir kararsızlık içinde erimeye başlamıştı. Bir saniye sonra kılıcını kınına soktu.

''Kirletmem kılıcımı,'' dedi. Sözleri ağzından bir mırıltı gibi çıkmıştı. Peter'in gözüne de bakamıyordu.

Peter alçak sesle, ''Bana yeni yiyecek ve içecek getir,'' dedi. ''Kimlerle konuşmuşsun, bilemiyorum, asker. Aldırmıyorum da. Duruşma yapılmadığı halde neden beni babamı öldürmekle suçlu buluyor, bu kadar emin oluyorsun, onu da anlamıyorum, yine de aldırmıyorum. Ama bana yeni yiyecek ve içecek, yanında da bir peçete getireceksin, bu işi saat altı buçuğu vurmadan önce bitirmiş olacaksın, yoksa Peyna'yı çağırtırım, geceyi Flagg'ın zindanında geçirirsin. Suçum kanıtlanmadı. Peyna hâlâ benim emrimde. Bunun doğru olduğuna da yemin edebilirim.''

Bu sözleri dinlerken asker giderek sararıp soluyordu, çünkü Peter'in doğruyu söylemekte olduğunu görebiliyordu. Ama solmasının tek nedeni de bu değildi. Arkadaşları ona prensin suçüstü yakalandığını söyledikleri zaman inanmıştı onlara. İnanmak istemişti. Ama şimdi... o kadar da emin değildi. Peter suçlu gibi davranmıyor, suçlu gibi konuşmuyordu.

''Başüstüne, efendimiz,'' dedi.

Sonra odadan çıktı. Birkaç dakika sonra hassa askerlerinin yüzbaşısı kapıyı açıp içeriye baktı.

"Bir şeyler duyar gibi oldum," dedi, gözleri yerdeki kırık bardakla kâsenin parçaları üzerinde dolaştı. "Bir şey mi oldu burada?"

"Bir şey yok," dedi Peter sakin bir sesle. "Tepsiyi elimden düşürdüm. Nöbetçi bana yeni yemek getirecek."

Yüzbaşı başını salladı, kapıyı kapadı.

Peter on dakika boyunca yatağının kenarına oturup derin derin düşündü.

Kapı hafifçe vurulduğunda, "Girin," diye seslendi.

Sakallı, eksik dişli asker elinde yeni bir tepsiyle içeri girdi. "Efendimiz, özür dilemek istiyorum," dedi rahatsız bir gerginlikle. "Ömrümde hiçbir zaman öyle davranmamıştım. Bana ne oldu, anlayamıyorum. Hiç anlayamıyorum. Ben..."

Peter elini havada sallayıp bu sözleri bir kenara iter gibi yaptı. "Başkaları da senin duygularını mı paylaşıyor? Öbür askerler?"

"Efendimiz..." dedi asker, tepsiyi dikkatle masaya bırakırken. "Ben hâlâ eskisi gibi hissettiğimden emin değilim."

"Ama ötekiler suçlu olduğuma mı inanıyor?"

Upuzun bir sessizlik oldu, sonra asker evet anlamında başını salladı.

"Buna bir sebep gösteriyorlar mı?"

"Yanan bir fareden söz ediyorlar... sonra... Peyna'nın karşısına çıktığınız zaman ağladığınızı söylüyorlar..."

Peter başını salladı. Evet. Ağlamak büyük bir hata olmuştu. Tutamamıştı kendini. Olan olmuştu artık.

"Ama daha çok, yakalandığınızı söylüyorlar. Kral olmak istemişsiniz, böyle olmalıydı, diyorlar."

"Kral olmak istemişim ve böyle olmalıymış," diye yankıladı Peter.

"Evet, efendimiz." Asker Peter'e sefil gözlerle bakıyordu.

"Teşekkür ederim. Artık git, lütfen."

"Efendimiz, özür dilerim..."

"Özrün kabul edildi. Lütfen git. Düşünmek istiyorum."

Asker sanki hiç doğmamış olmayı tercih edermiş gibi bir tavırla odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Peter peçeteyi kucağına yaydı ama yemeği yemedi. Demin biraz açlık duyuyorsa bile, artık iştahı kaçmıştı. Parmağıyla peçeteye dokunarak annesini düşündü. İyi ki annem hayatta değil de bu durumları görmüyor, diye düşündü. Ömrü boyunca hep şanslı bir çocuk olagelmişti. Hiçbir şanssızlık gelip onu bulmamıştı. Şimdi ise, şanssızlıkların hepsi birikmiş gibi, birden çullanmıştı üzerine. On altı yıllık faiziyle birlikte.

Ama en çok Kral olmak istediğinizi söylüyorlar. Böyle olmalıymış.

Aslında anlayabiliyordu. Onlar sevebilecekleri, iyi bir Kral istiyorlardı. Karanlığa, sırlara meraklıydılar. Yozlaşmış kraliyet aileleriyle ilgili korkunç dedikoduları seviyorlardı. Tanrı bilir neden. *Kral olmak istemişsiniz. Böyle olmalı diyorlar.*

Peyna da inanıyor buna, diye düşündü Peter. *Şu asker de inanmıştı. Hepsi inanacaklardır. Bu bir kâbus değil. Ben babamı öldürmekle suçlanıyorum. Tüm iyi davranışlarım, babama duyduğum tüm sevgi biraraya gelse, yetmez bu suçlamanın izini silmeye. Bir yandan canları istiyor bunun doğru olduğuna inanmayı.*

Peter peçetesini dikkatle katladı, yemeğin üzerine koydu. Yiyemeyecekti.

44

DURUŞMA yapıldı. Çok da müthiş oldu. Okumak isterseniz, tarih kitaplarında zaten yazılı. Ama işin özü değişikti. Roland'ın oğlu Peter'i Delain Başyargıcı'nın karşısına, yanmış bir fare sürüklemiş, onu duruşma sayılmayacak yedi ki-

şilik bir toplulukta yargılatmış, mahkumiyet kararı da, yemeğine tüküren bir Hassa askeri tarafından ilan edilmişti. Hikayenin aslı buydu. Bazen hikayeler, tarihlerden daha çok bilgi verir insana. Daha da çabuk yapabilir bu işi.

45

BEYAZ taşı çeken Ulrich Wicks kürsüde Peyna'nın yerine oturup varılan kararı açıkladığında, yıllardan beri Peter'in gelmiş geçmiş en iyi Delain Kralı olacağından emin bulunan dinleyiciler hemen çılgınlar gibi alkışlamaya başladılar. Ayağa kalkıp öne ilerlemeye çalıştılar. Eğer orada Hassa askerleri kılıçlarını çekip bir sıra oluşturmasa, onları geriye itmese, prensin ömür boyu Needle'ın tepesine hapsedilme kararını rahatlıkla linç edilme cezasına çevirebilirlerdi. Prens salondan götürülürken tükürük yağmuru havada uçtu, Peter'in her tarafı sırılsıklam oldu. Ama o yine de başını dimdik tutarak yürüyordu.

Büyük duruşma salonunun sol yanındaki bir kapı, dar bir koridora açılıyordu. Koridor kırk adım kadar sürüyor, ondan sonra basamaklar başlıyordu. Döne döne çıkıyor, tâ Needle'ın tepesine varıyordu o basamaklar. Orada iki oda vardı. Peter bundan böyle ölene kadar o iki odada yaşamak zorunda bırakılmıştı. Basamaklar üçyüz taneydi. Bir süre sonra Peter'i tepedeki iki odada yine bulacağız, çünkü onun hikâyesi, sizin de göreceğiniz gibi henüz bitmiş değil. Ama şu anda biz merdivenleri onunla birlikte tırmanmayalım. Çünkü o tırmanış bir utanç tırmanışıydı. Aşağıda kendi hakkı olan Krallığı bırakmış, omuzları gergin, başı dik, tepedeki mahkûm yerine doğru çıkıyordu. Bir insanı böyle bir yolculukta adım adım izlemek pek de iyi bir hareket sayılmaz.

Biz bir süre için dikkatimizi Thomas'a çevirelim, kendine gelip de Delain Kralı olduğunu anlayınca neler yaptığına bakalım.

46

THOMAS korku dolu bir sesle, ''Hayır,'' diye fısıldadı. Gözleri solgun suratında koskocaman görünüyordu. Dudakları da titremeye başlamıştı. Flagg az önce ona Delain Kralı olduğunu haber vermişti ama Thomas Kral olduğunu öğrenmiş bir çocuğa benzemiyor, sabaha idam edileceğini öğrenmiş bir çocuğa benziyordu. ''Hayır,'' dedi tekrar. ''Ben Kral olmak istemiyorum.''

Doğruydu. Ömrü boyunca Peter'i hep deliler gibi kıskanmıştı ama, kıskanmadığı bir tek şey varsa, o da Peter'in ilerde tahta çıkacağıydı. Böyle bir görev, Thomas'ın en uçarı rüyalarında bile istemeyeceği bir sorumluluktu. Şimdi ise, bir kâbusun üzerine yeni bir kâbus yığılmaktaydı. Sanki ağabeyinin babalarını öldürmek suçundan Needle'ın tepesine hapsedilmesi yetmiyormuş gibi, Flagg karşısına dikilmiş, *Kral sensin* diye korkunç bir haber daha veriyordu ona.

''Hayır, ben Kral olmak istemiyorum, *Kral olmayacağım.* Ben... ben reddediyorum! *KESİNLİKLE REDDERİYORUM!''*

''Reddedemezsin, Thomas,'' dedi Flagg kesin bir sesle. Thomas'a böyle davranmanın en uygun olacağına karar vermişti. Dostça ama kesin. Thomas'ın Flagg'a şu anda, hayatında hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. Flagg biliyordu bunu. Ama kendisinin tümüyle Thomas'ın insafına sığınmış bir durumda olduğunu da biliyordu. Çocuk bir süre çok atak davranabilir, olmayacak şeyler yapabilirdi. Başlangıçta onun üzerinde sağlam bir kontrol sağlamak şarttı.

Bana ihtiyacın var, Tommy. Ama bunu benim sana söylemem ciddi bir hata olur. Yo, sen bana söylemelisin bunu. Kimin patron olduğu konusunda en küçük bir kuşku bile kalmamalı. Ne şimdi, ne de daha sonra.

"Reddedemez miyim?" diye fısıldadı Thomas. Flagg'ın korkunç haberini duyunca dirsekleri üzerinde doğrulmuş, başını da kaldırmıştı. Şimdi gücü tümüyle tükenmiş gibi kendini tekrar yastıkların üzerine bıraktı. "Edemem, ha? Kendimi çok bitkin hissediyorum. Galiba ateşim yine çıkıyor. Doktoru çağırt. Belki kanımı alır. Ben..."

"Bir şeyin yok," dedi Flagg ayağa kalkarken. "Dünya kadar iyi ilaç içirdim sana. Ateşin düştü. Biraz temiz hava aldın mı bir şeyin kalmaz. Ama eğer ille de doktor gelsin, aynı şeyleri tekrarlasın istiyorsan, Tommy, (Flagg sesine pek hafif bir sitem tonunun sinmesine izin verdi) o zaman zilin ipini çek, yeter."

Parmağıyla ipi gösterirken hafifçe gülümsedi. Pek de iyi yürekli bir gülümseme değildi yüzünde beliren.

"Yatağına girip saklanmak istiyorsun, sana hak veriyorum. Ama yatağa sığınmak için hasta kalma numarası yapmanın sahte bir kurtuluş olduğunu sana söylemek zorundayım. Bunu söylemezsem gerçek dostun sayılmam."

"Sahte mi?"

"Sana ayağa kalkıp güçlenmeye çalışmanı öneririm. Üç güne kadar büyük bir törenle taç giyeceksin. Peyna seni platformun üzerinde, elinde taç ve asayla beklerken, oraya yatağınla taşınmak, krallığına utanç verici bir biçimde başlamak demek olur. Ama eğer başka çare yoksa, inan bana, onu da yapacaklardır. Başsız krallıklar her zaman tedirgin krallıklar olur. Peyna sana o tacı mümkün olduğu kadar çabuk giydirmek istiyor."

Thomas yastıklarına yaslanmış, yatıyordu. Bütün bu bilgileri sindirmeye çalışmaktaydı. Gözleri korkudan tavşan gözü gibi bakıyordu.

Flagg yatağın ayağından kırmızı astarlı pelerinini aldı, omuzlarına attı, yakasındaki altın tokayı kapattı. Sonra köşeye dayanmış olduğu gümüş bastonu da aldı, elinde çevirdi, eteğinin altından dolaştırıp belinde tuttu, Thomas'a eğilerek selam verdi. Pelerin... şapka... baston... bunlar korkutuyordu Thomas'ı. Şu sıra Flagg'a en çok ihtiyaç duyduğu zamandı. Flagg ise sanki... sanki... kıyafeti...

Seyahate çıkmaya hazırmış gibiydi.

Birkaç dakika önce duyduğu panik, şu andakinin yanında solda sıfır kalırdı. Buz gibi bir çift el yüreğine sarılmıştı.

"Evet, şimdi sana ömrün boyunca sağlıklar dilerim, Tommy. Neşeli, uzun, varlıklı bir saltanat dönemi dilerim. Allahaısmarladık!"

Kapıya doğru yürüdüğünde içinden, ya çocuk korkudan gerçekten felç olduysa da beni geri çağırmazsa, diye düşünüyordu. O zaman Flagg kendisi bir bahane bulup geri dönmek zorunda kalacaktı. Tam o sırada Thomas'ın ağzından boğuluyormuş gibi bir sesle tek hece fırladı: "Dur!"

Flagg yüzünde nazik bir merak ifadesiyle döndü. "Kralımız!"

"Nere... nereye gidiyorsun?"

"Şey..." Flagg şaşırmış gibiydi. Bunu Thomas'ın merak edeceği şu ana kadar hiç aklına gelmemiş gibi davranıyordu. "Önce Andua'ya. Yaman denizcidir oranın halkı, bilirsiniz. Oradaki Yarınlar Denizi'nin ötesinde benim hiç görmediğim bir sürü ilginç diyarlar var. Kaptanlar bazen bir sihirbazı uğur getirsin diye gemilerine almaya razı olurlar. Yelkenleri şişirsin diye rüzgâr çıkarttırırlar ona. Ya da havanın nasıl olacağını sorarlar. Eğer hiç kimse sihirbaz istemezse... eh, ben artık buraya ilk geldiğim zamanki kadar genç sayılmam ama, yine

de yelken kullanmasını bilirim.'' Gülümseyerek yelken açma hareketini taklit etti ama bu arada bastonunu elinden bırakmadı..

Thomas yine dirsekleri üzerinde doğrulmuştu. ''Yoo!'' diye seslendiğinde sesi çığlık gibi çıktı. ''Yoo!''

''Kralımız?''

''Öyle deme bana!''

Flagg ona yaklaştı, yüzüne ilgili bir ifade gelmesine izin verdi. *''Tommy,* diyeyim o halde. Sevgili küçük Tommy. Neyin var senin?''

''Neyim mi var? *Neyim var,* ha? Nasıl bu kadar *budala* olabilirsin? Babam zehirlenerek öldürüldü, Peter o suçtan Needle'a kapatıldı, ben Kral olmak zorunda kalıyorum, sen gitmeyi planlıyorsun, bir de neyim var diye soruyorsun, öyle mi?'' Thomas'ın ağzından sinirli, vahşi bir gülüş fırladı.

Flagg sakin bir sesle, ''Ama bunların hepsi böyle olmak zorundaydı, Tommy,'' dedi.

''Ben Kral olamam.'' Çocuk Flagg'ın koluna sarıldı, tırnakları sihirbazın o garip etine battı. ''Krallık Peter'in üstüne kalacaktı. Peter her zaman daha akıllı olanımızdı. Ben aptaldım. Aptalım zaten. Kral olamam.''

Flagg bu sefer, ''Kralları Tanrı yapar'' dedi. İçinden, *Tanrı, ve bazen de sihirbazlar,* diye düşündü, gülmesini zor tuttu. ''Seni Kral yapan o. Sözlerime kulak ver, Tommy. Sen Kral olacaksın. Ya Kral olacaksın, ya da üzerine toprak atacaklar.''

''Toprak atsınlar öyleyse? Öldürürüm kendimi.''

''Asla böyle bir şey yapacak değilsin.''

''Bin yıl boyunca, *korkudan ölen prens* diye herkesin bana gülmesindense, kendimi öldürmek çok daha iyi.''

''Kral olacaksın, Tommy, korkma. Ama benim gitmem gerek. Günler soğuk geçiyor. Ama geceler daha da soğuk. Ortalık kararmadan önce kentten çıkmış olmak istiyorum.''

"Yoo, kal!" Thomas Flagg'ın pelerinine deli gibi sarıldı. "Eğer ben Kral olmak zorundaysam, o zaman kal da bana öğüt ver. Babama danışmanlık yaptığın gibi bana da yap. Gitme! Zaten neden gitmek istediğini anlamıyorum! Hep buradaydın sen!"

"Hah, sonunda oldu işte, diye düşündü Flagg. *Bu çok iyi. Hatta harika!*

"Gitmek benim için de zor," dedi ciddi bir sesle. "Çok zor. Delain'i çok seviyorum. Seni de seviyorum, Tommy."

"Kal öyleyse."

"Durumumu anlamıyorsun. Anders Peyna güçlü bir adam... çok güçlü bir adam. Beni de hiç sevmiyor. Hattâ benden nefret ediyor desem yeridir."

"Neden?"

Birinci nedeni, ne zamandan beri... ne kadar UZUN zamandan beri burada olduğumu bilmesi. Ama daha önemlisi, sanırım Delain için ne anlam ifade ettiğimi biliyor.

"Anlamak zor, Tommy. Sanırım çok güçlü bir insan olmasıyla ilgili. Güçlü insanlar genellikle kendileri kadar güçlü olan diğer insanlardan hoşlanmazlar. Örneğin Kral'ın en yakın danışmanından."

"Babamın en yakın danışmanı sen miydin?"

"Evet." Thomas'ın elini tutup bir an sıktı, sonra bıraktı, hüzünle içini çekti. "Kral danışmanları, Kralın hayvanat bahçesindeki geyikler gibidir biraz. O geyikler şımartılır, onlara elden yem yedirilir. Danışmanlar da, evcil geyikler de, güzel bir hayat sürerler. Ama zaman zaman, av alanındaki geyikler akşam sofrasına yetişemeyecekse, nice kere Kral sofralarını da süslemişlerdir. Baştaki Kral ölünce, eski danışmanları nedense pek sık kaybolur ortadan."

Thomas hem öfkelenmiş, hem de telaşlanmıştı. "Peyna seni tehdit mi etti?"

"Hayır... çok iyi davrandı," dedi Flagg. "Çok sabırlıydı. Ama gözlerini okudum. Bu sabrının sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. Gözleri bana, Andua ikliminin sağlığıma daha iyi geleceğini söylüyor." Pelerinini havada dalgalandırarak kalktı. "Ya, işte böyle... gitmeyi hiç istemememe rağmen..."

"Dur!" diye bağırdı Thomas tekrar. Flagg onun solgun yüzünden, amaçlarının yerine gelmek üzere olduğunu tekrar okudu. "Babamın zamanında, onun danışmanı olduğun için korunuyorduysan, ben Kral olunca da, benim danışmanımsım diye korunmaz mısın?"

Flagg ciddi ciddi, derin derin düşünüyormuş gibi göründü. "Evet... herhalde... eğer Peyna'ya açık açık söylersen... çok açık olarak... bana karşı girişilecek bir hareketin Kralın öfkesini çekeceğini belirtirsen. Kralın buna çok kızacağını açıklarsan."

"Yaparım!" dedi Thomas hevesle. "Yaparım! O zaman kalır mısın? Lütfen, ha? Eğer sen gidersen gerçekten kendimi öldürürüm! Nasıl Krallık edilir, hiç bilmiyorum. Doğru söylüyorum, öldürürüm kendimi!"

Flagg hâlâ başını eğmiş, duruyordu. Yüzü gölgeler içindeydi. Herhalde düşünüyordu. Oysa aslında gülümsemekteydi.

Ama başını kaldırdığında yüzü ciddiydi.

"Hemen hemen ömrüm boyunca Delain Krallığına hizmet verdim." dedi. "Eğer bana kalmamı emredersen... kalıp sana elimden geldiği kadar hizmet etmemi istersen..."

"Emrediyorum!" diye bağırdı Thomas titreyen bir sesle.

Flagg tek dizini yere dayadı. "Efendimiz!" dedi.

Thomas rahatlayınca hıçkırmaya başladı. Kendini Flagg'ın kollarına attı. Flagg onu yakalayıp kucakladı.

"Ağlamayın, benim küçük efendim," diye fısıldadı. "Her şey iyi olacak. Evet, her şey sizin için de, benim için de, ülke için de iyi olacak." Yüzündeki sırıtma ifadesi güçlendi, dudakları birbirinden ayrıldı, çok beyaz, çok sağlıklı dişleri ortaya çıktı.

47

THOMAS taç giyme gününden önceki gece gözünü bile kırpmadı. Sabah olurken korkudan kötü bir kusma ve ishal nöbetine tutuldu. Sahne ışığına karşı duyulan korkuydu bu. Gerçi sahne ışığından korkmak insana saçma ve gülünç geliyor ama, bu seferkinde ne saçmalık vardı, ne de komiklik. Thomas küçük bir çocuk sayılırdı henüz. Geceleri hepimiz en yalnız zamanımızı yaşarız. Onun o gece hissettikleri de öyle büyük bir korkunun öyle aşırı ucuydu ki, buna ölüm korkusu demek bile yerinde sayılabilirdi. Zili çalıp bir hizmetkâr çağırdı, ona Flagg'ı çağırmasını söyledi. Hizmetkâr Thomas'ın sapsarı renginden, odadaki kusmuk kokusundan enikonu telaşlanmıştı. Koşa koşa koridorlardan geçti, Flagg'ın 'gir' demesini zor bekleyip odasına daldı, genç prensin çok hasta olduğunu, belki de ölmek üzere olduğunu bildirdi.

Flagg neler olduğunu aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Hizmetçiye, "Git, efendine söyle, birazdan geliyorum," dedi. "Bir şeyden korkmasın." Gerçekten de yirmi dakika sonra oradaydı.

Thomas onu görünce, "Yapamayacağım," diye inledi. Yatağına kusmuştu. Çarşafları leş gibi kokuyordu. "Ben Kral olamamam. Olamam. Lütfen, engel ol buna. Peyna'nın karşısında kusarsam ne yaparım... herkesin önünde... ya kusarım ya da..."

"Bir şey olmaz," dedi Flagg sakin sakin. Bir ilaç hazırlamış getirmişti. Thomas'ın hem midesini yatıştıracak, hem de barsaklarını tutacaktı. "Şunu iç."

Thomas içti.

"Öleceğim," dedi bardağı bir kenara bırakırken. "Kendimi öldürmeme gerek kalmayacak. Korkudan yüreğim çatlayıverecek. Bazen tavşanlar tuzakta öyle ölürmüş, babam söylemişti. Yaralı olmadıkları halde, korkudan ölürlermiş. Ben

de onlar gibiyim. Tuzakta bir tavşan. Korkudan ölen bir tavşan."

Bir bakıma haklısın, sevgili Tommy, diye düşündü Flagg. Sandığın gibi korkudan ölecek değilsin ama, tuzakta bir tavşan olduğun doğru.

"O konuda fikrini değiştireceksin sanırım," dedi Flagg. İkinci bir iksir karıştırmakla meşguldü. Bulutlu pembe bir rengi vardı sıvının... sakinleştirici bir renk.

"Ne o?"

"Sinirlerini yatıştıracak, seni uyutacak bir şey."

Thomas onu da içti. Flagg yatağın kenarına oturdu. Çok geçmeden Thomas derin bir uykuya dalmıştı. Öyle derin uyuyordu ki, o anda deminki hizmetçi onu görmüş olsa, tahmininin doğru çıktığını, çocuğun öldüğünü sanırdı. Flagg uyuyan Thomas'ın elini avucuna aldı, sevgiye pek benzemeyen bir hareketle okşadı. Gerçekten seviyordu Thomas'ı kendine göre. Ama Sasha sağ olsa, Flagg'ın sevgisinin ne tür sevgi olduğunu hemen tanırdı. Köpek sahibinin köpeğine duyduğu sevgiydi bu.

Babasına ne kadar da benziyor, diye düşündü Flagg. *Ama ihtiyar bunu hiçbir zaman anlayamadı. Ah, Tommy, çok güzel vakit geçireceğiz seninle ikimiz. Ben işimi bitirince bu ülkede kan gövdeyi götürecek, hanedan kanı akacak. Ben gitmiş olacağım... ama uzağa değil. Hele başlangıçta. Kılık değiştirip geleceğim ve senin başını mızrak ucunda göreceğim... sonra ağabeyinin göğsünü hançerimle deleceğim, yüreğini çıkarıp çiğ çiğ yiyeceğim... tıpkı babanın sevgili ejderhasına yaptığı gibi.*

Flagg gülümseyerek odadan çıktı.

48

TAÇ giyme töreni bir aksaklık çıkmadan yapıldı. Thomas'ın hizmetkârları (henüz çocuk olduğu için uşağı yoktu ama yakında o da olacaktı) onu tören için giydirip süslediler, üzeri mücevher işlemeli siyah kadifelerle donattılar *(Hepsi benim,* diye düşünüyordu Thomas şaşkın şaşkın... giderek açgözlü duygular doluyordu içine... *Hepsi benim artık)* ayağına yüksek siyah çizmeler giydirdiler. En güzel oğlak derisindendi çizmeler. Flagg tam on bir buçukta geldi, "Vakit tamam, Kralımız," dedi. Thomas sanıldığından çok daha az heyecanlıydı. Sihirbazın gece verdiği sakinleştirici ilacın etkisi hâlâ sürüyordu.

"Koluma gir," dedi çocuk. "Tökezlemeyeyim."

Flagg Thomas'ın koluna girdi. İlerdeki yıllarda, başkent halkı bu görünüme iyice alışacaktı. Flagg, çocuk Kralı taşıyormuş gibi yanında yürüyecekti hep. Sanki sağlıklı bir genç değilmiş de, çok yaşlı bir adammış gibi.

Birlikte parlak kış güneşine çıktılar.

Öyle bir alkış koptu ki, sanki Doğu Baronluğu'nun kıyılarına okyanus dalgaları çarpıyordu. Thomas çevresine bakındı, bu sese şaştı. İlk aklına gelen düşünce, *Peter nerede?* demek oldu. *Bu alkışlar ona olmalı.* Sonra Peter'in Needle'da olduğunu hatırladı, alkışların kendisi için olduğunu anladı. İçinden bir sevinç ve mutluluk kabardı... bakın, size açıkça söyleyeyim, bu sevincin tek nedeni alkışların kendisine olduğunu anlamasından da değildi. Peter'in tepede, kapatıldığı yerden bu alkışları duyuyor olduğunu biliyor, ona seviniyordu.

Derslerinde her zaman birinci olman ne işe yaradı şimdi? diye düşündü Thomas hınzırca bir zevkle. O zevk hem içini burkuyor, hem yüreğini ısıtıyordu. *Neye yaradı hepsi? Needle'a kapatıldın, ben ise... ben ise Kral oluyorum! Ona her gece bir kadeh şarap getirmen neye yaradı?*

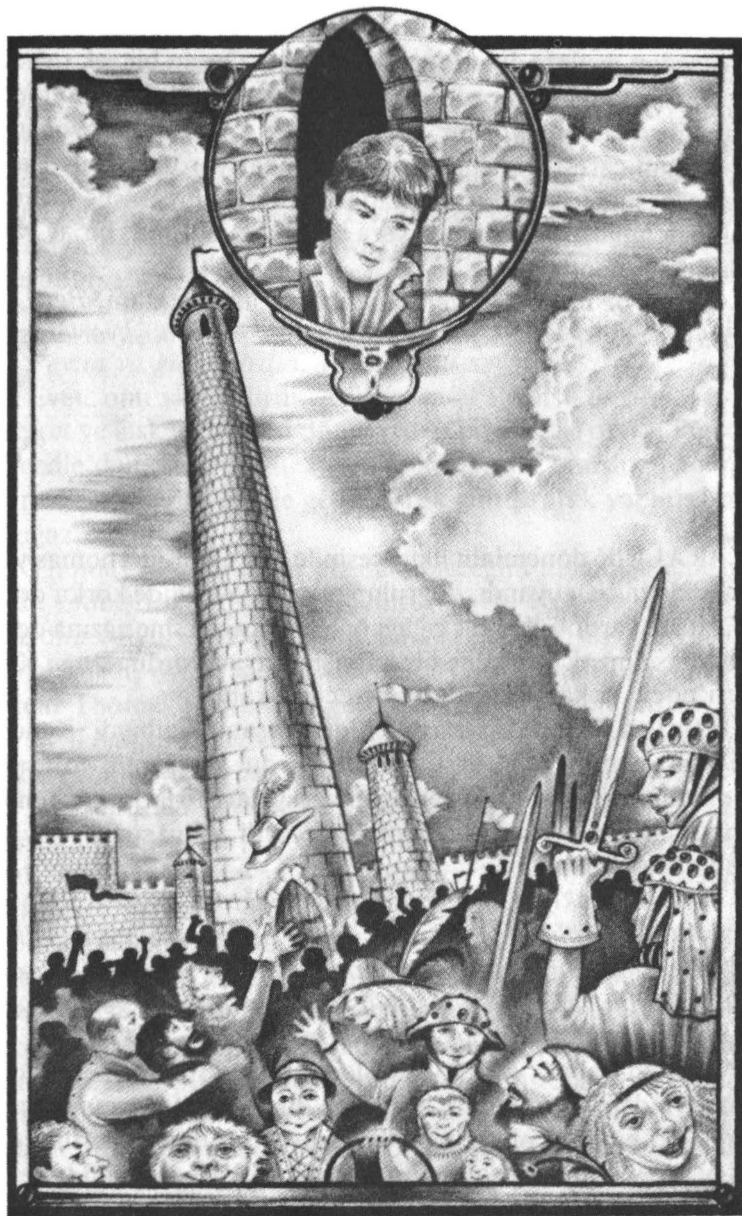
Bu son sözle birlikte alnını garip, yağlı, buz gibi bir ter kapladı. Thomas bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Alkışlar tekrar yükseldi. Flagg'la ikisi hızla Needle'ın dibindeki meydana yürüdüler, Hassa askerlerinin kılıçları altından platforma doğru ilerlemeye hazırlandılar. Askerler yine tören üniformalarını ve Kurt-Ağzı şapkalarını giymişlerdi. Thomas bu işin enikonu zevkini çıkarmaya başlıyordu. Elini kaldırıp halkı selamladı. Erkekler şapkalarını havaya attılar, kadınlar sevinçten ağlaştılar. Her yandan *Kral! Kral! Yaşasın Kral! Işık Getiren Thomas!* diye sesler yükseldi. Thomas henüz çocuk olduğundan, bu sevinci, bu sevgi gösterisini kendine sandı. Belki hiçbir zaman çocuk olmamış Flagg ise, işin doğrusunu biliyordu. Bu alkışlar, tedirginlik günleri sona erdiği için yükselmekteydi. Her şey eskisi gibi olacak diye alkışlıyordu halk. Dükkânlar yeniden açılacak, aksi suratlı askerler şatonun çevresinde gece boyunca nöbet tutmaz olacak, törenden sonra herkes bol bol içki içecek, geceleyin bir isyanın gürültüsüyle uyanmayacağından emin olacak diye. Alkışların nedeni buydu, ne bundan eksik, ne de bundan fazlaydı. Thomas'ın yerine kim olsa olurdu. Kim olsa! Bir piyondu o.

Ama Flagg, Thomas'ın bunu asla anlamamasını sağlayacaktı.

Hiç değilse, iş işten geçene kadar.

Tören kısa sürdü. Anders Peyna, bir hafta önceki haline göre yirmi yıl daha yaşlı görünerek töreni yönetti. Thomas kendisine sorulan sorulara, *Yapacağım, Edeceğim, Yemin Ediyorum* gibi cevaplar verdi, hepsini de doğru yerlerde verdi. Ona, Flagg yol gösteriyordu. Tören boyunca meydanda çıt çıkmadığından, en uzaktakiler bile her kelimeyi duyabiliyorlardı. Sonunda taç Thomas'ın başına giydirildi. Alkışlar tekrar çınladı. Deminkinden bile yüksekti sesi. Thomas başını kaldırıp baktı... yukarıya, daha yukarıya, Needle'ın dümdüz

taşlardan örülme duvarının tâ tepesine. Orada bir tek pencere vardı. Peter'in o pencereden bakıp bakmadığını göremedi ama inşallah bakıyordur, diye dua etti. İnşallah bakıyordur, dudağını çaresizlik içinde ısırıyor, kanatıyordur Peter. Kanlar çenesinden damlayana kadar. Thomas'ın sık sık yapmış olduğu gibi. Alt dudağında yara izlerinden oluşmuş bir ağ vardı âdetâ Thomas'ın.

Duyuyor musun, Peter? diye bir çığlık attı zihni. *Beni alkışlıyorlar! BENİ alkışlıyorlar! Sonunda beni alkışlıyorlar işte!*

49

KRALLIK döneminin ilk gecesinde Işık Getiren Thomas yatağında birden uyandı, doğrulup oturdu. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Elleri bir çığlığı önlemek istercesine ağzına doğru yükselmişti. Korkunç bir kâbustan uyanıyordu. Doğu Kulesi'ndeki o kâbustan daha beter bir kâbus.

Bu rüya da yine bir olayı yeniden yaşamak gibiydi. Kendisi gizli geçitteydi. Babasını gözetliyordu. Babasının çok sarhoş olup odada dört döndüğünü, eşyaları fırlatıp kırdığını, duvarlardaki başlarla konuştuğu geceydi. Aynı sözleri söylemiyordu Roland.

"Neden bakıyorsun bana?" diye bağırmıştı babası rüyada. *"O beni öldürdü... kabul, bunu belki engelleyemezdin. Ama ağabeyinin bu yüzden hapsedilmesine nasıl seyirci kaldın? Cevap ver bana, lânet olasıca! Ben elimden geleni yaptım, ama şu halime bak! Şu halime bak!*

Derken babası yanmaya başladı. Yüzü kıpkırmızı kesildi, gözlerinden, burnundan, ağzından dumanlar fışkırmaya başladı. İki büklüm olduğunda Thomas babasının saçlarının da alev alev yanmakta olduğunu gördü. O sırada uyandı.

Şarap, diye düşündü dehşet içinde. *O gece Flagg ona bir kadeh şarap getirmişti! Herkes Peter'in ona akşamları şarap getirdiğini bildiğinden, zehiri Peter verdi sandılar! Ama o gece Flagg da şarap getirdi, oysa daha önce hiç getirmemişti! Zehir Flagg'ın şarabındaydı. Yıllar önce çalındı dedi ama...*

Böyle şeyler düşünmemeliydi. Düşünmeyecekti. Çünkü eğer düşünürse...

"Beni öldürür," diye fısıldadı Thomas dehşet dolu bir sesle.

Peyna'ya gidebilirdin. Peyna onu sevmiyor.

Evet, onu yapabilirdi. Ama o anda Peter'e duyduğu eski nefret ve kıskançlık geri dönüverdi. Gider de söylerse, Peter'i Needle'dan çıkarırlardı. Peter de gelir, Kral olurdu. Thomas yine önemsiz biri haline gelirdi. Tek gün Krallık yapmış boşboğaz bir prens.

Thomas'ın Krallıktan hoşlanabileceğini anlaması için bir gün yetmişti. Hatta *çok* sevebilirdi bu işi. Hele de Flagg ona yardım ediyorsa. Hem zaten kendisi pek her şeyi biliyor da sayılmazdı, öyle değil mi? Şöyle böyle bir fikri vardı ancak. Hem Thomas'ın fikirleri geçmişte hep yanlış çıkmıştı.

Beni öldürdü, kabul buna herhalde engel olamazdın... ama ağabeyinin bu yüzden hapsedilmesine nasıl seyirci kaldın?

Aldırma, dedi Thomas kendi kendine. Yanlış herhalde. Yanlış olmalı. Olmasa bile, müstahak ona. Yatağında yan döndü, yeniden uyumaya çalıştı. Uzunca bir süre sonra başardı uyumayı.

Gelecekteki yıllarda da bu kâbus arada sırada geri gelecekti. Babası saklanıp gözetleyen oğlunu suçlayacak, sonra iki büklüm olacak, dumanlar çıkaracak, saçları alev alev yanmaya başlayacaktı. Thomas o yıllar boyunca iki şeyi öğrendi: Suçluluk ve sırlar, tıpkı cinayete kurban gitmiş olanların iskeletleri gibi, hiçbir zaman tek durmuyor, sessiz kalmıyordu. Ama insan bu olayların üçünde de, bildiği halde, yine de dayanabiliyor, yaşayabiliyordu.

50

FLAGG'a sorsanız, Thomas kimseden sır saklayamaz, belki ancak aptallardan saklayabilir, bazen onlardan bile saklayamaz, derdi. Sır saklamayacağı kesin, derdi Flagg. Hele de tahta çıkmasına yardım etmiş olan kişiden, asla bir şey saklayamaz, derdi. ama Flagg gibiler kendilerine aşırı güvenirler. Çok şeyi gören kimseler olmalarına rağmen, bazen de garip biçimde körleşirler. Flagg, Thomas'ın o gece Niner'in arkasında olduğunu, kendisinin Roland'a zehirli şarabı verişini gördüğünü hiçbir zaman tahmin edemezdi.

İşte bu da Thomas'ın sakladığı sır oldu.

51

AŞAĞIDAN taç giyme töreninin çoşkun gürültüsü yükselirken, Needle'ın tepesinde Peter küçük penceresinde duruyor, aşağıya bakıyordu. Thomas'ın da umduğu gibi, her şeyi görmüş, her şeyi duymuştu. Thomas, Flagg'ın kolunda ortaya çıktığı zaman kopan ilk alkışlardan, yine Flagg'ın kolunda saraya girdiğinde kopan son alkışlara kadar.

Tören bittikten sonra Peter üç saat daha durdu o pencerede. Kalabalığı seyretti. Kimse oradan ayrılıp da evine dönmek istemiyordu. Konuşulacak, yeniden yaşanacak çok şey vardı. Şu adam, bu adama, Kralın öldüğünü duyduğunda nerede olduğunu anlatmak zorunda hissediyordu kendini. Sonra ikisi birlikte gidip, bir de öteki adama anlatıyorlardı. Kadınlar Roland'ın ardından son bir kere ağladılar, Thomas'ın törende ne kadar güzel göründüğünü, ne kadar sakin olduğunu söylediler. Çocuklar kovalamaca oynadı, kendileri Kralmış gibi numara yaptılar, çember çevirdiler, düşüp diz

kapaklarını sıyırdılar, bağırdılar, güldüler,tekrar kovalamaca oynadılar. Erkekler birbirinin sırtına şaplaklar atarak, artık her şeyin yoluna gireceğini, iyi olacağını tekrarladılar. Korkunç bir hafta olmuştu bu geçen hafta. Ama artık herşey düzelecekti. Yine de, bütün bu coşkunun arasında, garip bir tedirginlik havası vardı ortalıkta. Sanki herkes işlerin yolunda olmadığını için için biliyordu. Yaşlı Kral öldürüldüğünde yolundan çıkan işlerin henüz yoluna girmediğinin farkındaydı.

Peter tabii Needle'ın tepesindeki yapayalnız hücresinden bunların hiçbirini anlayamazdı. Ama yine de bir şeyler sezdi. Evet, bir şeyler sezdi.

Birahaneler saat üçte açıldı. Yani her zamankinden üç saat önce. Sözümona törenin şerefine erken açılmışlardı. Oysa aslında, müşteri var diyeydi. Herkes içki içmek, kutlamak istiyordu. Saat yedi olduğunda kent nüfusunun çoğu sokaklarda zilzurna dolaşıyor, Işık Getiren Thomas'ın onuruna içiyor, ya da birbirleriyle kapışıyorlardı. Kalabalık ancak karanlık bastığında dağılmaya başladı.

Peter pencereden ayrıldı, "oturma odası" denilen odadaki tek sandalyeye oturdu. Bu odaya bu ismi vermek de acı bir şakaydı. Delikanlı orada, ellerini kucağında kavuşturmuş durumda, uzun süre oturdu, odanın kararışını seyretti. Derken akşam yemeği geldi. Yağlı et, sulu şıra, kurumuş ekmek... bu ekmek öylesine tuzluydu ki, bir lokmasını ağzına atsa dili burulurdu. Ama Peter ne etten, ne de ekmekten yedi. Şırayı da içmedi.

Saat dokuz sularında, sokaklarda gürültü yeniden başlarken (bu sefer kalabalık daha da coşkunlaşmıştı), Peter ikinci odaya geçti, soyundu, leğendeki suyla yıkandı, yatağının yanına diz çöküp dua etti. Sonra yattı. Bir tek battaniye vardı yatakta. Oysa oda çok soğuktu. Peter onu göğsüne kadar çekti, ellerini ensesinde kenetledi, karanlıkta gözlerini tavana dikti.

Dışardan çığlıklar, kahkahalar, bağırtılar geliyordu. Arada sıra da havai fişeklerin sesi de duyuluyordu. Geceyarısına doğru bir ara barut patlaması duyuldu. Sarhoş bir asker havaya ateş etmişti. Ertesi gün o zavallı askeri Delain Krallığının en doğusuna sürdüler, Kralı selamlama çabasını böyle ödettiler ona. Barut bol değildi Delain'de. Boşuna harcanması hoş karşılanmıyordu.

Saat birden sonra bir ara Peter gözlerini kapadı ve uyudu. Ertesi sabah yedide kalktı. Diz çöktü, soğuktan titreyerek, her soluğunda ağzından, burnundan beyaz dumanlar çıkararak, çıplak kol ve bacaklarında tüyleri kabararak duasını etti. Duaları bitince giyindi, "oturma odası"na geçti, iki saat boyunca sessizce pencerede durdu, aşağıda kentin canlanışını seyretti. Bu seferki canlanış her zamankinken yavaş ve ölgündü. Delain yetişkinlerinin çoğu akşamdan kalmaydı bugün. Ağır adımlarla, sendeleyerek gidiyorlardı işlerinin başına. Hepsi de pek öfkeliydi. Çatacak yer arıyorlardı. Çoğunun karısı geceki sarhoşlukları yüzünden parlamıştı. Thomas'ın da başı ağrıyordu. Gece o da bir hayli şarap içmişti. Ama hiç değilse onun dırdır edecek bir karısı yoktu.

Peter'in kahvaltısı geldi. Baş Gardiyan Beson (o da akşamdan kalmaydı) ona şekersiz tahıl gevreği, hızla ekşimekte olan sulu bir süt, biraz da dünkü tuzlu ekmekten getirmişti. Peter'in eskiden, çalışma odasında ettiği kahvaltılarla acı bir çelişki oluşturuyordu bu kahvaltı. Delikanlı hiçbirini yemedi.

Saat on birde, yardımcı gardiyanlardan biri tepsiyi sessizce alıp götürdü.

Beson'a, "Genç prens besbelli kendini açlıktan öldürmeye niyetli," dedi.

Beson kaygısız bir sesle, "İyi," diye karşılık verdi. "Ona bakmak zahmetinden kurtuluruz."

Yardımcı gardiyan, "Belki de zehirlenmekten korkuyordur," diye bir fikir attı ortaya. Beson ağrıyan başına rağmen güldü. Espri pek yerindeydi.

Peter günün çoğunu oturma odasındaki sandalyede geçirdi. Öğleden sonra, vakit ilerlerken kalkıp yine pencerede durdu. Demir yoktu bu pencerede. İnsan kuş olmadıkça, oradan gidebileceği bir tek yön vardı: Aşağısı! Tutuklunun duvardan aşağıya inebileceği sorunu hiç kimseyi kaygılandırmamıştı. Peyna'yı da, Flagg'ı da, Aron Beson'u da. Needle'ın yuvarlak taş duvarı dümdüz ve hiç pürüzsüzdü. Sinek olsa inerdi aşağıya... ama insan, inemezdi.

Morali bozulur da atlarsa... kimin umrundaydı? Hiç kimsenin. Soylu bir katilin beslenme giderlerinden kurtulurdu devlet.

Güneşin ışığı taş döşemede geriye kayıp duvara tırmanmaya başladığında Peter oturup onu seyretti. Derken yemeği geldi. Yine yağlı et, yine sulu şıra, yine tuzlu ekmek. Peter elini sürmedi.

Güneş yok olunca, saat dokuza kadar karanlıkta oturdu, sonra yatak odasına geçti. Soyunup iç çamaşırıyla kaldı, diz çöktü, ağzından burnundan beyaz dumarlar çıkarak dua etti. Yatağına girdi, ellerini ensesinde kenetleyip sırtüstü yattı, karanlıklara doğru baktı. Başına gelenleri düşünüyordu orada yatarken. Gece saat bir dolaylarında uyudu.

Böylece ikinci günü başlamıştı.

Sonra üçüncü.

Sonra dördüncü.

Bir hafta boyunca Peter hiçbir şey yemedi, hiçbir şey konuşmadı, yalnızca pencerede durmakla, sandalyede oturmakla, güneş ışığının kayıp duvara tırmanışını seyretmekle ve tavana bakmakla yetindi. Beson çocuğun derin bir depresyona girdiğinden emindi. Böyle şeyleri daha önce de görmüşlüğü vardı... hele de kral ailesinden olanlarda. Ölecekti çocuk. Kafese girmek için yaratılmamış vahşi bir kuş gibi ölecekti. İyi de olacaktı.

Ama sekizinci gün Peter, Aron Beson'u çağırttı, ona bazı emirler verdi... üstelik o emirleri bir tutuklu gibi de vermedi.
Bir Kral gibi verdi.

52

PETER gerçekten de umutsuzdu... ama Beson'un sandığı kadar derin bir umutsuzluk içinde değildi. Needle'daki ilk haftasını, kendi durumunu dikkatle düşünerek geçirmiş, ne yapacağına karar vermeye çalışmıştı. Oruç tutması, kafası durulaşsın diyeydi. Nitekim de durulaşmıştı. Ama çocuk bir süre kendini çaresiz ve kaybolmuş gibi hissetmişti. Durumunun ağırlığı, üzerinde derin bir baskı yaratıyordu. Sonunda basit bir gerçeği hatırlayabilmişti. Kendisi biliyordu babasını öldürmediğini. Krallık sınırları içindeki herkes öldürdüğüne inansa bile, kendisi biliyordu.

İlk bir iki gün boyunca, yararsız duygularla boğuştu. Benliğinin çocuksu yanı, *Haksızlık bu!* diye haykırıyordu. Elbette haksızlıktı. Ama böyle düşünmekten Peter'e bir yarar gelemezdi. Bir yandan oruç tutarken bir yandan da kendi kendini kontrol etmeye çalıştı. Boş midesi, çocuksu benliğini alıp götürüyordu. Kendini daha temiz, daha boş hissetmeye başladı. İçine bir şey doldurulsun diye bekleyen bir bardak gibi. İki üç gün aç kalınca, midesinin çığlıkları dindi, çocuk kafası gerçekten düşünceleri daha açık seçik biçimde duyar oldu. Yine dua ediyordu... ama içinden, bu duanın birazının da kendi kendiyle konuşmak, kendini dinlemek, gökteki bu hücreden kurtulma umudu olup olmadığını araştırmak için olduğunu biliyordu.

Babasını o öldürmemişti. Birinci ve en önemli şey buydu. Birisi bu suçu onun üstüne atmıştı. İkinci önemli şey de buydu. Kim? Bunu yapabilecek tek kişi vardı. Ejderha Kumu gi-

bi korkunç bir zehir Delain'de ancak bir tek kişide bulunabilirdi.

Flagg.

Akla çok uygundu. Flagg, Peter'in yönettiği bir krallıkta kendisine yer olmadığını biliyordu. Thomas'la dost olmak için çok çaba harcamıştı... Thomas'ı korkutmayı da başarmıştı. Roland'ı her nasılsa Flagg öldürmüş, sonra da Peter'i bu hücreye yollayan kanıtları hazırlamış olmalıydı.

Thomas'ın krallığının üçüncü gününde Peter'in düşünce zinciri bu noktaya kadar varmıştı.

O halde ne yapması gerekiyordu? Kabul mü edecekti durumu? Hayır, onu yapmayacaktı. Kaçacak mıydı? Onu da yapamazdı. Needle'dan hiç kaçabilen olmamıştı.

Meğer ki...

Kafasında bir kıvılcım parladı. Dördüncü geceydi. Gözlerini yemek tepsisine dikmiş, oturuyordu. Yağlı et, sulu şıra, tuzlu ekmek. Sade, beyaz bir tabak. Peçete yoktu.

Meğer ki...

Kafasındaki kıvılcım daha parlaklaştı.

Kurtulmanın bir yolu olabilirdi. Belki. Çok tehlikeliydi, çok uzun sürecekti. Onca çalışmanın sonunda, belki yine de ölecekti. Ama... bir ihtimaldi.

Eğer kaçıp kurtulabilirse, o zaman ne yapmalıydı? Cinayeti sihirbazın işlediğini ortya koymanın bir yolu var mıydı? Peter bunu bilmiyordu. Flagg pek sinsi bir yılandı. Sonradan kendisini suçlayabilecek kanıt bırakmış olamazdı. Peter onun ağzından bir itiraf koparabilir miydi? Belki koparırdı... tabii eğer onu yakalayabilirse. Ama Flagg eğer Peter'in Needle'dan kaçtığını duyarsa, duman gibi yok olur giderdi belki de. Ya da Peter'e öyle geliyordu. Peki, kimse inanır mıydı Flagg'ın itirafına. Etse bile, inanırlar mıydı? ***Gerçi evet, Roland'ı öldürdüğünü itiraf etti ama,*** derlerdi, ***kaçak baba katili Peter***

onun gırtlağına kılıcını dayamıştı. Öyle bir durumda, ben de olsam, Tanrıyı bile öldürdüğümü itiraf edebilirdim.

Belki Peter'e gülersiniz. Yerden yüz metre yukardaki bu yerde kapalıyken kafasından böyle şeyler geçiriyor diye alay edersiniz onunla. Arabayı atın önüne koşuyor, dersiniz. Ama Peter kendine bir kaçış yolu düşünmüştü o sıra. O yol belki de genç ölmenin yoluydu... ama bir kurtuluş umudu da vardı. Düşünülecek nokta, sonunda hiçbir şey çıkmayacaksa onca çabaya değip değmeyeceğiydi. Ya da ... bu çabaların sonunda Krallığa kendisinin şimdi öngörmediği yeni zararlar gelecekse... o zaman ne olacaktı?

Bütün bunları düşünüyor, bütün bunlar için gece dua ediyordu. Dördüncü gece de geçti... beşinci de... altıncı da. Yedinci gece Peter bir sonuca vardı. Denemek, denememekten iyiydi. Yanlışlığı düzeltmek için bir çaba göstermek, gösterirken ölmeye bile değerdi. Bir haksızlık yapılmıştı. Peter bu arada garip bir şeyin farkına vardı. Haksızlığın yapılmış olması *kendisine* yapılmış olmasından daha çok, önemliydi. O yanlış düzeltilmeliydi.

Thomas'ın krallığının sekizinci gecesi Peter, Beson'u çağırttı.

53

BESON mahkûm prensin yaptığı konuşmayı inanmazlık içinde, giderek artan bir öfkeyle dinledi. Peter sözlerini bitirdiğinde Aron Beson arabacıları utandıracak bir küfür dizisi sıraladı.

Peter adamın karşısında hiç hareketsiz duruyordu.

"Seni kibirli katil!" diye bitirdi sözlerini Beson. Sesinde hafif şaşkınlık da vardı. "Herhalde kendini hâlâ lüks hayat yaşıyor sanıyorsun. Parfümlü parmağını havaya kaldırdın mı,

hizmetçilerin fır dönecek diye bekliyorsun. Ama burada işler böyle değil, prens hazretleri. Hem de hiç değil!''

Beson belden öne doğru eğildi, çenesini uzattı. Adamın ter ve içki kokusu dayanılacak gibi olmamakla birlikte Peter yine de gerilemedi. Aralarında parmaklık falan yoktu. Beson tutukluların hiçbirinden korkmayan bir adamdı. Hele bu yavru köpekten, hiç korkmazdı. Elli yaşındaydı baş gardiyan. Kısa boylu, tıknaz, geniş omuzlu biriydi. Yağlı saçları dolaşık tutamlar halinde yüzüne sarkıyor, ensesine dökülüyordu. Peter'in odasına girdiğinde, yardımcılarından biri kapıyı üstlerine kilitlemişti.

''Sen o taleplerini al da kendi burnuna sok, prens hazretleri. Bir daha beni böyle şımarık istekler için çağırırsan, kanın akar, onu da bil.''

Beson kapıya doğru döndü. Tıknaz, omuzlarını kambur tutan, sürekli kendi çıkardığı kokular içinde dolanan bir adam.

Peter, ''Çok kötü bir hata yapma tehlikesiyle karşı karşıyasın,'' dedi ona. Sesi alçak, ama kendinden emindi.

Beson ona döndü. Yüzünde yine inanmaz bir ifade vardı. ''*Ne* dedin sen?''

''Ne dediğimi duydun. Bir daha sefere benimle konuşurken kral kanından biriyle konuştuğunu da hatırla, kokulu şalgam. O merdivenleri çıktım diye soyum değişmedi benim.''

Beson bir an cevap veremedi. Ağzı okyanustan çekilip çıkarılmış bir balık gibi açıldı, sonra kapandı. Oysa Beson kadar çirkin bir balığı hangi balıkçı yakalasa, mutlaka tekrar denize atardı. Peter'in reddedilmesine olanak bırakmaz bir tonda sıraladığı soğukkanlı istekleri Beson'un kafasının içinde öfke çanlarının çalmasına yol açmıştı. İsteklerden bir tanesi, ancak ya hanımevladı birinden, ya da bir deliden gelebilecek türdeydi. Beson o isteği zaten saçmalık diye bir çırpıda kenara itmişti. Ama öteki istek, yemekleriyle ilgiliydi. O isteği Peter'in gözlerindeki kararlı bakışla bağdaştırın-

ca, Beson genç prensin depresyondan çıktığını, yaşamaya karar verdiğini anlıyordu.

Bir ara, boş geçecek sarhoş gecelerin yaklaştığını düşünüp umutlanmıştı Beson. Ama şimdi o ihtimal zayıflıyordu. Bu delikanlı çok sağlıklı, çok güçlü görünmekteydi. Uzun süre yaşayabilirdi. Beson belki de ölene kadar hep bu katile bakmak zorunda kalırdı. İşte bu düşünce yeterdi adamı çileden çıkarmaya! Üstelik...

Kokulu şalgam mı? Bana gerçekten kokulu şalgam mı dedi?

"Ah, sevgili prens hazretleri," dedi Beson. Bana kalırsa hata yapan siz oldunuz. Ama bir daha yapmayacağınıza yemin edebilirim." Dudakları bir sırıtma ifadesiyle birbirinden ayrıldı, kırık, kararmış dişleri ortaya çıktı. Şimdi saldırmaya hazırlanırken hareketleri pek zarifleşmişti. Sağ eli cebinden çıktığında, avucunda bir madenî çubuğu sıkmakta olduğu görüldü.

Peter bir adım geriledi, gözleri Beson'un sıkılı yumruklarından yüzüne kaydı, sonra tekrar sıkılı yumruklara döndü. Gardiyanın arkasından, hücrenin kapısının ortasına rastlayan parmaklıklı pencere açıldı. İki yardımcı gardiyan başlarını birbirine tokuşturup, başlamak üzere olan eğlenceyi seyretmeye hazırlandılar.

Peter, "Biliyorsun ki hanedan soyundan gelen prenslere küçük konularda hoşgörü gösterilir," derken hâlâ geriliyor, adamın çevresinde dönüyordu. "Bu bir gelenek. Ben de o geleneğe uymayacak bir şey istemedim."

Beson'un sırıtması daha da genişledi. Peter'in sesinde korku sezdiğini sanmıştı. Ama yanılıyordu. Bu hatası ona alışkın olmadığı bir biçimde anlatılacaktı birazdan.

"Böyle hoşgörülerin karşılığı verilir... kral soyundan olanlar için bile, prens hazretleri." Beson baş parmağıyla işaret parmağını birbirine sürterek ne demek istediğini anlatmaya ça-

lıştı. Ama sağ eli hâlâ o maden parçasını kavramış bir yumruktu.

"Eğer arasıra sana para verilmesinden söz ediyorsan, bunu ayarlayabilirim." Peter hâlâ adamın çevresinde dolaşıyordu. "Ama bunu ancak, bu saçma davranışından vazgeçersen yaparım."

"Korkuyorsun, değil mi?"

"Burada korkması gereken bir kişi varsa o da sensin," dedi Peter. "Sanıyorum niyetin Delain Kralının kardeşine saldırmak."

Bu çıkış yerini buldu, Beson bir an kararsızlık geçirdi, gözlerindeki ifade bulanıklaştı. Sonra başını çevirip kapının parmaklıklı penceresinden gözetleyen yardımcılarına baktı, suratı bir kere daha karardı. Şimdi yelkenleri indirse, bu sefer onlarla başı derde girerdi. Haklarından gelmek zor değildi gerçi... ama karşısındaki bu şımarık sersem o zahmete değmezdi.

Hızla ileri atılıp ağırlıklı yumruğunu savurdu. Sırıtıyordu. Az sonra prens, burnu kırılmış, kanlar içinde taşlara serilirken bebekler gibi bağıracak, diye düşünüyordu.

Peter danseder gibi bir adımla, kolaylıkla geriye kaçtı, yumruktan sıyrıldı. Beson'un kolunu yakaladığında, kolun kuvvetine de hiç şaşırmadı. Parmakların arasındaki madenin pırıltısını zaten görüyordu. Peter, Beson'un iki dakika öncesine kadar ondan beklemeyeceği bir kuvvetle asılıp çekti. Beson havada bir takla attı, Peter'in oturma odasının taş zeminine, son kalan dişlerini de dökecek bir çatırtıyla çarptı. Bir anda gözlerinde yıldızlar uçuştu. Madenî silindir elinden fırladı, yere yuvarlandı. Beson kendine gelemeden Peter atılıp onu kaptı. Kedi kadar rahat ve hızlı hareket ediyordu. *Bu gerçek olamaz,* diye düşünde Beson şaşkınlıkla. *Bu asla gerçek olamaz.*

Needle'ın tepesindeki iki odalı hücreye girerken ömründe korku duymamıştı. Çünkü hiçbir zaman kendisini yenebile-

cek bir mahkûm çıkmamıştı. Gerçi bu odada birtakım kavgalar yer almamış değildi ama Beson her seferinde karşısındakine esas patronun kim olduğunu göstermişti. Aşağıdayken belki dünyayı onlar yönetiyor olabilirdi... ama buraya geldiler mi, onun o kirli gücüne boyun eğmek zorundaydılar. Oysa bu zıpçıktı çocuk...

Beson öfkeyle böğürerek doğruldu, kafasını netleştirmek için salladı, Peter'e bir daha saldırdı. Peter bu arada madenî silindiri kendi eline almış, kavramıştı. Yardımcı gardiyanlar bu yeni gelişmeyi budala bir şaşkınlık içinde seyrediyorlardı. Karışmak ikisinin de aklından geçmedi. Onlar da inanamıyorlardı bu olup bitenlere.

Beson kollarını uzatarak Peter'e doğru koştu. Artık madenî silindir Peter'in eline geçtiğine göre, Beson'un serbest yumruk kavgasına hevesi yoktu. Peter'e sokulmak, kavramak, yere yıkmak, tepesine çıkmak, boğana kadar gırtlağını sıkmak istiyordu.

Ama Peter'in demin durmakta olduğu yer bir anda sihirliymiş gibi boşaldı, çocuk yana seğirtip çömeldi. Tank gibi baş gardiyan yanından vınlayıp geçerken dönmeye çalıştığında, Peter ona madeni kavramış yumruğuyla üç kere hızlı hızlı vurdu. *Bu hakkaniyete sığmaz,* diye düşünüyordu çocuk içinden. *Ama kavgaya maden karıştırmak benim fikrim değildi.* Attığı yumruklar hiç de sert gibi görünmüyordu. Eğer Beson seyrettiği bir kavgada bu yumrukları görse, kahkahalarla güler "kız yumruğu bunlar," derdi. Beson'un gerçek yumruk saydığı yumruk, havaya ıslık çaldıran, açıktan dolaşıp gelen türden yumruktu.

Ama demin atılanlar da kız yumruğu değildi pek. Beson ve onun gibiler ne düşünürse düşünsün, hiç değildi. Her biri, Peter'in boks öğretmeninin öğrettiği gibi, omuzdan gelen, vücudun ağırlığını birlikte getiren yumruklardı. Ekonomik yumruklardı bunlar. Havaya ıslık falan çaldırmıyorlardı. Ama

Beson yine de, koca nallı bir midilliden üç sıkı çifte yemiş gibi hissetti kendini. Elmacık kemiği kırılırken, yüzünün sol tarafında korkunç bir acı duydu. Çıkan ses Beson'a, kafasının içinde bir dal kırılıyormuş gibi geldi. Yine sırtı duvara dayanmıştı. Hem fena halde toslamıştı duvara. Paçavra bebek gibi. Dizleri büküldü, çaresiz bakışlarla prense baktı.

Gözetlemekte olan yardımcıları şaşkınlıktan sersemlemişlerdi. Beson bu çocuktan dayak mı yiyordu yani? Masmavi gökten yağmur düşmesi kadar inanılmaz bir olaydı bu. Bir tanesi avucunda tutmakta olduğu anahtara baktı, bir an kapıyı açıp içeri girmeyi kafasında tarttı, sonra hemen vazgeçti. İnsanın canı yanabilirdi o odaya girerse. Anahtarı cebine attı. Sonradan soru soran olursa, cebinde unuttuğunu söyleyecekti.

"Şimdi doğru dürüst konuşmaya hazır mısın?" Peter'in soluğu bile hızlanmamıştı. "Bu yaptığın çok saçma. Ben senden yalnızca iki küçük iyilik rica ettim. Cömertçe karşılığı verilecek iki iyilik. Oysa sen..."

Beson kükreyerek bir kere daha Peter'in üzerine atıldı. Bu sefer Peter saldırıyı beklemiyordu ama yine de kaçmayı başardı. Apansız saldıran bir boğadan kaçan matador gibi. Matador şaşırabilirdi... belki biraz yaralana da bilirdi... ama zarafetini asla kaybetmezdi. Peter de kaybetmedi. Ama yaralandı. Beson'un tırnakları upuzun, tırtık tırtık ve kirliydi. İnsan tırnağından çok hayvan pençelerinin uçundaki tırnaklara benziyordu. Sıkıcı kış akşamlarında adamlarına, bir keresinde bir mahkûmun gırtlağını nasıl bir kulaktan bir kulağa, başparmağının tırnağıyla yardığını anlatırdı.

Beson yanından geçerken Peter'in bir yanağında boydan boya bir çizgi halinde kan belirdi. Şakağından çenesine kadar, hafif zikzak çizen bir çizgi. Gözüne girmesine bir santim ancak kalmıştı. Çocuğun yanağındaki deri, kapak gibi

açılıverdi. Beson'la yaptığı bu karşılaşmanın yara izini ölene kadar taşıyacaktı artık.

Peter öfkelendi. On günden beri başına gelenlerin hepsi bir anda birleşip beynine doğru yürüyüşe geçti, bir an için hemen hemen... yani tam değil ama hemen hemen... Baş gardiyanı öldürecek kadar öfkelendi. Ona unutamayacağı bir ders vermek istediği, bununla yetinmesi gerektiği aklından çıktı.

Beson olduğu yerde dönerken sağ ve sol yumruklarla sarsılmaya başladı. Bu yumruklar normal zamanda pek o kadar zarar vermezdi. Ama Peter'in avucundaki yedi yüz elli gramlık demir o yumrukları birer torpido haline getiriyordu. Parmak eklemleri, Beson'un çenesinin yerinden çıkmasına yol açtı. Beson acıyla böğürdü, tekrar Peter'e sokulmaya çalıştı. Bu hata oldu. Burnu çatlarken kötü bir ses çıktı, kanlar ağzına ve çenesine boşaldı, kirli yeleğine aktı. Sağ yumruk dudaklarına tekrar inerken korkunç bir acı daha duydu. Beson yere bir diş tükürdü, Peter'in çevresinden dolaşmaya çalıştı. Yardımcılarının gözetlediğini, bulaşmaya korktuklarını unutmuştu. Genç prensin davranışına karşı demin duyduğu öfkeyi de unutmuştu. Hatta ona ders verme isteğini bile unutmuştu.

Baş gardiyan olduğundan bu yana ilk defa olarak, kurtulma isteğinden başka her şeyi unutmuştu Beson. İlk defa olarak korkuyordu.

Onu korkutan, Peter'in kendisine istediği gibi yumruk atabilmesi değildi. Daha önce de nice kere kötü dayaklar yemişti... ama mahkûmlardan değil. Yo, onu asıl korkutan, Peter'in gözlerindeki bakışlardı. Bir Kralın bakışlarıydı bunlar. *Tanrı beni korusun, bu bakışlar bir Kralın bakışları, bu surat bir Kralın suratı... öfkesi güneşin sıcaklığıyla parıldıyor.*

Peter, Benson'u duvara doğru sürdü, adamın çenesine kadar olan uzaklığı hesapladı, sonra demiri tutan yumruğunu havaya kaldırdı.

"Hâlâ inandırılmaya ihtiyaç duyuyor musun, şalgam?" dedi ciddi bir sesle.

"Yok," diye boğuk bir ses çıkardı Beson yırtık dudaklarının arasından. "Yetti, Kralım. Merhametinize sığınıyorum, size yalvarıyorum."

"Ne?" Peter şaşalamıştı. "Ne dedin sen bana?"

Ama Beson yavaş yavaş yere doğru kaymaktaydı. Peter'e *Kralım* dediğinde, bunu bilinçli bir karar sonucu söylemiş değildi. Sonradan, söylediğini de hatırlamayacaktı zaten. Ama Peter hep hatırlayacaktı.

54

BESON iki saat boyunca baygın kaldı. Horultulu solukları da olmasa, Peter baş gardiyanı öldürmüş olmaktan korkacaktı. Bu adam şişko, kötü, iğrenç bir domuzdu. Ama Peter yine de onu öldürmek istemezdi. Yardımcı gardiyanlar kapıdaki delikten sırayla içeriye bakıp duruyorlardı. Gözleri şaşkınlıkla iri iri açılmıştı. Sanki küçük çocuktular da, Kralın hayvanat bahçesine girmiş bir Andua kaplanını gözlüyorlardı. Komutanlarını kurtarmak için ikisi de bir girişimde bulunmadılar. Peter onların bakışlarından ne düşündüklerini anlıyordu. Kendisinin her an baygın Beson'un üzerine atılıp gırtlağını koparmasını bekliyorlardı... hatta belki de dişleriyle.

Neden düşünmesinler böyle bir şeyi? diye sordu Peter kendi kendine. *Babamı öldürdüğümü sanıyor bu adamlar. Öyle bir alçaklığı yapan, baygın hasmını da öldürür elbet.*

Sonunda Beson inlemeye, kımıldamaya başladı. Sağ göz kapağı titredi, gözü açıldı, ama solu açılamadı. Daha birkaç gün boyunca tam açılamayacaktı.

Sağ göz Peter'e nefretle değil de, bir tür korkuyla baktı.

Peter, "Konuşmaya hazır mısın?" diye sordu.

Beson bir şey söyledi, Peter anlayamadı. Kelimeler birbirine dolaşmış gibiydi.

"Ne dediğini anlayamadım."

Beson bir daha denedi. "Beni öldürebilirdin."

"Ben kimseyi öldürmüş değilim," dedi Peter. "Belki öldürmek zorunda kalırım ama, umarım baygın gardiyanlarla başlamam o işe."

Beson doğruldu, sırtını duvara dayayarak oturdu. Peter'e tek gözüyle bakıyordu. İfadesi derin düşünceler içindeymiş gibiydi. Araya biraz korku da karışıyordu. Yüzü gözü şiş içindeydi. Çürüklerin rengi yavaş yavaş koyuluyordu.

Sonunda dolaşık bir cümle daha çıkarabildi. Peter bu seferkini anladığını sanıyordu ama yine de emin olmak istedi.

"Lütfen tekrar edin, Başgardiyan Bey."

Beson şaşaladı. Yosef'e kimse Seyisler Başı demediği gibi, ona da kimse Baş Gardiyan Bey dememişti henüz.

"Karşılıklı iş yapabiliriz," dedi.

"Çok iyi."

Beson yavaşça debelenip ayağa kalktı. Peter'le daha fazla yüzyüze kalmak istemiyordu. En azından, bugünlük. Başka sorunları da vardı onun. Yardımcıları daha demin, bir haftadır aç kalmış bir çocuktan dayak yerken görmüşlerdi onu. Yalnızca seyretmekle yetinmişlerdi pis korkaklar. Kafası fena zonkluyordu. Ama yine de, yatağına girmeden önce o sersemleri bir iyi pataklaması gerekiyordu.

Tam kapıdan çıkacağı sırada Peter ona seslendi.

Beson durup döndü. Dönmesi yetti zaten. Burada kimin patron olduğunu ikisi de biliyorlardı artık. Beson yenilmişti. Mahkûmu ona dur deyince, durmuştu.

Beson karşılık vermedi. Durup yorgun gözlerle Peter'e baktı.

Peter parmağıyla kapıyı işaret etti. "Onlara söyle, gözetleme deliğini kapatsınlar."

Beson bir an Peter'e baktı, sonra yardımcılarına döndü, gerekli emri verdi.

Yardımcılar yanak yanağa vermiş, içeriye bakıyorlardı. Beson'un ne dediğini anlayamadılar... ya da anlamamazlıktan geldiler. Beson dilini kanlanmış dişlerinin üzerinde kaydırdı, canı yanarak daha net konuşmaya savaştı. Bu sefer gözetleme deliği kapandı, dışardan sürgülendi. Ama daha önce Beson'un kulağına gelen ses, adamların gülüştüğünü anlatmaya yetti. Beson yorgun yorgun içini çekti. Evet, onlara bir ders vermek şarttı eve gitmeden önce. Ama korkaklar böyle dersleri çabuk öğrenirlerdi. Prense gelince, başka kusurları her ne olursa olsun, o kesinlikle korkak değildi. Onunla iş yapmayı gerçekten istiyor muyum acaba, diye geçirdi içinden Beson.

Peter, "Sana bir not vereceğim, onu Anders Peyna'ya götüreceksin," dedi. "Bu gece gelip notu alabilirsen iyi olur."

Beson cevap vermedi. Olanca gücünü kullanıp düşünmeye çalışıyordu. Bu çok rahatsız edici bir durumdu. Peyna! Peyna'ya bir not! Demin Peter ona kralın kardeşi olduğunu hatırlattığında da bir an donmuştu ama, bunun yanında o solda sıfır kalırdı. Peyna... Ulu Tanrım!

Düşündükçe daha az hoşuna gidiyordu bu fikir.

Kral Thomas belki ağabeyinin Needle'da biraz hırpalanmasına aldırmayabilirdi. Ağabeyi Kral katiliydi bir kere. Thomas şu anda pek bir kardeş sevgisi hissetmiyor olabilirdi. Daha da önemlisi, Beson zaten Işık Getiren Thomas'ın öfkesinden pek korkmuyordu. Delain'deki herkes gibi o da Thomas'a karşı garip bir nefret duymaya başlamıştı. Ama Peyna olunca... Peyna farklıydı doğrusu.

Beson gibilerin gözünde Anders Peyna, sırf Krallardan oluşmuş bir taburdan bile korkunçtu. Kral denilen şey, uzak bir şeydi. Esrarengiz bir şeydi. Güneş gibi. Güneş, ister bulutların ardına gizlenip insanı dondursun, ister tüm sıcaklığıyla ortaya çıkıp kavursun, insan bunu kabullenmek zorunda kalırdı. Çünkü güneşin yaptıklarını anlamak veya kontrol etmek, insan gücünün dışındaydı.

Peyna ise çok daha dünyasal bir varlıktı. Beson'un anlayabileceği bir varlıktı. Anlayabileceği ve korkabileceği. İnce suratı, buz mavisi gözleriyle Peyna... dik yargıç yakasıyla Peyna... kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veren Peyna.

Bu çocuk gerçekten Needle'ın tepesindeki hücresinden Peyna'ya komut verebilir miydi? Yoksa çaresiz bir blöf müydü bu?

Nasıl blöf olabilir? Notu nasıl olsa benimle yollayacak!

"Ben Kral olsaydım, Peyna her emrimi yerine getirmek zorundaydı," dedi Peter. "Şimdi Kral değilim, yalnızca bir mahkûmum. Ama yine de, geçenlerde ona bir iyilik etmiştim, sanırım o yüzden kendini bana borçlu hissediyordur."

"Anlıyorum." Beson sesini elinden geldiği kadar anlamsız çıkarmaya çalışmıştı. Peter içini çekti. Birden kendini pek yorgun hissettiğinin farkına vardı, ne garip bir hayalin peşindeyim ben, dedi kendi kendine. Bu budala gardiyanı dövüp kendi sözünü dinlemeye zorlamakla, gerçekten özgürlüğe doğru bir adım attığını mı sanıyordu? Peyna'nın ona ufacık bir iyilik edeceğinin garantisi mi vardı elinde? Belki de adamın kendisine bir şey borçlu olduğu yalnızca Peter'in hayalinden kaynaklanıyordu.

Ama bir denemek gerekirdi. Upuzun meditasyon gecelerinde, bir yandan babasına, bir yandan kendine üzülürken, günahların en büyüğü denememektir, diye karar vermemiş miydi?

"Peyna benim dostum değil," diye sürdürdü sözlerini. "Dostumdur deyip seni kandırmak istemem. Ben babamı öldürme suçundan mahkûm oldum. Koskoca Delain'de bir tek dostum bile kalmamıştır belki de. Sizce de öyle mi, Baş Gardiyan Bey?"

"Evet," dedi Beson. "Bence de öyle."

"Ama sanıyorum Peyna yine de mahkûmlarından almaya alıştığın o küçük parayı sana vermeyi kabul edecektir."

Beson başını salladı. Needle'a bir soylu kapatıldığı zaman, Beson normal olarak ona yağlı etle sulu şıradan biraz daha iyi bir yemek vermeye çalışır, çarşaflarını haftada bir kez değiştirir, bazen karısının ya da sevgilisinin onu ziyaret etmesine izin verirdi. Bedava yapmazdı bütün bunları elbette. Hapisteki soyluların hepsi varlıklı ailelerden gelirlerdi. O ailelerde her zaman, Beson'a bu hizmetleri için para ödemeye hazır biri bulunurdu... suçlunun suçu ne olursa olsun.

Bu seferki suç pek korkunç bir şeydi. Ama karşısında duran çocuk, rüşveti Anders Peyna gibi birinin verebileceğinden söz ediyordu.

"Bir şey daha var," dedi Peter alçak sesle. "Sanıyorum Peyna bunu, sırf şerefli bir insan olduğu için yapacak. Ve eğer bana bir şey olursa... diyelim ki sen ve yardımcıların bu gece burayı basar, demin sana attığım dayağın öcünü almak amacıyla beni döverseniz, inanıyorum ki Peyna bu konuya ilgi gösterecektir."

Peter durakladı.

"Şahsen ilgi gösterecektir," dedi sonra.

Beson'a dikkatle baktı.

"Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet." Beson bu kelimenin hemen ardından, "... efendimiz," diye ekledi.

"Bana kalem, mürekkep, kurutma kâğıdı bulur musun?"

"Evet."

"Gel buraya."

Beson kuşkular içinde yaklaştı.

Başgardiyanın kokusu bir felâketti ama Peter ondan kaçmadı. Kendi üzerine atılan iğrenç suçun kokusu, onu ter ve pislik kokularına bağışık kılıyordu. Beson'a hafif gülümseyerek baktı.

"Fısılda kulağıma," dedi.

Beson gözlerini kırpıştırdı. "Ne fısıldayayım efendimiz?"
"Bir rakam."
Çok geçmeden Beson fısıldadı.

55

YARDIMCI gardiyanlardan biri Peter'e yazı kağıtlarını ve diğer malzemeyi getirdi. Masaya bırakırken mahkûma sık sık tekme yemiş bir sokak kedisinin bakışlarıyla baktı, sonra deminki öfkenin sillesi kendisine de yönelmeden önce odadan kaçtı.

Peter ayağı sallanan masanın başına oturdu. Her soluğu burnundan dumanlar çıkarıyordu. Rüzgârın Needle'ın çevresinde nasıl uğuldadığını dinlerken yanıbaşındaki pencereden kente doğru baktı.

Sayın Baş Yargıç Peyna, diye yazdı, sonra durakladı.

Bu notun kimden geldiğini görünce, avucunuzda buruşturup ateşe mi atacaksınız? Okuyup nefretle gülecek misiniz? Babasını öldürmüş bir budala nasıl olur da ülkenin Baş Yargıcından yardım ister mi diyeceksiniz? Yoksa... planımı çözecek, neyin peşinde olduğumu anlayacak mısınız?

Peter o akşam her zamankine göre biraz daha neşeli gibiydi. Kendi kendine sorduğu bu üç sorunun da cevabının *hayır* olacağını tahmin ediyordu. Planı sonunda belki başarısızlığa uğrardı ama, Peyna gibi kafası düzenli çalışan birinin onu önceden anlamasına pek imkan yoktu. Baş Yargıcın kendini Needle meydanında ay ışığında dans ediyor olarak hayal etmesi bile, Peter'in planını anlamasından kolaydı. *Üstelik istediğim şey de öyle ufacık bir şey ki,* diye düşündü Peter. Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme geldi. *Ya da ona öyle görüneceğini umuyorum.*

Öne eğildi, kalemi mürekkebe batırdı, yazmaya başladı.

56

ERTESİ akşam saat dokuzdan biraz sonra, Anders Peyna'nın uşağı bu geç saatte kapının vurulmasına şaşarak kalkıp açtı, eşikte duran başgardiyana tepeden baktı. Arlen adındaki bu uşak Beson'u daha önce de görmüştü. Tıpkı Arlen'in efendisi gibi, Beson da bu ülkenin yasa zincirinin bir parçasıydı. Ama Arlen onu bu sefer tanıyamadı. Peter'in Beson'a attığı dayağın üzerinden bir gün geçmişti artık. Adamın suratı dalga dalga mor, kırmızı ve sarı renklerle kaplanmıştı. Sol gözü biraz açılıyordu ama buna ancak bir yarık denilebilirdi. Masallardaki cüce cinlere benzemişti. Uşak hemen kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Dur!" diye bağırdı Beson. Boğuk homurtusu uşağı kararsızlığa itti. "Efendine bir haber getirdim."

Uşak hâlâ kararsızdı. Ama sonra karar verdi, kapıyı biraz daha itti. Karşısında duran bu şiş suratlı adam pek korkunçtu. Ülkenin kuzeyinden gelme bir cin miydi sahiden acaba? Söylentilere göre orada yaşayan o cücelerin en sonuncuları uşağın büyükbabası zamanında ya ölmüş ya da öldürülmüştü ama, yine de... insan emin olamazdı ki...

"Prens Peter'den," dedi Beson. "Kapıyı yüzüme kaparsan efendinden azar işitirsin sanırım."

Arlen yine kararsızlaştı. Kapıyı bu cinin yüzüne mi kapasın, Prens Peter'in adının hâlâ sahip olduğu güce mi teslim olsun, bilemiyordu. Eğer bu adam Peter'in tarafından geliyorsa, herhalde Needle'ın Başgardiyanı olmalıydı. Oysa...

"Sen Beson'a benzemiyorsun" diyebildi.

"Sen de babana benzemiyorsun, Arlen. Annen o sıralar nerelerde dolaşıyormuş diye merak etmeye başladım bile." Cin konuğun sesi pek kabaydı. Lekeli bir zarf çıkarıp kapının incelmiş aralığından uzattı. "Al... götür efendine. Ben bekli-

yorum. İstiyorsan kapıyı da kapayabilirsin... ama burası da buz gibi soğuk."

Arlen'e ısının eksi yirmi olması bile vız gelirdi. Bu korkunç adamı hizmetkârlar mutfağına alıp ayaklarını ateşe uzattıracak değildi. Zarfı kaptı, kapıyı kapadı, sürgüledi, tam uzaklaşırken tekrar döndü, ikinci sürgüyü de itti.

57

PEYNA çalışma odasındaydı. Ateşe bakıyor, derin derin düşünüyordu. Thomas taç giydiğinde ay henüz hilâl halindeydi. Yarım olduğunda, durumun iyiye gitmediğini anlamıştı Peyna. Flagg... en kötüsü oydu... Flagg. Sihirbazın gücü daha şimdiden Roland'ın günündekini bile aşmıştı. Roland koskoca bir adamdı en azından. Yavaş düşünüyor olsa bile. Oysa Thomas daha çocuktu. Peyna çok geçmeden Flagg'ın koskoca Delain'i Thomas adına kontrolü altına alacağından korkuyordu. Ülkenin kötülüğüne olurdu bu... Anders Peyna'nın da kötülüğüne olurdu. Peyna hiçbir zaman saklamamıştı Flagg'dan nefret ettiğini.

Çalışma odasında, çıtırdayan ateşin karşısında oturmak hoştu ama Peyna yine de dışardaki soğuk rüzgârı ayak bileklerinin çevresinde hisseder gibi oluyordu. Bu rüzgâr artabilir, herşeyi önüne katıp götürebilirdi.

Neden, Peter? Neden, ah neden? Niçin biraz beklemeyedin? Hem neden dıştan o kadar kusursuz göründün hep? Kıpkırmızı sonbahar elmaları gibi... ama içi çürük! Neden?

Bilmiyordu Peyna. Peter'in gerçekten suçlu olup olmadığı yolunda yüreğinde beliren ufacık kuşkuları da kendi kendine bile kabullenmiyordu.

Kapı vuruldu.

Peyna doğruldu, çevresine bakındı, sabırsız bir sesle, "Gel!

Umarım nedeni beni rahatsız etmene değiyordur!'' diye seslendi.

Arlen girdi. Şaşkın ve dağınık bir hali vardı. Bir elinde bir zarf tutuyordu.

''Eeee?''

''Efendim... kapıda bir adam var... yani... adama benziyor... suratı çok şiş ve yaralı. Korkunç bir dayak yemiş gibi... ya da...'' Arlen'in sesi söndü.

''Bunun benimle ne ilgisi var? Bu kadar geç saatte konuk kabul etmediğimi biliyorsun. Söyle gitsin. Cehennemin dibine gitsin!''

''Kendisinin Beson olduğunu söylüyor, efendim,'' dedi Arlen. Daha da şaşkınlaşmıştı. Lekeli zarfı kaldırdı. Sanki onu kalkan diye kullanacaktı. ''Bunu getirmiş. Prens Peter'den bir mesaj diyor.''

Peyna'nın yüreği yerinden sıçrar gibi oldu ama Arlen'e kaşlarını çattı.

''Doğru mu?''

''Prens Peter'den olduğu mu?'' Arlen iyice saçmalamaya başlamıştı. Normal zamandaki soğukkanlılığından eser kalmamıştı. Peyna bunu ilginç buluyordu. İster yangın çıksın, ister sel gelsin, ister düşmanlar, ister ejderhalar bassın, Arlen'in soğukkanlılığını kaybetmeyeceğini sanırdı. ''Efendim... nasıl bilebilirim... yani... ben... ben...''

''Adam sahiden Beson mu diye soruyorum, budala!''

Arlen dudaklarını yaladı. Gerçekten *dudaklarını yaladı!* Asla yapmayacağı bir şeydi bu. ''Olabilir, efendim... ona biraz benziyor... ama kapıdaki adam çürükler içinde, şişler içinde... ben...'' Arlen yutkundu. ''Ben onu cine benzettim,'' dedi sonunda. Baklayı ağzından çıkarmıştı. Sözünü yumuşatmak için hafifçe gülümsemeye çalıştı.

Demek Beson, diye karar verdi Peyna. *Gelen Beson. Eğer dayak yemiş görünüyorsa, demek ki onu döven Peter olma-*

lı. Mesajı bu yüzden getirdi. Peter onu dövdü, o da getirmem demeye korktu. Bu tipleri ancak dayak yola getirir.

Birden Peyna'nın yüreğine ani bir sevinç dalgası doldu. İnsanın karanlık bir mağaradayken, içeriye apansız ışık dolması karşısında kapıldığı duyguydu bu.

"Ver bana mektubu," dedi.

Arlen verdi. Sonra odadan çıkmak için acele etti. Bu da bir yenilik sayılırdı. Arlen'in öyle telaştan ayaklarının birbirine dolaştığı görülmemişti. Peyna bu düşüncesini avukatça düzeltti. *Yani BEN hiç görmedim Arlen'i o durumda,* dedi kendi kendine.

Uşağın kapıya varmasına izin verdi, sonra usta balıkçıların oltayı çekmesi gibi geri çekti onu. "Arlen."

Uşak döndü. Kendini azar işitmeye hazırlamıştı görünüşe göre.

"Artık ne cin kaldı ne cüce. Annen sana anlatmamış mıydı?"

"Anlattı," dedi Arlen hevessiz bir sesle.

"Aferin ona. Akıllı kadınmış. Senin kafandaki bu hayaller babandan geliyor olmalı. Baş Gardiyanı içeri al. Hizmetkârlar mutfağına tabii. Onu burada istemem. Fena kokuyor. Ama mutfağa al da biraz ısınsın. Dışarısı çok soğuk." Peyna içinden, Roland'ın ölümünden beri geceler hep soğuk geçiyor, diye düşündü. Kralın içten dışa doğru yanmasına bir çelişki oluştururcasına.

"Başüstüne, efendim." Arlen bu son emre pek sevinmemişti.

"Birazdan zili çalar, ona ne diyeceğini söylerim sana."

Uşak çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Peyna zarfı elinde evirip çevirdi, baktı. Bu kirler herhalde Beson'un yağlı parmaklarından geliyordu. Zarftan iğrenç gardiyanın kokusunu alır gibi oldu. Mektup kapanıp adi balmumuyla mühürlenmişti.

İçinden, *açmadan ateşe atsam daha iyi olacak galiba,* diye geçirdi. *Evet, ateşe atmalı, sonra Arlen'i çağırıp Baş gardiyana bir çörek vermesini, yolcu etmesini söylemeli. Cine de gerçekten benziyor doğrusu. Evet, en iyisi böyle yapmak.*

Ama aslında biliyordu öyle yapmayacağını. O garip duygu, karanlıkta ışık bulma duygusu bir türlü geçmiyordu. Baş parmağını zarfın kenarından içeri kaydırdı, mühürü kopardı, kısa mektubu çıkardı, ateşin ışığında okudu.

58

"PEYNA,

Ben yaşamaya karar verdim.

Needle'a kapatılmadan önce burası hakkında pek az şey duymuştum. Biraz daha fazlasını da duymuştum ama, onlar boş dedikodulardı. Duyduklarımdan biri, burada bazı ufak tefek hizmetlerin satın alınabileceğiydi. Görünüşe göre bu doğru. Benim elbette ki hiç param yok. Ama belki bu konuyla ilgili masraflarımı karşılamayı üstlenirsin diye düşündüm. Sana geçenlerde bir iyilik yapmıştım. Eğer baş gardiyana sekiz gilder para verir, benim menhus bir yerde geçireceğim her yeni yılın başında bu ödemeyi tekrarlarsan, o iyiliğin karşılığını ödenmiş sayacağım. Bu paranın fazla bir şey olmadığını her halde sen de kabul edersin. Nedeni, isteklerimin yalnızca iki tane olması. Eğer Beson'un gagasını biraz ıslatabilirsen, bana onları sağlayacak, ben de seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.

Bana az da olsa bir yardımda bulunduğun duyulursa senin durumunun tatsızlaşacağını bilmiyor değilim. Bu nedenle arkadaşım Ben'i aracı olarak kullanmanı öneriyorum... tabii eğer isteğimi karşılamak niyetindeysen. Tutuklanışımdan bu yana Ben'le konuşmadım. Ama onun hâlâ bana sadık bir dost olduğunu sanıyor, umuyorum. Bu iyiliği senden isteyeceğime ondan isterdim ama Staad'ların para durumu bozuk, Ben'in

de kendine ait parası yok. Herhangi bir kimseden para istemek beni utandırıyor. Dönebileceğim başka biri de yok. İstediğimi yapmayacağına karar verirsen, seni anlarım.

Ben babamı öldürmedim.

Peter''

59

PEYNA elindeki bu şaşırtıcı mektuba uzun süre baktı. Gözleri durmadan iki satıra dönüyordu. Bir oraya, bir de son satıra.

Yaşamaya karar verdim.

Ben babamı öldürmedim.

Çocuğun inkâra devam etmesi onun şaşırtmamıştı. Nice suçlular, kesinlikle işlemiş oldukları suçları yıllarca inatla inkâr ederlerdi. Böylelerini çok görmüştü Baş Yargıç. Ama kendini savunmada bu kadar atak olmak pek suçlu adamın harcı değildi. Bu kadar... âmir tavırlı olmak.

Evet, mektubun onu en rahatsız eden yanı buydu. Tonundaki o âmir tavır. Gerçek bir Kral, diye geçirdi içinden Peyna. Gerçek bir Kral, sürgünle de, hapisle de, işkenceyle de değişmezdi. Gerçek bir kral, kendini haklı cıkarmak, bir durumu açıklamak için vakit kaybetmezdi. Yalnızca isteğini ortaya koyardı.

Yaşamaya karar verdim.

Peyna içini çekti. Neden sonra mürekkep hokkasını önüne doğru kaydırdı, çekmecesinden bir kâğıt çıkardı, yazmaya başladı. Yazdığı not Peter'inkinden bile kısaydı. Beş dakika bile sürmemişti yazması. Kurutma kâğıdıyla nemini aldı, katladı, mühürledi. Bu işler bitince zili çalıp Arlen'i çağırdı.

Arlen biraz toparlanmış olarak hemen belirdi.

''Beson hâlâ orada mı?'' diye sordu Peyna.

"Sanırım, efendim." Aslında bal gibi biliyordu Beson'un hâlâ içerde olduğunu. Kapı deliğinden gözetlemiş, onun mutfağın bir başından bir başına yürüyüp durduğunu, bir yandan da soğumuş bir tavuk budunu kemirdiğini görmüştü. Budun eti bitince, bu sefer de kemiklerini çiğnemeye başlamıştı Beson. Korkunç çatırtılar duyulmuştu mutfaktan. Kemik yarılınca, içindeki iliği keyifli keyifli emmeye koyulmuştu.

Arlen onun cin olmadığından hâlâ pek emin değildi.

"Bunu ona ver," dedi Peyna mektubu uzatırken. "Şunu da zahmeti için ver." İki gilder para, Arlen'in öteki avucuna düştü. "Belki cevap gerekir. Söyle ona, cevabı da şimdi yaptığı gibi gece getirsin."

"Başüstüne, efendim."

"Oyalanıp onunla çene çalma." Peyna'ya göre bu bir şakalaşma sayılırdı.

"Peki, efendim." Arlen'in hiç keyfi yoktu. Hemen odadan çıktı. Kafasının içinde hâlâ Beson'un demin kemikleri ısırırken çıkardığı o sesler çınlıyordu.

60

BESON ertesi gün Peter'in hücresine girince, "İşte," dedi, zarfı prense uzattı. Sesi homurtu gibi çıkmıştı. Mutlu sayılmazdı. Arlen'in ona verdiği iki gilder, hiç beklemediği bir piyango gibi gelmiş, o da o parayı gece boyunca içip bitirmişti. İki gilder'le dünya kadar içki satın alınabiliyordu. Bu yüzden bu sabah kafası pek sersemdi, pek ağrıyordu. "Haberci çocuklara döndüm, lanet olsun," diye söylendi.

Peter, "Teşekkür ederim," diyerek zarfı aldı.

"Eee? Açmayacak mısınız?"

"Açacağım. Sen çıkınca."

Beson dişlerini gösterdi, yumruklarını sıktı. Peter orada öylece duruyor, ona bakıyordu. Az sonra Beson yumruklarını

indirdi. "Haberci çocuk gibi," diye tekrarlayıp hücreden çıktı, kapıyı arkasından gürültüyle çarparak kapattı. Demir kilitlerin döndüğü duyuldu, sonra sürgüler itildi. Üç tane. Her biri Peter'in bileği kalınlığındaydı. Sesler kesilince Peter mektubu açtı. Yalnızca üç satırdan oluşuyordu.

Sözünü ettiğin yerleşmiş geleneklerin farkındayım. Söz konusu meblağ ayarlanabilir. Yapacağım ama ancak sen ortak dostumuzdan neler istediğini bildirdikten sonra.

Peter gülümsedi. Baş Yargıç Peyna sinsi biri değildi. Hiç sinsilik yoktu yaratılışında. O Flagg'da vardı. Ama Peyna da son derece dikkatliydi. İşte bu mektup bir bakıma bunun kanıtı oluyordu. Peter tahmin etmişti Peyna'nın bu şartı öne süreceğini. Peyna kısa zamanda bu rüşvet alış verişinin içinden sıyrılacaktı. Ama yine de adımını dikkatle atıyordu. Oynak taşlara basarak yürüyen biri gibi.

Peter hücresinin kapısına yürüdü, kapıyı tıkırdattı. Beson'la biraz konuştuktan sonra, ona yine hokkayla kalem verildi. Beson homurdanıp haberci çocuk durumuna düşürülmekten tekrar yakındıysa da, aslında pek mutsuz sayılmazdı. İki gilder daha gelecekti bu seferki işten de.

Kendi kendine, "Hep böyle yazışırlarsa kısa zamanda zengin olurum." diye mırıldandı, sonra ağrıyan başına rağmen bir kahkaha patlattı.

61

PEYNA, Peter'in ikinci mektubunu açınca, bu sefer prensin ne hitap ne de imza olarak hiç isim kullanmadığını gördü. Bu iyiydi işte. Çabuk öğreniyordu çocuk. Mektubu okurken kaşları havaya kalkıverdi.

Belki taleplerimi bilme isteğiniz aşırıdır, belki de değildir. Önemi yok, çünkü size muhtaç durumdayım. Yılda sekiz gilder'inizle satın alınacak şeyler şunlardır:

1- Annemin bebekevini istiyorum. O ev hep bana güzel hayaller, güzel serüvenler yaşatmıştır ve çocukken onu çok sevmiştim.

2- Yemeklerimle birlikte bana peçete getirmelerini istiyorum... normal saray peçetelerinden. İsterseniz üzerine işlenmiş olan hilâl arma çıkarılabilir.

Taleplerim bunlardır.

Peyna mektubu ateşe atmadan önce defalarca okudu. Canının sıkılması, pek anlayamadığı içindi. Çocuğun bir niyeti vardı... ama... var mıydı gerçekten? Annesinin bebekevini niye istiyor olabilirdi? Peyna'nın bildiği kadarıyla, o ev hâlâ şatonun bir yerindeydi. Depoya falan kaldırılmış olmalıydı. Üzerine bir çarşaf atılmış, onun altında toz tutuyor olmalıydı. O evi çocuğa vermemek için hiçbir sebep yoktu... hele de iyi, dikkatli biri görevlendirilir, üzerindeki tüm kesici ve batıcı parçaları ayıklayıp çıkarırsa. Minik bıçakları falan. Peter'in küçüklüğünde Sasha'nın bebekevini ne kadar sevdiğini çok iyi hatırlıyordu Peyna. Flagg erkek çocukları bebekeviyle oynatmamak gerektiği yolundaki itirazını da hayal meyal hatırlar gibiydi. Roland o sıra Flagg'ın itirazına kulak asmamıştı... Akıllılık etmiş, diye düşündü Peyna. Çünkü Peter zamanla kendiliğinden vazgeçmişti o oyuncaktan. Sırası gelince.

Şu ana kadar.

Delirdi mi birdenbire?

Peyna pek sanmıyordu.

Peçeteye gelince, onu anlaması kolaydı. Peter her zaman bu konuda direnmiş, her yemeğinde peçete getirilmesini mutlaka istemişti. Onu alır, küçük bir sofra örtüsü gibi kucağına yayardı. Babasıyla kamp veya pikniklere gittikleri zaman bile isterdi peçetesini Peter. Çocuğun daha iyi yemekler istememesi de tipikti. Başka hangi soylu olsa, en önce onu isterdi. Ama Peter onu önemsiz bulmuş, peçeteyi istemişti.

Bu düzenlilik tutkusu... peçete tutkusu... annesinin işi bu, eminim. Acaba iki isteği birbiriyle ilişkili mi? Ama nasıl? Peçete... ve Sasha'nın bebekevi. Ne anlama geliyor bunlar?

Peyna bilmiyordu. Ama içinde o saçma umut ışığı da hâlâ duruyordu. Flagg'ın Peter çocukken bebekeviyle oynamasını istemediği geliyordu hatırına. Şimdi aradan yıllar geçmiş, Peter bebekevini yeniden istemişti.

Bunun içinde bir iş vardı. Daha doğrusu, bir başka düşünce sarılmıştı bunun içine. Dolmava konulan iç gibi. Peyna'nın aklına bile getirmek istemediği bir başka ihtimal. Eğer... yalnızca eğer... Peter gerçekten babasını öldürmemişse, kim kalıyordu geriye? Elbette ki iğrenç zehirin başlangıçta sahibi olan adam. Peter babasının yerine tahta geçerse ülkede sıfır durumuna düşecek olan adam. Peter'in yerine Thomas tahta çıktı diye, şimdi ülkede *her şey* olmuş olan adam.
Flagg.

Ama bu düşünce Peyna'ya çok iğrenç geliyordu. Çünkü adaletin bir noktada yanıldığına işaret ediyordu. Bu da çok kötüydü. Bu yetmiyormuş gibi, her zaman gurur duyduğu mantığının, Peter'in göz yaşları karşısında hissettiği tiksintiye yenildiğine de işaret ediyordu. Meslek hayatının en önemli kararını, gerçeklere dayanmaktan çok duygulara dayanarak vermiş olduğunu ima eden bu düşünce ise hepsinden beterdi. *Sivri ve keskin parçalar çıkarıldıktan sonra, bebekevini ona vermekten ne zarar gelebilir?*

Peyna yazı takımını önüne çekti, kısa bir şeyler yazdı. Beson iki gilder daha alıp içmeye gitti. Prense yapılacak küçük ikramlar karşılığında bir yılda alacağı paranın yarısı kadarı şimdiden, ayrıca cebine girmişti bile. Daha fazla mektuplar gidip gelse diye bekliyordu. Ama başka mektup yazılmadı.

Peter istediğini elde etmişti.

62

BEN Staad çocukluğunda incecik, mavi gözlü, kıvırcık sarı saçlıydı. Dokuz yaşına bastığından bu yana kızlar onu görünce içlerini çeker, kıkırdaşırlardı. Ben'in babası, "Yakında bunun da sonu gelir," derdi hep. "Staad'ların hepsi gençken yakışıklıdır ama, bu da yaşlanınca hepimize benzer nasılsa. Saçları koyulur, kahverengi olur, durmadan gözlerini kısarak bakmaya başlar, şansı da Kralın ahırındaki en besili domuz kadar olur."

Ne var ki adamın ilk iki kehaneti doğru çıkmamıştı. Kuşaklardan beri ailede ilk defa olarak Ben yedi yaşında ne kadar sarışınsa on yedisinde de o kadar sarışın kaldı. Gözleri de keskinliğini korudu. Bir şahinin kahverengi mi, gri mi olduğunu dört yüz metreden ayırdedebiliyordu. Miyoplaşıp gözünü kısarak bakmak bir yana, olağanüstü keskindi gözleri... kızlar da, on yedi yaşındayken bile hâlâ ona bakıp iç çekiyorlar, kıkırdaşıyorlardı. Tıpkı dokuzundayken olduğu gibi.

Şansına gelince... işte o noktada iş değişiyordu. Staad'ların erkeklerinin çoğu şanssızdı. Bu iş son yüz yıl boyunca böyle sürüyordu, o kesin. Ailesi Ben'in hepsini yoksulluktan kurtarıp düze çıkarabileceğine umut bağlamıştı. Ne de olsa, saçları koyulmamış, gözleri bozulmamıştı. O halde kötü şanstan niye kurtulmasındı ki? Üstelik Prens Peter'le de arkadaştı... Peter de günün birinde Kral olacaktı.

Ama sonra Peter yargılanmış, babasını öldürmekten mahkum olmuştu. Needle'daydı şu anda. Staad ailesi neye uğradığını anlayamadan olup bitmişti bu işler. Ben'in babası Andrew, Thomas'ın taç giyme törenine gittiğinde, eve yanağında bir çürükle döndü. Karısı bu çürükten hiç söz etmemenin daha akıllıca olduğuna karar verdi.

O gece sofrada Ben, "Peter'in masum olduğundan eminim," deyiverdi. "İnanmayı reddediyorum. O asla..."

Bir an sonra kendini sırtüstü yere serilmiş buldu. Kulakları zonkluyordu. Babası tepesine dikilmiş, bıyıklarından bezelye çorbaları damlayarak durmaktaydı. Suratı öyle kızarmıştı ki, mosmor kesilmişti adeta. Ben'in bebek kızkardeşi Emmaline de oturaklı sandalyesinde ağlayıp duruyordu.

"O katil köpeğin adını bir daha bu evde ağzına almayacaksın," dedi Andrew.

Annesi, "Andrew!" diye bir çığlık attı. "Andrew, o anlamıyor ki..."

Normal zamanda dünyanın en iyi insanı olan baba başını çevirdi. "Kes sesini, kadın," dedi. Sesindeki bir şey, kadının yerine oturmasına yol açtı. Emmaline bile ağlamayı kesti.

Ben alçak sesle, "Baba," diye söze başladı. "Bana en son ne zaman el kaldırdığını hatırlamıyorum bile. On yıl olmuştur herhalde. Belki daha bile uzun. Hem bana öfkeyle vurduğunu da hiç bilmem. Şu ana kadar. Yine de fikrimi değiştirmiyorum. Beni hiç kimse inandıramaz ki P..."

Andrew Staad tek parmağını onu uyarırıcasına havaya kaldırdı. "Sana onun adını ağzına almak yok dedim. Ciddiyim, Ben. Seni seviyorum. Ama eğer onun adını bir daha duyarsam evimden çıkar gidersin."

Ben, "Söylemem, peki," diyerek ayağa kalktı. "Ama sırf seni sevdiğim için, baba. Yoksa senden korktuğum için değil."

"Bırakın saçmalığı!" diye bağırdı Bayan Staad. Daha da çok korkmuştu. "İkinizin böyle kapışmasına dayanamam! Beni deli etmek mi istiyorsunuz?"

"Hayır, anne, kaygılanma, bitti," dedi Ben. "Değil mi, baba?"

"Bitti, evet. Sen her bakımdan iyi bir evlâtsın, Ben. Hep öyle olageldin. Ama onun adından söz etmek yok."

Bazı şeyler vardı ki, Andy Staad bunların oğluna söylenmemesinden yanaydı. Oğlu onyedi yaşına geldiği halde, Andy

onu hâlâ çocuk olarak görüyordu. Demin neden tokat attığını Ben'in çok iyi anladığını bilse, herhalde şaşardı.

Bildiğiniz tatsız olaylar yer almadan önce, Ben'in prensle dostluğu Staad'ların şansını iyiye doğru değiştirmeye başlamıştı bile. İç Baronluk sınırları içindeki çiftlikleri bir zamanlar çok genişti. Son yüz yıl boyunca, toprağı parçalar halinde satmak zorunda kalıyorlardı. Şimdi ellerinde altmış reel kadar arazi kalmıştı ki, onun da çoğu ipotekliydi.

Ama son on yılda durum biraz iyileşmişti. Bankacılar eskiden tehditkâr davranırken, şimdi ipotekleri uzatmaya, duyulmamış düşük faizlerle yeni borçlar vermeye pek istekli olmuşlardı. Andy'ye de zaten atalarından kalma arazinin parça parça satılması çok ağır geliyordu. Komşu çiftliğin sahibi Halvay'a gidip, ne zamandır almak istediği yeri ona satmayacağını haber vermek Andy'nın en mutlu anlarından biri olmuştu. Bu güzel değişiklikler için kime teşekkür etmesi gerektiğini de biliyordu. Oğluna... veliaht prensin yakın arkadaşı olan oğluna.

Ama şimdi birdenbire yine eskisi gibi *şanssız Staad'lar* oluvermişlerdi. Hepsi bu kadarla kalsa, oğluna tokat atmadan dayanabilirdi Andy. Bunu yaptığı için zaten utanıyordu. Ama işler eski durumuna dönmekle kalmamıştı. Çok daha beter olmuştu bu sefer.

Bankacılar kurt gibi davranacakları yerde kuzu gibi davranmaya başlayınca boş bulunmuştu Andrew Staad. Çok borç almıştı. Kimini sattığı arazileri geri almak için kullanmış, kimiyle de yel değirmeni falan gibi tesisler kurmuştu. Şimdi bankacıların derisini yüzmeye kalkacaklarından emindi. Araziyi parça parça kaybedeceği yerde, hepsini birden kaybedebilirdi.

Bu kadarla da kalmıyordu. İçinden bir ses, aileden kimsenin Thomas'ın taç giyme törenine gitmesine izin vermemesini söylemiş, o da bu sese uymuştu. Bu gece memnundu sesi dinlediğine.

Olay törenden sonra olmuştu. Herhalde tahmin etmeliydi böyle olacağını. Eve dönüş yoluna koyulmadan, bir bira içmek üzere birahaneye girmişti. Kralın öldürülmesi ve Peter'in hapsedilmesi olaylarına çok üzüldüğü için ihtiyaç duymuştu o içkiye. Birahanede onu hemen Ben'in babası olarak tanımışlardı.

"Oğlun da yardım etti mi arkadaşının o işi yapmasına Staad?" diye seslenmişti sarhoşlardan biri. Ötekiler de tatsız tatsız gülmüşlerdi.

"Prens yanan zehiri ağzına boşaltsın diye yaşlı Kralı senin oğlun mu tuttu?" diye patlamıştı bir başkası.

Andrew birasını yarıda bırakmış, kadehi tezgâhın üzerine koymuştu. Burası durulacak yer değildi. Hemen çıkması gerekiyordu. Çabucak.

Ama o kapıdan çıkamadan, küflü lahana gibi kokan iri yarı bir sarhoş, ceketinden yakalayıp geri çekmişti onu.

"Ya sen ne kadarını biliyordun bu işin?" diye sormuştu boğuk bir sesle.

"Hiç" demişti Andrew. "Ben bu işi hiç bilmiyorum. Oğlum da bilmiyor. Bırak, geçeyim."

"Biz geç dersek geçersin," demişti dev adam. Onu gerisin geri, öteki sarhoşların kollarına itmişti.

Ondan sonra itip kakmalar başlamıştı. Andy Staad bir sarhoştan ötekine doğru itiliyor, bazen tokatlanıyor, bazen dirsekleniyor, bazen ayağına çelme takılıyordu. Kimse yumruk atacak kadar ileri gitme cesaretini göstermemişti ama, ramak kalmıştı. Bunu ne kadar istedikleri gözlerinden belliydi. Eğer vakit bir saat daha geç olsa, adamlar biraz daha sarhoş olsa, Staad'ın başı daha büyük belada olurdu.

Andrew uzun boylu sayılmazdı. Ama geniş omuzlu, sağlam kaslıydı. Hilesiz bir döğüşte, bu serserilerden iki tanesini pataklayabileceğinden emindi... dev olanı hariç. Hatta onu bile göze alabilirdi. Ya birinin, ya ikisinin, hatta belki üçü-

nün hakkından gelirdi. Ama karşısında sekiz on kişi vardı. Ben'in yaşında olsa, gururu ve ateşliliği baskın çıkar, yine de girişirdi belki. Oysa yaşı artık kırkbeşti. Ölesiye dayak yemiş olarak evine emekleye emekleye gitmeyi göze alamıyordu. Kendi canı yandığı bir yana ailesi de çok korkardı. Hem hiçbir yararı da olmazdı. Boşuna olurdu. İşte Staad şansı yine geri dönmüştü. Dayanmaktan başka çare yoktu. Bar sahibi durmuş, seyrediyordu. Hiç karışmıyor, ayırmaya da çalışmıyordu.

Sonunda kaçmasına izin verdiler.

Şimdi artık karısı için... kızı için... en çok da oğlu için korkmaya başlamıştı. Böyle zorbalar için baş hedef olacaktı Ben. Andy içinden, *eğer orada ben olmasaydım da, oğlum olsaydı, o adamlar yumruklarını da kullanırlardı.* diye düşündü. *Onu bayıltana kadar yumruklarlardı. Belki de daha beteri...*

İşte böyleydi durum. Oğlunu çok sevdiği, onun adına çok korktuğu için tokat atmıştı ona. Evinden kovma tehdidi savurmuştu... eğer prensin adını bir daha ağzına alırsa.

İnsanlar tuhaf oluyordu bazen.

63

BEN Staad olayların bu yeni garip durumu konusunda soyut olarak anlayamadığı şeyleri, ertesi gün çok somut olarak anlamak zorunda kaldı.

Altı tane ineği pazara götürmüş, iyi fiyata da satmıştı. Alıcı onu tanımayan biriydi. Tanısa o parayı vermezdi. Dönüşte kent kapısına doğru yürürken bir grup serseri üzerine çullandı, ona katil diye bağırdılar, daha tatsız sözler de söylediler.

Ben onlara karşı pek küçük düşmedi. Gerçi sonunda onu kötü dövdüler. Yedi kişiydiler. Ama bunun karşılığını, kırık burun, morarmış göz, kırılmış diş olarak geri aldılar. Ben doğrulup eve doğru yola koyuldu, karanlık bastıktan sonra va-

rabildi. Her yanı ağrıyordu. Ama yine de, durumu düşününce, kendinden oldukça memnundu.

Babası ona şöyle bir baktı, olup biteni derhal anladı. "Annene düştüm dersin," diye fısıldadı.

"Tamam, baba." Ben annesinin böyle bir masala inanmayacağından emindi.

"Hem bundan böyle inekleri pazara ben götüreceğim. Mısırı da. Pazara ne gidecekse hepsini. Tâ bankacılar gelip toprağı altımızdan çekip alana kadar."

"Yo, baba," dedi Ben sakin bir sesle. Kötü dayak yemiş bir genç olarak, doğrusu ruhsal durumu biraz garipti. Hemen hemen neşeli denebilecek durumdaydı.

"Ne demek oluyor bana hayır demek?" Babası afallamıştı.

"Kaçar ya da saklanırsam peşime düşerler. Ama geri çekilmezsem, kısa zamanda usanır, daha kolay bir eğlence ararlar."

Andrew en büyük korkusunu seslendirdi. "İçlerinden biri çizmesinden bir bıçak çekerse, usandıklarını görecek kadar yaşamazsın, Benny."

Ben kolunu babasına sarıp onu sımsıkı kucakladı.

"İnsan tanrıları kandıramaz," diye Delain'in en eski atasözlerinden birini tekrarladı. "Bunu sen de bilirsin, baba. Ben de P... adını söylememi istemediğin kişi uğruna döğüşeceğim."

Babası ona üzgün üzgün baktı. "Onun bunu yapmış olduğuna asla inanmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır!" dedi Ben kesin bir sesle. "Asla."

"Galiba benim farkında olmadığım bir sırada çocukluktan çıkıp erkek olmuşsun sen. Bu da erkek olmanın hüzünlü bir yolu. Sokaklarda, pazarlarda itlerle boğuşmak. Delain hüzünlü günler yaşıyor zaten."

"Evet, hüzünlü günler."

"Tanrı yardımcın olsun," dedi Andrew. "Bu şanssız aileye de yardımcı olsun."

64

THOMAS uzun ve sert bir kışın sonuna doğru taç giymişti. Tahta çıkışının onbeşinci günü, mevsimin son fırtınası Delain üzerinde patladı. Kar aralıksız yağıyor, rüzgar karanlık bastıktan sonra bile kükrüyor, kaptığını sürüklüyordu.

O korkunç gecenin saat dokuzunda, aklı başında insanların sokakta kalmayacağı saatte, Staad'ların ön kapısını biri yumruklamaya başladı. Pek de çekingen vurmuyordu kapıya. Hızlı ve kuvvetli vuruyordu. *Açın, hem de çabuk açın,* demek istiyordu sanki. *Bütün gece beklemeye vaktim yok.*

Andrew'la Ben o sıra ateşin karşısına oturmuş, okuyorlardı. Susan Staad da ikisinin arasına yerleşmiş, bir flamaya TANRI KRALIMIZI KORUSUN yazısını işliyordu. Emmaline çoktan yatırılmıştı. Kapıyı duyunca üçü başlarını kaldırdılar, sonra birbirlerine baktılar. Ben'in gözlerinde yalnızca merak vardı. Ama Andrew'la Susan bir anda içgüdüsel bir korkuya kapılmışlardı.

Andrew kalktı, gözlüğünü çıkarıp cebine koydu.

"Baba?" diye sordu Ben.

Andrew, "Ben açarım," dedi.

Ne olur, Tanrım, karanlıkta yolunu kaybetmiş, sığınacak yer arayan bir yolcu olsun, diye dua ediyordu. Ama kapıyı açtığında karşısında Kralın askerlerinden birini gördü. Geniş omuzlu, başı miğferli, beli kılıçlı bir asker.

"Oğlunuz," dedi asker. Andrew dizlerinin çözüldüğünü hissetti.

"Onu neden istiyorsunuz?"

"Peyna tarafından geliyorum." Andrew ondan koparabileceği tek cevabın bu olduğunu anladı.

Ben arkasından, "Baba?" diye sordu.

Andrew içinden sefil, perişan, *Yoo, olamaz,* diye düşündü. *Ne olur, bu kadarı fazla kötü şans! Oğlum olmasın, oğlum olmasın...*

"Çocuk bu mu?"

Andrew 'Hayır' diyemeden (hoş onun da ne yararı olurdu ki) Ben bir adım öne çıktı.

"Ben Staad benim," dedi. "Ne istiyorsunuz benden?"

"Benimle gelmeniz gerek."

"Nereye?"

"Anders Peyna'nın evine."

Annesi salonun kapısından, "Yoo!" diye bağırdı. "Hayır, saat çok geç, hava soğuk, yollar kar dolu..."

"Ben kızakla geldim," dedi asker. Caydırılamayacağı belliydi. Andrew Staad adamın elinin kılıcına doğru gittiği gördü.

"Geliyorum," dedi Ben. Uzanıp paltosunu aldı.

Andrew, "Ben," deyip sustu. Aklından, *onu bir daha hiç göremeyeceğiz,* diye düşünüyordu. *Prensi tanıdığı için onu alıp götürüyorlar.*

"Merak etme, baba," dedi Ben. Babasını kucakladı. Andrew o genç kuvvetin kendisini kavradığını hissettiğinde, ona inanır, güven duyar gibi oldu. Ama beri yandan, oğlu daha korkunun ne olduğunu öğrenmemişti ki! Dünyanın ne kadar zalim olabileceğini bilmiyordu.

Andrew Staad karısının elini tuttu. İkisi kapıda durdular, Ben'le askerin karlar arasından kızağa doğru gidişine baktılar. Kızak fener ışığında karanlık bir gölgeydi. Ben bir yanından, asker öbür yanından binerken, Staad'ların ağzını bıçak açmadı.

Bir tek asker, dedi içinden Andrew. *Bu da bir şeydir. Belki de yalnız sorgulamak için istemişlerdir onu. Ne olur, yalnız sorgulamak için istemiş olsunlar oğlumu!*

Staad'lar sessiz dururlarken karlar ayak bileklerinin çevresinde döneniyordu. Kızak uzaklaştı. İki yanındaki fenerler sallanıp duruyor, çıngırakları çalıyordu.

Onlar gözden kaybolunca Susan gözyaşlarına gömüldü.

"Onu bir daha göremeyeceğiz," diye hıçkırdı. "Hiçbir zaman! Hiçbir zaman! Alıp götürdüler onu! Lanet olsun Peter'e! Oğluma yaptıkları için lânet olsun ona! Lanet olsun! Lanet olsun!"

"Şşş, ana," diye kendine yasladı onu Andrew. "Şşş, şşş! Sabah olmadan geri döner. En geç öğleye kadar."

Ama kadın onun sesinin titrediğini farkedince daha da beter ağlamaya başladı. Öyle ağladı ki, sonunda küçük Emmaline bile uyandı. Belki de çocuğu uyandıran, kapıdan içeri dolan soğuk rüzgardı. Emmaline'i tekrar uyutmak uzun sürdü. Sonunda Susan da onunla yatmak zorunda kaldı.

Andy Staad o gece hiç uyumadı.

Ateşin karşısında oturuyor, umut etmeye çalışıyor, ama aslında oğlunu bir daha göremeyeceğine o da inanıyordu.

65

BİR saat sonra, Ben Staad, Anders Peyna'nın çalışma odasına girdi. Merak içinde, hatta biraz da dehşet içindeydi. Ama korkmuyordu. Peyna'nın bütün söylediklerini dikkatle dinledi. Paralar el değiştirirken şıkırtılar duyuldu.

Peyna kuru, saray salonu sesiyle, "Hepsini anladın mı, evlat?" diye sordu.

"Evet, efendim."

"Emin olmak isterim. Bu sana yüklediğim iş çocuk işi değil. Tekrar anlat bana neler yapacağını"

"Şatoya gidip Brandon'un oğlu Dennis'le konuşacağım."

"Ya Brandon işe karışırsa," diye onun sözünü sertçe kesti Peyna.

"O zaman ona, sizinle konuşmasını söyleyeceğim."

Peyna bu sefer, "Tamam," deyip arkasına yaslandı.

"Ona, bu işten kimseye söz etme demeyeceğim."

"Tamam. Nedenini biliyor musun?"

Ben bir an düşündü. Başını da eğmişti. Peyna onun düşünmesine izin verdi. Hoşlanmıştı bu çocuktan. Telaşsız, aklı başında ve korkusuz birine benziyordu. Geceyarısı karşısına getirilen nice kişinin korkudan tir tir titreyip konuşamaz hale geldiğini çok görmüştü.

"Çünkü öyle söylersem. başkalarına hemen yayar, söylemezsem, anlatmaya o kadar hevesli olmaz," dedi Ben sonunda.

Peyna'nın dudaklarına bir gülümseme değer gibi oldu. "Aferin. Devam et."

"Bana on gilder para verdiniz. İki gilder'i Dennis'e vereceğim. Biri onun olacak, ötekini de, bebekevini arayıp bulan hizmetkâra verecek. Geri kalan sekiz gilder ise Beson'a gidecek. Bebekevini bulan, getirip Dennis'e teslim edecek, Dennis de bana verecek. Onu Beson'a götüreceğim. Peçetelere gelince, Dennis onları Beson'a kendisi götürecek."

"Kaç tane?"

"Her hafta yirmi bir tane," dedi Ben hemen. "Saray peçetesi olacak, ama armaları sökülecek. Uşağınız bir kadın tutup onları söktürecek. Siz arada sırada bana biriyle para yollayacaksınız. O paralar da ya Dennis'e verilecek, ya da Beson'a"

"Ama sana yok, öyle mi?" diye sordu Peyna. Kendisi teklif etmiş, oysa Ben reddetmişti.

"Yok. Sanırım hepsi bu kadar."

"Zekisin."

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

Peyna dikleşti. Yüzü birden sert bir ifade almıştı. "Başka bir şey yapmaman gerek ve yapmayacaksın da," dedi. "Bu kadarı bile yeterince tehlikeli. İğrenç bir cinayetten mahkûm olmuş bir gence yardım ediyorsun. Bu suç, bir insanın işleyebileceği ikinci en iğrenç suçtur."

"Peter benim arkadaşım," dedi Ben. İnsanı basitliğiyle etkileyen bir gururla konuşuyordu.

Anders Peyna belli belirsiz gülümsedi, parmağıyla Ben'in yüzündeki solmaya başlamış çürükleri gösterdi. "Sanıyorum o arkadaşlığın bedelini ödemeye başlamışsın bile," dedi.

"Yüz katını da ödemeye hazırım." Ben bir an kararsızlık geçirdi, sonra cesaretle devam etti. "Babasını öldürdüğüne inanmıyorum. Ben babamı ne kadar seviyorsam, o da Kral Roland'ı o kadar severdi."

"Öyle mi?" Peyna'nın sesi ilgilenmiyor gibi çıkıyordu.

"Severdi!" diye bağırdı Ben. "Siz inanıyor musunuz babasını öldürdüğüne? Gerçekten inanabiliyor musunuz?"

Peyna öyle kuru, öyle katı gülümsedi ki, Ben'in kaynayan kanı bile buz kesildi.

Peyna, "İnanmasam bile, bunu kime söylediğime çok dikkat ederdim," dedi. "Hem de pek çok dikkat ederdim. Yoksa belki çok geçmeden cellatın baltasını kendi boynumda hissederdim."

Ben, yargıca sessizce baktı.

İhtiyar adam, "Arkadaşıyım diyorsun, ben de sana inanıyorum," derken hafifçe doğruldu, parmağını Ben'e uzattı. "Gerçek bir arkadaşsan, yalnızca benim söylediklerimi yap, fazlasını yapmaya kalkışma. Gizlice buraya çağrılışın sana Peter'in ilerde kurtulabileceği konusunda birtakım umutlar verdiyse... ki yüzünden verdiğini okuyorum... o umutlardan hemen vazgeç."

Zile basıp Arlen'i çağırmaktansa, Peyna delikanlıyı kendi geçirdi. Onu evin arka kapısından çıkardı. Bu gece Ben'i buraya getiren asker, sabah olduğunda Batı Baronluğu yoluna koyulmuş olacaktı.

Kapıda Peyna, "Son kere söylüyorum" dedi. "Söylediklerimden bir zerre bile sapma. Peter'in dostları şu sıra Delain'de pek sevilmiyor. Senin çürüklerin de bunu kanıtlıyor."

Ben hevesle "Hepsiyle döğüşürüm," dedi. "İster teker teker, ister birarada gelsinler!"

Peyna aynı soğuk gülümsemeyle, ‘‘anlıyorum,’’ dedi. ‘‘Ama annenden de aynı şeyi yapmasını isteyebilir misin? Ya bebek kızkardeşinden?’’

Ben yaşlı adama şaşırarak baktı. Korku yüreğini gül tomurcuğu gibi açılıvermeye zorlamıştı.

‘‘Dikkatli davranmazsan ona da sıra gelir,’’ dedi yargıç. ‘‘Delain’de fırtınalar henüz dinmedi. Daha yeni başlıyor.’’ Kapıyı açtığında karlar içeri yağmaya başladı. ‘‘Haydi, Ben. Sanırım annenle baban senin erkenden eve döndüğünü görmekten çok mutlu olacaklar.’’

Bu söz bile azımsama sayılırdı. Ben’in annesiyle babası, o eve döndüğünde gecelikleriyle ayakta, onu bekliyorlardı. Kızağın çıngırak seslerini duymuşlardı. Annesi ağlayarak oğlunu kucakladı. Babası, suratı kıpkırmızı, gözlerinde alışmadığı yaşlarla oğlunun elini acıtana kadar sıktı. Ben, Peyna’nın sözünü hatırlıyordu. *Fırtınalar dinmedi, daha yeni başlıyor.*

Daha sonra, yatağında ellerini ensesine kenetlemiş yatıp karanlıklara bakar, rüzgarın uğultusunu dinlerken Ben, Peyna’nın asıl soruya hiç cevap vermediğini hatırladı. Peter’in suçlu olduğuna inanıp inanmadığını söylememişti adam.

66

THOMAS’ın Krallığının on yedinci gününde, Brandon’’un oğlu Dennis ilk yirmi bir peçeteyi Needle’a getirdi ve teslim etti. Bu peçeteleri ne Peter’in, ne Thomas’ ın, ne Ben Staad’ın ne de Peyna’nın bilmediği bir tepo odasından almıştı. Ama Peter’in mahkûmiyet dönemi sona erdiğinde hepsi öğreneceklerdi nerden aldığını. Dennis’i o depo odasını bilmesi, hep uşaklık görevinde çalışmış bir ailenin soyundan geliyor olmasına dayanmaktaydı. Bu konuya daha sonra yine değinece-

ğiz. Şimdilik tek söyleyeceğim şu: O depoyu görseniz nutkunuz tutulurdu. Hele de Peter görse! Çünkü eğer Peter, Dennis'in o peçeteleri nerden aldığını bilse, kaçma planını üç yıl daha erken yürürlüğe koyardı... tabii olayların akışı da, iyiye veya kötüye doğru.. mutlaka değişirdi.

67

KRALİYET arması her peçeteden sökülüyordu. Peyna bu iş için, eli çabuk, ağzı sıkı bir kadın tutmuştu. Kadın her gün depo odasının kapısı dışındaki sandalyede oturuyor, çok eski zamanlarda işlenmiş armaların ipliklerini çekiyordu. Bunu yaparken dudakları sımsıkı kapalıydı. Kapalı oluşunun nedenleri de bir tek değildi. Bu kadar güzel bir işlemeyi sökmek ona günahmış gibi gelmişti. Bu yüzden o sandelyede yıllarca oturacak, başka bir masaldan hatırlayacağınız o üç acayip kızkardeş gibi iğnesini çalıştırıp duracaktı. Kimseye bir şey söylemeyecekti. Kocasına bile.

Bu peçetelerin garip, sinsi bir kokusu vardı. Küf değil de, sandık kokusu gibi. Sanki kullanılmamaktan sinmişti bu koku üstlerine. Ama onun dışında, kusursuzdular. Her biri elli santim eninde ve boyundaydı. En iştahlı sofra tiryakisinin kucağını bile kaplayabilecek boydaydılar yani.

Bu peçete teslimi işinin bir komik yanı da yok değildi. Dennis, Beson'un yanından ayrılmak istemiyor, bahşiş bekliyordu. Beson da onun orada oyalanmasına izin veriyor, çünkü eninde sonunda bu salak delikanlının aklını başına toplayacağını ve kendisine bahşiş vereceğini umuyordu. Sonunda, bu işten bahşiş çıkmayacağını ikisi aynı anda anladılar. Dennis kapıya doğru yöneldi, Beson da onun gidişine, kıçına bir tekme atarak yardımcı oldu. Orada bulunan iki yardımcı gardiyan katıla katıla gülmeye başladılar. Beson adamlarını biraz daha eğlendirebilmek amacıyla, bir avuç peçete kapıp onlarla

kendi poposunu siliyormuş gibi yaptı. Ama bunu sırf numaradan yapmaya özen gösteriyordu. Ne de olsa... Peyna da bulaşmış durumdaydı bu işe bir yerlerden. İnsan adımını dikkatli atmalıydı.

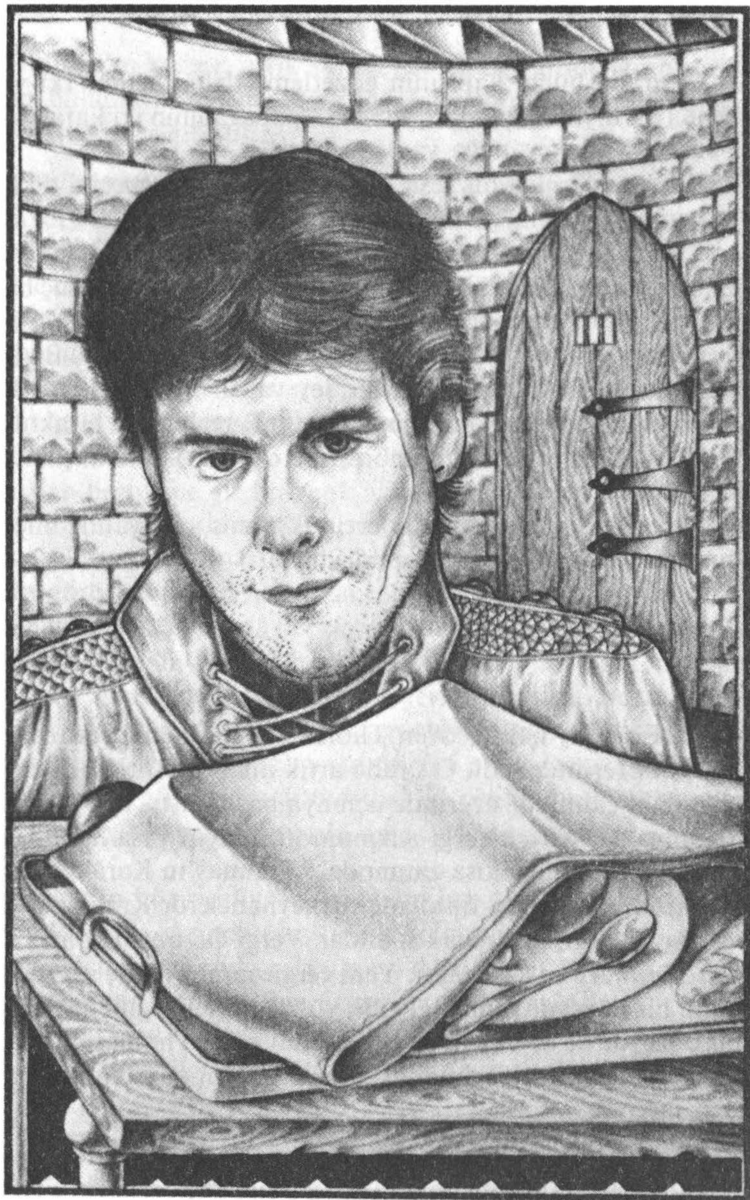
Ama belki de Peyna pek uzun süre bu işle uğraşmazdı artık. Beson arada sırada birahane ve meyhanelerde bir takım dedikodular duyar olmuştu. Flagg'ın gölgesinin başyargıcın üzerine düştüğü yolundaki dedikodular. Peyna çok dikkatli davranmazsa belki yakında mahkemeleri yargıç kürsüsünden değil, salonun daha merkezi bir yerinden seyretmeye başlayacaktı dedikodulara göre. Hatta belki de çok geçmeden şatonun parmaklıklı pencerelerinden birinin gerisine düşerdi.

68

THOMAS'ın krallığının on sekizinci gününde, Peter'in sabah kahvaltısı geldiğinde, tepside ilk peçete de gelmişti. Peçete öyle büyük, kahvaltı öyle azdı ki, yiyeceklerin üzeri hemen hemen tümüyle örtülmüş durumdaydı. Peter bu soğuk odaya kapatıldığından beri ilk kez gülümsedi. Yanaklarına, çenesine, uzamaya başlayan sakalının gölgesi vuruyordu. Bu soğuk odalarda geçireceği süre içinde iyice uzayacaktı sakalı. Çok çaresiz bir görünüm veriyordu bu sakal Peter'e... tâ ki gülümseyinceye kadar. O gülümseme, delikanlının yüzünü sanki sihirli bir güçle aydınlatıyor, onu sağlam ve sağlıklı gösteriyordu. Savaşta askerlerin taşıdığı, uğrunda savaştığı bir tuğ gibi.

Peçeteyi bir ucundan tutup kaldırırken, ''Ben Staad...'' diye mırıldandı. Eli biraz titriyordu. ''Sevgili Ben, biliyordum bunu yapacağını. Teşekkür ederim, dostum, teşekkür ederim.''

Peter'in ilk yaptığı, yanaklarından süzülmeye başlayan gözyaşlarını o peçeteyle silmek oldu.

O sırada hücre kapısının gözetleme deliği açıldı. İki yardımcı gardiyanın kafaları, Flagg'ın papağanının iki kafası gibi belirdi. Yanak yanağa yapışmışlardı.

Bir tanesi gülen bir sesle, "İnşallah bebek çenesini de kurulamayı unutmaz," dedi.

"İnşallah gömleğine damlattığı yumurtayı silmeyi de unutmaz!" İkisi birden kahkahayı patlattılar. Peter onlara hiç bakmadığı gibi, yüzündeki gülümseme de solmadı.

Gardiyanlar o gülümsemeyi görünce şakayı kestiler. Bu ifadede şakaya izin vermeyen bir şey vardı.

Sonunda gözetleme deliğini kapatıp Peter'i rahat bıraktılar.

O gün öğle yemeğinde de bir peçete geldi. Sonra akşam yemeğiyle de geldi.

Peçeteler Peter'in bu göklere yükselmiş yapayalnız hücresine tam beş yıl boyunca geldi durdu.

69

BEBEKEVİ, Işık Getiren Thomas'ın krallığının otuzuncu gününde teslim edildi. O sırada artık minik kuşlar yol kenarlarındaki çalılıklar üzerinde uçmaya başlamıştı. Işık Getiren Thomas da, Çiftçi Vergi Artımını imzalayıp yasa haline getirmişti. O vergiye kısa zamanda, 'Thomas'ın Kara Vergisi' diye isim takılacaktı. Birahane ve meyhanelerde Kralın adı yavaş yavaş değişecek, herkes ondan Vergi Getiren Thomas diye söz etmeye başlayacaktı. Yeni vergi zammı yüzde sekiz gibi haklı bir düzeyde olmadığı gibi, yüzde on sekiz gibi dayanılır bir düzeyde de değildi. Yüzde seksendi artış. Thomas bile başlangıçta biraz kuşku duymuş, ama Flagg'ın onu inandırması zor olmamıştı.

"Beyan ettikleri üzerine daha fazla vergi yükleyelim ki, sakladıklarının vergisinin de birazını alabilelim," demişti Flagg.

Thomas'ın kafası, artık sarayı her an dolduran şaraptan biraz bulanıktı. Yüzüne akıllı bir ifade vermeye uğraşıp başını sallamakla yetinmişti.

Peter epeyden beri, bebekevinin aradan geçen yıllar içinde kaybolmuş olacağından korkuyordu. Kaybolmasına da ramak kalmıştı gerçekten. Ben Staad, evi bulma işini Dennis'e havale etmişti. Birkaç gün boyunca verimsiz arama çabaları gösteren Dennis, sonunda sorunu babasına, böyle ciddi bir konuda güvenebileceği tek kişiye açmıştı. Brandon beş gün sonra bebekevini şatonun batı kanadında, dokuzuncu kattaki küçük depo odalarından birinde bulmuştu. Minik evin şen bahçesi, duvarları, eski bir toz örtüsünün altındaydı. Örtü yıllardan beri iyice gri bir renk almaya başlamıştı. İçindeki eşyaların hepsi... daha doğrusu çoğu yerli yerindeydi. Keskin parçaların çıkarılması için Brandon, Dennis ve bir de Peyna'nın görevlendirdiği asker tam üç gün boyunca çalışmış, çabalamışlardı. Sonunda bebekevini iki uşak getirip kuleye teslim etmişti. Üç yüz basamağı çıkarmak kolay olmamıştı tabii. Ev ağırdı. Onu bir tahtanın üzerine yerleştirmiş, iki ucundan tutarak taşımışlardı. Beson hemen onların ardından basamakları tırmanıyor, düşürürlerse onlara neler yapacağını sayıp döküyor, küfürler savuruyordu. İki delikanlının suratından nehirler gibi ter boşalıyordu ama ikisi de hiç cevap vermediler.

Peter'in hücresinin kapısı açılıp bebekevi içeriye sokulurken Peter'in ağzından şaşkın bir soluk kurtuldu. Tek şaştığı, bebekevinin sonunda gelebilmesi değildi... üstelik evi taşıyan iki delikanlıdan biri Ben Staad'ın ta kendisiydi!

"Çaktırma!" der gibi parıldadı Ben'in gözleri.

Peter'in gözleri de, *"Bana uzun uzun bakma,"* diye parıldadı.

Peyna, Ben'e verdiği onca öğütten sonra, onun buraya kendisinin geldiğini görse pek şaşardı. Peyna yaşlıların verebile-

ceği en bilgece öğütlerin bile, genç bir yüreğe söz geçiremeyeceğini unutmuştu. Hele de o yürek iyi, sadık ve sevgi doluysa. Ben Staad da tam öyle bir gençti.

Bebekevini Needle'ın tepesine taşıyacak iki uşaktan biriyle yer değiştirmek hiç de zor olmamıştı. Dennis aracılık etmiş, bu işi bir gilder karşılığında çözümlemişti. O bir gilder, Ben'in hayattaki tüm servetini oluşturuyordu.

Ben, Dennis'e, "Bundan babana söz etme," demişti.

"Neden ama? Ben babama hemen her şeyi anlatırım... sen anlatmaz mısın?"

"Eskiden ben de anlatırdım," demişti Ben. Aklından, babasının nasıl kendisine Peter'den söz etmeyi yasakladığını geçiriyordu. "Ama çocuklar büyüyünce, bu da zamanla değişiyor bence. Ne olursa olsun, sen babana bundan söz etme, Dennis. Belki o da Peyna'ya söyler... o zaman başım fena halde derde girebilir."

"Pekâlâ," diye söz vermişti Dennis de. Bu sözünü gerçekten de tutmuştu. Çok sevdiği efendisinin önce cinayetle suçlanması, sonra da mahkûm edilmesi üzerine Dennis çok kırılmıştı. Son günlerde, yüreğindeki boşluğu Ben doldurmaya başlamış, ona iyi bir arkadaş olmuştu.

Dennis'den istediği sözü koparınca Ben şakadan onun sırtına vurmuş, "Aferin," demişti. "Ben yalnızca onu bir dakikalığına görmek, yüreğimdeki özlemi gidermek istiyorum."

"Senin en iyi arkadaşındı, değil mi?"

"Hâlâ da en iyi arkadaşım."

Dennis ona şaşkın gözlerle bakmıştı. "Öz babasını öldürmüş birine nasıl en iyi arkadaşım dersin?"

"Çünkü inanmıyorum. Sen inanıyor musun?"

Dennis o zaman gözyaşlarına gömülmüş, Ben'i çok şaşırtmıştı. "Benim de kalbim aynı şeyi fısıldıyor ama yine de..."

"O halde kalbinin sesini dinle sen de." Ben, Dennis'i kucaklamıştı. "Hem kimse seni bebekler gibi ağlarken görmeden kurula şu gözlerini."

Peter, "İçeriki odaya koyun," derken sesinin titremesinden kaygılanıyordu. Beson farketmedi. Uşaklara yavaş hareket ettikleri için, aptal oldukları için, belki de yaşıyor oldukları için küfretmekle o kadar meşguldü ki! İki uşak bebekevini yatak odasına taşıdılar, yere bıraktılar. İkinci uşağın yüzünde gerçekten budala bir ifade vardı. Tahtanın ucunu yere fazla çabuk ve fazla sert bırakmıştı. Evin içinden hafif bir kırılma sesi geldi. Peter yüzünü buruşturdu, Beson delikanlıya bir şamar aşketti... ama bunu gülümseyerek yaptı. Bu iki genç ellerinde bu evle kapıda belirdiğinden beri ilk defa keyfini getiren bir olayla karşılaşmıştı.

Budala çocuk başını kaldırıp baktı, yanağından tokadın izini sildi. Yanağı şişmeye başlamıştı bile. Peter'e şaşkın, korku dolu bir ifadeyle, ağzı açık, bakıyordu. Ben bir an dizlerinin üzerinden kalkmadı. Bebekevinin kapısı önünde minik bir paspas vardı. Herhalde bugünlerde üzerinde 'Hoşgeldiniz' diye yazılı olanların ilk örneklerinden. Ben baş parmağını o paspasın üzerinden kaydırdı, gözlerini Peter'e dikti.

"Haydi, defolun artık," diye bağırdı Beson. "İkiniz de defolun! Evinize dönün, sizin gibi miskin salakları doğuran analarınıza lânet edin!"

İki genç, Peter'in yanından geçtiler. Aptal olanı, sanki prensten bir hastalık kapmaktan korkuyormuş gibi uzak uzak geçiyordu. Ben'in gözleri bir daha Peter'inkilerle karşılaştı, Peter eski dostunun gözlerindeki sevgiyi görünce titredi. Sonra iki delikanlı hücreden çıktı.

Beson, "İşte istediğin geldi, küçük prensim," dedi. "Bundan sonra ne isteyeceksin bakalım! Fırfırlı bir entari mi? İpek bir külot mu?"

Peter yavaşça dönüp Beson'a baktı. Beson bir an sonra gözlerini indirdi. Peter'in bakışında ürkütücü bir şey vardı. İster hanımevladı olsun, ister olmasın, Peter'in kendisini fena halde dövdüğünü bir kere daha hatırlamak zorunda kaldı baş gar-

diyan. İki gün boyunca kaburgaları ağrımış, bir hafta boyunca da başı dönmüştü o dayaktan sonra.

"Eh, kendini ilgilendirir," diye mırıldandı. "Ama artık istediğin geldiğine göre, sana onu üzerine koymak için bir masa bulabilirim. Bir de sandalye. Oturup... (Yüzünü buruşturdu) oynayasın diye."

"Bunlar kaça malolur bana?"

"Üç gilder yeter herhalde."

"Param yok."

"Ama nüfuzlu tanıdıkların var."

"Artık yok," dedi Peter. "Bir iyiliği başka bir iyilikle değiş-tokuş ettim, bitti artık."

"Yerde oturursun öyleyse... kıçın donar. Müstahak sana!" Beson odadan çıktı. Peter'in Needle'a kapatılmasından bu yana akıp gelen para ırmağı kurumuştu görünüşe göre. Beson'un günlerce keyfi kaçtı.

Peter kapının tüm kilitlerinin kapanıp tüm sürgülerinin çekilmesini bekledi, sonra Ben'in parmağıyla işaret ettiği paspası tutup kaldırdı. Altında mektup pulundan büyük olmayan bir kağıt vardı. İki yüzü de yazılarla doluydu. Kelimelerin arasında hiç boşluk bırakılmamıştı. Minicik harflerle yazılmıştı mektup. Peter okuyabilmek için gözlerini kısmak zorunda kalıyordu. Herhalde Ben bunu büyüteç kullanarak yazmıştı.

Peter... bunu okuduktan sonra yok et. Senin yaptığına inanmıyorum. Başkaları da aynı kanıdadır, eminim. Hâlâ dostunum. Seni her zamanki gibi seviyorum. Dennis de inanmıyor. Bir yardımım olabilirse bana Peyna kanalıyla haber yolla. Yüreğini sağlam tut.

Bu satırları okurken Peter'in gözlerine sıcak şükran yaşları doldu. Bence gerçek dostluk bize hep bu sıcak şükran duygusunu verir, çünkü dünya gözümüze kupkuru bir çöl gibi gözükürken üzerinde yine de böyle çiçekler açmasına şaşarız. "Sevgili Ben!" diye tekrar tekrar fısıldadı Peter. Heyecanın-

dan söyleyecek başka bir şey gelmiyordu aklına. "Sevgili Ben! Sevgili Ben!"

İlk defa olarak, o çılgın planının belki de biraz başarı şansı olabileceğini düşündü.

Daha sonra, mektubu hatırladı. Ben onu yazmakla kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Soylu bir kandan geliyordu Ben... ama hanedan sayılmazdı. Yani cellat baltasına karşı bağışık değildi. Beson'la çakalları bu notun kokusunu alsalar, evi getiren gençlerden birinin yazmış olduğunu anlarlardı. Bir tanesi okuyup yazamayacak kadar salak göründüğüne göre, ötekini aramaya başlarlardı. Ben'in kelleyi kaybetmesi hiç de zor olmazdı.

Peter'e göre bu notu yok etmenin bir tek güvenli yolu vardı. Hiç kararsızlık göstermedi. Minik kağıdı iki parmağı arasında buruşturup ezdi, sonra ağzına atıp yedi, yuttu.

70

Şu ana kadar herhalde Peter'in kurtulma planının ne olduğunu tahmin etmişsinizdir, çünkü sizin bildikleriniz, Peyna'nın bildiklerinden çok fazla. Ama ne olur ne olmaz diye, size o planı artık açıklayalım. Peter peçetelerin keten ipliklerinden bir ip örmek niyetindeydi. Sonra bu ipe tutunarak kulenin penceresinden aşağıya inecek, kurtulacaktı. Belki içinizden bazıları buna katıla katıla güler. *Yüz metre yüksekliğinde bir kuleden kaçmak için peçete iplikleri, ha?* dersiniz. *Ya sen delisin, hikâyeci, ya da Peter deliydi!*

Ama ilgisi yok. Peter, Needle'ın ne kadar yüksek olduğunu bal gibi biliyordu. Her peçeteden kaç iplik çekebileceği konusunda da fazla aç gözlü davranmamalıydı. Fazla iplik çekerse, birileri farkına varır, meraka kapılabilirdi. Farkına varanın başgardiyan olması şart değildi. Belki peçeteleri yıkayan kadın görürdü ipliklerin çekilmiş olduğunu. Bir arka-

daşına söylerdi... o da başka arkadaşına fısıldardı... çok geçmeden yayılırdı hikâye. Hem zaten Peter'i kaygılandıran aslında Beson değildi. Beson her şeye rağmen budalanın biriydi.

Ama Flagg budala değildi.

Flagg, Peter'in babasını öldürmüştü.

Flagg her şeyi duyan biriydi.

Peter'in bu peçetelerdeki o garip sandık kokusunu hiç merak etmemesi yazık olmuştu doğrusu. Armaları söken kadının, işi bitince gitmediğini, hâlâ arma sökmeyi sürdürdüğünü bilmiyordu. Aklına da gelmemişti böyle bir konu. Ama tabii Peter'in kafası başka düşüncelerle meşguldü. Peçetelerin epey eski olduğunu görüyordu. Bu iyiydi. Bu sayede, başlangıçta düşünmediği kadar fazla iplik çekebiliyordu her birinden. Oysa daha çoğunu da çekebilirdi. Bunu çok sonra anlayacaktı.

Ne dediğinizi duyar gibi oluyorum. *Peçete ipliklerinden, Needle'ın en tepesindeki hücreden avluya kadar inecek bir ip yapmak, ha? Hem de seksen beş kilo ağırlık taşıyacak kadar sağlam bir ip yapmak, öyle mi? Şaka ediyorsun herhalde!*

Böyle diyenleriniz besbelli bebekevini unutuyor. Bebekevini ve içindeki dokuma tezgâhını. O tezgâh öyle minikti ki, ufacık mekiğine o peçete iplikleri tam uygun gelirdi. Bebekevinin her şeyinin ufacık olduğu halde çok güzel çalıştığını, işlediğini de unutuyorsunuz. Keskin şeyler çıkarılmıştı tabii. Bu arada tezgâhın bıçağı da çıkarılmıştı. Ama onun dışında, işler durumdaydı tezgâh.

Flagg'ın yıllar önce kuşku duyduğu, istemediği bebekevi, şimdi Peter'in tek gerçek kurtulma umudu olmuştu.

71

SİZE Peter'in o sipsivri Needle kulesinin tepesinde beş yılını nasıl geçirdiğini anlatabilmem için şimdikinden çok daha

iyi bir hikâyeci olmam gerek. Genç prens yemek yiyor, uyuyor, pencereden kentin batı kesimlerini seyrediyor, sabah, öğle ve akşamları jimnastik yapıyor, özgürlük rüyaları görüyordu. Hücresi yaz geldiğinde kavrulan, kışın ise donan bir yerdi.

İkinci kış, çok kötü bir gribe yakalandı, neredeyse ölüyordu.

İnce battaniyenin altında, ateşler içinde, öksürerek yatıyordu. Ateşin etkisiyle sayıklayacağından, doğuya bakan odadaki iki yer karosunun altına sakladığı ipi açığa vuracağından korkuyordu önceleri. Ama ateş artınca, bebekevinin tezgâhında dokuduğu ip önemini kaybetmeye başladı. Peter artık ölmekten korkuyordu.

Beson'la yardımcı gardiyanlar iyice emindiler onun öleceğinden. Hatta ne zaman öleceği üzerine bahse tutuşmaya başlamışlardı. Ateşin ilk yükselmesinden bir hafta kadar sonra bir gece, rüzgar dışarda uğuldar, odanın ısısı eksi bilmemkaç dereceye düşerken, Peter rüyasında Roland'ı gördü, onun kendisini alıp *"Uzak Çayırlar'*a götürmeye geldiğini sandı.

"Hazırım, baba!" diye seslendi. Bunu yüksek sesle söylediğinin farkında değildi. "Gitmeye hazırım ben!"

Babası rüyasında ona, *henüz ölmeyeceksin*, diye karşılık verdi. *Yapılacak çok işin var, Peter.*

"Baba!" diye bağırdı Peter. Sesi çok yüksek çıkmıştı. Bir alt katta gardiyanlarla Beson kıkırdaştılar. Peter'in herhalde ölen Kralın hortlağını görmekte olduğunu düşündüler. Besbelli oğlunu cehenneme götürmeye gelmişti Kral Roland. O gece aralarında bahse tutuşmadılar. Hatta içlerinden bir tanesi ertesi gün tapınağa gitti, dinsel inançlarına yeni baştan sımsıkı sarıldı. Nitekim sonradan papaz oldu o adam. Adı Curran'dı. Onu size belki bir başka hikâyede anlatırım.

Peter gerçekten de hayalet görüyordu bir bakıma. Ama hayaleti odanın içinde mi, yoksa kendi ateşli beyninde mi gördüğünü pek bilemeyeceğim.

Sesi bir mırıltı düzeyine indi. Gardiyanlar bundan sonrasını duyamadılar.

"Burası çok soğuk... oysa ben yanıyorum."

Sevgili yavrum, dedi babası. *Başından zorlu sınavlar geçti, daha da geçecek sanırım. Ama Dennis bilecek.*

"Neyi bilecek?" diye sordu Peter. Yanakları alev alev yanarken alnı mum gibi solgundu.

Babası, *Dennis uyurgezerın nereye gittiğini bilecek,* dedi, ondan sonra da kayboldu.

Peter kendinden geçti, baygınlığı az sonra derin bir uykuya dönüştü. O uyku sırasında ateşi düştü. Son bir yıldır günde altmış şnav ve yüz mekik hareketi yapmaya alışmış delikanlı, ertesi sabah yatağından kalkamayacak kadar bitkin durumda uyandı... ama zihni berraktı en azından.

Beson'la yardımcı gardiyanlar hayal kırıklığına uğramışlardı. Yine de, o geceden sonra Peter'e davranışlarında bir tür dehşet vardı. Onun yanına fazla sokulmamaya özen gösteriyorlardı.

Tabii böyle olması da Peter'in işini büyük ölçüde kolaylaştırıyordu.

Bunları anlatmak kolay elbette. Ama keşke hayaletin gerçekten gelip gelmediğini söyleyebilseydim. Ne var ki, bu öykünün nice başka noktalarında olduğu gibi, o konuda da karar vermek kendinize kalacak herhalde.

Ya Peter'in o minik tezgâhla bıkıp usanmadan çalışmasını nasıl anlatayım size? Onu anlatmak gücümün dışında. Burnundan, ağzından dumanlar çıkara çıkara, o soğukta, bir yandan yüzünden terler boşalarak, her an yakalanma korkusu altında çalışıp duruyordu. Yapayalnızdı hep. Upuzun düşünceleriyle, zayıf umutlarıyla başbaşaydı. Size ancak belli bazı şeyleri anlatabilirim... anlatacağım da. Ama böyle yavaş yavaş geçen saatleri, günleri anlatmak benim için imkansız. Herkes için de imkansızdır herhalde. Yalnızca bugün artık nesli

tükenmiş olan büyük hikâyeciler anlatabilir böyle bir şeyi. Belki de Peter'in odasında zamanın nasıl geçtiğinin tek gerçek göstergesi sakalıydı. Bu hücreye kapatıldığında, yalnızca yanaklarının ve burnunun altında bir gölge vardı. Yeni yetme sakalı. Oysa 1825 gün sonra, çocuk uzun ve gür bir sakala sahip olmuştu. Sakalı göğsünün ortalarına kadar iniyordu. İçinde bazı kırçıl teller bile vardı. Yalnızca Beson'un tırnağının yırttığı o yara izinde çıkmamıştı sakalı.

Peter ilk yıl boyunca her peçeteden ancak beş iplik çekmeye cesaret edebildi. Yani günde toplam on beş iplik. Bunları şiltesinin altında saklıyor, her haftanın sonunda yüz beş iplik sahibi oluyordu. Her ipliğin boyu bizim ölçülerimize göre elli santim kadardı.

İki yüz beş ipliği, bebekevinin gelişinden bir hafta sonra dokumaya başladı. Tezgâhı dikkatle çalıştırıyordu. Bu iş beş yaşındaykenki kadar kolay değildi artık. Parmakları uzamış, kalınlaşmıştı. Tezgâh ise ufacıktı. Üstelik Peter çok heyecanlıydı. Gardiyanlardan biri onu iş başında yakalarsa, onlara peçetelerden kopan iplikleri eğlenmek için dokuduğu söyleyecekti... inanırlarsa. Ve tabii tezgâh çalışırsa. Dokuduğu ilk ince teli gözüyle görmeden inanamamıştı. İşte, tezgâhın ucundan kusursuz dokunmuş ipin ucu çıkmaya başlamıştı artık. Peter bunu görünce heyecanı biraz yatıştı, daha hızlı dokumaya başladı. İpliği tezgâha veriyor, bolluğunu ayarlamaya çalışıyor, pedala baş parmağıyla basıyordu. Tezgâh başlangıçta gıcırdayarak çalışmaktaydı ama, çok geçmeden yağı ısındı, Peter'in çocukluğundan hatırladığı gibi işlek hale geldi.

Ama dokunan kablo insanı korkutacak kadar inceydi. Çapı bir santime bile varmıyordu. Peter bitim yerlerine birer düğüm atıp iki ucuna asıldı, deneme olsun diye çekti. Kordon kopmadı. Çocuğun cesareti biraz artar gibi oldu. Göründüğünden daha sağlamdı galiba. Sağlam da olmalı, diye geçirdi içinden. Saray peçetesiydi bunlar. Ülkenin en iyi pamuk ipli-

ğinden dokunmuştu. Sık bükümlü iplikten. Daha fazla asıldı, incecik pamuk kordona kaç kilo ağırlık bindirebileceğini tahmin etmeye çalıştı.

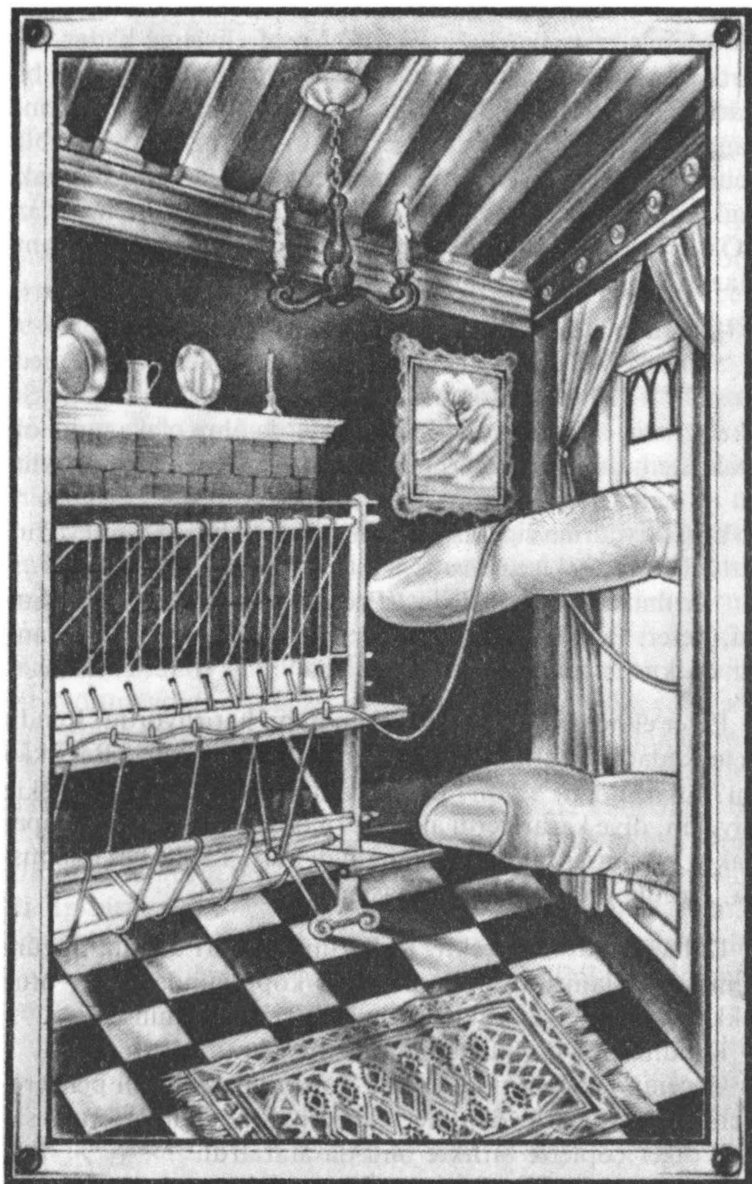
Gücünü biraz daha artırdı, kordon hâlâ kopmadı. Yüreğine dolan umudun daha da yükseldiğini hissetti. Aklına Yosef gelmişti.

Ona o "kırılma noktası" denilen korkunç ve esrarengiz şeyden ilk önce baş seyis Yosef söz etmişti. Yazın ortasıydı. Koca Andua öküzlerinin yeni çarşı inşaatına koca koca taş blokları nasıl çektiğini izliyorlardı. Her öküzün boynuna bir köylü çıkıp oturmuş, hayvanı küfürlerle sürüyordu. Peter o sıra on bir yaşında ancak vardı. Bunu seyretmeyi sirkten bile ilginç bulmuştu. Yosef ona, her öküzün sağlam kayış koşumlarla donanmış olduğunu göstermişti. Taş bloklar, bu kayışlara hayvanın başının iki yanından zincirlerle bağlanmış durumdaydı. Taşları kesenlerin, her taşın ağırlığına dikkat etmesi gerektiğini anlatıyordu Yosef.

"Çünkü taşlar fazla ağır olursa, öküzler çekmeye çalışırken yaralanabilir de ondan, değil mi?" diye sormuştu Peter. Acıyordu öküzlere.

"Hayır," demişti Yosef. Mısır yaprağından sarılmış bir sigara içmekteydi. Alevi neredeyse burnunu yakacaktı, o kadar kısalmıştı sigara. Genç prensin arkadaşlığından pek hoşlanıyordu. "Hayır, öküzler o kadar budala değildir. İri oldukları, evcil, uysal ve yardımsever oldukları için, insanlar onlara budalalık yakıştırmıştır, o kadar. Bence bu, öküzlerin niteliğinden çok insanların niteliğini gösterir. Ama boş ver onu şimdi, biz konuya dönelim. Eğer öküz o taş bloku çekebiliyorsa çeker. Çekemiyorsa, iki kere dener, sonra başını eğip durur. Efendisi onu ne kadar döverse dövsün, hiç yerinden kıpırdamaz. Öküzler aptal görünür ama, değillerdir. Hem de hiç."

Öyleyse taşçılar neden taşların ağırlığını hesaplamak zorunda? Madem ki öküz neyi çekip neyi çekemeyeceğini biliyor?"

"Mesele taşta değil, zincirde." Yosef eliyle ev kadar taşlardan birini gösterdi. Öküzün başı eğikti. Gözleri sabırlı bir ifadeyle karşılara dikilmişti. Üzerine binmiş olan adam onu elindeki değnekle hafif dürterek güdüyordu. Zincirlerin öbür ucunda taş pek ağır hareket etmekte, yerde derin bir iz bırakmaktaydı. İçine çocuk düşse zor çıkacağı kadar derin bir iz. "Öküz taşı çekebiliyorsa çeker. Ama öküzler zincirleri tanımazlar. Kırılma geriliminin ne olduğunu da bilmezler."

"Nedir o?"

"Bir şeye belli bir ağırlıktan fazlasını yüklersen kopar," dedi Yosef. "O zincirler koparsa, çevreye fena halde dağılır. Şu öküz zinciri koparırsa, herhalde oralarda olup olaya tanık olmak istemezsin. Parçaları her yana uçar, öküze binen köylüyü de parçalar, hayvanın kendi bacaklarını da."

Yosef uydurma sigarasından bir soluk daha çekti, öteye fırlattı. Peter'e zekice, dostça baktı.

"Kırılma noktası," dedi. "Prenslerin bilmesi iyi olur bunu, Peter. Belli bir ağırlık yüklersen zincirler kırılır... insanlar da kırılır. Bunu hep aklında tut."

Peter elindeki kabloya asılırken bunu hatırlıyordu. Kendisi ne kadar bir ağırlıkla yükleniyordu şu anda acaba? Beş okka mı? En azından. Ya on? Belki. Ama olmaya bilirdi de. Sekiz diyelim, diye karar verdi aklında. Yo, yedi. İnsan hata yapacaksa kötümser bir hata yapmalıydı bari. Yanlış hesaplamışsa. Needle meydanının yer taşları çok sertti.

Daha da kuvvetle çekti. Kollarının kasları düğüm düğüm olmaya başlamıştı. Sonunda kablo koptuğunda, Peter otuz okkalık bir kuvvet yüklemekte olduğunu tahmin etti.

Kendini pek de mutsuz hissetmiyordu.

Gecenin geç saatinde, kopuk kordon parçalarını pencereden dışarı attı. Meydanı her gün süpüren adamlar ertesi sabah diğer çöplerle birlikte onu da atarlardı.

Peter'in annesi, oğlunun bebekevine ve içindeki minik eşyalara ne kadar ilgi duyğunu anlayınca, ona tezâhta kordon dokumayı, o kordonlardan minik halılar yapmayı öğretmişti. İnsan bir şeyi uzun süre yapmayınca gerçi nasıl yapıldığını unutuyordu ama Peter'in de vakti boldu. Birkaç denemeden sonra, bükme ve örme yöntemlerini yeniden hatırladı.

Annesi 'örme' demişti o işleme. Bu yüzden Peter de onu örme diye biliyordu. Ama aslında iki kablonun elle birbiri çevresinde çevrilerek dokunmasından başka bir şey değildi. Kıvırma yani. Halılar da öyle yapılırdı. İki kablo aynı boya getirilir, birbirinden ayrı tutulur, üçüncüsü bunların ortasına, biraz daha aşağıdan hizalanarak yerleştirilir, alt kısmı da biraz taşardı. Uc uca eklemeler hep bu yolla yapılırdı. Düğüm uçları incecik görünürdü hep.

Peter'in bu tekniği denemek için yeterli iplik biriktirmesi üç hafta sürdü, dördüncü haftanın çoğunu da, örme yöntemini hatırlamaya çalışmakla geçirdi. Ama işi bir kere deneyince ilk defa olarak içinde gerçek umudu hissetti. Kordon inceydi. İnsanın kendi ağırlığını ona emanet etmesi çılgınlık gibi görünüyordu. Ama aslında göze göründüğünden çok daha sağlamdı. Peter gerçi kordonu koparabiliyordu ama, koparabilmek için ucunu ellerine sarmak, kollarının göğsünün tüm kasları dışarıya fırlarcasına asılmak zorunda kalıyordu.

Yatak odasının tavanında birkaç sağlam meşe kiriş vardı. Umutları ömürlü olursa, ipi bunlardan geçirerek denemeliydi. İp biraz uzayınca tabii. Koparsa, yeni baştan başlamak zorunda kalacak demekti. Ama bunları düşünmenin yararı yoktu. Olmadığını Peter de biliyordu. Kendini işine vermek en iyisiydi. O da öyle yaptı.

Çektiği her iplik elli santim uzunluğundaydı. Peter dokur ve örerken yaklaşık beş santim kısalma oluyordu. Yüz beşer liflik üç kordon dokuyup örerek bir metrelik bir ip yapması tam üç ay sürdü. Bir gece, gardiyanların hepsinin sarhoş ol-

duğundan ve alt katta iskambil oynamaya daldıklarından iyice emin olunca, ipini tavandaki kirişlerden birine bağladı, ilmik attı, ucuna asılıp sallandı.

Dudakları incecik beyaz bir çizgi gibi gerilmişti. İpin her an kopmasını, kendisinin yere düşmesini bekliyordu. Acınacak kadar ince görünüyordu ip. Ama kopmadı.

Kopmadı!

Peter inanmaya cesaret bile edemiyordu. Gözle görülemeyecek kadar ince bir ipin ucunda sallanıp durmaktaydı. Bir dakika asılı kaldı ipe. Sonra yatağının kenarına bastı, ipin düğümünü çözdü. Elleri titriyordu çözerken. Gözleri yaşlarla buğulandığından, kolay da çözemedi. Ben'in minik mektubunu okuduğundan bu yana yüreği bu kadar dolmamıştı.

72

İPİ şiltesinin altına saklıyordu ama uzun süre orada saklayamayacağının da farkındaydı. Needle'ın yüksekliği yüz metreden fazlaydı. Tepesinde koni biçiminde bir damı vardı. Peter'in penceresinin yere yüksekliği yaklaşık yüz metreydi. Altta da meydanın kaldırım taşları yatıyordu. Kendi boyu bir seksen vardı. İpin ucu yerden altı metre yüksekte kalsa, atlamaya cesaret edebileceğini sanıyordu. Ama ne olursa olsun, en az doksan metre boyunda ip dokumalıydı daha.

Yatak odasının doğu duvarına yakın yerde, yer taşlarından birinin gevşek olduğunu keşfetti, onu dikkatle söktü. Altında bir boşluk bulunca sevindi. İçerisini doğru dürüst göremiyordu. Elini uzattı, karanlıkta yokladı. Bütün vücudu gerilmişti. Bir şeyin eline tırmanacağını, ya da elini ısıracağını bekler gibiydi.

Öyle bir şey olmadı. Tam elini çekeceği sırada, parmaklarından biri sert, soğuk bir cisme değer gibi oldu. Maden gibi.

Peter onu tutup çıkardı. Avucunda iyi cins zincire takılı kalp biçiminde bir madalyon vardı. Zincir de, madalyon da altındı galiba. Ağırlığına bakılırsa, sahte altın falan değildi. Biraz yoklayınca ince kilidi buldu, itti, madalyon açıldı. İçinde iki resim vardı. Her yanda birer tane. Sasha'nın bebekevindeki tablolar kadar özenle yapılmış resimlerdi. Daha bile özenli belki. Peter o yüzlere çocuksu, dürüst bir merakla baktı. Erkek çok yakışıklı, kadın da çok güzeldi. Erkeğin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, gözlerinde 'vız gelir' diyen bir ifade vardı. Kadının gözleri kara ve ciddi bakışlıydı. Peter'in duyduğu dehşetin birazı, bu madalyonun çok eski olduğunu anlamasından kaynaklanıyordu. Kıyafetlerine bakılırsa, yüzlerce yıl önce yaşamıştı bun insanlar. Ama daha önemlisi, o iki yüz Peter'e biraz tanıdık gelmekteydi. Esrarengiz bir biçimde tanıdık. Daha önce görmüştü onları Peter.

Madalyonu kapayıp ters çevirdi, tersine baktı. Oraya harfler işlenmişti. Ama fazla süslü, kıvrımlı bir yazıyla işlendiklerinden, okuması güçtü.

Bir içgüdüyle kovuğa elini tekrar daldırdı. Bu sefer eli bir kâğıda değdi. Tek tabaka kâğıt çok eski olduğundan gevrekleşmişti. Ama üzerindeki yazı okunaklı, imza da tanınabilecek bir imzaydı. Leven Valera'nın imzasıydı bu. Güney Baronluğunun ünü korku salan Kara Dükü. Günün birinde Kral olabilirdi Valera. Oysa ömrünün yirmi beş yılını, karısını öldürmek suçundan kapatıldığı Needle hücresinde geçirmişti. Madalyondaki resimlerin tanıdık gelmesi boşuna değildi! Valera'ydı bu adam. Kadın da öldürülen karısıydı. Eleanor'du adı. Hâlâ onun için bestelenmiş şarkılar, baladlar söylenir dururdu ülkede.

Valera'nın mektubu yazmak için kullandığı mürekkep garip, pas rengi bir siyahtı. Mektubun ilk satırı Peter'in yüreğini dondurdu. Zaten her satırı yürek dondurucuydu. Bunun

tek nedeni Valera'yla Peter'in durumları arasındaki o benzerlik değildi. Raslantı olamayacak kadar büyük bir benzerlik olmasına rağmen hem de!

Bu notu bulana...

Mürekkebim kanımdır. Sol koluma açtığım bir yaradan alıyorum kanı. Kalemim, uzun zamandan beri yatak odamın taşlarına sürterek sivrilttiğim bir değnektir. Gökyüzündeki bu odada yaklaşık çeyrek yüzyıl geçirdim. Buraya genç bir erkek olarak geldim, oysa şimdi yaşlıyım. Öksürükler ve ateş ikide bir gelip gidiyor. Bu seferkinden kurtulamayacağımı sanıyorum.

Karımı ben öldürmedim. Tüm kanıtlar bunun tersini gösteriyor olsa bile, ben öldürmedim karımı. Onu seviyordum. Hâlâ da seviyorum. Güzel yüzü benim zayıf belleğimde giderek bulanıklaşmaya başlasa bile.

Eleanor'u öldürenin Kralın sihirbazı olduğunu sanıyorum. Kanıtları da, beni saf dışı bırakacak biçimde derleyen o oldu. Çünkü ben onun yolunda bir engeldim. Görünüşe göre planları sonuç verdi, kendisi çok nüfuzlu oldu. Ama bence Tanrılar yine de sonunda kötülüğü cezalandırır. O sihirbazın da günü gelecektir. İçimdeki duygular onun sonunu getirenin, bu Ölüm Odasına gelen, bu mektubu bulan kişi olacağını söylüyor.

Eğer bu doğru çıkarsa, sana sesleniyorum, ey kanımla yazdığım mektubu bulan kişi... Öcümü al, öcümü al... öcümü al! İstersen beni ve ziyan olan yıllarımı unutabilirsin, ama Eleanor'u asla unutma! Yatağında öldürülen güzel karımı unutma! Onun şarabına zehir katan ben değildim. İşte katilin adını buraya kanımla yazıyorum. Flagg! Oydu! Flagg! Flagg! Flagg!

Bu madalyonu al, dünyayı o ahlâksızdan temizlemeden önce göster kendisine. Göster ki, mahvında benim de payım olduğunu bilsin. Hak etmediğim katil mezarımdan ellerimin ona kadar uzandığını anlasın.

Leven Valera

Belki Peter'in kanını donduran nedenleri şimdi daha iyi anlıyorsunuzdur. Size Flagg orta yaşlı görünmesine rağmen aslında çok çok yaşlı biri olduğunu hatırlatırsam, belki daha da iyi anlamanıza yardımcı olurum.

Peter daha önce de Leven Valera'ya yüklenen suçla ilgili bir şeyler okumuştu. Ama tarih kitaplarından okumuştu yalnızca. Eski tarihlere ilişkin kitaplardan. Elindeki bu gevrekleşmiş kağıt parçası ise, önce Kralın sihirbazından söz ediyor, sonra Flagg'ın adını söylüyordu. *Adını!* Kanla haykırıyordu o adı!

Valera'nın bu suçu *sözde* işlemesi, İkinci Allan'ın krallık dönemine rastlamaktaydı.

... İkinci Allan, Delain'i dört yüz elli yıl önce yönetmişti.

"Ah ulu Tanrım!" diye fısıldadı Peter. Sendeleyerek yatağına doğru geriledi, oturdu. Tam dizleri bükülüp yere yığılacağı anda başardı oturmayı. "Hepsini daha önce de yapmış! Daha önce de yapmış ve aynı biçimde yapmış.. Ama *Dört yüz yıl önce yapmış!*"

Peter'in yüzü ölü gibi bembeyazdı. Saçları dimdik olmuştu. Kralın sihirbazı Flagg'ın aslında bir canavar olduğunu ilk defa anlıyordu. Yine Delain'de ve yine başıboştu canavar. Yeni bir Krala hizmet ediyordu. Kendi küçük kardeşine. Kafası karmakarışık, kolayca istenen yöne sürüklenebilecek olan Thomas'a.

73

PETER önce birtakım atak hayallere kapıldı. Beson'a tekrar rüşvet teklif etmeyi, bu madalyonla kağıdı Anders Peyna'ya yollamayı falan düşündü. O ilk sevinç ve heyecanın içinde, bu mektubun, suçlayıcı parmağı Flagg'a çevireceğine, kendisinin temize çıkmasına yeteceğine inanıyordu. Ama bi-

raz düşününce, böyle şeylere masal kitaplarında pek sık rastlanmasına karşın, gerçek hayatta pek rastlanmadığına karar verdi. Peyna gülerdi. Peter''i sahtekârlıkla suçlardı. Ciddiye alsa bile... bu sefer hem başyargıcın, hem de tutuklu prensin sonu gelirdi bu yüzden. Peter'in kulağı keskindi. Beson'la yardımcıları birahane ve meyhane dedikodularını birbirine anlatırken dinlerdi. Çiftçiler Vergisinin arttırılması olayını duymuştu. Adamların gülerek Thomas'ın adını *Işık Getiren* yerine, *Vergi Getiren* olarak değiştirdiklerini de duymuştu. Hatta bazıları Peter'in kardeşinden *Sisli Tom* diye söz eder olmuşlardı. Sık sık sarhoş olduğu anlaşılıyordu küçük Kralın. Cellatın baltası da o tahta çıktığından beri pek bir düzenli işlemeye başlamıştı. Saat sarkacı gibi inip inip kalkıyordu. Ama bu saat sürekli olarak, *''İhanet-rüşvet, ihanet-rüşvet''* diye tıkırdamaktaydı. Kelimeler bu kadar korkunç olmasa, tekdüze sayılacak bir tempoları olurdu.

Peter artık Flagg'ın amacının ne olduğunu da tahmin etmeye başlamıştı. Delain'in düzenli yönetimini, krallığını yıkmak, yok etmek istiyordu bu adam. Madalyonla mektubu göstermek, ya herkesin kendisine gülmesine yol açar, ya da Peyna'yı harekete geçirirdi. Harekete geçtiği anda da, hem Peyna, hem Peter ölürlerdi kesinlikle.

Sonunda Peter madalyonu da, mektubu da, bulduğu yere kaldırdı. Kendi bir metrelik ipini de onların yanına koydu. Bu akşamki başarılarını azımsıyor değildi. İp kopmamıştı bir kere. Madalyonla mektubu bulması en azından bir şeyi kanıtlamıştı... bu kovuk kolay kolay bulunabilecek bir yer olmasa gerekti. Dört yüz yıldır bulunamadığına göre!

Ama düşüneceği çok şey vardı. O gece uzun süre yatağında uyanık yattı.

Uyuduğunda, Leven Valera'nın o kuru, taş gibi sesinin kulağına *''Öc al! Öc al! Öc al!''* diye fısıldadığını duyar gibi oldu.

74

ZAMAN, evet, zaman. Peter, Needle'ın tepesindeki hücresinde çok uzun zaman geçirdi. Sakalı uzadı, bir tek, yanağındaki o şimşek biçimli yara izi çıplak kaldı. O sakal uzarken Peter da hücresinin penceresinden pek çok değişiklikler seyretti. Zamanla daha da beterlerini seyredecekti. Cellatın sarkacı yavaşlamamıştı. Tersine, daha bile hızlanmıştı: *ihanet-rüşvet, ihanet-rüşvet,* diye aynı şarkıyı söyleyip duruyordu hâlâ. Bazen bir tek günde yarım düzine kafa kesiliyordu.

Peter'in mahkûm hayatının üçüncü yılında, bir seferde otuz mekik hareketi yapacak kadar güçlendiği sıralarda, Peyna başyargıçlık görevinden istifa etti. Birahanelerde, meyhanelerde bir hafta boyunca yalnızca bundan söz edildi, Peter'in gardiyanları da aralarında hep bunu konuştular. Gardiyanlar Flagg'ın yaşlı adamı daha yargıç sandalyesi soğumadan yakalatıp hapse atacağı kanısındaydılar. Peyna'nın damarında su mu varmış, kan mı varmış, o zaman anlaşılacak diye gülüyorlardı. Ama Peyna tutuklanmadı, serbest kaldı. Zamanla dedikodular da tavsadı. Peter çok seviniyordu Peyna'nın tutuklanmadığına. Ona hiç gücenmiş değildi. Gerçi Peyna, Peter'in babasını öldürdüğüne pek kolayca inanmıştı ama, genç prens bunların hep Flagg'ın çabaları sonucu böyle olduğunun farkındaydı.

Peter'in tutukluluğunun üçüncü yılı, yaşlı uşak Brandon'un da öldüğü yıl oldu. Basit, ama gururlu biçimde ölmüştü adam. Göğsündeki korkunç ağrılara rağmen günlük işini bitirmiş, bin zorlukla, ağır ağır evine kadar yürümüştü. Oturma odasında bir sandalyeye oturup korkunç ağrının geçmesini beklemişti. Ama ağrı geçmeyip daha da artınca karısını ve oğlunu yanına çağırmış, ikisini de öpmüş, onlardan bir kadeh

cin istemişti. Getirdiler. Yaşlı adam içti, karısını tekrar öptü, sonra karısına odadan çıkmasını söyledi.

"Artık efendine çok iyi hizmet etmen gerek, Dennis," dedi oğluna. "Koskoca bir erkek sayılırsın. İşin de yetişkin erkek işi."

Dennis, "Krala iyi hizmet edeceğim, baba," dedi. Oysa babasının sorumluluğunu tümüyle üstlenmek onu bir hayli korkutuyordu. İyi bir insan olduğunu yansıtan çirkin suratında gözyaşı izleri pırıl pırıldı. Son üç yıldan beri Thomas'ın hizmetindeydiler baba oğul. Dennis'e düşen görevler yine Peter'in zamanında yaptığı işlerdi. Ama nedense tam da aynı olamıyordu. Benzemiyordu bile hatta.

"Thomas'a evet," dedi Brandon. Sonra fısıldadı. "Ama eğer gün gelir de, ilk efendine bir hizmet etmen gerekirse, bir an bile duraklama Dennis. Ben hiçbir zaman..."

Brandon birden göğsünün sol tarafına sarıldı, gerginleşti, sonra da öldü. Tam ölmek istediği yerde ölmüştü. Evinde, kendi koltuğunda, kendi şöminesinin başında.

Peter'in tutukluluğunun dördüncü yılında, taş kovuktaki ip giderek uzarken, Staad ailesi ortadan kayboldu. Taht, ailenin geride kalan birkaç avuç toprağına sahip çıktı. Soylu aileler ortadan kaybolunca hep böyle olurdu. Thomas'ın krallık döneminde de soylu aileler her zamankinden sık kaybolmaya başlamışlardı.

Staad'ların kayboluşu meyhane dedikodularında pek de ağırlık kazanmadı, çünkü aynı hafta içinde dört kişinin kafası kesilmiş, dükkâncılara yeni vergiler getirilmiş, bir yaşlı kadın da hapse atılmıştı. Kadının suçu, üç gün boyunca şatonun kapısında gidip gelmek, torununun sığır vergisine itiraz ettiği için işkenceye alındığını haykırmaktı. Hepsini dinliyordu Peter bunların. Ama Staad'ların adı geçince bir an için yüreğinin duracağını sanmıştı.

Ailenin kaybolmasına çanak tutan olaylar, artık Delain'de alışılagelmiş olaylardı. Cellatın sarkacı zaten soyluların sa-

yısını pek azaltmaktaydı. Nicesinin ölümüne sebep, aileleri krallığa yüzlerce, belki binlerce yıldan beri hizmet ettiğinden, kendilerinin hiçbir şeyle suçlanamayacağına inanma saflığını göstermeleri oluyordu. Bazı aileler de, evlerinin duvarlarına kanla yazılar yazılmaya başladığını görünce kaçıyorlardı. Staad'lar da bunlar arasındaydı.

Tabii fısıltılar hemen başlamıştı.

Herkes elini ağzına kapayarak, alçak sesle konuşuyordu. Bu soyluların, kaçtıklarında dört bir yana saçılmadıklarını tahmin ediyordu halk. Bunlar bir yerde biraraya toplanıyor olmalıydılar. Belki krallığın kuzey kesimindeki kuytu ormanlarda. Herhalde Kralı devirmek için planlar yapıyorlardı orada.

Bu hikâyeler Peter'in kulağına, sanki penceresinden içeri rüzgârla taşınıyormuş gibi gelmekteydi. Daha geniş bir dünyanın hayalleri gibiydi bu dedikodular. Bir yandan habire ipini dokuyup duruyordu. İlk yıl boyunca, ip üç haftada bir ellibeş santim uzadı. Yılın sonunda, elinde sekiz metre uzunluğunda incecik bir kordon vardı. Hiç değilse kuramsal olarak, delikanlının ağırlığını taşıyabilecek bir kordon. Ama odasının tavanındaki kirişten sallanmakla, yüz metrelik kuleden sallanmak arasında da fark vardı. Peter bu farkın da bilincindeydi. Hayatını tam anlamıyla bu kordona emanet ediyordu.

Yılda sekiz metre belki yeterli değildi. Kaçış deneyi en az sekiz yıl sonraya kalacak demekti. Kulağına gelen yakınmalar ve dedikodular da artıyordu. Krallığın sürmesi şarttı. Bir ayaklanma, bir ihtilâl olmaması şarttı. Yapılan yanlışların düzeltilmesi gerekiyordu. Ama o yanlışlar yasalarla düzeltilmeliydi, silahlarla değil. Thomas, Leven Valera, Roland, kendisi... hatta Flagg bile önemini kaybediyordu bu ciddi durumun karşısında. Her şeyden önemlisi, yasa düzeninin devam etmesiydi.

Ateşin başında günden güne yaşlanıp durmakta olan Anders Peyna onun bu düşüncelerini bilse ne kadar gurur duyardı!

Peter kaçış planını elinden geldiği kadar öne alma kararındaydı. Buna göre hesaplarını yaptı, geride bir iz bırakmamak için neler yapması gerektiğini planladı. Tekrar tekrar sağlamasını da yaptı hesaplarının. Bir hataya düşmediğini kendi kendine kanıtlamaya çalıştı.

Needle'daki ikinci yılında, her peçeteden on iplik çekmeye başladı. Üçüncü yıl on beş iplik çekti, dördüncü yıl da yirmi. İp uzuyordu. İkinci yılın sonunda yirmi dokuz metre, üçüncü yılın sonunda elli iki metre, dördüncü yılın sonunda da seksen metre olmuştu.

Böylelikle yerden hâlâ yirmi metre kısa kalıyordu.

Son yıl, Peter her peçeteden otuz iplik çekmeye başladı. Yaptığı hırsızlık ilk defa olarak ilk bakışta görülebilecek hale gelmişti. Her peçete, dört yanından tirfillenmiş olarak geri gidiyordu. Sanki fareler kemirmiş gibi. Peter durumun ortaya çıkmasını acılar içinde beklemekteydi.

75

AMA bir şey olmadı. Hırsızlığı ne o zaman anlaşıldı, ne de daha sonra. Bir soru bile sorulmadı ona. Peter günler ve geceler boyunca, Flagg'ın ne zaman bir şeylerden kuşkulanacağını, onun neler planladığını anlayacağını merak ediyordu. Herhalde oraya birini yollar, sorguyu başlatırdı Flagg. Genç prens her şeyi dikkatle düşünüyor, sonuçlara varıyordu ama, varsayımlarından bir tanesi yanlıştı. Bir teki. O yanlış, bir başka yanlışın nedenini oluşturuyordu tabii. Hep öyle olurdu. Peter bu peçetelerin belli sayıda olduğunu varsaymıştı. Belki bin tane falan. Aynı peçetelerin tekrar tekrar kullanılacağına

inanmıştı. Peçete stoku konusunda bundan daha derin düşünmemişti. Dennis yanında olsa, onu aydınlatır, belki iki yıl kazanmasını sağlardı. Ama Dennis orada değildi, ona soru soran da olmuyordu. İşin gerçeği basit olmakla birlikte, akıl durdurucuydu. Peter'in peçeteleri, bin tanelik, iki bin tanelik, yirmi bin tanelik bir stoktan alınmıyordu ki! Bu eski peçetelerden *hemen hemen yarım milyon tane vardı şatoda!*

Mahzenlerde bir yerde, balo salonu kadar büyük bir depo odası vardı. İçi tıka basa peçete doluydu.... peçete... peçete... yalnızca peçete! Peter'in burnuna sandık kokusu gibi bir koku geliyordu bu peçetelerden. Bunda da şaşılacak bir şey yoktu. Çoğu, raslantı sonucu, Leven Valera'nın çağından kalmaydı. Bunların sayısının böyle çok oluşu da, dolaylı olarak Flagg yüzündendi. Bir bakıma Flagg yaratmıştı bu peçeteleri.

Valera'nın ölümünü izleyen yıllar Delain için karanlık yıllardı. Flagg'ın o kadar istediği kaos ve kargaşa ülkeye gelmişti sonunda. Valera saf dışı bırakılmış, onun yerine tahta Deli Kral Alan çıkmıştı. Alan on yıl daha yaşasa, tüm ülke kan gölüne dönerdi. Ama Alan bir gün arka bahçede, yağmur altında seksek oynarken (size onun deli olduğunu söylemiştim) başına bir yıldırım düşmüş, öyle ölmüştü. Yıldırımı ona tanrılar yollamıştı bazılarına göre. Yerine yeğeni Prenses Kyla taç giymişti. İyi Kyla adıyla anılan kraliçe. Kyla'nın soyundan da, kuşaklar sonra Roland'a sıra gelmişti. Roland'a ve şu anda hikayelerini dinlemekte olduğunuz iki kardeşe. Ülkeyi karanlıktan ve yoksulluktan kurtaran iyi Kraliçe Kyla olmuştu. Bunu yapmak için gerçi kraliyet hazinesini tamtakır bırakmak zorunda kalmıştı, ama aslında en değerli nakitin kraliyetin kanında olduğunu biliyordu. İkinci Alan'ın döneminde nakit kalmamıştı Delain'de. Alan hizmetkârlarının kulak memesini delip kanını emen, kendisinin kuşlar gibi uçabileceğini iddia eden kaçığın biriydi: Sihire ve ölüme gös-

terdiği ilgi, kâr-zarara, halkının refahına gösterdiği ilgiden fazlaydı. Kyla durumu düzeltmek için hem paraya, hem sevgiye ihtiyaç olduğunu biliyordu. Delain'in çalışabilecek insanlarını yeniden iş başına sürmek, verimli kılmak çabasındaydı. En yaşlısından en gencine kadar hepsini.

Şato çevresindeki halkın yaşlıları çoğunlukla peçete yapma işine gönderilmişti. Peçete gerekli olduğu için değil, (sanıyorum size daha önce de söylemiştim, Delain'in kraliyet ailesiyle soyluları peçeteye pek yüz vermiyorlardı) daha çok, iş alanı gerektiği için yapılıyordu bu. O eller yirmi yıldan beri, belki daha uzun zamandan beri boş kalmış ellerdi. Büyük bir istekle çalışıyorlardı. Sasha'nın bebekevindeki tezgâhın büyüğü olan tezgâhlarda habire dokuyor, dokuyorlardı.

Bin kişiden fazla tutan bu yaşlılar, on yıl süresince peçete yapıp Kyla'nın hazinesinden maaş çektiler. Biraz daha genç olanları on yıl boyunca o peçeteleri aşağıya, serin ve kuru bir depo odasına taşıdı durdu. Peter kendisine getirilen peçetelerden bazılarının, sandık kokmak bir yana, güve yenikleriyle dolu olduklarını da görüyordu. Eğer şartları bilse, peçetelerden bu kadar çoğunun hâlâ böylesine iyi durumda olduğuna şaşardı asıl.

Dennis'e sorabilse, çocuk ona peçetelerin bir kere kullanıldıktan sonra fırlatılıp atıldığını söyleyebilirdi. Neden atılmasındı ki? Geride daha beş yüz prense beş yüz yıl yetecek kadar vardı... hatta daha da uzun süre. Anders Peyna sert adam olduğu kadar merhametli adam olmasa, belki peçetelerin sayısının bir sınırı olurdu. Ama o da, arma söken yaşlı kadının çalışmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu yüzden onu işten çıkarmadı. Staad'lar kaçtıktan sonra, Beson'un yine de parasını almasını o kadın kanalıyla sağladı. Yaşlı kadın, peçete odasının kapısında oturup işleme sökerken şatonun alışılmış görüntülerinden biri haline geldi. Yıllar boyunca on

binlerce peçeteden hilal armayı söktü durdu. Peter'in hırsızlığının Flagg'ın kulağına gitmemesi bu yüzdendi işte.

Görüyorsunuz ki bir tek yanlış varsayım ve bir tek sorulmamış soru uğruna, Peter programını boşuna ertelemiş oldu. Oysa çok daha çabuk uygulamaya koyabilirdi. Arasıra ona, peçeteler pek de hızlı küçülmüyor gibi geliyordu. Ama yine de hep aynı peçeteleri döne döne kullandığına inanmayı sürdürdü. Bir tek soruyu sorabilmiş olsa...

Ama belki sonunda böylesi daha iyi oldu.

Belki de olmadı. İşte bu da kendi kendinize karar vereceğiniz noktalardan biri.

76

SONUNDA Dennis, Thomas'ın uşağı olma korkusunu yenebilmişti. Zaten Thomas genellikle onun oralarda bulunduğunun farkına bile varmıyordu. Zaman zaman pabuçlarını vaktinde yerine bırakmadı diye onu paylıyordu (aslında Thomas kendisi yanlış yere bırakırdı pabucunu... sonra da unuturdu) Bazen de Dennis'in kendisiyle birlikte bir kadeh şarap içmesini isterdi ama hepsi o kadar. Şarap Dennis'in midesine dokunurdu. Akşamları biraz cin içmeyi daha çok seviyordu o. Ama Kralın sunduğu şarabı yine de içerdi. Kralları reddetmek olmazdı. Bunu ona müteveffa babasının hatırlatması da gerekmiyordu. Thomas bazen sarhoş olur, Dennis'i evine yollamaz, bitişik odadaki kanapede yatmasını isterdi. Kendini çok yalnız hissettiği akşamlarda yapardı bunu. Uyumadan önce, Kral olmanın zorluklarıyla ilgili uzun nutuklar atar, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını, adil olmaya uğraştığını, ama yine de herkesin değişik nedenlerle kendinisinden nefret ettiğini anlatırdı. Bu nutukları atarken ya ağlar, ya da deliler gibi gülerdi Thomas. Yarısında da sızar,

konuyu ortada bırakırdı. Bazen sendeleyerek yatağına gitmeyi başarır, Dennis kanapede uyurdu. Ama bazen Thomas kendisi kanapede sızar, o zaman zavallı Dennis ateşin karşısına, yere kıvrılıp uyumak zorunda kalırdı. Hiçbir Kral uşağının kolay kolay karşılaşamayacağı kadar zor bir yaşam sürüyordu delikanlı. Ama Dennis'e normal geliyordu. Başka türlüsünü tanımamıştı ki!

Thomas'ın onu çoğunlukla görmezden gelmesi bir yana, daha önemlisi *Flagg'*ın onu görmezden gelmesiydi. Flagg aslında Peter'in Needle'a kapatılması işi bittiktan sonra Dennis'in o olayda oynadığı rolü kafasından silmiş atmıştı. Dennis bir araçtı onun gözünde. Kullanılmış, sonra da bir kenara konmuştu. Günün birinde Dennis aklına gelse, nasılsa iyi ödül aldı diye karara varırdı. Kralın uşağıydı işte... daha ne olsun?

Ama Peter'in yirmi bir, Thomas'ın onaltı yaşında olduğu bir kış akşamı, ince ipin bitmesi yaklaşırken, Dennis öyle bir şey gördü ki, herşey birdenbire tepetaklak oldu. Ben hikâyenin son bölümünü anlatmaya Dennis'in o gördüğü şeyden başlamak zorundayım.

77

ROLAND'ın ölümü sıralarındaki gibi korkunç bir hava vardı dışarda. Rüzgar haykırıyor, Delain sokaklarında çığlıklar atıyordu. Gökyüzü kapkaraydı. İç baronluğun çayırlarında kırağı tabakası kalındı. Başlangıçta üç çeyrek boyunda bir ay, hızla koşan bulutların arasına dalıp çıkarken, geceyarısı olduğundan bulutlar daha da yoğunlaştı, ayı tümüyle örttü. Gecenin ikisinde Thomas oturma odasının koridora açılan kapısını zangırdatarak Dennis'in uyanmasına sebep oldu. Dışarda kar da yağmaya başlamıştı.

Dennis kapının sarsıntısını duydu, uyanıp doğruldu. Sırtının nasıl ağrıdığını, bacaklarına nasıl iğneler battığını farke-

dince yüzünü buruşturdu. O gece Thomas yatağına gideceği yerde kanapede uyumuş, uşak ocak başına kıvrılmak zorunda kalmıştı. Ateş de hemen hemen tümüyle sönmüştü artık. Delikanlının ateşe dönük tarafı alev alev, öteki tarafı buz gibiydi.

Zangırtı sesine doğru baktı... bir an iç organlarını donduran bir korkuya kapıldı. Kapıda hayalet var sanmıştı. Neredeyse çığlık atacaktı. Sonra anladı. Kapıdaki Thomas'tı. Beyaz geceliğiyle hayalete benzeyen oydu.

"Efendim Kral Hazretleri?"

Thomas hiç aldırmadı. Gözleri açıktı ama kilide bakmıyordu. Rüyaydaydı o gözler. Dosdoğru karşıya bakıyor, hiçbir şey görmüyordu. Dennis birden anladı. Genç Kral uykusunda yürüyordu.

Tam o anda Thomas da kilidin açılmamasının nedenini kavradı. Sürgüyü çekmemişti de ondandı. Çekti. Kanadı itip koridora çıktı. Orada hayalete daha da çok benziyordu. Geceliğin eteklerini hışırdatarak, yalınayak ilerledi.

Dennis bir an ocağın başında kaldı. Bağdaş kurmuş oturuyordu. Bacaklarına iğneler batar gibi olduğunu unutmuş, kalbinin çarpıntısına da aldırmıyordu. Dışarda kar pencerelere vuruyor, rüzgar hâlâ haykırıyordu. Ne yapmalıydı genç uşak?

Yapılacak bir tek şey vardı elbette. Kral onun efendisiydi. Onu izlemek zorundaydı.

Belki o gece Thomas'ın Roland'ı bu kadar canlı biçimde hatırlamasının nedeni dışardaki hava olabilirdi... olmaya bilirdi de tabii. Zaten Thomas çok sık düşünüyordu babasını. Suçluluk duygusu derin bir yaradır. Sahibinde biraz da hayranlık uyandıran bir yara. Suçlu insan sık sık o yarayı inceler, orasına burasına dokunur, bir türlü tam iyileşmesine izin vermez. Thomas o gece her zamanki kadar içmediği halde, Dennis'in gözüne her zamandan sarhoş görünüyordu. Zaten

uyumadan önce, konuşurken de dili dolanıyor, gözleri dalıyor, ak ak bakıyordu...

Bunların bir nedeni de Flagg'ın gitmiş olmasıydı. Kaçak soyluların (Staad'lar da beraber) kuzeyde, Uzak Orman denilen yerde biraraya geldiği yolunda dedikodular duyulmuştu. Flagg da yanına savaş için eğitilmiş bir tabur asker almış, onları aramaya gitmişti. Thomas hep böyle sinameki olurdu Flagg uzaklaştığında. Kara sihirbaza fazla bağımlı olmaya başladığındandı tabii. Bunun kendi de farkındaydı. Ama ona nasıl bu kadar bağlandığını bilemiyordu. Çok şarap içmek artık Thomas'ın en büyük günahı sayılmıyordu. İçinde sırlar saklayanlar kolay kolay uyuyamaz. Thomas da ciddi uykusuzluk çekiyordu. Bilmeyerek Flagg'ın uyku ilaçlarına tiryaki olmuştu. Flagg bu sefer de giderken ona bol bol ilaç hazırlayıp bırakmıştı. Zaten yola çıkalı üç gün oluyordu daha.... pek pek dört gün. Thomas o günler boyunca hiç uyumamıştı. Ne tam uykuda, ne tam uyanık, her an bir garipti. Babasıyla ilgili düşünceleri kafasından atamıyordu. Rüzgar sanki babasının sesiyle haykırıyor, *Neden bakıyorsun bana? Neden öyle bakıyorsun?* diye soruyordu. Bunu şarap hayalleri, Flagg'ın o karanlık neşe yansıtan suratının hayalleri izliyor, arkasından yine babası beliriyor, saçları alev alev yanmaya başlıyordu. Bunlar uyumasını engelliyordu genç Kralın. Kent halkı uyurken o sanki sabahlara kadar nöbet tutuyordu.

Flagg o yolculuktan sekiz gün dönemedi. Şatonun elli mil uzağına kadar gidip kamp kurmuşlar, yine de soyluların izini bulamamışlardı. Keyfi kaçıktı Flagg'ın. Sonunda Thomas dayanamamış, Dennis'i çağırtmıştı. İşte geceyarısından sonra uyurgezer gibi kalktığı gece, o sekizinci gece oluyordu.

78

BÖYLECE Dennis efendisini izledi, upuzun taş koridorlardan geçtiler. Sanırım siz de artık o gece Işık Getiren Thomas'ın nereye gitmekte olduğunu anlamışsınızdır.

Şafak yaklaşıyordu. Koridorlarda kimseler yoktu o saatlerde. Ya da... Dennis kimseyi görememişti. Biri olsa bile, herhalde Kralın o halini görür görmez bağıra bağıra kaçmış olur, Dennis oraya varamadan yok olmuş olurdu. Ölü gibiydi beyaz gecelikli, yalın ayak Kral. Kim görse kaçardı. Yatağına saklanır, dua etmeye başlardı. Dua bile kabuslardan koruyamazdı onu o gece.

Thomas bir koridorun orta yerinde durdu, içeriye çekilmiş bir kapıyı itip açtı. O kapı daha önce Dennis'in hiç dikkatini çekmemişti. Çocuk Kral oradan bir başka koridora girdi. Bu sefer çarşaf taşıyan hizmetkâra falan rastlamadı. Hizmetkârlar çoktan yataklarındaydılar. Dennis de peşinden saptı yeni koridora. Yarı yolda Thomas o kadar ani durdu ki, Dennis'in ona toslamasına ramak kaldı.

Thomas çevresine bakındı. Sanki izlenip izlenmediğini anlamaya çalışıyor, ama baktığı halde Dennis'i görmüyordu. Dennis'in tüyleri diken diken oldu, çığlığını zor tuttu. Bu hemen hemen unutulmuş koridorun ahşap kaplamalarında kötü bir yağ kokusu vardı. Işık loş ve ürkütücüydü. Genç uşak, saçlarının dikilip karşısındaki boş bakan gözlere saplanma isteğini hissetti. Ay ışığının aydınlattığı sönük lambalara benzer gözler onun üzerinden kaydı.

Orada, orta yerde duruyordu Dennis. Ama Thomas onu görmüyordu.

Dennis'in zihninin bir kısmı 'kaçmam gerek' diye fısıldadı, bu fısıltı kafasının içinde bir çığlık gibi yankılandı. *Kaçmam şart, o ölmüş, uyurken ölmüş, ben yürüyen bir cesedi izliyorum!* Ama bunu sevgili babasının sesi izledi: *Eğer eski*

efendine bir hizmet yapma fırsatı doğarsa, hiç kararsızlık gösterme Dennis."

Bu iki sesten de daha derin bir ses, o hizmet zamanının şimdi geldiğini söylüyordu. Bir zamanlar yanan fareyi bulmakla bir krallığın kaderini değiştirmiş olan uşak, kaçmamakla, yerinde durmakla, belki krallığın kaderini ikinci kere değiştirdi. Tâ iliklerinde hissettiği korkuya rağmen kaçmadı, kıpırdamadı.

Thomas kendi sesine hiç benzemeyen, Dennis'e garip biçimde tanıdık gelen bir sesle "Dipteki çentikli taştan yukarı doğru dördüncü taş," diye mırıldandı. "Bastır onu. Çabuk!"

Dennis'in içindeki emir alma eğitimi öyle gelişmişti ki, bu komutun kendine olmadığını bilinçlendiremeden önce hemen ileri atılmaya hazırlanmıştı. Kendini zor tuttu. Thomas eğilip taşa bastı, taş on santim kadar içeri kaydı, bir 'çıt' sesi duyuldu. Dennis'in ağzı açıldı, çenesi sarktı. Duvarın bir parçası içeriye doğru kayıyordu. Thomas duvarı daha da itti, Dennis o zaman kocaman gizli kapıyı görebildi. Gizli kapılar onun hatırına gizli panoları getiriyordu. Gizli panolar da yanan fareleri. İçinden yine kaçma dürtüsü yükseldi, Dennis bu seferkini de bastırmayı başardı.

Thomas içeriye girdi. Bir an karanlıkta yalnızca beyaz geceliği gözüktü. İçi boş bir beyaz gecelik. Sonra duvar tekrar kapandı. Tam bir hayal.

Dennis orada duruyor, çıplak ayaklarının bir birini, bir ötekini yere basıyordu. Ne yapmalıydı şimdi?

Babasının sesi bu kararsızlığını da duymuş gibiydi. Sabırsız, *hayır* cevabını kabullenmeyecek bir tonda seslendi. *"İzle onu, sersem çocuk! İzle ve vakit geçirme! Tam sırası! İzle!"*

"Ama baba, karanlık..."

Yanağında bir tokat hisseder gibi oldu. *Ölü olduğun halde gücün yerinde baba, diye düşündü. Pekala, gidiyorum işte!*

Çentikli taştan yukarıya doğru dört taş saydı, itti. Duvar karanlığa doğru on santim kadar kaydı.

Koridordaki korkunç sessizlik içinde ufacık bir çıtırtı duyuldu. Taşı kemiren farelerin çıkardığı ses gibi. Bir an sonra Dennis bu sesin kendi dişlerinden çıktığını anladı. Birbirine vuruyordu dişleri.

Ah, baba, öyle korkuyorum ki! diye mırıldandı, sonra Kral Thomas'ın peşi sıra karanlığa adımını attı.

79

ELLİ mil ilerde, kükreyen soğuk rüzgârın altında beş battaniyeye sarınmış uyumakta olan Flagg uykusunda o anda bir çığlık attı. Tam Dennis'in adımını atıp gizli geçide girdiği anda. Onun çığlığıyla birlikte çevredeki tüm kurtlar uludu. Flagg'a en yakın yerde uyumakta olan asker bir anda kalp krizinden öldü. Son anda rüyasında bir arslanın kendisini yediğini görmüştü. Flagg'ın sağ tarafında uyuyan asker ise sabah uyandığında kendini kör olmuş buldu. Dünyalar bazen sarsılır, eksenlerinin içine doğru döner. Bu da öyle bir andı. Flagg bunu hissetmiş, ama nedenini anlayamamıştı. Tüm iyi şeylerin kurtulabilmesi için, tam gerekli zamanda kötü varlıkların körleşmesi şarttır zaten. Kralın sihirbazı uyandığında, kötü bir rüya görmüş olduğunu sandı. Belki unuttuğu geçmişinden bir anı. Ama rüyanın ne olduğunu hatırlayamadı.

80

GİZLİ geçidin içi zindan gibiydi. Hava durgun ve kuruydu. Biraz öteden korkunç, çaresiz bir ses gelmekteydi.

Kral ağlıyordu.

Bu sesi duyunca Dennis'in korkusu birden geçti. İçinde Thomas'a karşı derin bir acıma duygusu uyandı. Her zaman mutsuzdu genç Kral. Şişmanlamış, yüzünde sivilceler çıkmıştı. Teni solgun, elleri titrekti. Geceleri fazla şarap içmekten titriyordu elleri. Soluğu da genellikle pek fena kokuyordu. Bacakları şimdiden çarpılmaya, parantez biçimini almaya başlamıştı. Eğer Flagg yanında değilse, hep başı eğik yürüyor, saçları yüzüne sarkıyordu.

Dennis el yordamıyla ilerledi. Ağlama sesi biraz daha yaklaştı. Derken birden, bir ışık belirdi. Bir kayma sesinin ardından beliren ışıkta, Dennis, Kralı belli belirsiz görebildi. Koridorun ucunda duruyordu. O kehribar rengi ışık, dipteki iki delikten gelmekteydi. Ufacık deliklerdi bunlar.

Dennis belki de bu korkunç geceden sağ kurtulabileceğine inanmaya başlayacağı sırada, Thomas bir çığlık attı. Öyle yüksek sesle bağırdı ki, ses tellerinin kopmasına ramak kaldı. Dennis'in bacaklarındaki tüm derman tükendi, dizüstü yere kapaklandı, kendi çığlığını önlemek için elleri ağzına doğru yükseldi. Bu karanlık geçidin hayaletlerle dolu olduğunu hissediyordu şu anda. Kanat çırpan yarasalarla! Sessizlikten uzak bir ölümle! Belki de doğruydu.

Neredeyse inleyecekti... neredeyse... ama inlemedi.

Aşağıda bir yerden köpek havlamaları duyuldu. Demek Kralın köpek kulübelerinin üzerindeydiler. Roland'ın köpeklerinden birkaçı hâlâ sağdı. O ölünce de şatonun dışına çıkarılmamışlardı. Deminki acı çığlığı duyan tek canlılar onlardı... tabii Dennis'in dışında. Ama köpekler gerçekti, hayalet değildi. Dennis bu düşünceye sarıldı. Boğulan bir adamın devrik sandala sarılması gibi sarıldı.

Bir iki saniye sonra Thomas'ın yalnız çığlık atmakla kalmayıp birtakım kelimeler söylediğini farketti. Başlangıçta tek cümleyi anlayabildi. Kral aynı cümleyi tekrar tekrar söylüyordu: *"İçme şarabı! İçme şarabı! İçme şarabı!"*

81

Üç gece sonra, İç Baronluk çiftliklerinden birindeki evin oturma odasının kapısı vuruldu. Bu ev bir süre önce Staad ailesinin terkedip gittiği eve pek yakındı.

"Gir!" diye homurdandı Anders Peyna. "Umarım beni rahatsız edişine iyi bir sebep gösterirsin, Arlen!"

Beson'un elinde Peter'den gelen mektupla kapıda belirmesinden bu yana, Arlen epey yaşlanmış gözüküyordu. Ama onun yaşlanışı Peyna'nınkinin yanında hiç kalırdı. Eski başyargıcın saçları hemen hemen tümüyle dökülmüştü artık. Vücudu daha sıskalaşmıştı. Yüzündeki değişiklik bundan da önemliydi. Eskiden sert yüzlü olan bu adamın artık yüzünde kaygı vardı. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Umutsuz ifadesi pek açıktı. Bunun nedeni de ortadaydı. Ömrü boyunca uğrunda çalıştığı her şeyin yok olduğunu görmüştü. Hem de kolaylıkla ve göz açıp kapayana kadar. Herhalde kafası işleyen herkes *Hukuk, Adalet, Uygarlık* gibi kavramların ne kadar kolay kırılabildiğinin farkındadır. Ama yine de bu tür bir durum onları çok tedirgin eder, iştahlarını mahveder.

Hayatının ürününü, çocukların tahtalardan kurduğu bir kule gibi devrilirken görmek de yeterince kötüydü ama, son dört yıldan bu yana Peyna'yı çok tedirgin eden bir şey daha vardı. O da, Flagg'ın Delain'e bu karanlığı tek başına getirmiş olmadığını bilmekti. Peyna da yardım etmişti ona. Peter'i o acele ile mahkemeye kim çıkarmıştı? Kim inanmıştı çocuğun suçlu olduğuna? Üstelik de şoka uğramış bir gencin göz yaşlarından başka somut kanıt yokken?

Peter'in Needla'ın tepesindeki hücreye kapatıldığı günden bu yana, cellatın kafa kesme yeri paslı bir renk almıştı. En büyük sağanaklar bile temizleyemiyordu o rengi. Peyna'ya sanki o pis renk oradan yayılıyor, meydanı kaplıyor, pazar

yollarından geçip her yana dağılıyor gibi geliyordu. Geceleri rüyasında kaldırımlardan akan kanları görüyordu yaşlı adam. Her yerde kan, tarlalarda, ormanlarda bile kan! Bu mutsuz rüyalarda güneş bile kanlanmış, ölmekte olan bir göze benziyordu.

Flagg onun yaşamasına izin vermişti. Birahanelerde herkes, yargıcın sihirbazla anlaştığını fısıldıyordu. Belki ona bazı hainlerin adlarını vermişti. Ya da belki ortada bir sır vardı. Peyna birden ölürse ortaya çıkabilecek bir sır. Gülünçtü bunlar elbette. Flagg tehdit edilebilecek biri değildi. Ne Peyna tehdit edebilirdi onu, ne de başkası. Sır falan da yoktu. Anlaşmaya varılmış da değildi. Flagg onun yaşamasına izin vermişti... öylesine. Peyna da bunun nedenini biliyordu. Ölse, belki huzur bulurdu çünkü. Yaşayınca, vicdanı rahatsız ediyordu onu. Flagg'ın Delain'e getirdiği korkunç değişikliklere de seyirci olmak zorundaydı.

"Eee? Ne var, Arlen?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Bir çocuk geldi, efendim. Sizi görmesi gerekiyormuş."

"Defet onu," dedi Peyna sıkkın bir sesle. Geçen yıl olsa, ön kapının vuruluşunu duyardı. Sağırlığının artması büsbütün canını sıkıyordu. "Saat dokuzdan sonra kimseyi kabul etmem, bunu biliyorsun. Çok şey değişti ama, bu değişmedi."

Arlen hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Çocuğu tanıyorum. Dennis, Brandon'un oğlu. Sizinle görüşmek isteyen, Kralın uşağı yani."

Peyna, Arlen'e baktı. Kulaklarına inanamıyordu. Belki de büsbütün sağır olmuştu artık. Arlen'den söylediklerini tekrar etmesini istedi, ikinci seferinde de aynı şeyleri duydu.

"Gönder onu içeri."

"Başüstüne, efendim." Arlen çıkmak üzere döndü.

Beson'un, elinde Peter'in mektubuyla geldiği geceye benziyordu bu gece. Dışarda uğuldayan rüzgâr sesi bile aynıydı. Peyna birden bu benzerliği çok belirgin biçimde hissetti.

''Arlen!'' diye seslendi.

Arlen döndü. ''Efendim?''

Peyna'nın dudağının sağ köşesi bir gülümsemeyi çağrıştırır biçimde kıpırdadı.

''Gelenin cin falan olmadığından emin misin?''

''Çok eminim, efendim.'' Arlen bunu söyledikten sonra, onun dudağının da sol köşesi biraz kıpırdar gibi oldu. ''Artık dünyada cin kalmadı. Annem bana söylemişti.''

''Belli ki annen çok aklı başında bir kadınmış, çocuğunu iyi büyütmek istemiş. Getir çocuğu buraya.''

''Peki efendim.'' Kapı kapandı.

Peyna ateşe baktı, romatizmalı ellerini ovaladı. Alışmadığı bir heyecan ifadesiydi bu hareket. Thomas'ın uşağı! Burada! Şu anda! Neden?

Düşünmekten bir yarar gelmezdi. Neredeyse kapı açılacak, cevap içeriye girecekti. Soğuktan yarı donmuş bir çocuk kılığında girecekti odaya.

Eğer Peyna hâlâ kentteki o şık evinde oturuyor olsa, Dennis ona çok daha kolay ulaşırdı. Ama eski ev, vergi borcunu ödememekten satılmıştı. Bu küçük evi alabilmesi de, ömrü boyunca biriktirdiği üç beş kuruş sayesinde olmuştu. Bir yandan Beson'un parasını ödemeyi de bu sayede sürdürüyordu. Yeni ev de İç Baronluk sınırları içindeydi ama, şatonun millerce batısına düşüyordu. Hava da pek soğuktu.

Holden yaklaşan mırıltılar duydu. Neredeyse girecekti cevap içeri. Birden içinden çok saçma bir duygu kabardı... bir umut! Karanlık mağaraya giren güçlü bir ışın gibi . Bu ikinci kere oluyordu. *Cevap kapıdan girecek,* diye düşündü kendi kendine. Bir an için bunun gerçek olduğuna inanası geldi.

Yanıbaşındaki raftan en sevdiği piposunu alırken Anders Peyna ellerinin titremekte olduğunu gördü.

82

ÇOCUK aslında büyümüş, koca adam olmuştu. Arlen ona çocuk dememeliydi. Hele bu gece! Üşümüştü Dennis. Peyna bunu görebiliyordu. Ama onu böylesine titreten şeyin yalnızca üşümek olmayacağını da görebiliyordu.

''Dennis!'' dedi Peyna. Koltuğunda öne doğru uzandı, sırtının bu ani hareketten ağrımasına aldırmadı. ''Krala bir şey mi oldu?'' Gözünün önünden korkunç hayaller geçiyordu. Ölmüş müydü Kral? Fazla içmekten mi ölmüştü? İntihar mı etmişti? Delain'de bilmeyen yoktu onun çok mutsuz olduğunu.

''Hayır... yani... evet... ama hayır... sizin dediğiniz gibi değil... dediğinizi sandığım gibi değil.''

''Yaklaş da ateşin yanına otur. Arlen, orada ağzını açıp durma öyle! Bir battaniye getir! İki tane getir! Sarmala çocuğu! Titremekten ölecek!''

''Başüstüne, efendim,'' dedi Arlen. Ömründe şaşkınlıktan ağzını açmış değildi. Bunu kendisi de bilirdi, Peyna. Ama durumun ciddiyetini anlayan uşak hemen çıktı. Kendi yatağından iki battaniyeyi aldı. Evde zaten dört battaniye vardı, öbür ikisi de Peyna'nın yatağındaydı. Onları getirip Dennis'in sırtına sardı. Çocuk ateşin o kadar yakınındaydı ki, yaşlı uşak battaniyelerin alev almasından korktu. Bu arada Dennis'in saçlarındaki buzlar erimeye başlamış, yanaklarından aşağı gözyaşı gibi akıyordu. Battaniyelere daha sıkı sarındı.

''Şimdi de çay. Koyu bir çay. Bir fincan bana, bir de çocuğa.''

''Efendimiz, zaten yarım demlik çayımız kaldı...''

''Boş ver ne kadar kaldığına! Bir fincan bana, bir de çocuğa. Kendine de bir fincan al, Arlen. Sonra da gel, konuştuklarımızı dinle.''

''Efendimiz?'' Arlen'in tüm disiplinli yetiştirilişi bile önleyememişti şaşkınlığını.

"Allah kahretsin!" diye kükredi Peyna. "Sen de mi benim gibi sağır oldun yoksa? Haydi, yap dediklerimi!"

"Başüstüne, efendim." Arlen evdeki son çayı demlemek üzere çıktı.

83

SORGULAMA sanatıyla ilgili tüm bilgilerini unutmuş değildi Peyna. Hatta bir zerresini bile unutmuş değildi. Nice uykusuz geceler boyunca, keşke bazı şeyleri unutabilsem diye hayıflanıp durmuştu yalnızca.

Arlen çayı getirince Peyna bu dehşete kapılmış genci yatıştırmaya, sakinleştirmeye çalıştı. Ona annesinin nasıl olduğunu sordu. Şatonun drenaj sorunlarının düzelip düzelmediğini sordu. Bahar ekimleri konusunda ne düşündüğünü sordu. Tehlikeli konulardan hep uzak durdu. Dennis yavaş yavaş sakinleşti, biraz da ısındı.

Çayının yarısını bir yudumda içtikten sonra yüzünü buruşturdu, ikinci yarısını da ikinci yudumda bitirdi. Arlen ona biraz daha çay verdi.

"Sakin ol, oğlum," dedi Peyna. Piposunu yakıyordu. "Çayını sıcakken içenlere de öyle derler, huysuzlanan atlara da!"

"Soğuk. Buraya gelirken donacağımı sandım."

"Yürüyerek mi geldin?" Peyna şaşkınlığını saklayamamıştı.

"Evet. Anneme grip oldum diye haber yollattım. Birkaç gün beni aramazlar. Bu mevsimde grip de salgın zaten... öyle olmalı. Yürüdüm. Bütün gün. Bir şeye binmeye cesaret edemedim. Beni arabasına alan... sonradan hatırlayabilirdi. Buranın bu kadar uzak olduğunu sanmamıştım. Bilsem, yine de bir arabaya binerdim sanıyorum. Saat üçte yola çıktım." Yutkundu, sonra patladı. "Bir daha dönmeyeceğim oraya! Asla! Döndüğünden beri bana nasıl baktığını görebiliyorum! Kapkaranlık gözlerle bakıyor! Bana hiç öyle bakmazdı... za-

ten hiç bakmazdı ki bana! Bir şey gördüğümü anladı! Duyduğumu anladı! Neyi gördüğümü bilmiyor ama, bir şeyler bildiğimin farkında! Kafasının içindeki ses söylüyor ona. Orada kalsam, söyletir bana. Ağzımdan alır lâfı! Eminim!''

Peyna kaşlarını çatmış, çocuğa bakıyordu. Bu şaşırtıcı sözlerden anlam çıkarmaya çalışmaktaydı.

Dennis'in gözlerinde yaşlar vardı. ''Benim demek istediğim F...''

''Yavaş, Dennis,'' dedi Peyna. Sesi yumuşaktı ama gözleri hiç yumuşak değildi. ''Kimden söz ettiğini biliyorum. Ama onun adını yüksek sesle söylemesen daha iyi olur.''

Dennis ona sessiz bir minnetle baktı.

''Ne söylemeye geldinse söyle artık bana.''

''Evet. Peki, söyleyeyim.''

Dennis bir an kararsızlık geçirdi, kendini kontrol etmeye, düşüncelerini sıraya sokmaya uğraştı. Peyna bekliyordu. Bir yandan o da kendi heyecanını kontrol etme çabasındaydı.

''Bakın,'' diye başladı sonunda Dennis. ''Üç gün önce Thomas bana kendi dairesinde yatmamı söylemişti. Bazen öyle yapar. Sonra, geceyarısı ya da o sıralarda...''

84

DENNİS sizin zaten bildiğiniz olayları anlattı, üstelik kendi duyduğu korkuyu saklamaya, örtbas etmeye de kalkışmadı. O konuşurken dışarda fırtına daha kuduruyor, ateşin feri azalıyor, Peyna'nın gözleri yanıyor da yanıyordu. İşte, hayal bile etmekten korktuğu şeylerin en kötüsü doğru çıkıyordu. Demek Peter'in Kralı gerçekten zehirlediği yetmiyormuş gibi, üstelik *Thomas da tanık olmuştu bu olaya!*

Genç Kralın bu kadar büyük depresyon içinde bulunmasına şaşmak çok saçmaydı o zaman. Belki Thomas'ın delirmiş

olduğu yolundaki birahane dedikoduları da Peyna'nın sandığı kadar uydurma değildi.

Dennis o sırada biraz daha çay içmek üzere durakladı. Arlen onun fincanını durmadan dolduruyordu. Peyna da bu arada ilk düşüncesinden caymaktaydı. Eğer Thomas gerçekten *Peter*'in Roland'ı zehirleyişini görmüşse, Dennis'in burada ne işi vardı o zaman... ve neden Flagg'dan bu kadar çok korkuyordu?

"Başka şeyler de mi duydun?" diye sordu Peyna.

"Evet başyargıcım. Thomas bir hayli sayıkladı. O karanlıkta uzun süre yalnız kaldık ikimiz."

Dennis yine düşündü fakat o karanlıktaki korkularını anlatacak kelime bulamadı. Bir yandan Thomas'ın çığlıkları, bir yandan ölen Kralın köpeklerinin havlaması... bunları nasıl anlatabilirdi? Hele o koridorun kokusunu! Sırlarla dolu karanlık kokusunu? Bir yandan da Thomas'ın gerçekten çıldırmış olmasından korkup duruyordu delikanlı.

Thomas defalarca haykırıp Kralın sihirbazının adını söylemişti. Krala seslenmiş, o kadehin dibinde yatan yanmış fareyi görmesi için uyarmıştı onu. *Neden bana öyle bakıyorsun?* diye bağırmıştı sonra. *Ben de size bir kadeh şarap getirdim, Kralım. Benim de sizi sevdiğimi anlayasınız diye!* En sonunda da Peter'in çok iyi tanıdığı dört yüz yıllık kelimeleri haykırmıştı: Flagg'dı o! Flagg'dı.!

Dennis fincanına uzandı, onu ağzına doğru götürürken elinden düşürdü. Fincan taşlara çarpıp parçalandı.

Üçü birlikte kırık parçalara baktılar.

"Ya sonra?" diye sordu Peyna. Sesi kandırıcı bir sakinliğe bürünmüştü.

"Uzun süre bir şey olmadı. Gözlerim... karanlığa alışmıştı. Onu birazcık görebiliyordum. Hâlâ uyuyordu. O iki küçük deliğin başında uyuyakalmıştı. Çenesi göğsüne sarkmış, gözleri de kapalıydı."

"Ne kadar kaldı o durumda?"

"Efendimiz, bilemiyorum. Köpekler sakinleşmişti. Belki ben de... ben de..."

"Uyuklamıştın, öyle mi? Olabilir, Dennis."

"Sonra birden uyanır gibi oldu. Ya da en azından, gözleri açıldı. Duvardaki panelleri kapadı, her taraf bir kere daha kapkaranlık kesildi. Yürümeye başladığını duyunca, ayaklarıma takılıp düşmesin diye yerimde büzüldüm. Geceliği... yanaklarıma değdi..."

Dennis o örümcek ağına değmiş gibi bir duyguyu hatırlayınca yüzü buruştu.

"Onu izledim. Koridordan çıktığında ben de çıktım. Kapıyı kapadı. Duvar yine eski haline geldi. Kendi dairesine dönerken ben de peşinden yürüyordum."

"Kimseye rastladınız mı?" Peyna'nın sesi öyle sertti ki, Dennis yerinden sıçradı. "Hiç kimse çıktı mı karşınıza?"

"Hayır, başyargıcım. Kimseyi görmedik."

"Eh, iyi." Peyna rahatlamış gibiydi. "Başka bir şey oldu mu o gece?"

"Hayır, efendim. Yatağına yattı, taş gibi uyudu." Dennis bir kararsızlık geçirip ekledi. "Ben gözümü bile kırpmadım. Ondan beri de pek uyudum diyemem."

"Sabah olunca o ....?"

"Hiçbir şey hatırlamadı."

Peyna homurdandı. Parmaklarını çadır gibi birleştirip sönmekte olan ateşe baktı.

"Sen o gizli geçide tekrar girdin mi?"

Dennis birden, "Siz olsanız girer miydiniz, efendim?" diye sordu.

"Girerdim. Ama esas soru, sen girdin mi?"

"Girdim."

"Emindim bundan. Kimse gördü mü seni?"

"Hayır. Koridorda yanımdan bir hizmetçi geçti. Sanırım

çamaşırhane o tarafta. Ortalık sabun kokuyordu. Anamın kullandığı sabundan. Hizmetçi geçince çentikli taştan yukarı dört taş sayıp bastırdım, içeriye girdim.''

''Thomas'ın gördüğünü görmek için.''

''Evet, efendim.''

''Gördün mü peki?''

''Evet, efendim.''

''Neymiş?'' Peyna zaten biliyor gibiydi. ''O panoları kaydırıp açınca ne gördün?''

''Efendimiz, Kral Roland'ın oturma odasını gördüm. Duvarlarda av hayvanlarının başları olan oda. Üstelik... efendim...'' Dennis yanıbaşındaki ateşe rağmen ürperdi. ''Bütün o başlar ... hepsi bana bakıyor gibiydi.''

''Ama bir baş vardı ki, onu görmedin,'' dedi Peyna.

Yo, hepsini gö....'' Dennis birden sustu, gözleri iri iri açıldı. ''Niner!'' diye soludu. ''O gözleme delikleri...'' Sustu. Gözleri faltaşı gibi olmuştu.

Oda bir kere daha sessizleşti. Dışarda kış rüzgarı uğulduyor, kükrüyordu. Kilometrelerce ötede, Delain'in gerçek Kralı Peter minicik bir tezgâhın başında, gözle görülemeyecek kadar ince bir kordonu dokumakla meşguldü.

Peyna derin derin içini çekti. Dennis ona yalvaran gözlerle bakıyordu. Bakışlarında umut vardı... korku vardı. Peyna eğildi, delikanlının omzuna dokundu.

''Buraya geldiğine iyi ettin, Brandon oğlu Dennis. Yokluğuna bahane bulmakla da iyi ettin. Yutulur bir bahane bence. Bu gece burada, tavaranarasında yat. Soğuktur ama, bence bu gece ilk defa uyuyacaksın. Yanılıyor muyum?''

Dennis başını bir tek kere iki yana salladı, sağ gözünden bir damla yaş çıkıp yanağından aşağı yuvarlandı.

''Annen neden yollara düştüğünü bilmiyor, değil mi?''

''Bilmiyor.''

''O halde bu olaylar herhalde onu etkilemez. Arlen seni yatağına götürsün. Bunlar onun battaniyeleri galiba. Ona geri

vermek zorundasın. Ama tavanarasında saman var. Temiz saman.''

Arlen, ''Ben tek battaniyeyle de yatarım, efendimiz,'' dedi.

''Sus! Gençlerin kanı uyurken bile sıcaktır, Arlen. Seninki soğumuş. Battaniyelerin sana gerekli. Belki cinler gelir uykunda diye.''

Arlen biraz gülümsedi.

''Sabaha yine konuşuruz Dennis. Ama anneni bir süre göremeyebilirsin. Bunu sana söylemek zorundayım. Hoş bakıyorum, Delain'e dönmenin senin için pek güvenli olmayacağını kendin de biliyorsun zaten.''

Dennis gülümsemeye çalıştı. ''Buraya gelirken tek korktuğum grip değildi, orası gerçek. Ama gelmekle sizin sağlığınızı da tehlikeye soktum, değil mi?''

Peyna buruk buruk gülümsedi. ''Ben yaşlıyım. Arlen de öyle. Yaşlılar zaten pek sağlıklı olmazlar. Bu bazen onları gereğinden fazla tedbirli yapar, bazen de tersine, onları ataklaştırır. (İçinden, hele de vicdanları rahatsızsa, diye düşündü.) Sabaha konuşuruz. Bu arada senin dinlenmen gerek. Merdivende ona ışık tutar mısın, Arlen?''

''Peki, efendim.''

''Sonra da buraya dön.''

''Peki, efendim.''

Arlen, yorgun Dennis'i odadan çıkardı, Anders Peyna'yı sönmekte olan ateşin karşısında yalnız bıraktı.

85

ARLEN döndüğünde Peyna alçak sesle, ''Plan yapmamız gerek, Arlen,'' dedi. ''Ama istersen önce biraz şarap getir. Çocuk uyusun, öyle konuşalım.''

''Başı samana değmeden uyudu, efendim.''

''İyi. Ama sen yine şarap getir.''

"Zaten bir damla şarabımız var."

"Daha iyi. Sabaha sarhoşluktan sersem halde yola çıkmak zorunda kalmayız."

"Efendimiz?"

"Arlen, yarın buradan gidiyoruz. Üçümüz kuzeye gideceğiz. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Dennis'e göre Delain'de grip salgını varmış. Kimse peşimize düşemez. Biz de *sağlığımız* için gidiyoruz zaten."

Arlen yavaşça başını salladı.

"Güzelim şarabı burada bırakıp vergi tahsildarlarına peşkeş çekmek yazık olur. İçelim en iyisi. Sonra da yatalım."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Peyna'nın gözleri ışıldadı. "Ama yatağına yatmadan önce tavanarasına çık, çocuğun üstüne örttüğün battaniyeyi al, emrime karşı gelmiş olmaktan kurtul."

Arlen şaştı kaldı. Ağzı açılmıştı. Peyna onu taklit etti, ağzını açtı, baktı. Arlen bu eve uşak olarak girdiği günden beri ilk defa olarak yüksek sesle gülmesini engelleyemedi.

86

PEYNA yatağına yattığında uyuyamadı. Onu uyanık tutan rüzgarın sesi değil, kafasının içindeki soğuk kahkahanın sesiydi.

O kahkahanın sesine dayanamayınca kalktı, tekrar oturma odasına geçti, soğuyan küllerin karşısına oturdu. Tel tel ak saçları kafasının çevresine bir bulut gibiydi. Ne kadar komik göründüğünü bilmiyordu ama bilse de aldırmazdı. Battaniyelerine sarınmış, dünyanın en yaşlı kızılderili reisi gibi küllere bakıp duruyordu.

Kişi düşmeden önce, gurur düşer, diye öğretmişti annesi ona. *Gurur bir şakadır. İnsanın içindeki yabancıyı güldürür*

eninde sonunda. Peyna bu sözün anlamını o zamanlar anlayamamıştı ama şimdi anlıyordu. Bu gece onun da içindeki yabancı gülmeye başlamıştı. Öyle gülüyordu ki, uyku tutmuyordu ihtiyarı. Oysa ertesi gün zor ve yorucu bir gün olacaktı.

Peyna durumunun garipliğini anlayabiliyordu. Tüm hayatı boyunca hep hukuka hizmet etmişti. Cezaevinden kaçmak gibi, ayaklanma ve ihtilâl gibi sözlerden nefret ederdi. Hâlâ da nefret ediyordu. Ama bazı gerçekleri de kabul etmek şarttı. İhtilal mekanizması Delain'de de işler durumdaydı artık. Kuzeye kaçan soylular kendilerine "sürgün" diyorlardı... yakında "asi" demeye başlayacaklardı. Eğer kendisi o ihtilâli engellemek istiyorsa, belki bir tutuklunun Needle'dan kaçmasına yardım etmek zorunda kalacaktı. İşte bu şakaya gülüyordu içindeki yabancı. Onu uyutmayacak kadar gülüyordu hem de.

Şimdi planladığı davranışlar, onun hayatının ilkelerine karşıydı. Ama yine de yapacaktı. Ölse bile, yapacaktı. Peter suçsuz yere hapsedilmişti. Delain tahtında oturan, gerçek Kral değildi. Gerçek Kral, Needle'ın tepesindeki iki odada yaşıyordu. Bu yanlışı düzeltmek için yasa dışı güçleri kullanmak gerekiyorsa, varsın öyle olsundu! Ama...

"Peçeteler," diye mırıldandı Peyna. Zihni durmadan o konuya dönüyordu. "Gerçek Kralı tahtına çıkarmadan önce şu peçete işini çözümlemek gerek. Soruşturmak gerek. Dennis'e sormalı. Belki Staad'ların oğluna da.... evet...."

"Efendimiz?" diye seslendi Arlen kapıdan. "Rahatsız mısınız?"

Efendisinin kalktığını duymuştu. Uşaklar hep duyardı öyle şeyleri.

"Rahatsızım" diye suratını astı Peyna. "Ama doktorun iyileştireceği bir şey değil, Arlen."

"Üzgünüm, efendim."

Peyna uşağına baktı. Parlak gözlerini dikip uzun uzun baktı. "Kendimiz de yasa kaçağı olmadan önce... o bebekevini neden istediğini bilmek istiyorum," dedi. "Bebekevini... bir de... peçeteleri."

87

DENNİS ertesi sabah, "Şatoya geri dönmek mi?" diye sorarken sesi dehşet dolu bir fısıltıydı. "*Onun* olduğu yere dönmek mi?"

"Dönemeyeceğine inanıyorsan, seni zorlamam," dedi Peyna. "Ama sanırım şatoyu iyi tanıyorsun sen. Ona rastlamamayı başarırsın. Tabii gözükmeden içeri girmenin yolunu bulursan. Gözüktün mü, durum fena olur. Hastalıktan kalktığına pek kimseyi inandıramazsın. Hayat dolu bir gençsin sen."

Hava çok soğuktu o gün de. İç baronluğu karlar kaplamış, insanın gözlerini kamaştırıyordu. Peyna içinden, yola çıkınca öğleye varmadan kar körü olurum belki de, diye düşündü. Bana da müstahak zaten. Kafasının içindeki yabancı bunu büsbütün komik buldu.

Delain Şatosu tâ uzakta, ufukta, mavimsi bir renkte, rüya gibi gözüküyordu. Duvarları ve kulesi peri masallarındaki resimler gibiydi. Ama Dennis... o hiç de serüven arayan genç masal kahramanlarına benzemiyordu. Gözleri korku dolu, suratı arslan ininden kaçmış gibiydi. Üstelik arslan ininden kaçtıktan sonra, 'kumanyanı içerde unuttun, yine gir de al' denmiş biri gibiydi... yemek yemeyi artık canı hiç istemediği halde hem de.

"Belki içeri girmenin bir yolu bulunur," dedi. "Ama kokumu alırsa, nasıl girdiğimin de, nereye saklandığımın da önemi kalmaz. Kokumu aldı mı, nasılsa bulur beni o."

Peyna başını evet anlamında salladı. Çocuğun korkusunu daha da arttırmak istemiyordu ama, şu anda doğruyu söylemek en iyisiydi. "Haklısın.", dedi.

"Yine de oraya dönmemi mi istiyorsunuz?"

"Yapabilirsen... yine de istiyorum."

Zayıf bir kahvaltı sofrasının başına oturduklarında Peyna, Dennis'e neler öğrenmek istediğini anlattı, bu bilgileri nereden bulabileceği konusunda da birtakım fikirler verdi, önerilerde bulundu. Dennis bu sefer başını itiraz anlamında değil de, şaşkınlık anlamında sallıyordu.

"Peçeteler, ha?" dedi.

"Evet, peçeteler."

Dennis'in korkulu gözleri bir kere daha ufuktaki periler şatosuna döndü. "Babam ölmek üzereyken bana, ilk efendime hizmet fırsatı çıkarsa kaçırmamamı söylemişti. Ben buraya gelmekle o hizmeti yaptığımı sanıyordum. Ama eğer geri dönmem de gerekiyorsa..."

Evi toparlamakla meşgul bulunan Arlen de işini bitirmiş, yanlarına dönmüştü.

"Evin anahtarı lütfen, Arlen," dedi Peyna.

Arlen uzattı, Peyna alıp Dennis'e verdi.

"Biz Arlen'le buradan ayrılıp kuzeye..." duraklayıp devam etti, ".... sürgünlere katılmaya gidiyoruz. Sana Arlen'in anahtarını veriyorum. Biz kuzeydeki kampa varınca, kendi anahtarımı da senin tanıdığın birine vereceğim. Tabii eğer o da oradaysa. Sanırım oradadır."

"Kim o?" diye sordu Dennis.

"Ben Staad."

Dennis'in üzgün yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ben mi? Ben onlarla mı?"

"Öyle sanıyorum." Aslında Peyna, tüm Staad ailesinin sürgünlere katılmış olduğunu çok iyi biliyordu. Kulağı keskin bir insandı. Sağırlığı o kadar da yoğunlaşmamıştı henüz.

‘‘Onu buraya mı yollayacaksınız?’’

‘‘Gelmek isterse, evet, niyetim öyle.’’

‘‘Ne yapmak için? Efendimiz, hâlâ tam anlamış değilim.’’

‘‘Ben de.’’ Peyna öfkelenmişe benziyordu. Bu hali, şaşkınlığını saklamaya çalışmaktandı. ‘‘Ben ömrüm boyunca hep bazı şeyleri mantıklıdır diye yaptım, diğer bazı şeyleri de mantıklı değil diye yapmadım. İnsanların yalnızca sezgilerine dayanarak mantıksız nedenlerle hareket ettiklerinde başlarına neler geldiğini bilirim. Sonuçlar zaman zaman saçma veya utanç verici de olabilir ama çoğunlukla korkunç olur. Oysa işte bu sefer, ben de kaçık bir falcı gibi davranıyorum.’’

‘‘Anlayamıyorum, efendim.’’

‘‘Ben de anlayamıyorum, Dennis. Günlerden ne, biliyor musunuz?’’

Dennis konunun apansız değişmesi karşısında gözlerini kırpıştırdı. ‘‘Evet... Salı.’’

‘‘Salı demek. İyi. Şimdi sana, sezgilerimin önemli bulduğu bir soru soracağım. Cevabını bilmiyorsan, ya da emin değilsen, lütfen açık söyle. Soruya hazır mısın?’’

‘‘Evet, efendim.’’ Aslında hazır olduğundan emin değildi. Peyna’nın delici mavi bakışları, bulut gibi seyrek beyaz saçları onu ürkütüyordu. Sorulacak soru çok zor olmalıydı. ‘‘Herhalde hazırım,’’ diye düzeltti ilk sözünü.

Peyna soruyu sorduğu anda Dennis rahatladı. Bunun neden sorulduğunu pek anlayamıyordu gerçi. Yine peçetelerle ilgili ek bir saçmalık daha. Ama bu seferkinin cevabını biliyordu en azından. Hemen söyledi.

‘‘Emin misin?’’ diye direndi Peyna.

‘‘Evet, efendim.’’

‘‘İyi. O halde senden istediğim şu.’’

Peyna biraz daha konuştu. Üçü evin önünde, güneşte, ayaküstü konuşuyorlardı. Yargıç bir daha dönecek değildi bu eve.

Dennis dikkatle dinliyordu. Peyna ondan söylenenleri tekrarlamasını istediğinde, çok güzel tekrarladı.

"Aferin," dedi Peyna.

"Beğendiğinize sevindim, efendim."

"Aslında bu işin hiçbir yanını beğenmiyorum, Dennis. Hem de hiç. Eğer Ben Staad, uzak ormandaki o bahtsız yasa kaçaklarıyla birlikteyse, sırf Kral Peter'e yararı olabilir diye onu o güvenli yerden ayırıp tekrar buraya, tehlikenin göbeğine yollamak niyetindeyim. Seni şatoya geri yollayışımın nedeni de, içimden bir sesin, Peter'in bebekevini ve peçeteleri istemesinde bir amaç olduğunu fısıldaması. Bir şey var! Bazen bulur gibi oluyorum, sonra yine aklım dağılıyor. Onları lâf olsun diye istemedi, Dennis. Hayatımın üzerine bahse girebilirim. Ama niye istediğini bulamıyorum." Peyna yumruğunu kendi bacağına indirdi. "İki değerli genci korkunç tehlikelere atıyorum, kalbim bana 'doğru yapıyorsun' diyor... ama bunu NEDEN yaptığımı hâlâ da bilemiyorum!"

Bir zamanlar bir genci gözyaşlarından ötürü mahkûm eden adamın kafasının içindeki yabancı gülüyor, gülüyor, gülüyordu.

88

İKİ ihtiyar, Dennis'den ayrıldılar. Önce el sıkıştılar, sonra Dennis eğilip yargıcın yüzüğünü öptü. Yüzüğün üzerinde Delain'in mührü vardı. Peyna görevinden ayrılmış, ama yüzükten ayrılamamıştı. Bu yüzük onun gözünde yasa üstünlüğünün simgesiydi. Zaman zaman hatalar yaptığını kendi de biliyordu. Ama bunun kendisini üzmesine pek izin vermemişti. Hayatta iyi bir insan olmak için sırf iyi niyetli olmanın yetmediğini bizim kadar o da biliyordu. Ama buna karşılık, zaman zaman elimizden ancak iyi niyetin gelebileceğinin de farkındaydı.

Melekler lanetlemeye karşı bağışık olabilirdi ama insanlar o kadar şanslı yaratıklar değildi. İnsanoğlu için cehennem her zaman daha yakında sayılırdı.

Dennis'in yüzüğü öpmesine itiraz ettiyse de, Dennis direndi. Sonra Arlen, Dennis'in elini sıktı, ona iyi şanslar diledi. Dennis de onlara şans diledi ama Peyna delikanlının gözlerindeki korkuyu hâlâ görebiliyordu. Sonunda delikanlı doğuya, şatoya doğru yöneldi, iki ihtiyar da batıya, Charles Reechul'un çiftliğine doğruldular. Reechul bu bölgede Andua cinsi köpekler yetiştirirdi. Vergilerini düzenli ödediğinden, sadık bir vatandaş sayılıyordu. Ama Peyna onun kuzeye kaçmış sürgünlere yakınlık duyduğunu biliyordu. Kaçanların oraya varmasını hep Reechul sağlamıştı. Gün gelip kendisinin de Reechul'dan aynı hizmeti isteyeceği hiç aklına gelmezdi Peyna'nın. Ama işte onun da zamanı gelmişti.

Çiftçinin en büyük kızı Naomi kızağı hazırladı, önüne en sağlam köpeklerden on ikisi koştu, Peyna'yla Arlen'i bindirip yola çıktı. Çarşamba gecesi Uzak Orman'ın kenarına vardılar.

O gece Peyna, Naomi'ye, "Sürgünlerin kampına daha ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu.

Naomi içmekte olduğu ince, kötü kokulu puroyu ağzından çekti, ateşe attı. "Hava güzelse iki gün," dedi. "Kar yağarsa dört gün. Tipi çıkarsa belki hiç varamayız."

Peyna o gece yattığı anda uyudu. Yaptığı seçim ister mantıklı, ister mantıksız olsun, yıllardır böyle kolay uyuduğunu hatırlamıyordu.

Ertesi gün hava iyiydi. Cuma da bozmadı. Böylece Dennis'ten ayrılışlarının dördüncü günü akşamı, Flagg'ın boşu boşuna arayıp da bulamadığı bir grup çadır ve kulübenin yakınına vardılar.

"Kim o? Parolayı söyle!" diye bağırdı bir ses. Sağlıklı, gür, şen, korkusuz bir sesti. Peyna hemen tanıdı o sesi.

Kız, "Naomi Reechul," diye seslendi. "Parola iki hafta önce 'zıpkın'dı. Şimdi değiştiyse, okunu sapla bana, Ben Staad. Hortlayıp ömrünce başına bela olurum."

Ben gülerek bir kayanın arkasından ortaya çıktı. "Hortlamış haline hiç dayanamam, Naomi" dedi. "Sağken bile yeterince korkunçsun."

Kız Peyna'ya döndü. "Geldik işte," dedi.

"Evet, öyle görünüyor."

İçinden, iyi ki geldik, diyordu. Bir ses ona, zamanın pek de bol olmadığını fısıldamaktaydı çünkü.

89

PETER de aynı şeyi seziyordu.

Pazar günü, yani Peyna'yla Arlen'in sürgünler kampına varışından iki gün sonra, ipin hâlâ yerden on metre yukarda kalacağını hesaplamaktaydı. Demek uca tutunur, sallanırsa, sekiz metreden fazla bir mesafeden düşmek zorundaydı. Dört ay daha ip dokumak elbette daha akıllıca olurdu. Bunu kendi de biliyordu. Hatta belki iki ay bile yeterdi. İpin ucundan kendini yere bıraktığında kötü düşer de iki bacağını kırarsa, meydan nöbetçileri devriye gezerken onu orada inler durumda bulurlardı sonra. Dört yıllık emeği, üşendiği için boşa giderdi.

Bu tür mantığı Peyna duysa, ne kadar da hoşlanırdı. Ama Peter'in içinden yükselen acele etme dürtüsü şu sıra öyle güçlüydü ki! Peyna bir zamanlar, sezgilerin mantığı yenmesini pek ayıplardı... ama şimdi belki o da ayıplamazdı artık.

Peter bir haftadır hep aynı rüyayı görüp duruyordu. Rüya da her seferinde biraz daha netleşmekteydi. Flagg, ışık saçan parlak bir şeyin üzerine eğilmişti rüyada. O ışıklı cisme sihirbazın suratı yansıyor, yeşilimsi bir renk alıyordu. Sonra bir an sihirbazın gözleri irileşiyor, ardından hain bir ifadeyle kı-

sılıyor, kaşları çatılıyor, yüzü kararıyordu. O ifadenin ancak bir tek anlamı olabilirdi... ölüm. Flagg tek kelime söylüyor, sonra eğilip ışıklı cisme üflüyordu. Cisim hemen mum gibi sönüyor, ortalık karanlığa gömülüyordu o zaman. Ama sihirbazın ağzından çıkan o tek kelime de yeterliydi. Peter'in adını söylüyordu Flagg. Hem de öfkeyle.

Cumartesi gecesi ayın çevresinde hale vardı. Gardiyanlar yakında kar yağacağı kanısındaydılar. Peter Pazar günü gökyüzüne bakınca adamların haklı olduğunu anladı. Ona havayı tahmin etmeyi babası öğretmişti. Pencerede dururken içine bir hüzün doldu, sonra tekrar öfkeye dönüştü. Yanlışları doğrultmak şarttı.

Karanlık ve fırtına, kaçışımı daha iyi saklar, diye düşündü. Hatta düştüğünde altında kardan bir yastık bulurdu belki de. Bu aklına gelince sırıttı. Yerdeki on santimlik karın hiçbir etkisi olamazdı aslında. İncecik ip ya dayanacak, ya da kopacaktı. Dayansa bile, sonunda atlamak zorundaydı. Atladığında bacakları o çarpmayla ya kırılacak, ya kırılmayacaktı. Kırılmazsa nereye gideceğim ayağa kalkınca, diye geçirdi içinden. Beni kim yanına alır, kim korur, kim yardım eder bana? Ben Staad buralardan çoktan uzaklaştırıldı. Belki Krallık sınırlarından bile çıkmıştır.

İşi şansa bırakmak zorundaydı o halde. Babası sık sık değinirdi bu konuya. Bazı Krallar şanslıdır, bazıları da şanssızdır, derdi. Sen de Kral olunca, kendine göre bir şansın olacak. Ama bence şanslılardan birisin sen, derdi.

Delain'in Kralıydı aslında Peter... ama ancak kendi yüreği biliyordu bunu. Beş yıldan beri, şansının Staad'ların şansından pek farkı yok gibiydi. Ama belki bu geceki şansı hepsini telafi ederdi.

İpi, bacakları, şansı. Ya hepsi tutacak, ya hepsi kopacaktı. Hem de aynı anda. Önemi yoktu. Şansı az da olsa, ona güvenmekten başka çaresi kalmamıştı.

"Bu gece," diye mırıldandı kendi kendine. Ama akşam yemeği sırasında öyle bir şey oldu ki Peter fikrini değiştirmek zorunda kaldı.

90

PEYNA'yla Arlen'in Dennis'den ayrıldıktan sonra Reechul çiftliğine kadar yürümeleri hemen hemen Salı'nın akşamına kadar sürmüş, oraya vardıklarında ikisinin de canları çıkmıştı. Gerçi Dennis'in şatoya kadar olan yolu onlarınkinden iki kat uzundu ama, çocuk bir gün öncenin yorgunluğuna rağmen, saat ikide herhalde şatonun batı kapısına varırdı. Gençlerle yaşlılar arasında fark vardı tabii. Peyna ona çok dikkatli talimat vermişti. Ne yaptığını pek bilmediğini iddia eden biri için, doğrusu oldukça ayrıntılıydı verdiği talimat. Dennis de söylenenleri harfi harfine yapmak niyetindeydi. Bu yüzden, batı kapısına vaktinde varsa bile, içeri girmesi daha uzun zaman alacaktı.

Delikanlı yolun yarısını aldıktan sonra, çevresine bakınıp saklanacak bir yer aramaya koyuldu. Gerçi şu ana kadar kimseye rastlamış değildi ama, artık vakit öğleyi geçmişti. Yakında kentin pazarından dönenler belirmeye başlardı yolun üzerinde. Dennis kimsenin kendisini görmesini, hatırlamasını istemiyordu. Evinde, hasta yatağında olması gerekirdi çünkü. Çok geçmeden uygun bir yer buldu. Terkedilmiş bir çiftlik evi. Bakımsızlıktan yıkılmaya yüz tutmuş bir ev. Vergi Getiren Thomas'ın sayesinde, bu tür evlerin sayısı gün geçtikçe artmaktaydı zaten.

Dennis oraya girip saklandı, Cumartesi öğleden sonraya kadar da çıkmadı. Bu süre içinde Ben Staad'la Naomi Uzak Orman'dan yola çıkmış, Peyna'nın evine yaklaşmışlardı bile. Naomi hayvanları deli gibi sürüyordu. Dennis bunu bilse, biraz rahatlardı. Ama bilemezdi elbette.

Boş evde yiyecek hiçbir şey yoktu. Ama mahzene inince birkaç patatesle bir avuç turp buldu. Patatesleri yedi. Turptan nefret ederdi Dennis. Her zaman nefret etmiş, her zaman da edecekti. Çakısını çıkardı, patateslerin çürük yerlerini ayıkladı, böylelikle her patetesin çeyreğini yere atmış oldu. Avucunda güvercin yumurtası boyunda birkaç beyaz top kaldı. İlk ikisini yerken turplara doğru baktı, içini çekti. Sevse de sevmese de, Cuma günü onları yemek zorunda kalacaktı herhalde.

Karnım çok açsa belki tadı iyi gelir, diye düşündü. Belki bayıla bayıla yerim de, daha var mı derim!

Sonunda gerçekten onlardan da birkaçını yemek zorunda kaldı, ama bu işi Cumartesi öğleye kadar ertelemeyi başardı. Cumartesi geldiğinde, turplar gözüne enikonu iyi görünmeye başlamıştı zaten. Ama yiyince tatlarının hâlâ berbat olduğunu gördü.

Günün zorlu geçeceğini sandığından, iradesini kullanıp yedi onları.

91

DENNİS bodrumda bir çift eskimiş kar pabucu da bulmuştu. Kayışları gerçi fazla uzundu ama, onları kısaltmaya bol bol vakti vardı. Bağları çürümeye yüz tutmuştu. Onun çaresi yoktu. Herhalde benim işimi görür, diye umdu. Uzun süre ihtiyacı olmayacaktı ki bu pabuçlara!

Güvenli olsun diye bodrumda uyudu, gündüzlerini oturma odasında geçirdi, yoldan gelip geçenlere baktı. Yol saat üçte canlanıyor, beşte trafik tekrar seyreliyordu. Bu mevsimde akşam pek çabuk bastırıyordu çünkü. Evin salonu bomboş, hüzünlü bir yerdi. Bir zamanlar, aile burada yaşarken neşeli bir oda olmuş olmalıydı. Şimdi ise... farelerin salonuydu burası. Bir de Dennis'in tabii.

Peyna, Dennis'in okuma yazma bildiğini duyunca yanına kâğıt ve kurşun kalem vermişti. Dennis bu boş evde geçirdiği günler boyunca oturup bir mektup yazmaya çalıştı. Yazıyor, karalıyor, bir daha yazıyor, kalemi yontuyor, daha iyisini yazmaya uğraşıyordu. Kötü yazısından utandığı bir yana, Peyna'nın önem verdiği bazı şeyleri yazmayı unutacağından da korkuyordu. Öyle uğraştı ki, keşke Peyna notunu kendi yazsaydı, ya da Arlen'e dikte etseydi, demeye başladı. Ama yine de çalışmaktan memnundu. Ömrü boyunca çalışmaya alışmış bir insandı o. Boş kalmak, korkusunu arttırıyor, onu tedirgin ediyordu. Gerçi bedensel çalışmayı böylesine tercih ederdi, ama iş işti yine de.

Cumartesi öğlende, yazdığı mektubu oldukça beğenmişti. Zaten elinde de iki kâğıt kalmıştı artık. Eserine gururla baktı. Minik sayfanın iki yüzü de yazılarla dolmuştu. Dennis'in ömründe yazdığı en uzun yazıydı bu. Kâğıdı katlayıp hap boyuna getirdi, pencereden dışarı baktı, ortalığın kararmasını bekledi. Peter de hücresinin penceresinden, giderek toplanan bulutlara bakıyordu. Her ikisine de babaları öğretmişti havayı okumayı. Birinin babası Kral, ötekinin babası da o Kralın uşağıydı. Her iki genç de ertesi gün kar yağacağını anladılar.

Saat dört olduğunda evin gölgesi uzamaya başlamış, Dennis'in de yola koyulma hevesi biraz ölgünleşmişti. Yola çıktığı anda tehlikedeydi artık. Ölüm tehlikesiyle yüzyüzeydi. Flagg'ın o lanet olası sihirleriyle uğraştığı yere gidiyordu. Belki şu anda bile, hasta uşağın ne yaptığını incelemekteydi sihirbaz. Hoş Dennis kendi duygularının önemi olmadığının farkındaydı. Buraya görevini yapmaya gelmişti. Ailesinde yüzyıllardan beri her uşak, görevini sadakatle yapmıştı. Dennis de yapacaktı elinden geleni.

Güneş batarken evden çıktı. Kar pabuçlarını ayağına geçirmişti. Tarlalardan geçerek, dosdoğru şatoya yollandı. Aklına kurtlar geldikçe biraz tedirgin oluyor, inşallah kurt yoktur

diye umuyordu. Peter'in ertesi gece kaçmayı planladığından haberi yoktu. Ama Peyna gibi, Peter'in kendisi gibi, o da hissediyordu acele etme gereğini.

Bir yandan karlı tarlalarda ilerlerken, bir yandan da şatoya görünmeden nasıl gireceğini düşünüyordu. Bunu nasıl yapacağını bildiği kanısındaydı... Yani... eğer Flagg onun kokusunu almazsa.

Daha sihirbazın adını düşündüğü anda, tâ uzaklardan bir kurt uluması duydu. Aynı anda, şatonun mahzeninde, Flagg'ın odasında, sihirbaz uyuklamakta olduğu koltukta birden doğruldu.

"Kim andı Flagg'ın adını?" diye seslendi, iki başlı papağan bir çığlık attı.

Dennis bomboş tarlanın ortasında, bu kupkuru sesi beyninin içindeymiş gibi duydu. Soluğunu içine çekip tuttu, saldığında ağzından dumanlar çıktı, alnından terler fışkırdı.

Ayağındaki kar pabuçlarının bağları çıt çıt kopmaya başlamıştı birden.

Kurt uluması da sürüyordu. Aç, kalpsiz, insafsız bir sesti bu ses.

Flagg koltuğunda tekrar arkasına yaslandı, kendi sorusuna, "Hiç kimse," diye cevap verdi. Pek seyrek hasta olurdu. O upuzun ömrü boyunca toplam ya üç, ya da dört kere hastalanmıştı. Ama kuzeye yaptığı son yolculukta, buzlar üzerinde kıvrılıp uyumaktan çok kötü soğuk almıştı. Yavaş vavaş geçiyordu... ama hâlâ pek iyi sayılmazdı.

"Hiç kimse. Rüya, o kadar," dedi kendi kendine.

Uyukladığında kucağına kaymış olan kitabı kapadı, yandaki masaya bıraktı. Masanın üst yüzü insan derisiyle kaplanmıştı. Sihirbaz tekrar yaslanıp uyumaya başladı.

Uzaktaki tarlada Dennis yavaş yavaş rahatladı. Alnından bir ter damlası gözünün içine sızdı, Dennis onu dalgın bir hareketle sildi. Flagg'ı daha düşünürken işitmişti bunu sihirbaz.

Ama onun o karanlık düşüncesi artık geçmiş, Dennis'in üzerinden uzaklaşmıştı. Tıpkı bir şahin, yerdeki tavşanın üzerinden uçuyormuş gibi, uzaklaşmıştı. Dennis içini çekti, titredi. Bacakları güçsüzleşmişti artık. Bir daha sihirbaizı düşünmemeye uğraşacaktı... elinden geldiği kadar. Ama karanlık basıp ay doğduğunda, bunu yapmanın karar vermek kadar kolay olmadığını daha iyi anladı.

92

AKŞAM sekizde Dennis tarlalardan ayrılıp Kralın Av Alanına girdi. Oraları iyi tanırdı. Kendisi babasının yamağı olarak çalışırken Roland buralara pek sık gelir, avlanırdı. Thomas daha seyrek geliyordu. Ama her gelişinde Dennis de onunla

gelmek zorundaydı tabii. Yolu kolaylıkla buldu, geceyarısı olmadan küçük ormanın kıyısına vardı.

Bir ağacın ardına gizlenip şatonun duvarlarına doğru baktı. Duvar yarım mil ötedeydi. Arada karla kaplı, boş bir alan uzanıyordu. Şatonun çevresinde devriye gezen askerlere rastlama tehlikesi vardı. O açık alana adımını atmadan, Prens Ailon'un yani aydedenin gümüş arabasıyla oradan geçip gitmesini bile beklemeye razıydı. Öyle bile olsa, kabak gibi ortada hissedecekti kendini. Bu alanın, görevin en zor yanını oluşturduğunu tâ başından biliyordu zaten. Güneşin altında Peyna ve Arlen'le vedalaşırken, riziko gözüne daha az gibi görünmüştü. Şimdi ise, büyük çılgınlık olduğu ortadaydı.

İçinden korkak bir ses, geri dön, diye yalvardı. Ama Dennis bunu yapamazdı. Babası ona bir görev yüklemişti. Eğer tanrılar onun bu görevi yaparken ölmesini istiyorlarsa... ölürdü o da.

Tâ uzaklardan, şatonun orta kulesinden haykıran adamın sesi duyuldu: *"Saat on iki ve her şey yolunda!"*

Hiçbir şey yolunda değil, diye düşündü Dennis sefil sefil. *Tek bir şey bile yolunda değil.* Paltosuna sarındı, ayın batmasını beklemeye başladı.

Sonunda o da oldu. Dennis harekete geçmesi gerektiğini anlıyordu. Zaman kısalmıştı. Kalktı, tanrılara kısa bir dua etti, elinden geldiği kadar hızlı adımlarla açık alanda yürümeye başladı. Her an birisinin, *'Kim var orada!'* diye seslenmesini bekliyordu. Kimse seslenmedi. Gökte bulutlar pek yoğunlaşmıştı. Şatonun dibi kapkaranlıktı. On dakika dolmadan Dennis hendeğin kenarına vardı, ayaklarını suya doğru sarkıtıp karların üzerine oturdu, kar pabuçlarını ayağından çıkardı. Sonra yavaşça, buz tutmuş, üzerine yeniden kar yağmış sulara bastı.

Gümbürdeyen yüreği biraz yavaşladı. Artık şatonun gölgesine girmişti. Nöbetçilerden biri eğilip dosdoğru ona bak-

madıkça, göze çarpmayacak durumdaydı. Baksa bile... göremezdi belki nöbetçi onu.

Hendeğin buzunu yüzerek aşmaya kalkışmadı. Henüz olmazdı. Duvara yakın kısımdaki buzlar ince olabilirdi. Nedenini de biliyordu Dennis. Burada buzun ince olmasının, tatsız kokular dolaşmasının, duvar taşlarının hep ıslak olmasının nedeni, aslında kendisini kimse görmeden içeriye girme umudunu sağlayan şeydi. Dikkatle sola ilerledi, kulak kabartıp akan su sesi duymaya çalıştı.

Duyunca başını kaldırdı, biraz yukarda, göz hizasında, duvardaki yuvarlak kara deliği gördü. Oradan sular akıyordu. Kanalizasyon deliğiydi burası.

"Haydi gayret," diye mırıldandı Dennis. Beş adım geri gitti, koştu ve sıçradı. Tam sıçradığı anda, sürekli akan sıcak lağım suyunun etkisiyle zayıflamış olan buzun ayakları altında çatladığını da hissetti... ama kendini borunun yosunlu kenarına asılmış buldu. Kaygandı tutunduğu yer. Düşmemek için olanca gücüyle sarıldı, kendini yukarı çekti, ayaklarına yer aradı, sonunda içeri emeklemeyi başardı. Bir an durup soluklandı, sonra yokuş gibi yükselen borudan yukarıya doğru tırmandı. Çocukluğunda arkadaşlarıyla oynarken keşfetmişti bu boruları. Tabii anneleriyle babaları hemen onları orada oynamamaları için uyarmışlardı. Kaybolurlar diye... biraz da lağım fareleri yüzünden. Ama Dennis yine de bu yolun nereye çıkacağını biliyordu.

Bir saat kadar sonra, şatonun doğu kanadındaki boş koridorlardan birinde, lağımın ızgaralı kapağı kıpırdadı, durdu, tekrar kıpırdadı, yana itildi, az sonra da Dennis adında, leş gibi, pis kokulu bir uşak kendini yukarı çekip koridorun taşlarına bastı. Biraz dinlenmeyi çok canı istiyorsa da, belki bir gelen olurdu. Bu saatte bile. Izgarayı kapadı, çevresine bakındı.

Bu koridoru hemen tanıyamadı. Ama bu pek canını sıkmıyordu. Dipteki T biçimli kavşağa doğruldu. Neyse, fare yok-

tu bari borularda, diye düşünüyordu. O iyi olmuştu. Aslında kendini farelere de hazırlamıştı delikanlı. Babası ona birkaç kere iri fareler gördüklerini anlatmıştı çünkü.

Dennis kendi kendine, herhalde küçük fareydi onlar... babama öyle gelmiş, diye düşündü. Oysa öyle değildi. Ama Dennis nereden bilecekti? Lağımda eskiden iri fareler olduğu doğruydu. Hastalık taşıyan, koca koca fareler. Tâ eskiden beri vardı bu sorun. Ama son beş yıldan beri artık fare gören yoktu. Flagg yok etmişti onları. Günlerden bir gün, elindeki hançerle obsidyen taşını, demin Dennis'in açtığı kapağa benzer bir kapaktan aşağıya atmış, ama o birkaç zerre ejderha tozu farelerin hepsini öldürmeye yetmişti. Bir kısmı diri diri yanmış, diğerleri kaçamadan soluksuz kalıp boğulmuşlardı. Beş yıl geçtiğinde, fareler henüz geri dönmemişti ama, zehirli dumanların çoğu dağılmıştı artık. Çoğu... ama hepsi değil. Eğer Dennis içeriye, Flagg'ın odasına yakın bir borudan girmiş olsa, o da ölebilirdi. Onu kurtaran belki şans, belki kaderdi... belki de az önce dua ettiği tanrılardı. Ben bu konuda bir tahminde bulunmak istemiyorum. Benim işim hikâye anlatmak. Falcı değilim ya! Dennis'in sağ kalması konusunda kararı sizin kendinize bırakıyorum.

93

KAVŞAĞA vardı, köşeden eğilip baktı, ilerde uykulu bir nöbetçinin dolaştığını görünce geri çekildi. Yüreği yine çarpmaya başlamıştı... ama memnundu da... artık nerede olduğunu biliyordu. Bir daha baktığında nöbetçi gitmişti.

Dennis koridorda hızla ilerledi, merdivenlerden bir kat aşağıya indi, kararsızlık göstermeden, sessizce koştu. Ömrü bu şatoda geçmişti. Yolunu iyi biliyordu. Doğu kanadından batı kanadına, peçetelerin depolandığı yere kolayca gidebilecekti

Ama kimseye görünmemek için hep en kuytu koridorlara sapıyordu. Gerçek veya hayali bir ayak sesi duyar gibi olursa (birazı herhalde hayaliydi) en yakın girintiye saklanıyordu. Gideceği yere varması bu yüzden bir saat sürdü.

Ömründe karnının bu kadar acıktığını hatırlamıyordu.

Boşver lânet olası mideni, Dennis... önce efendini kolla, sonra mideni.

Loş bir koridorun dibinde beklerken saat dört çağrısını belli belirsiz duydu. Tam adımını atacağı sırada, koridorda yankılanan ağır ayak seslerini de duydu.

Gölgelere sindi, ter içinde bekledi.

Bir nöbetçi koridordan geçiyordu. Durdu, iki parmağını burnuna dayayıp arasından sümkürdü. Dennis elini uzatsa ona dokunabilirdi. Her an askerin dönüp ona bakacağından, şaşacağından, kılıcını çekeceğinden... ve sonunu getireceğinden korkuyordu.

Lütfen, diye yalvardı Dennis'in donmuş zihni. *Lütfen, ah, lütfen...*

Askerin kokusunu alıyordu. Şarap ve yanık et kokusu vardı adamın soluğunda. Ter kokusu da bunlara karışıyordu.

Derken asker ilerlemeye başladı, Dennis rahatlar gibi oldu. Asker yine durdu, eli bir daha burnuna yükseldi... Dennis neredeyse çığlık atacaktı.

Adam bir yandan burnunu karıştırırken, ''Benim Melda diye bir sevgilim vaaar!'' diye şarkı söylemeye başladı. ''Esmeralda diye de bir kardeşi var... Yedi deniz aşıp gelmeye razıyım... onun o gamzeli dizlerini bir kere öpebilmek için! La-la-laay, la-la-laay, uzat şu şarabı bana daaa!''

Dennis'e korkunç bir şeyler olmaya başlamıştı. Burnu gıdıklanıyor, kaşınıyordu. Bunun neyin belirtisi olduğunu çok iyi bilirdi delikanlı. Az sonra hapşıracaktı.

Git! diye haykırdı zihni. *Uzaklaş buradan, koca budala!*

Askerin gitmeye niyeti yok gibiydi. "Bir kardeşi de Kızıl Saçlı Karla... Yüz yudum içmeye razıyım... onun güzel dudaklarından... la-la-lay, la-la-laay, uzat şu şarabı bana daaa!"

Şimdi o şarap fıçısını kafana geçireceğim, ahmak herif! diye düşündü Dennis. *Git yoluna!* Burnunun gıdıklanması artıyordu. Elini kıpırdatıp oraya dokunamazdı. Hareketi görebilirdi asker yan gözle.

Derken nöbetçi eğildi, burnunu tekrar sümkürdü, şarkı söyleye söyleye yürümeye başladı. O gözden kaybolduğu anda Dennis kolunu yüzüne kapadı, dirsek boşluğuna doğru hapşırdı. Askerin kılıcını çekiş sesini duymak üzere kulak kabarttı ama adam zaten yarı uykudaydı. Belliki içip içip gelmiş, nöbeti öyle devralmıştı. Bir zamanlar böyleleri hemen farkedilir, krallığın en sapa yerlerine yollanırdı. Ama artık devir değişmişti. Bir kapının gıcırdayarak açıldığı duyuldu, kapının kapanmasıyla birlikte askerin şarkısı da duyulmaz oldu. Dennis girintinin içinde yere çöktü, gözlerini yumdu. Yanakları, alnı alev alev, ayakları da iki buz kalıbıydı.

Bir an karnımın açlığını hiç düşünemez oldum, diye geçirdi içinden. Sonra iki elini ağzına kapayıp kıkırdadı.

Eğildi, gözetledi. Kimseler yoktu. Yerinden çıkıp sağdaki koridora saptı, oradaki kapıyı buldu. Kapının dışındaki koltuk boştu ama Dennis o kapıyı iyi tanıyordu. Boşluğun yanında, dikiş çantası bırakılmıştı. Kapıdan peçetelerin depolandığı odaya giriliyordu. İyi Kyla'nın zamanından bu yana o odadaydı peçeteler. Kapı daha önce hiç kilitlenmemişti. Nitekim şimdi de kilitli değildi. Eski peçeteler kilitlenecek kadar önemli sayılmıyordu. Dennis kapıdan uzanıp depo odasına baktı, Peyna'ya verdiği cevabın hâlâ doğru olup olmadığını kontrol etti.

Beş gün önce Peyna ona, "Peçeteleri nereden alıp yolluyorlar, biliyor musun, Dennis?" diye sormuştu.

Bu soru Dennis'e pek basit görünmüştü. İnsan cevabı biliyorsa, sorular hep basit gözükür zaten. Bilmiyorsa, o zaman

da zor gözükür. Dennis biliyordu. Anders Peyna'dan Ben Staad kanalıyla para almıştı o peçeteleri teslim etmek için. Bir tek gilderdi aldığı para gerçi. Ama para paraydı. Hizmetin devam ettiğini kontrol etmeyi kendine görev saymıştı.

Peyna'ya büyük depoyu anlatmıştı hemen. Peyna bunu duyunca çok şaşmıştı. Dennis her Cumartesi günü bir hizmetkârın yirmi bir peçete alıp silkelediğini, ütülediğini, katlayıp bir tekerlekli el arabasına yüklediğini, Pazar sabahı altıda da kuleye teslim ettiğini anlatmıştı Peyna'ya. Şu anda teslim saatine iki saat vardı.

Dennis ilerlerken elini koynuna daldırmış, yazıp hazırladığı mektubu arıyordu. Bulamayınca telâşa kapıldı, sonra buldu, soluk aldı. Biraz yana kaymıştı kâğıt, o kadar. El arabasının yanına varınca, Pazar kahvaltı peçetesini hafifçe kaldırdı. Sonra Pazar öğle yemeği peçetesini de kaldırdı. Pazar akşam yemeği peçetesini de neredeyse atlıyordu. Atlasa, hikayenin sonu çok farklı olurdu. Daha iyi mi olurdu, kötü mü, orasını bilemem... ama farklı olacağı kesindi. Sonunda Dennis üçüncü peçetenin yeterli derinlikte olduğuna karar verdi, yakasında taşıdığı toplu iğneyi çıkarıp mektubu peçetenin iç tarafına iğneledi. (Aklı iyi çalışsa, notu baştan topluiğneyle kendi iç gömleğine tutturur, kaymasını da önlerdi ama, olmuştu bir kere. Dennis'in zekası pek de hızlı sayılmazdı.)

Deponun sessizliği içinde, "İnşallah Peter'i bulursun, küçük mektup," dedi kendi kendine. "İnşallah Kralımızı bulursun."

Artık yatıp uyuması gerektiğinin farkındaydı. Yakında şato uyanacaktı. Seyislerden hizmetçilere kadar herkes, kalkacak, mahmur gözlerle koridorları dolduracak, mutfaklardan yükselen kokular Dennis'i daha da çok acıktıracaktı. Şu anda o iğrenç turplar bile hoş gelirdi ona. Ama yemeği düşünmenin hiç sırası değildi.

Koca odanın gerilerine süzüldü. Peçete yığınları çok yüksek, düzensiz dizilmişti. Tatlı, kuru, pamuksu bir kokuları var-

dı. Dennis uzak köşelerden birine vardı, orada güvende olacağına karar verdi. Peçete yığınlarından birini devirdi, yere yaydı, birkaçını yastık diye başının altına kıvırdı.

Bu kadar rahat ve lüks bir yatakta yattığını hatırlamıyordu. Karnının açlığına rağmen, yorgunluk kolayca uyumasını sağladı, rüya da görmedi. Şimdi biz onu bırakalım artık. Görevinin ikinci bölümünü başarıyla tamamladı ne de olsa. O saray peçetelerinin üzerinde mışıl mışıl uyuyadursun, biz biraz başkalarının yaptığına bakalım. Bu arada, sevgili okurum, bu gece sana da Dennis'inki kadar güzel bir uyku dilerim.

94

CUMARTESİ günü Dennis karlı tarlanın ortasında durmuş, Flagg'ın düşüncesinin kendi üzerinden geçişini hissederken, Ben Staad'la Naomi Reechul da Peyna'nın evinin otuz mil kadar kuzeyinde, karlı bir çukurda kamp kurmuşlardı. Daha doğrusu, Peyna'nın *eski* evinden otuz mil kuzeyde demek yerinde olur. Yani... Dennis gelip de uyurgezer Kralın hikâyesini anlatmadan önceki evi.

Kampları pek basitti gençlerin. Orada birkaç saat dinlenip tekrar yola koyulmak isteyenlerin kurduğu türden bir kamptı. Naomi sevgili hayvanlarını beslerken Ben de küçük bir çadır kurmuş, güzel bir ateş yakmıştı.

Az sonra Naomi de ateşin başına geldi, geyik etini pişirdi. Sessizce yediler. Sonra Naomi tekrar köpeklerinin başına döndü. Frisky dışında hepsi uyuyordu hayvanların. Frisky kızın en sevdiğiydi. Sahibine hemen hemen insanca bakışlarla baktı, onun elini yaladı.

"Bugün iyi yol aldık, tatlım," dedi Naomi. "Artık uyu. Rüyanda tavşanlar gör."

Frisky söz dinleyip başını elleri üzerine dayadı. Naomi gülümsedi, yine ateşin yanına döndü. Ben orada, dizlerini kar-

nına çekmiş, kollarını dizlerinin çevresine sarmış, oturuyordu. Yüzü ciddi ve düşünceliydi.

"Kar geliyor."

"Havayı ben de senin kadar anlarım, Ben Staad. Üstelik bulutlar Prens Ailon'un çevresine hale yapmış."

Ben aya bakıp başını salladı, sonra tekrar ateşe döndü. "Kaygılıyım. Rüyamda... adı anılmaması gerekeni gördüm."

Kız bir puro yaktı. Müslin kumaşa sarılı paketi Ben'e de tuttu ama Ben almadı.

"Ben de aynı rüyayı gördüm galiba," dedi Naomi. Sesini sakin çıkarmaya çalışıyor, hafifçe titremesini yine de önleyemiyordu.

Ben gözlerini iri iri açıp ona baktı.

"Doğru söylüyorum," dedi kız. "Rüyamda parlak, ışıklı bir şeye bakıyor, Peter'in adını söylüyordu. Ben öyle örümcekten, fareden korkan kızlardan değilimdir ama, o rüyadan uyandığımda içimden çığlık atmak geldi."

Utanmış gibiydi, beriyandan meydan okuyan bir hali de vardı.

"Kaç kere gördün bu rüyayı sen?"

"İki."

"Ben dört gecedir görüyorum. Tıpkı seninki gibi. Seninle alay edeceğimden korkma boşuna. Ben de uyandığımda çığlık atmak istiyorum."

"O parlak şeyi, rüyamın sonunda üfleyip söndürüyordu. Mum muydu dersin?"

"Yo. Olmadığını sen de biliyorsun."

Kız başını salladı.

Ben düşünüyordu. "Sanırım mumdan çok daha tehlikeli bir şeydi... o puroyu şimdi alabilirim verirsen."

Naomi uzattı, Ben ateşe eğilip yaktı. Bir süre sessiz oturdular, kıvılcımların sıçrayışını seyrettiler. Ortak rüyalarında ol-

duğu gibi, bir süre sonra sönüyordu kıvılcımlar. Ben rüzgarda yine kar kokusu alıyordu. Hem de bol kar yağacaktı galiba.

Naomi onun düşüncelerini okur gibiydi. "Dedelerimizin anlattığı türden bir fırtına geliyor galiba. Ne dersin?"

"Bence de"

Naomi bu sefer her zamanki açıksözlü tavrına hiç uymayan bir sesle, "O rüya ne demek sence, Ben?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Peter'e yönelik bir tehlike, orası kesin. Başka bir anlamı varsa, o da acele etmemiz gerektiği." Gözlerini kıza diktiğinde onun da yüreği çarpmaya başladı. "Naomi, yarın Peyna'nın evine varır mıyız acaba?"

"Varmamız gerekir. Tabii köpeklerden biri bacağını kırmazsa, ayının biri kış uykusundan uyanıp hepimizi yemezse, varmamız gerekir. Köpeklerin hepsini değiştirdim. Bir tek Frisky dışında. Frisky hemen hiç yorulmaz. Kar erken başlarsa bizi yavaşlatacaktır. Ama bence geç başlayacak. Çok geç. Geciktiği her saati, sonra zorluğuyla ödetecek. Bence tabii. Ama gerçekten geç başlarsa, biz de kızağa sırayla biner, çoğu zaman yanında koşar, köpekleri yormazsak, sanırım varırız. Hoş, orada da beklemekten başka ne yapabiliriz ki? Meğer ki o uşak dostun dönsün!"

"Bilmiyorum." Ben içini çekip suratını ovaladı. Neye yarayacaktı gerçekten? Rüyaların anlamı ne olursa olsun, olayların yeri şatoydu çiftlik evi değil. Peyna, Dennis'i şatoya yollamıştı... ama içeriye nasıl girecekti Dennis? Görülmeden girmeyi başarsa bile, nereye saklanacaktı? Bin türlü saklanma yeri bulunurdu ama...

"Ben!"

"Ne var?" Delikanlı irkilerek ona döndü.

"Şu anda ne düşündün?"

"Hiç"

"Yo, bir şey düşündün. Gözün parladı."

"Öyle mi? Belki yediğimiz pastaları düşünmüşümdür. Bence artık yatalım. Şafakta yola çıkmamız gerek."

Ama Ben Staad çadırda uzun süre uyanık yattı, Naomi'nin düzenli soluklarını dinledi. O şatoda saklanabilecek bin yer vardı, o doğru. Ama kendisi içlerinden iki tanesini pek uygun bulmaktaydı. Belki de Dennis'i o yerlerden birinde bulurdu.

Sonunda uykuya daldı...

.... ve rüyasında Flagg'ı gördü.

95

PETER Pazar gününe de her güne başladığı gibi başladı, jimnastiğini yaptı, dualarını etti.

Kendini pek dinç ve hazır hissediyordu. Gökyüzüne baktı, yaklaşan fırtınayı gördü, sonra kahvaltıya oturdu.

Ve tabii peçetesini kullandı.

96

PAZAR günü öğleyin, Delain'deki herkes en az bir kere evinden çıkıp gökyüzüne kaygıyla bakmış bulunuyordu. Bunun yıllarca anlatılacak bir fırtına olacağından hepsi emindiler. Bulutlar kurşuni, kurt postu rengindeydi. Isı yükseldi, saçaklardan sarkan buzlar haftalardır ilk defa damlamaya başladı. Ama eskiler bunun kendilerini kandıramayacağını fısıldıyorlar, herkesi de inandırıyorlardı. Isı hızla düşecek, birkaç saat sonra da kar başlayacaktı. Belki günlerce durmayan bir kar.

Öğleden sonra saat üçte, İç Baronluk çiftçilerinden hâlâ hayvanı kalmış şanslılar; tüm hayvanlarını ahırlara aldılar. İnekler tatsız tatsız böğürüyordu. Karlar eriyince, aylardır ilk defa yiyebilecekleri otları görmüşlerdi. Epey yaşlanmış olan Yo-

sef de Kralın atlarını ahıra alıp bağladı. Yaşı yetmiş ikiydi ama hâlâ dinçti başseyis. İçinden, atları ben güvene aldım, Kralın adamlarını da başkası güvene alır herhalde, diye düşünüyordu. Ev kadınları sıcağı görünce çarşaflarını kurutmaya kalktılar. Yoksa aylarca iplerde donar kalırdı çarşaflar. Akşama doğru onları toplayıp içeri aldılar. Pek de kurumamıştı çarşaflar. Hava nemliydi ne de olsa.

Hayvanların hepsi huzursuzdu. İnsanlar da sinirliydi. Birahanelerin kurnaz sahipleri dükkanı hiç açmadılar. Barometrelerde civanın düştüğünü görüyorlardı. Alçak basıncın insanları kavgacı yaptığını tecrübeleriyle bilmekteydiler.

Delain yaklaşan fırtınaya hazırlanıyor, herkes bekliyordu.

97

BEN'le Naomi sırayla inip kızağın yanında koşmaktaydılar. Peyna'nın eski evine, Pazar öğleden sonra, dört sularında vardılar. O anda Dennis de peçetelerin üzerinde yeni uyanmaktaydı. Peter ise aynı anda öğle yemeğine başlıyordu.

Naomi'nin güzelliği üstündeydi o gün. Koşmaktan yanakları sonbahar güllerinin rengini almıştı. Kızak Peyna'nın bahçesine girerken köpekler vahşi vahşi havladılar, kız gülerek Ben'e baktı.

"Rekor kırdık!" diye bağırdı. "Sandığımdan üç... yo, dört saat erken geldik. köpeklerden biri bile çatlamadı! Aferin Frisky! Aferin! Harika köpek!"

Kocaman, siyahlı beyazlı Andua cinsi bir köpek olan Frisky, kızağa koşulan köpeklerin lideriydi. Habire zıplamış, koşmuş, zorlamıştı kendini. Naomi onun koşumunu çözdü, karlarda onunla dansetti. Garip bir valsti yaptıkları. Hem zarif, hem barbarca. Köpekle sahibi güçlü bir ortak sevgi içinde birbirlerine gülüyor gibiydiler. Öteki köpeklerden kimi yan yatmış,

solumaya başlamıştı ama Frisky'de de, Naomi'de de öyle bir belirti yoktu. Soluk tempoları bile değişmemişti.

"Yasa, Frisky! Yaşa, canım kızım! Arslan köpeğim! Yaman bir koşu çıkardın!"

"Ama yararı ne?" diye sordu Ben üzgün üzgün.

Naomi köpeğin pençelerini bırakıp öfkeyle ona döndü, delikanlının yüzünü görünce de öfkesi geçiverdi. Onun baktığı yere baktığı anda anlamıştı durumu. Gelmişlerdi, evet... ama neresiydi bu geldikleri yer? Boş bir çiftlik evi, o kadar. Ne diye bu kadar acele etmişlerdi ki? Bu ev bir saat sonra da, iki saat sonra da, dört saat sonra da böyle boş olacak değil miydi? Peyna'yla Arlen kuzeye gitmişlerdi. Dennis, şatonun derinlerinde bir yerdeydi. Ya da bir zindanda... hatta belki bir tabutun içinde gömülmeyi bekliyor olabilirdi. Yakalandıysa.

Ben'e yaklaştı, elini kararsızlıkla onun omzuna dayadı. "O kadar üzülme," dedi. "Biz elimizden geleni yaptık."

"Yaptık mı?" diye sordu Ben. "Acaba yaptık mı?" Susup içini çekti. Yün örgü külahını çıkarmış, sarı saçları donuk güneş ışığında parlıyordu. "Özür dilerim, Naomi. Amacım seni üzmek değil. Sen de, köpeklerin de, harikalar yarattınız. Ben yalnızca... bir yardımımızın dokunabileceği yerden çok uzakta olduğumuzu hissediyorum. Kendimi çaresiz durumda görüyorum."

Kız ona baktı, iç çekti, başını salladı.

"Eh, içeri girelim," dedi. "Belki ne yapacağımıza dair bir işaret buluruz evde. En azından, hava patlayınca korunmuş oluruz."

İçerde de ipucu bulamadılar. Kocaman, bomboş, içinde rüzgarların dönüp durduğu bir evdi. Burada yaşayanların çabucak çıkıp gittiği pek belli olan bir ev. Bir saat sonra, Ben oturma odasında, Peyna'nın vaktiyle Dennis'i dinlediği koltuğa oturmuş, Naomi'yle konuşuyordu.

"Keşke onu izlemenin bir yolu olsaydı," diye mırıldandı. Başını kaldırdığında kızın pırıl pırıl gözlerini heyecanla kendisine dikmiş olduğunu gördü.

"Olabilir." dedi Naomi. "Kar biraz daha gecikirse..."

"Neden söz ediyorsun sen?"

Naomi bu sefer, "Frisky'den," diye bağırdı. "Anlamıyor musun? Frisky izleyebilir onu! Gördüğüm en keskin burunlu köpek odur!"

"Koku günler öncesinden kalma," diye başını iki yana salladı Ben. "Gelmiş geçmiş en usta av köpeği bile..."

Naomi, "Frisky belki sözünü ettiğin en usta köpeğin ta kendisi," diye güldü. "Hem kışın iz sürmek, yazın sürmeye benzemez, Ben Staad. Yazın izler çabuk yok olur. Babam buna, 'izler çürür,' der hep. Çünkü köpeğin koklamaya çalıştığı izin üzerine bir yığın koku daha gelip birikir. Yalnızca başka insanlarla hayvanlar değil, otlar, sıcak rüzgarlar, hatta akan suyla gelen kokular bile. Ama kış geldi mi, izler de kalıcı olur. Elimizde Dennis'e ait bir şey olsa... kokunusu taşıyan bir şey..."

"Ya öteki köpekler?" diye sordu Ben.

Kız parmağıyla ilerdeki kulübeyi gösterdi. "Kapıyı açarım, kendi kamp yatağımı oraya sererim. Onu onlara gösterir, sonra hepsini serbest bırakırım. Çıkıp kendilerine yiyecek arayabilirler. Tavşan falan avlarlar. Sonunda nereye sığınacaklarını da bilirler."

"Peşimizden gelmezler mi?"

"Gelme denilirse gelmezler."

"Bunu yapabilir misin?" Kıza gözlerinde dehşet ifadesiyle bakıyordu.

Naomi gerçekçi davrandı. "Ben yapamam. Köpek dili bilmiyorum. Frisky de insan dili bilmiyor... ama anlıyor. Ben Frisky'ye söylersem, o da ötekilere söyler. Karınlarını doyurmak için ava çıkarlar, ama benim yatağımın kokusundan fazla

uzaklaşmazlar. Hele de fırtına yaklaşırken. Kar başlayınca da, oraya girer, sığınırlar. Aç ya da tok olmaları etkilemez o zaman onları.''

''Elimizde Dennis'e ait bir şey olsa, bu Frisky'nin gerçekten onu izleyebileceğine inanıyor musun?''

''Elbette''

Ben ona düşünceli gözlerle baktı. Dennis bu evden Salı günü ayrılmıştı. Bugün günlerden Pazardı. Hiçbir kokunun bu kadar dayanabileceğine inanmıyordu Ben. Ama... belki de bu evde Dennis'in kokusunu taşıyan, hâlâ koruyan bir şey kal-
Frisky'nin burnu, kartal gözlü bir insanın görüşüne denkti.
dı. Önlerinde önemli olaylarla dolu saatler vardı. O olaylar yer alırken, parmaklarını birbirinin etrafında çevirip oturacaklar mıydı burada onlar? Başka bir zamanda olsa, Naomi kadar güzel bir kızla kar yüzünden bir yerde kapalı kalmak onu çok sevindirirdi. Ama yirmi mil kadar doğularında krallığın kaderini değiştirecek şeyler olurken değil... en iyi arkadaşı ölüm kalım savaşı verirken, ona yardım edecek saf bir uşaktan başka kimse yokken değil.

''Evet?'' diye sordu kız hevesle. ''Ne diyorsun?''

''Çılgınlık bence... ama bir denemeye değer.''

Naomi sırıttı. ''Dennis'in kokusu neye sinmiştir dersin?''

''Öyle bir şey var galiba,'' diyerek ayağa kalktı Ben. ''Getir köpeğini, Naomi. Eve sok, tavanarasına çıkar onu.''

98

INSANLARIN çoğu bilmez ama, köpekler kokuları tıpkı renkler gibi algılarlar. Zayıf kokuların renkleri pasteldir. Sanki zamanla solmuş gibi. Belirgin kokuların ise belirgin renkleri olur. Bazı köpeklerin burunları güçsüzdür. Onların koku alışı, gözü zayıf insanların renkleri görüşü gibi olur. Açık maviyi

gri sanabilirler, koyu kahverengiyi siyah sanabilirler. Ama Frisky'nin burnu, kartal gözlü bir insanın görüşüne denkti. Dennis'in tavanarasında yatıp uyuduğu samanlardaki koku da çok güçlü ve keskindi. Belki Dennis'in birkaç gün hiç banyo yapamamış olması da buna katkıda bulunuyordu. Frisky samanları kokladı, sonra kızın kendisine gösterdiği battaniyeyi kokladı. O battaniyeden Arlen'in kokusunu da alıyordu ama o kokuyu belleğinden çıkardı. Daha zayıftı o koku. Samanda bulduğuna hiç benzemiyordu. Arlen'in kokusu limon gibi ve yorgun bir kokuydu. Frisky bunun yaşlı bir insanın kokusu olduğunu hemen anlamıştı. Dennis'in kokusu ise heyecan verici, capcanlıydı. Frisky'nin burnuna yazın çakan mavi şimşekler gibi etki yapıyordu.

Havladı, kokuyu ezberlediğini belli etmeye çalıştı. Artık beynindeki kokular kütüphanesinde bir yere yerleştirmişti o kokuyu da.

"Aferin, cici kız," dedi uzun boylu delikanlı ona. "İzleyebilecek misin?"

Kız güvenle, "İzler," diye görüşünü belirtti. "Haydi, gidelim."

"Bir saate kadar ortalık kararacak."

"İyi." Kız sırıttı. Böyle sırıttığını görünce Frisky'nin yüreği ona duyduğu sevgiyle dolup taşıyordu. "Frisky uşağı gözleriyle izleyecek değil nasılsa."

Uzun boylu delikanlı gülümsedi. Herhalde haklısın. Biliyor musun, belki ben çılgının biriyim ama, bu kumarı oynayacağız gibime geliyor."

"Elbette oynayacağız. Haydi, yürü, Ben. Günün son ışıklarından yararlanalım. Yakında kapkaranlık olacak her taraf."

Frisky, burnunda o parlak mavi kokuyla, hevesli hevesli havladı.

99

PETER'in akşam yemeği saat altıda geldi. Fırtına bulutları hâlâ Delain'in üzerine doğru geliyor, ısı azalmaya başlıyordu. Ama rüzgar henüz kudurmamış, kar da yağmaya başlamamıştı. Meydanın karşı tarafında Dennis, aşırıp giydiği beyaz aşçı çırağı giysileri içinde, bulabildiği en kuytu gölgeye sinmiş, tir tir titremekteydi. Gözlerini Needle kulesinin tepesindeki dört köşe pencere ışığına dikmişti. Peter'in mumunun ışığıydı o ışık.

Peter elbette ki Dennis'in orada beklediğinden habersizdi. Bu hücrede yiyeceği son akşam yemeğine başlamakta olduğuna inanıyor, bunun için heyecanlanıyordu. Yine sert, tuzlu et, yarı çürük patatesler, sulu şıra gelmişti yemek olarak. Ama bu sefer her lokmasını yiyecekti. Son üç hafta boyunca az yemiş, zamanının çoğunu minik tezgâhın başında çalışarak geçirmişti. Sık sık da jimnastik yapmış, vücudunu hazırlamaya uğraşmıştı. Ama bu gün gelen yemeği son lokmasına kadar yedi. Güçlü olmaya ihtiyacı vardı.

Neler gelecek başıma? diye düşündü masanın başına otururken. Elini peçeteye doğru uzattı. *Nereye gideceğim? Beni kim yanına alır? Kimse alır mı? Tanrıya güvenmek gerek, derler, orası doğru... ama Peter, sen öyle çok güveniyorsun ki, gülünç oluyorsun!*

Kes artık. Ne olacaksa olacak. Yemeğini ye, fazla düşünme, çünkü...

Birden düşünceleri yarıda kesildi. Peçeteyi kavradığı anda parmağına bir şey batmıştı.

Kaşlarını çatarak baktı, işaret parmağının ucunda bir damla kanın belirdiğini gördü. Aklına ilk önce Flagg geldi. Peri masallarında zehirler hep iğneyle verilirdi insana. Belki şimdi kendisini zehirlemişti Flagg. İlk düşündüğü bu oldu. Pek de saçma

sayılmazdı böyle düşünmesi. Flagg'ın daha önce de zehir kullanmış olduğunu kesinlikle biliyordu artık.

Peçeteyi eline aldı, çevirdi, üzerinde siyah yazılar bulunan katlanmış kâğıdı gördü... hemen peçeteyi tekrar kapatıp yerine bıraktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Duyduğu heyecanı belli etmemeye çalışıyordu.

Rahat bakışlarla kapıya doğru baktı. Gözetleme deliğinden gardiyanların ya da Beson'un bakıyor olmasından korkuyordu. Ama kimse yoktu orada. Prens bu hücreye ilk kapatıldığında herkesin pek merakını çekmiş, herkes sıra sıra gelip akvaryumda balık seyreder gibi onu seyretmişti. Hatta gardiyanlardan bazıları sevgililerini bile getirip prensi göstermişti onlara. Yakalansalar, onlar da hapse girerlerdi. Ama Peter örnek bir mahkûm olduğundan, bu merak çabucak tavsadı. Artık onu pek kimse seyretmiyordu

Peter kendini zorlayıp yemeğini sonuna kadar yedi, bitirdi. Oysa artık hiç canı istemiyordu yemeyi. Ama kuşku uyandırmak doğru olmazdı... hele de şu sıra. Bu mektubun kimden gelmiş olabileceği konusunda zerrece fikri yoktu. İçinde neler yazılı olduğunu, neden kendisini böyle heyecanlandırdığını da bilmiyordu. Ama tam kaçmayı planladığı zamandan bir kaç saat önce böyle bir notun gelmesi.. bir tür işaretti besbelli. Neyin işaretiydi acaba?

Yemeğini bitirince tekrar kapıya doğru baktı, gözetleme deliğinin kapalı olduğuna emin olunca, elinde peçetesiyle kalkıp yatak odasına doğru yürüdü. Sanki onu elinde taşımakta olduğunu unutmuş gibi davranıyordu. Yatak odasında iğneyi çıkardı, kâğıdı eline aldı. Elleri öylesine titriyordu ki, iğne parmağına bir kere daha battı. Kâğıdı açtı. Her iki yüzünde de sık satır yazılar vardı. Biraz acemi bir elle yazılmıştı yazılar. Ama okunabiliyordu. Prensin gözleri önce imzaya döndü, şaşkınlıkla iri iri açıldı. İmza yerinde, "Ebedi dostunuz ve uşağınız- Dennis" diye yazılıydı.

"Dennis mi?" diye mırıldandı Peter. Öyle afallamıştı ki, bu adı yüksek sesle söylediğinin farkında değildi. *"Dennis mi?"*

Kağıdın öbür yüzünü çevirdi. Mektubun başlangıç satırı yüreğinin gümbür gümbür vurmasına yetti. *"Kralım,"* diye başlıyordu mektup.

100

"KRALIM,

Bildiğimiz gibi son beş yıldır Kardeşiniz Kral Thomas'ın uşağı olarak görev yapıyorum. Geçtiğimiz hafta, babanız İyi Roland'ı sizin öldürmediğinizi öğrendim. Kimin öldürdüğünü biliyorum. Thomas da biliyor. Yazmaya cesaretim olsa, o kara katilin adını siz de tanırdınız ama, cesaretim yok, yazamıyorum. Peyna'ya gittim. Peyna, yanına uşağı Arlen'i alıp kuzeye, sürgünlere katılmaya gitti. Bana da, şatoya gelip size bu notu yazmam için emir verdi. Peyna'ya göre, sürgünler yakında "asi" olacaklarmış ve bu olmamalıymış. Sizin bir planınız olduğunu sanıyor ama ne olduğunu bilmiyor. Bana, eğer yardım edebilirsem etmemi emretti. Babam da ölmeden önce aynı şeyi emretmişti. Kalbim de aynı şeyi emrediyor, çünkü biz yüzyıllardır Kral uşağı olarak çalıştık, gerçek Kral ise sizsiniz. Bir planınız varsa size yardım edeceğim ve bu uğurda ölmeye bile razıyım. Siz bu mektubu okurken ben meydanın karşı tarafından pencerenize bakıyorum. Planının varsa lütfen pencereye yürüyün, orada durun. Üzerine yazı yazabileceğiniz bir şeyiniz varsa, yazıp bana atmak istiyorsanız, elinizi iki kere sallayın. Bekler, attığınız mesajı alırım.

Arkadaşınız Ben sürgünlerin arasında. Peyna onu buraya yollayacağını söyledi. Nereye geleceğini biliyorum. Çağır derseniz, onu buraya getirmem bir gün sürer... ama kar yağarsa belki iki gün sürer. Aşağıya not atmanın tehlikeli olduğunu

biliyorum ama vaktimiz kısa. Peyna da aynı şeyi hissediyor. Bekliyor, dua ediyorum.

Ebedi dostunuz ve uşağınız Dennis

101

PETER'in kafasında fırıl fırıl dönen düşünceleri bir düzene sokması epey uzun sürdü. Hep aynı soru takılıyordu aklına. Dennis nasıl olmuş da fikrini böyle kesin biçimde değiştirmişti? Neyi görmüş, neyi anlamış olabilirdi?

Yavaş yavaş, bunun önemi olmadığına karar verdi. *Bir şey* görmüştü işte. O da yeterdi.

Peyna. Dennis, Peyna'ya gitmişti. Peyna da sezgileriyle... evet, bir şeyi sezgileriyle anlamıştı ihtiyar tilki. *Bir planınız olduğunu sanıyor ama ne olduğunu bilmiyor. Ne tilkiydi gerçekten!* Peter'in bebekevini ve peçeteleri istediğini unutmamıştı. Bunların anlamını bilmiyordu ama, bir şeylerden kuşkulanıyordu. Haklıydı.

O halde ne yapmalıydı Peter?

İçinden bir duygu, kararlaştırdığı biçimde hareket etmesini öneriyordu. Madem ki bu umutsuz serüven için cesaretini toplayıp hazırlanmıştı, şimdi yazışmalar uğruna ertelemekten ne yarar gelebilirdi? Üstelik beri yanda, gördüğü o rüyalar vardı. Ona çabuk olmasını söylüyordu o rüyalar.

O kara katilin adını yazmaya cesaretim olsa, siz de tanırdınız, ama cesaretim yok. Peter zaten biliyordu onun kim olduğunu. Dennis'in gerçekten bir şeyler öğrenmiş olduğuna onu inandıran da bu söz olmuştu. Peter'e göre, Flagg yakında farkına varacaktı bu yeni gelişmelerin. Kendisi ondan önce buradan uzaklaşmış olmak istiyordu.

Bir gün beklese, çok gecikmiş olur muydu?

Belki olurdu, belki de olmazdı.

Kararsızlık içinde kıvranıyordu Peter. Ben... Thomas... Flagg... Peyna... Dennis... hepsi bir rüyanın kahramanları gibi fır dönüyorlardı kafasında. Ne yapmalıydı?

Sonunda ona karar verdiren, notta yazılı olanlardan çok, notun bu gece gelmesi oldu. Tam bu gece, kaçışını sağlayacak peçetelerden birine iğnelenmiş olarak gelmesi, beklemesi için yeterli nedendi. Ama ancak bir tek gece. Ben'in bir yardımı olmayacak demekti.

Dennis'in yardımı olabilir miydi acaba? Ne yapabilirdi o?

Aklına bir fikir geldi.

Yatağın kenarına oturmuş, yazının üzerine eğilmiş, kaşlarını çatmış durumdayken birden doğruldu, gözleri parladı.

Bakışları tekrar nota döndü.

Üzerine yazı yazacak bir şeyiniz varsa, yazıp atın, ben bekler alırım.

Vardı yazacak bir şeyi. Peçeteye yazamazdı, yokluğunu farkederlerdi peçetenin. Dennis'in mektubunu yazdığı kâğıda da yazamazdı. O kâğıdın iki yüzü de doluydu. Ama Valera'nın mektubunun arkası boştu.

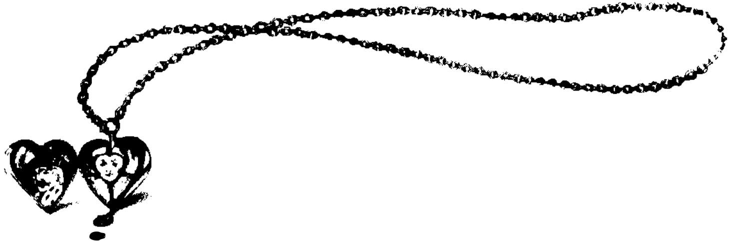
Peter oturma odasına döndü, kapıya bakıp gözetleme deliğini kontrol etti. Gardiyanların alt katta iskambil oynadıklarını hayal meyal duyabiliyordu. Pencereye yürüdü, kolunu kaldırdı, iki kere salladı... inşallah Dennis gerçekten oradadır da beni görebiliyordur, diye umdu. Ummaktan başka çaresi yoktu.

Yatak odasına geçti, gevşek taşı oynattı, çıkardı, kovuktan madalyonla parşömeni aldı. Mektubun yarısı gerçekten boştu. Ama mürekkep diye ne kullanacaktı?

Cevabı bir an sonra buldu. Valera'nın kullandığını tabii.

Şiltesinin samanlarına el attı, çok geçmeden birkaç sert sap buldu. Bunları kalem olarak kullanabilirdi. Madalyonu açtı. Yürek biçimindeydi ve dibi de iyice sivriydi. Peter gözlerini yumup kısa bir dua etti, sivri köşeyi bileğine bastırdı. Kan he-

men belirdi... hem de demin parmağından çıkandan çok daha fazla. İlk samanı kana batırdı, yazmaya koyuldu.

102

DENNİS meydanın karşısında, soğuktan titrerken, Peter'in gölgesinin pencereye yaklaştığını gördü. Elini kaldırıp iki kere salladığını da gördü. Demek mesaj gelecekti. Bu durumda kendisi daha fazla tehlikeye giriyor demekti ama, memnundu yine de.

Beklemeye koyuldu. Ayakları yavaş yavaş uyuşmaya, duygusuzlaşmaya başlıyordu. Çok uzun sürdü bu bekleme. Ya da ona öyle geldi. Orta kuledeki adam önce saatin on olduğunu, sonra da on bir olduğunu haykırdı, en sonunda da on ikiyi bildirdi. Bulutlar ayı saklamıştı. Bununla birlikte hava pek aydınlıktı. Bu da yaklaşan fırtınanın bir başka belirtisiydi işte.

Peter'in bu işi unuttuğunu ya da fikrini değiştirdiğini düşünmeye başlamıştı ki, pencereye tekrar bir gölge yaklaştı. Dennis doğruldu, boynundaki ağrıya aldırmadan başını tekrar doğrultmaya çalıştı. Bir şeyin yay çizerek pencereden fırladığını görür gibi oldu... sonra Peter'in gölgesi pencereden çekildi, bir an sonra da odanın ışığı söndürüldü.

Dennis sağına, soluna baktı, kimseyi göremedi. Tüm cesaretini toplayıp meydanın ortasına koştu. Birilerinin kendisini görebileceğini çok iyi biliyordu. Dün gece şarkı söyleyenden daha uyanık bir nöbetçi olsa, tamamdı. Ama zaten elinden bir şey gelmezdi. Aklından az ilerde, kulenin arkasındaki yerde kafaları kesilmiş yüzlerce insanı geçirdi. Onların ruhları çevrede miydi acaba? Bakıyorlar mıydı?

Böyle şeyler düşünmekten bir yarar gelmezdi. Düşünmemeye çalıştı. Esas önemli olan, Peter'in attığı şeyi bulmaktı. Needle'ın dibindeki alan şu anda bembeyaz bir kar örtüsüyle kaplıydı.

Dennis kendini orta yerde cascavlak, pek gözükür durumda hissediyordu. Beceriksiz bir av köpeği gibi sağa sola koşup durmaktaydı. Havadaki parıltıyı nerede görmüş olduğundan pek emin değildi. Bir an parlamıştı ancak. Ama katı bir şeye benziyordu. Öyle olmalıydı zaten. Peter herhalde pencereden kâğıt atacak değildi. Uçar giderdi kâğıt. Ama attığı neydi ve nereye düşmüştü?

Saniyeler ilerleyip dakikalara dönüşmeye başladı, Dennis giderek telaşa kapıldı. Elleri ve dizleri üzerinde emekliyor, ayak izlerinin içlerine bakıyordu. Gündüz eriyip canavar ayağı izine dönmüş olan bu izler şimdi yine donmuştu. Sert, mavi ve parlaktılar. Delikanlının suratından terler boşalmaktaydı. Kafasında her an, omzuna bir elin sarılacağının hayali vardı. Başını çevirince karşısında Kralın sihirbazını göreceğinden korkuyordu.

"Saklambaç oynamak için saat biraz geç değil mi, Dennis?" diyecekti Flagg ona. Suratı sırıtacak, ama gözleri kıpkırmızı, alev alev bakacaktı. *"Ne kaybettin? Bulmana yardım edebilir miyim?"*

Adını düşünme onun! Tanrılar aşkına, adını düşünme onun!

Ama kendini tutmak da zordu. Neredeydi aradığı şey? Neredeydi?

Dennis bir ileri, bir geri emekliyordu. Elleri de ayakları kadar duygusuzlaşmıştı. İleri, geri, ileri geri. Neredeydi? Kendisi bulamazsa durum yeterince kötüydü tabii. Ama kar sabaha kadar yağmaz da, bir başkası gelir, bulursa, daha da beter olurdu. Neler vardı o mesajda kim bilir!

Çağrıcının saat bir diye haykırdığını hayal meyal duyabildi. Artık demin baktığı yerlere bakmaya başlamıştı. Panik duygusu giderek artıyordu.

Dur, Dennis. Dur oğlum.

Babasının sesi kafasında çok netti. Dennis burnunu yere eğmiş emeklerken biraz doğruldu.

Artık bir şey göremez oldun, oğlum. Dur ve bir an gözlerini kapa. Açtığında çevrene bak. Dikkatle bak.

Dennis gözlerini sımsıkı yumdu, sonra iri iri açtı. Bu sefer çevresine telaşsız baktı, Needle'ın dibindeki karlı alanı genel olarak taradı.

Yoktu. Hiçbir ş...

Dur! Orada! Orada bir şey var!

Parıldıyordu.

Dennis kavisli bir maden parçasının karlardan bir santim kadar baş vermiş olduğunu gördü. Tam yanında, kendi dizlerinin açtığı iz de görünüyordu. Deminki telaşı içinde neredeyse tam üzerinden geçecekti demek onun.

Avuçlayıp karın arasından çıkarmaya çalıştı. İlk deneyişinde, karlara daha da fazla gömülmesine neden oldu. Ellerini kıpırdatamıyordu, öylesine uyuşmuşlardı soğuktan. Karları araştırırken düşündü. Demin dizi o şeyin yanına basacağı yerde tam üzerine basmış olsa, hiç hissetmeden dibe gömebilirdi onu. Bir daha da göremezdi. Bahar gelip karlar eriyene kadar kalırdı o şey orada.

Parmaklarına değdiğinde kendini zorlayıp avucunu kapadı, çıkardı. Başını eğip şaşkınlıkla baktı. Bir madalyon. Yürek biçiminde, belki altından yapılmış bir madalyon. Ucunda

da zarif bir zinciri vardı. Madalyon kapatılmış, ama ağzına katlanmış bir kâğıt sıkıştırılmıştı. Çok eski bir kâğıt.

Dennis, kâğıdı çekti, avucuna aldı, madalyonu kendi boynuna geçirdi. Sendeleyerek ayağa kalkıp tekrar gölgelere koştu. Bu koşuş bir bakıma işin en kötü bölümü oldu. Ömründe kendini bu kadar görünür durumda hissetmemişti. Kendisi kaç adım atarsa, meydanın kenarındaki gölgeler de o kadar adım geriliyormuş gibiydi.

Sonunda bir derece güvenli sayabileceği yere vardı, bir süre gölgeler arasında bekledi, soluk a!dı, ürperdi. Biraz dinlenince şatoya döndü. Aşçılar kapısından girmişti içeriye. Orada da nöbetçi vardı tabii. Ama o da bir gece önce rastladığı asker kadar dalgındı. Dennis biraz bekledi, nöbetçi öte yana doğru uzaklaşınca koşup içeriye daldı.

Yirmi dakika sonra, peçete odasındaydı. Kâğıtı açtı, baktı. Bir yüzüne eski zaman el yazıları gibi bir yazıyla sık satır bir şeyler yazılmıştı. Pas rengi, garip bir mürekkep kullanılmıştı. Dennis o harflerden pek bir şey anlayamadı. Tersini çevirdiğinde gözleri irileşti. Bu tarafı yazmak için kullanılan mürekkebi tanımakta hiç zorluk çekmemişti.

"Ah, Kral Peter," diye inledi.

Mesajın yazıları biraz kirli ve yayılmıştı. Kurutma kâğıdı kullanılmamıştı çünkü. Ama yine de okuyabiliyordu.

Bu gece kaçmak istiyordum. Bir gece bekleyeceğim. Daha fazla bekleyemem. Ben'i çağırmaya gitme. Vakit yok. Çok tehlikeli. Bir ipim var. İnce. Kopabilir. Kısa da. Yedi metreden atlamam gerek. Yarın geceyarısı. Yardım edebilirsen et. Seni seviyorum, iyi yürekli Dennis. Kral Peter.

Dennis notu üç kere okudu, sonra gözyaşlarına gömüldü. Sevinç gözyaşlarıydı bunlar. Peyna'nın ancak sezebildiği o ışık, şimdi Dennis'in yüreğinde ışıl ışıldı. İyiydi durum. Yakında çok daha iyi olacaktı.

Gözleri tekrar, "Seni seviyorum, iyi yürekli Dennis" satırına döndü. Kendi kanıyla yazmıştı Kral o satırı. Mesajın anlamını vurgulamak için o satırı eklemesi şart değildi... ama eklemişti yine de.

Senin için bin kere ölmeye razıyım, Peter, diye düşündü Dennis. Notu yeleğinin koynuna soktu, madalyon boynunda, uyumak üzere yattı. Bu sefer uykuya dalması epey uzun sürdü. Yeni uykuya dalmıştı ki, birden uyandı. Odanın kapısı açılıyordu. Menteşelerin çıkardığı gıcırtı Dennis'e insanlık dışı bir çığlık gibi geldi. Uykulu zihni henüz yakalandığını anlayamadan, gözleri alev alev yanan bir gölge yanıbaşında belirdi.

103

KAR gecenin üçünde başlamıştı. Ben Staad'la Naomi o sıra Kralın av alanının kenarında durmuş, şatoya doğru bakıyorlardı. Frisky yanlarında oturmaktaydı. Soluyordu. İnsanlar nasıl yorulmuşsa Frisky de yorulmuştu. Ama yola devam etmeye hevesliydi. Koku burnuna giderek daha kesin ve belirgin biçimde geliyordu.

Genç kızla erkeği kolaylıkla Peyna'nın evinden, Dennis'in konakladığı terkedilmiş eve getirmişti. Dennis orada dört gün kalmış, çiğ patates ve turp yemişti ne de olsa. Turplar da pek acı çıkmıştı. Evin her yanına sinmişti Dennis'in kokusu. Frisky havlamış, odadan odaya koşturmuş, kuyruğunu neşeyle sallayıp durmuştu.

"Bak," dedi Naomi. "Bizim Dennis burada bir şey yakmış." Parmağıyla şömeniye gösteriyordu.

Ben gelip baktı, bir şey anlayamadı. Kül yığınları, o eliyle dokunduğu anda dağılıyordu. Bunlar Dennis'in ilk mektup taslaklarıydı aslında.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Naomi. "Buradan şatoya gittiği belli. Biz de gideceğiz, yoksa geceyi burada mı geçireceğiz?"

Saat altıydı. Karanlık basmıştı bile.

"Bence gidelim," dedi Ben ağır ağır. "Sen kendin de söyledin... bize Frisky'nin gözleri değil, burnu lazım. Burnunun keskin olduğuna da Kral önünde bile yemin edebilirim."

Frisky oturduğu yerden havladı, bunun farkında olduğunu onayladı.

"Pekâlâ" dedi Naomi.

Ben ona dikkatle baktı. Sürgünler kampından çıktıklarından beri durup dinlenmeden koşuyorlardı ikisi de. Burada dinlenmeleri akla yakındı aslında. Ama içi bir telaşla doluydu.

"Sen yola çıkabilecek misin?" diye sordu kıza. "Yorgunsan saklama, Naomi Reechul."

Kız iki elini kalçalarına dayayıp ona kibirli kibirli baktı. "Sen yıkıldıktan sonra ben yüz mil daha koşabilirim, Ben Staad."

Ben sırıttı. "Belki bu sözünü kanıtlama fırsatını da elde edersin," dedi. "Ama önce bir iki lokma bir şey yiyelim."

Çabucak yediler. Bitirdiklerinde Naomi, Frisky'nin yanına çömeldi, ona alçak sesle, kokuyu yine izlemesini söyledi. Frisky'ye iki kere söylemesi gerekmiyordu. Üçü birlikte evden çıktılar. Ben'in sırtında irice bir denk vardı. Naomi'ninki onunkinden biraz daha küçüktü.

Frisky karanlıkta Dennis'in kokusunu mavi bir işaret gibi algılıyordu. Elektrik yüklü bir tel gibi. Hemen o kokuyu izlemeye koyuldu. Kız onu geri çağırdığında kafası karışır gibi oldu. Sonra anladı. Dennis'in izini ters yönde kokluyordu. Kendi haline bırakılsa, onları tekrar Peyna'nın evine götürecekti.

"Ziyanı yok, Frisky," dedi Naomi. "Acele etme koklarken."

Ben, "Elbette, bir iki hafta sürdür," diye takıldı. "Bir ay sürdür istersen."

Naomi ona yan yan baktı, Ben sustu. İkisi Frisky'nin burnunu kıpırdatışını seyrettiler.

"Kayıp mı etti?" diye sordu Ben.

"Yo, bir iki dakikaya kadar alır. Yolda çok fazla koku var, onlardan ayırması gerekiyor."

"Bak," dedi Ben. "Karşıki tarlaya girdi. Bu doğru olamaz, değil mi?"

"Bilemiyorum. Şatoya ana yoldan mı gitmiştir sence?"

Ben Staad elini alnına şaklattı. "Elbette gitmemiştir. Ne aptalım!"

Naomi tatlı tatlı gülümsedi, bir şey söylemedi.

Frisky tarlada duraklamıştı. Geri dönüp uzun boylu delikanlıyla genç kıza gelmeleri için havladı. Andua köpekleri, Kuzey Baronluğunun beyaz kurtlarının soyundan gelmeydi. Eskiden onlardan korkulurdu. Ama zamanla evcilleşmiş, av köpeği olmuşlardı. Frisky o mavi kokuyu yine ayırtedmeyi başarmıştı işte. Bir an önce izlemek için sabırsızlanıyordu.

"Haydi, yürü," dedi Ben. "Umarım bulduğu koku doğrudur."

"Elbette doğrudur. Baksana!"

Parmağıyla gösterdi. Ben baktı, karlardaki ayak izlerini gördü. O izleri karanlıkta bile tanımışlardı. Kar pabuçlarının iziydi bunlar.

Frisky yine havladı.

"Çabuk olalım!" dedi Ben.

Gece yarısı, Kralın Av Alanına yaklaşırlarken, Naomi demin hiç yorulmayacağını söylediğine pişman olmaya başlamıştı. Devrilecekti neredeyse.

Dennis bu yolu daha kısa sürede almıştı ama, o dört günlük dinlenmeden sonra koyulmuştu yola. Hem o, arasıra kokuyu kaybedip yeniden almaya çalışan bir köpeği de

izlemiyordu. Naomi'nin bacakları lastik gibi ve sıcacıktı. Ciğerleri yanıyordu. Sol tarafına bir sancı saplanmaktaydı. Ağzına birkaç avuç kar atmış, ama susuzluğunu bastıramamıştı.

Sırtında yük falan bulunmayan Frisky ise hiç yorgun değil gibiydi. Koşuyordu. Naomi biraz yürüyor, sonra kardaki bir çukura yuvarlanıyor, dizlerine kadar gömülüyordu. Bir iki keresinde kalçasına kadar gömüldü. Beline kadar girdiği sefer, Ben uzanıp onu yukarı çekti.

"Keşke... kızak..." diye soludu kız.

Ben de yorgun yorgun, "Her yoksul atla gitmeyi özler," diye sırıttı.

"Kralın Av Alanı şurada. Kar daha az... orası daha kolay."

Ben eğildi, ellerini dizlerine dayayıp soluk aldı. Naomi birden bencillik ettiğini anladı. Ben herhalde çok daha yorgundu. Vücudu daha ağırdı bir kere. Sırtındaki denk de daha ağırdı. Bin zorlukla ilerliyor, ama yakınmıyordu.

"Ben, iyi misin?"

"Değilim." Ama sırıtıyordu. "Yine de, yıkılmayacağım, güzel çocuk."

"Ben çocuk değilim," dedi kız öfkeyle.

"Ama güzelsin." Ben baş parmağını burnuna dayadı, öteki parmaklarını sallayarak ona nanik yaptı.

"Gösteririm sana şimdi!"

"Daha sonra," diye soludu delikanlı. "Ormana kadar yarışalım. Haydi."

Yarıştılar. Frisky önlerinde kokuyu kovalıyordu. Ben, Naomi'yi geçti, kız daha da çok kızdı... ama ona olan hayranlığı arttı.

104

KRAL Roland'ın bir zamanlar ejderhayı öldürdüğü ormanın kenarında durmuş, boş alanın ilerisindeki şatoya doğru

bakıyorlardı. Kar yeni başlamıştı. Gözlerinin önünde uçuşuyordu tanecikler.

Ben yorgunluğuna rağmen içindeki sevinci hissetti. Naomi'ye bakıp gülümsedi. Kız kaşlarını çatmaya çalıştıysa da, elinde olmadan o da gülümsemek zorunda kaldı. Dilini çıkarıp bir kar taneciğini yakalamaya çalıştı. Ben güldü.

Naomi, "İçeriye girebildiyse nereden girdi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Ben çiftlik çocuğu olduğundan, şatonun lağım sistemini hiç bilmiyordu. Şansı varmış diyeceksiniz, haklısınız da. "Belki senin şampiyon köpek bize gösterir nereden girdiğini."

"Girdiğine inanıyorsun, değil mi, Ben?"

"İnanıyorum. Sen ne dersin Frisky?"

Frisky kendi adının söylendiğini duyunca ayağa kalktı, birkaç adım ilerledi, dönüp onlara baktı.

Naomi de Ben de dönmüştü. Ben başını iki yana salladı.

"Henüz değil," dedi.

Naomi yavaşça Frisky'ye seslendi, köpek geri döndü.

"Konuşabilse, sana kokuyu kaybetmekten korktuğunu söylerdi. Kar izleri örtecek."

"Fazla uzun beklemeyiz. Dennis'in kar pabuçları varmış. Ama bizi de koruyan başka bir şey olacak."

"O nedir?"

"Kar perdesi."

105

FRİSKY'nin sürekli tedirginliğine rağmen Ben onları beş on dakika daha bekletti. Bu arada hava bir beyaz bulut içine saklanmış gibi oldu. Karlar Naomi'nin kumral saçlarıyla Ben'in sarı saçları üzerinde donmaya başladı. Frisky'nin sırtında soğuk bir hermin şal varmış gibi oldu. Şatonun duvarlarını artık göremiyorlardı.

"Tamam," dedi Ben yavaşça. "Gidelim."

Frisky'nin peşi sıra açık alanı aştılar. Koca köpek yavaş yürüyordu artık. Burnu sürekli karlara eğikti. Mavi ışıklı koku zayıflamıştı çünkü. Gökten gelen kokusuz beyaz şey, üzerini örtmüştü onun.

"Belki de fazla uzun bekledik," dedi Naomi yanıbaşından.

Ben karşılık vermedi. O da farkındaydı bunun. İçi içini yiyordu.

Beyazlıkların içinden koyu renk bir gölge belirdi. Şatonun duvarı. Naomi biraz öne geçmişti. Ben ona yetişti, kolunu yakaladı. "Hendek," dedi. "Unutma. Buralarda olmalı. İçine düşer, suyun buzuna çarpar, boynunu kı.."

Naomi'nin gözleri telaş ve kaygıyla parladı. Kolunu çekip kendini kurtardı. "Frisky!" diye tısladı. "Hey! Frisky! Tehlike! Dur!" Köpeğin ardından atıldı.

Kaçık bu kız, diye düşündü Ben içinden. Ama ona hayran olmamak da elde değildi. O da kızın peşinden koştu.

Naomi'nin kaygılanmasına gerek yoktu. Frisky tam hendeğin kenarında durmuştu. Burnunu karlara eğmiş, kuyruğunu mutlu mutlu sallıyordu. Gözlerini Naomi'ye çevirdi, "Nasıl, iyi köpek miyim, değil miyim?" diye soruyormuş gibi baktı.

Naomi gülerek onu kucakladı.

Ben şatonun duvarına bakıyordu. "Suss!" diye fısıldadı. "Nöbetçiler duyarsa işimiz tamamdır. Neredeyiz sanıyorsun? Evimizin bahçesinde mi?"

"Pöf! Duysalar bile, karda gezen ruhlar sanır, annelerine koşarlardı." Ama o da fısıltıyla konuşuyordu. Birden yüzünü Frisky'nin kürküne gömdü, ona ne kadar iyi bir köpek olduğunu bir kere daha söyledi.

Ben de Frisky'nin başını okşadı. Kar nedeniyle, Dennis'in buraya vardığında duyduğu görülme korkusunu hissetmiyor-

lardı. Dennis kar pabuçlarını burada çıkarıp atmıştı ayağından. Frisky onları da buldu.

"Tanrılara layık bir burun," dedi Ben. "Ama bu pabuçları çıkardıktan sonra ne yaptı Frisky? Kanat takıp uçtu mu? Nereye gitti?"

Frisky cevap vermek istiyormuş gibi fırladı, hendeğin içine indi, buzlara bastı.

Naomi telaşlı, ama kısık bir sesle, "Frisky!" dedi.

Köpek buzun üstünde duruyordu. Yeni yağan karlar tutmuştu orada da. Hayvan kuyruğunu sallıyor, onlara gözleriyle yalvarıyordu gelsinler diye. Havlamıyordu. Her nasılsa, farkındaydı durumun. Naomi ona sus demek zorunda kalmıyordu. İçin için havlıyordu Frisky. Koku hâlâ oradaydı. Kaybolmadan izlemek istiyordu onu. Birkaç dakika sonra kaybolacaktı çünkü.

Naomi soru soran gözlerle Ben'e baktı.

"Evet," dedi. Ben. "Tabii. Mecburuz. Yürü. Ama birbirimizden uzaklaşmadan. Bir arada. Burası tehlikeli. Hissediyorum."

Elini uzattı, Naomi tuttu, birlikte hendeğin içine kaydılar. Frisky onları yavaşça buzun üzerinden şatonun duvarına doğru götürdü. Bu sefer burnuyla karları kaza kaza koku arıyordu. Aradığı kokunun üzerini yoğun, tatsız bir başka koku örtmeye başlamıştı. Kir, ılık su, çöp ve pislik kokusu.

Duvara yakın kısımda buzun ince ve tehlikeli olacağını Dennis önceden biliyordu. Bilmese bile, o tarafta bir metre enindeki açık suyu görebilirdi.

Ben, Naomi ve Frisky için durum bu kadar kolay değildi. Onlar hendeğin yanındaki buzun kalın ve sağlam olduğunu görünce, doğal olarak her tarafını öyle sanmışlardı. Lapa lapa yağan karın altında, gözlerinden de yardım umamazlardı.

Aralarında gözü en zayıf olan Frisky'ydi. Oysa en önde o gidiyordu. Gerçi kulakları keskindi. Yeni yağan karların al-

tından, akan suyun sesini duyuyordu. Ama aklı aradığı kokuda olduğundan, bu konuya pek fazla önem vermiyordu. Birden altındaki buzlar yarıldı, hayvan cop diye hendeğin suyuna düştü.

"Frisky! Fr..."

Ben elini hemen onun ağzına kapattı. Naomi ondan kurtulmaya çalıştı. Ben ise, tehlikeyi gördüğünden, onu sımsıkı tutuyordu.

Naomi'nin kaygılanmasına gerek yoktu. Köpeklerin hepsi yüzme bilirdi. Üstelik Frisky o kaba kürküyle, suyun içinde sahiplerine göre daha az tehlikede sayılırdı. Hızla duvara doğru yüzdü, başını kaldırdı, kokladı, kokuyu aradı. Bulunca geri döndü, buzun kenarına vardı. Pençesi buzları kırınca bir daha denedi. Naomi bir çığlık attı.

"Sus Naomi, yoksa şafak sökmeden bizi zindanlara tıktırırsın." dedi Ben. "Ayak bileklerimi tut." Sonra kızı bırakıp yüzüstü yere uzandı. Naomi arkasına çömeldi, çizmelerini yakaladı. Ben buza bu kadar yaklaşınca, alttan gelen sesleri duyabiliyordu. *Sonumuz yaklaşmış meğer, diye düşündü. Biz düşsek, başımız tam derde girerdi.*

Bacaklarını biraz ayırıp ağırlığını yaydı, sonra Frisky'yi ön kollarının dibinden, göğsünün üst kısmından kavradı. "Gel bakalım, kızım," diye homurdandı. "Umarım seni çekebilirim." Birden asıldı.

Hayvanı çekerken bir an için buzun yine kırılacağından korktu. O zaman hepsi düşerlerdi suya. Çocukluğunda Peter'le oynarken bu hendeği geçmek hoş gelirdi ona. Güneş tepede pırıl pırılken, sular ve havalar sıcakken, bir tablo gibi güzel görürdü burayı. İlerde bir fırtına gecesinde, karanlıkta burada öleceği hiç aklına gelmezdi. Üstelik koku da bir felaketti.

"Beni geri çek," diye homurdandı. "Köpeğin bir ton geliyor!"

"Köpeğime kötü bir şey söyleme, Ben Staad!"

Ben'in gözleri zorlanma nedeniyle kısılıp birer çizgi olmuştu. Dudakları sıkılı dişlerinin üzerinde aralandı. "Milyon kere özür dilerim. Hemen çekmezsen bir banyo yapacağım galiba."

Naomi her nasılsa bu işi başardı. Oysa Ben'le Frisky'nin toplam ağırlığı onun kendi ağırlığının üç katı kadar olmalıydı. Ben'in vücudu yeni yağmış karlar üzerinde büyük bir iz bırakarak geri kaydı, bacak arasına tepe gibi karlar yığıldı.

Sonunda... evet, aradan birkaç saniye geçmesine rağmen onlar bu duyguya kapılmışlardı... sonunda... Frisky'nin ağırlığı buzları kırmaz oldu, buzun üzerinden kaydı. Az sonra hayvan arka ayaklarıyla destek aramaya başlamıştı. Derken kalktı, delice silkindi. Kirli hendek suları Ben'in yüzüne gözüne sıçradı.

"Pöff!!" diye yüzünü buruşturdu delikanlı. Hemen silindi. "Sağol, Frisky!!"

Köpek hiç aldırış etmedi. Yine şatonun duvarına bakmaya başlamıştı. Üzerindeki sular buza dönüşüyor, ona vız geliyordu. Kokunun peşindeydi o. Burnuna net biçimde gelmişti koku. Yukardan. Ama çok da yukardan değil. Orası karanlıktı. Ne soğuk-beyaz'dan vardı orada, ne de bir şey. Kokuyu saklayan kar yoktu.

Ben ayağa kalkıyor, üzerindeki karları silkiyordu.

"Öyle bağırdığım için özür dilerim," diye fısıldadı Naomi. "Frisky olmayıp da başka köpek olsaydı... ama... duymuşlar mıdır dersin?

"Duysalar şimdiye gelmiş olurlardı," diye fısıldadı Ben de. "Kıl payı sıyırdık galiba." Artık açıkta akan suyu görebiliyorlardı. Oraya baktıkları için görebiliyorlardı tabii.

"Ne yapacağız?"

"Devam edemeyiz," dedi Ben. "Orası kesin. Ama o ne yaptı, Naomi? Buradan nereye gitti? Belki de uçtu sahiden."

"Eğer biz..."

Ama Naomi düşüncesinin sonunu getiremedi. Frisky durumu kendi pençelerine almıştı. Ataları hep ünlü avcılardı onun. Kanına işlemişti böyle şeyler. Bir kere o heyecan verici mavi kokunun peşine takıldıktan sonra, ondan vazgeçemeyeceğini görüyordu. Bu yüzden kalçalarını buza bastırıp hız aldı, kara deliğe doğru fırlayıverdi. Gözleri en zayıf duyusu olduğundan, bu atlayışı tam anlamıyla bir-kör dalış'tı. Buzun kenarından, tepedeki lağım künkünün ağzını görmesine olanak yoktu.

Sudayken görmüştü ama. Görmediyse bile, burnu vardı hayvanın. O deliğin orada olduğunu biliyordu.

106

"FLAGG bu!" diye geçti Dennis'in aklından, tepesine dikilen alev gözlü hayali görünce. "Bu Flagg! Beni buldu. Şimdi dişleriyle gırtlağımı paralayacak..."

Bağırmaya çalıştı, sesi çıkmadı.

Karşısındaki yabancının ağzı açıldı. Dennis kocaman beyaz dişler gördü... derken sıcak bir dil uzandı, Dennis'in yüzünü yalamaya başladı.

"Uff!" dedi Dennis. Eliyle onu uzağa itmeye uğraşıyordu. Pençeler onu omuzlarından aşağıya bastırdı, Dennis peçetelerden oluşmuş şiltesine serildi, tuş olmuş güreşçiler gibi yattı. Şlap şlap! Uff! Derken karanlık gölge hafifçe, dostça havladı, sanki, "Biliyorum, ben de seni gördüğüme sevindim," demek istedi.

Karanlıktan bir ses, "Frisky!" diye yavaşça seslendi. "Sus, Frisky! Ses çıkarma!"

Bu karanlık gölge Flagg değildi. Çok iri bir köpekti. Kurda aşırı benzeyen bir köpek, diye düşündü Dennis. Kız seslenince köpek biraz çekildi, oturdu. Dennis'e mutlu mutlu bakıyor, kuyruğuyla peçetelerin üzerinde davul çalıyordu.

İki gölge daha belirdi karanlıklarda. Biri uzun boylu, biri daha kısaydı. Flagg olmadıkları kesindi. Şato nöbetçileriydi o halde. Dennis hançerine sarıldı. Tanrılar yardım ederse ikisinin de hakkından gelirdi. Olmazsa, o zaman da Kralın hizmetinde onuruyla ölürdü.

İki gölge ondan biraz ilerde durdular.

"Haydi, gelin!" Dennis hançerini kaldırdı. Elindeki, çakıdan biraz kabaca, paslı bir bıçaktı ama o kahramanca kaldırdı onu yine de. "Önce ikiniz, sonra da şeytan-köpeğiniz!"

"Dennis?" Bu ses garip biçimde tanıdık geliyordu. "Dennis, seni gerçekten bulabildik mi?"

Dennis tam bıçağını indirecekken cayıp yine kaldırdı. Bir hile olmalıydı bu. Ama ses o kadar çok...

"Ben?" diye fısıldadı. "Ben Staad mısın sen?"

"Benim," dedi gölgelerden uzun boylusu. Dennis'in yüreğini bir sevinç doldurdu. Gölge yaklaşmaya başlıyordu. Dennis telaşlanıp bıçağını yine kaldırdı.

"Dur! Işığın var mı?"

"Çakmak taşı da var, çelik de."

"Çak."

"Peki."

Bir an sonra kocaman, sarı bir ışık ortalığı tehlikeli biçimde aydınlattı.

"Yaklaş, Ben," dedi Dennis. Zavallı hançerini kınına soktu, sevinçten titreyerek ayağa kalktı. Ne sihirle bilinmez, ayağı peçetelerin kenarına takıldı, öne doğru düşerken Ben'in kolları onu kucakladı. Ben Staad geldi, her şey iyi olacak, diye düşündü Dennis. Neredeyse erkeklere hiç yakışmayacak biçimde ağlamaya başlayacaktı.

107

BUNDAN sonra herkes birbirine başından geçenleri anlatmaya başladı. Sanırım siz çoğunu biliyorsunuz, bilmediğiniz kısımlar da çabucak anlatılabilir.

Frisky'nin atlayışı tam isabetti. Borunun içine girmiş, sonra dönüp Naomi'yle Ben geliyor mu diye bakmıştı.

Gelmeseler, sonunda Frisky tekrar buza atlamak zorunda kalırdı tabii. Bunu üzülerek yapardı ama, dünyanın en heyecan verici kokusu bile sahibesini terkettiremezdi ona. Frisky bunun farkındaydı... Naomi daha az emindi tabii. Frisky'yi geri çağırmaya cesaret edemiyor, nöbetçiler duyar diye korkuyordu. Bu nedenle, köpeğin peşinden gitmek niyetindeydi. Köpeğini terkedemezdi. Ben ısrar ederse, onu bir yumrukta yere sererdi.

Ama kaygılanmasına gerek yoktu. Ben o borunun ağzını görür görmez, Dennis'in nereye gittiğini anlamıştı.

"Soylu burunlu Frisky!" diye mırıldandı, Naomi'ye döndü. "Başarabilir misin?"

"Geri çekilir, hız alır, koşarsam, başarırım."

"Buzun inceldiği yeri hesaba katmayı unutma. Düştüğün anda, üzerindeki ağır giysiler batırır seni."

"Unutmam."

"İlk ben çıkayım. Gerekirse oradan uzanır, seni yakalarım."

Birkaç adım geri gidip öyle sıçradı ki, kafasını borunun tepesine çarpmasına ramak kaldı. Frisky bir tek kere heyecanla havladı. "Sus, köpek!" dedi Ben ona.

Naomi hendeğin karşı kıyısına kadar gerilemişti. Bir an durdu, (kar öylesine yağıyordu ki, Ben onu göremiyordu bile) sonra ileri atıldı. Ben soluğunu tuttu, kızın ince buza basmaması için dua etti. Eğer sıçramayı geciktirirse, dünyanın en uzun kolları bile yakalayamazdı onu.

Ama kız sıçrayışını çok iyi ayarladı. Ben'in onu yakalaması gerekmedi bile. Tek yapacağı kızın yolundan çekilmek oldu.

Hikâyelerini Dennis'e anlatırlarken Naomi, "En kötü yanı kokusuydu," dedi. "Sen nasıl dayandın?"

Dennis, "Kendime hep, yakalanırsam başıma neler geleceğini hatırlattım," diye karşılık verdi. "Onu düşündükçe koku biraz daha iyi gibi geliyordu."

Ben güldü, başını salladı, Dennis ona bir an pırıl pırıl gözlerle baktı, sonra tekrar Naomi'ye döndü.

"Çok kötü koktuğu doğru" dedi. "Ben çocukken de kötü kokardı, hatırlıyorum. Ama bu kadar değildi. Belki çocuklar kokunun kötülüğünü pek farkedemiyorlar. Ya da öyle bir şey."

"Olabilir herhalde," dedi Naomi.

Frisky saray peçetelerinin üzerinde yatıyordu. Konuşulanları dinlemiyordu. Ama dinlese ve anlasa, Dennis'e koku duyusunun çocukluğundan bu yana değişmediğini söylerdi. Bu kokular Ejderha Tozunun son ölen zerreciklerinin kokusuydu çünkü. Frisky o kokuyu uzun boylu delikanlıdan da, kızdan da daha kuvvetle almıştı. Dennis'in kokusu, dalga dalga geliyordu ona. Geçerken dokunduğu yerlere sinmiş, kalmıştı. Borunun tabanı ise, tüm kokuları gideren o pis ılık sularla doluydu. Dennis'in kokusu elektrik mavisiyken, öteki kötü koku koyu yeşil, derimsi bir kokuydu. Frisky korkuyordu o kokudan. Bazı kokuların öldürücü olduğunu biliyordu. Ama bu artık gücünü kaybetmekteydi. Hem Dennis'in gittiği yön, o kokudan uzaklaşıyordu. Koridora çıkılan ızgaraya vardıklarında, Frisky yeşil derimsi kokuyu alamaz olmuştu artık. Ömründe bir kokuyu kaybettiğine bu kadar sevindiğini de hatırlamıyordu.

Dennis kaygıyla, "Kimseye rastlamadınız mı?" diye sordu.

"Rastlamadık. Ben önden gidiyor, çevreye göz kulak oluyordum. Birkaç kere nöbetçileri gördüm. Ama onlar bizi görmeden saklanmaya zaman bulduk. Aslında dosdoğru yürüyüp gelsek, yirmi nöbetçinin yanından geçsek, bize ya biri, ya da ikisi ancak soru sorardı gibime geliyor. Çoğu sarhoştu."

Naomi de başını sallayarak ona katıldı. "Sarhoş nöbetçiler," dedi. "Hem kuş uçmaz bir kaledeki nöbette değil, bu şatodaki nöbette sarhoşlar!"

Dennis burnunu sümküren askeri hatırladı, dertli dertli başını salladı. "Herhalde sevinmemiz gerekir. Nöbetçiler Roland'ın günündeki gibi uyanık olsa, çoktan hepimiz Needle'a Peter'in yanına kapatırlardı. Ama nedense pek sevinemiyorum."

Ben yumuşak sesle, "Bak, sana bir şey söyleyeyim," dedi. "Eğer ben Thomas'ın yerinde olsaydım, bu nöbetçiler böyle olduğu sürece, ne zaman kuzeye baksam altıma ederdim."

Naomi, "İnşallah öyle şeyler olmaz," diye fısıldadı.

Ben de başını salladı.

Dennis uzanıp Frisky'nin başını okşadı. "Beni ta Peyna'nın evinden izledin, ha? Ne akıllı köpeksin sen öyle!"

Frisky kuyruğunu mutlu mutlu salladı.

Naomi, "Dennis, o uyurgezer Kralın hikayesini tekrar anlatsan dinlerdim," dedi.

Dennis de olayı baştan anlattı. Tıpkı Peyna'ya anlattığı, benim de size anlattığım gibi anlattı. İki genç, kurt masalı dinleyen çocuklar gibi, bütün dikkatleriyle dinlediler.

108

SÖZLERİNİ bitirdiğinde saat yedi olmuştu. Delain'in göklerinde hafif gri bir ışık belirmişti artık. O tıkanık, mat fırtına ışığı sabahın yedisinde ne kadar parlaksa, öğle vakti de daha

parlak olmayacaktı. Çünkü Delain'e yılın... hatta belki tarihin en kötü fırtınası gelmiş bulunuyordu. Şatonun saçakları çevresinde rüzgar tıpkı vahşi kabileleri gibi naralar atarak dolaşmaktaydı. Kaçaklar o sesi ta buradan bile duyabilmekteydiler. Frisky başını kaldırdı, tedirgin tedirgin inledi.

Dennis, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Peter'in kısa mektubunu defalarca okumuş olan Ben, "Geceye kadar, hiçbir şey yapmayacağız," dedi. "Şimdi şato uyanmıştır. Gözükmeden buradan çıkamayız. Uyuyalım, gücümüzü toplayalım. Gece olunca da..."

Ben az konuştu, Naomi sırıttı, Dennis'in gözleri heyecanla parıldadı. "Evet!" dedi Dennis, "Tanrılar aşkına, evet! Sen bir dâhisin, Ben!"

"Lütfen o kadar da abartma!" Bunu söyleyen Naomi'ydi. Ama o da öylesine sırıtıyordu ki, dudaklarının köşeleri yarılacaktı neredeyse. Uzandı, Ben'e sarıldı, onu bir iyice öptü.

Ben'in yanakları kaygı verici kırmızı bir renge bürünmüştü. Beyni yarılmaya hazırmış gibi görünüyordu. O günlerde Delain'de sık sık kullanılan bir deyimdi bu. Ama yüzünde çok sevinçli bir ifade bulunduğunu da size söylemek zorundayım.

Delikanlı soluk alabildiğince, "Frisky bize yardım eder mi?" diye sordu.

Adını duyunca Frisky hemen başını kaldırıp baktı.

"Tabii eder. Ama bize asıl gereken..."

"Yeni planı biraz daha tartıştılar, sonra Ben uzun uzun esnedi. Naomi de bitkindi. Yirmi dört saatten beri uyumamış olduklarını ve uzun yollar aşıp geldiklerini siz de biliyorsunuz.

"Yeter artık," dedi Ben. "Uyku zamanı."

Naomi, "Yaşasın!" dedi, Frisky'nin yanına kendine peçetelerden bir şilte kurmaya koyuldu. "Bacaklarım sanki..."

Dennis terbiyeli terbiyeli öksürerek boğazını temizledi.

"Ne var?" diye sordu Ben.

Dennis onların sırt denklerine bakıyordu. Ben'in koca den-

gine ve Naomi'nin daha küçük dengine. "Herhalde... yanınızda yiyecek bir şey yoktur, değil mi?"

Naomi sabırsız bir sesle, "Elbette var," dedi. "Bizi ne sandın..." Birden hatırladı. Dennis, Peyna'nın evinden altı gün önce ayrılmıştı. O gün bu gündür yol yürüyor, saklanıyordu. Yüzü renksiz, besinsiz gibiydi. Kemikleri çıkmıştı. "Ah, Dennis, çok üzgünüm! Ne budalayız! En son ne zaman yemek yedin sen?

Dennis bunu bir düşündü. "Tam hatırlayamıyorum," dedi. "Ama sofra başında yediğim son yemek bir hafta önceydi."

Ben, "Niye en baştan söylemedin, şapşal?" diye bağırdı.

"Herhalde sizi görünce heyecanlandım." Dennis sırıttı. Onlar denkleri açıp yiyecekleri çıkarırken uşağın karnı fena halde gurulduyor, ağzı sulanıyordu. Derken aklına bir şey geliverdi.

"Turp getirmediniz, değil mi?"

Naomi dönüp ona şaşkın gözlerle baktı. "Turp mu? Bende yok. Ya sende, Ben?"

"Yok."

Dennis'in yüzüne pek mutlu bir gülümseme daha yayıldı. "Çok iyi," dedi.

109

YAMAN bir fırtınaydı gerçekten. Hikâyesi Delain'de bugün bile hâlâ anlatılır. Ortalık kararırken bir buçuk metre daha kar yağmıştı. En kötüsü rüzgârdı ama. Kar yığınları o yüzden çok daha derin oluyordu. Gece bastırdığında rüzgâr artık rüzgâr olmaktan çıkmış, kasırga olmuştu. Şato duvarlarının dibinde kar yer yer sekiz metreydi. Yalnız ilk iki katın değil, üçüncü katın pencerelerini bile örtüyordu.

Şimdi siz, bu durumun Peter'in kaçışını kolaylaştıracağını düşünürsünüz. Needle kulesi, meydanın ortasında tek başına duruyor olmasa, gerçekten de kolaylaştırabilirdi. Ama kule yapayalnızdı. Rüzgâr da hızını en çok burada deniyordu. O rüzgâra değme insan karşı koyamaz, devrilir, sürüklenir, kafasını meydanın dibindeki duvarlara çarpardı. Sonra rüzgârın bir başka etkisi daha vardı. Dev bir süpürge gibi iş görüyordu. Kar düştüğü anda, rüzgâr onu meydandan süpürüp götürüyordu. Gece indiğinde şatonun çevresi kar yığılı, dar sokaklar örtülmüş durumdaydı ama, meydan tertemizdi. Yalnızca donmuş kaldırım taşları vardı orada. İp koparsa Peter'in kemiklerini kırmaya hazır, bekliyorlardı.

Ayrıca Peter'in ipinin herhalde kopacağını da söylemek zorundayım. Gerçi denediğinde ip onun ağırlığını taşımıştı... ama esrarengiz 'kopma gerilimi' olayının ancak bir yüzüydü o. Konunun bir yanı daha vardı ki, Peter onu bilmiyordu. Yosef de bilmiyordu. Ama öküzleri güdenler biliyorlardı. Peter onlara sormuş olsa, denizcilerin, oduncuların, terzilerin eskiden beri bildiği bir şeyi hemen söylerlerdi ona. *Kordon ne kadar uzunsa, kopma ihtimali o kadar artar,* derlerdi ona.

Peter'in kısa ipi onu taşımıştı. Hayatını emanet edeceği ince ip ise seksen yedi metre boyundaydı.

Kopması doğaldı, bakın söylüyorum size. Aşağıdaki kaldırım taşları da, düşecek genci yakalamak, kemiklerini kırmak, kanatıp canını almak üzere bekliyorlardı.

110

O upuzun fırtına gününde pek çok felaketler ve felaket benzeri olaylar yer aldı, pek çok da kahramanlıklar gösterildi. Kimi başarılı oldu, kimi olamadı. İç Baronluğun bazı çiftlik evlerinin çatısı uçtu, duvarları çöktü. Tıpkı masalda kurt üfleyince çöken domuz evi gibi. Evsiz kalanların bir kısmı, bir-

birlerine bellerinden iple bağlı olarak yollara düşüp sur içine vardılar, bir kısmı sonsuz beyazlığa dalıp kayboldu, bir daha haberleri alınamadı. Kurtların kemirdiği donmuş cesetleri ta ilkbahara kadar bulunamayacaktı.

Ama akşam yedi olduğunda kar biraz azalmaya, rüzgâr da dinmeye başlamıştı. Heyecan geçiyordu. Şato erkenden yattı. Yapacak bir şey yoktu. Şöminelerin önüne demir parmaklıklar kondu, çocukların yorganları örtüldü, son çaylar içildi, dualar edildi.

Işıklar birer birer söndü. Çağrıcı saat sekizde ve dokuzda avaz avaz seslendi ama, sesi gümbürtünün arasında boğuldu gitti. Halk ancak saat on duyurusunu işitebildi. O zamana kadar da zaten çoğu uyumuşlardı.

Thomas da uyumuştu. Ama rahatsız bir uyku uyuyordu. Bu gece, yanında onu avutacak Dennis yoktu. Hâlâ evinde hasta yatıyordu Dennis. Thomas birkaç kere, evine birini yollayıp sağlığını sordurmak istemiş, ya da kendi gitmeyi düşünmüştü. Dennis'i çok severdi. Ama nedense her seferinde bir engel çıkmış, ya imzalanacak evrak gelmiş, ya şikayetleri dinlemek zorunda kalmış, ya da oturup şarap içmişti. Keşke Flagg gelse de, beni uyutacak bir ilaç verse, diye ummuştu çocuk Kral. Ama Sihirbaz kuzeye yaptığı o yararsız seferden döndüğünden beri pek bir garip, pek bir mesafeli davranıyordu. Sanki bir terslik olduğunu biliyormuş da, ne olduğunu tam kavrayamıyormuş gibi bir hali vardı. Thomas, sihirbazın kendiliğinden geleceğini umuyor, ama onu çağırtmaya cesaret edemiyordu.

Haykıran rüzgâr ona yine babasının öldüğü geceyi hatırlatmaktaydı. Uyuyamayacağından korkuyordu. Uyursa da, kabus göreceğinden korkuyordu. Babası yine rüyasında bağıracak, sonra da alev alev yanacaktı. Bu yüzden Thomas yine alışkın olduğu şeyi yaptı. Akşamı elinde bir şarap kadehiyle geçirdi. Bu çocuğun saat ondan yatana kadar kaç şişe şarap

içtiğini söylesem bana nasılsa inanmazsınız, o yüzden söylemiyorum. Ama çoktu.

Kanepeye uzanmış, keşke Dennis de ateşin karşısında olsaydı diye düşünürken, Thomas aklından, *Başım ağrıyor, midem bulanıyor,* diye geçirdi. *"Kral olmak bütün bunlara değer mi?"* Bunu siz de merak ediyor olabilirsiniz. Ama Thomas daha fazla merak edemedi. Derin bir uykuya daldı.

Bir saat kadar uyudu... sonra kalkıp dolaştı. Kapıdan çıktı, koridorlardan geçti. Uzun beyaz geceliğiyle yine hayaletlere benziyordu. Bu sefer, kolları çarşaflarla dolu bir hizmetçi gördü onu. Genç Kral babasına o kadar çok benziyordu ki, hizmetçi kucağındaki çarşafları yere attı, bağıra bağıra kaçtı.

Thomas'ın rüya gören beyni onun çığlıklarını duydu, babasının sesi sandı.

Az kullanılan koridora saptı, durdu, gizli taşı itti, içeriye girip duvarı kapattı. Panoları itip Niner'in gözlerinden bakarken hâlâ uyuyordu. Babasının oturma odasına dikti gözlerini. Biz bu bahtsız çocuğu bir süre için orada, çevresinde dolanan şarap kokuları ve yanaklarından yuvarlanan pişmanlık gözyaşları arasında bırakalım.

Zaman zaman zalim bir çocuktu, sık sık üzgün bir çocuktu bu sahte Kral... her zaman zayıf bir çocuktu... ama size hâlâ diyorum ki, onun gerçekten kötü bir çocuk olduğuna inanmıyorum. Yaptıklarından ötürü ondan nefret ediyorsanız, ya da yapılmasına seyirci kaldıklarından ötürü ondan tiksiniyorsanız, sizi anlarım. Ama her şeye rağmen ona birazcık acımıyorsanız, o zaman size şaşarım.

111

O önemli gece, saat onbiri çeyrek geçe, fırtına da son soluğunu üfürdü. Buz gibi bir rüzgâr şatonun çevresini sardı. Hı-

zı saatte yüz milden fazlaydı. Tepedeki incelmeye başlayan bulutları parçaladı, dev bir elin süpürmesi gibi yok etti. Soğuk, sulu bir ay ışığı parıldadı.

Üçüncü Doğu sokağında taş bir kule vardı. Ona *Büyük Tanrılar Kilisesi* denirdi. Ne zaman dikildiğini kimse hatırlamıyordu. O kadar eski bir yapıydı. Pek çok insan dua etmek için oraya giderdi ama şu sıra boştu. Bereket versin boştu. Kule pek de yüksek sayılmazdı. Needle'la boy ölçüşecek bir şey değildi. Ama çevredeki binalardan yüksekti yine de. Gün boyu, ara vermeyen güçlü rüzgar zaten epey hırpalamıştı onu. Bu son darbe fazla geldi. Üstten otuz metrelik taş kısım uçtu. Tarladaki korkuluğun başından uçan şapka gibi uçtu. Bir kısmı sokağa düştü, bir kısmı da çevredeki binalara çarptı. Korkunç bir gümbürtü duyuldu.

Şato çevresindeki mahallelerin halkı, fırtınanın heyecanından yorgun, çoktan derin bir uykuya dalmışlardı. Kulenin çöküşünü duymadılar bile. Ertesi sabah, yollardaki üzeri kar kaplı enkaza şaşacaktı onlar. Ama o sıra, uykularında mırıldanıp öte tarafa dönmekle yetindiler.

Nöbetçilerden çok sarhoş olmayan birkaç kişi duydu, ne olduğunu görmeye koştular. Yani kalabalığın çoğu olup biteni hiç farketmediler bile. Ama farkedenler de oldu... siz onların hepsini tanıyorsunuz artık.

Ben, Dennis ve Naomi, gerçek Kralı kurtarma hazırlıklarıyla uğraşırken gürültüyü peçete odasından duydular, iri iri açılmış gözlerle birbirine baktılar. "Aldırmayın" dedi Ben biraz sonra. "Nedir, bilmiyorum ama, önemi yok. İşimize bakalım."

Beson'la yardımcılarının hepsi sarhoştu. Olayı duymadılar bile. Ama Peter duydu. Yatak odasında yere oturmuş, ipini parmaklarına dolayarak geriyor, zayıf noktalarını görmeye çalışıyordu. Taşların düşerken çıkardığı gürültü üzerine başını kaldırdı, hemen yerinden kalkıp pencereye yürüdü. Hiçbir şey görünmüyordu. Yıkılan her neyse, Needle'ın öbür

tarafındaydı demek. Biraz düşündükten sonra ipinin başına döndü. Geceyarısı yaklaşmıştı. Peter de arkadaşı Ben'le aynı kanıdaydı. Her ne olmuşsa, önemi yoktu. Zarlar atılmıştı bir kere. Artık devam etmek zorundaydı.

Gizli geçidin içinde Thomas da boğuk bir gürültü duyup uykusundan uyandı. Aşağıdan gelen köpek havlamalarını işitince, nerede bulunduğunu anlayıp dehşete kapıldı.

Hafif uyuyan, kötü rüyalar görmekte olan biri daha uyandı bu yıkılma gürültüsünden. Hem şatonun en derin kısımlarında bulunduğu halde, yine de uyandı.

Papağan başlarından biri, "Felaket!" diye haykırdı.

Öteki baş, "Yangın, sel ve kaçış!" diye bir çığlık attı.

Flagg uyanmıştı. Kötülük zaman zaman kördür demiştim size. Doğru da. Bazen kötülük hiç sebepsiz uykuya dalar.

Ama Flagg artık uyanmıştı.

112

FLAGG kuzeye yaptığı geziden ateşi çıkmış, soğuk almış, zihni karmakarışık durumda dönmüştü.

Bir terslik var, bir terslik var. Şatonun taşları bile bu sözleri fısıldar gibiydi ona... ama Flagg o tersliğin ne olabileceğini bir türlü anlayamıyordu. Tek bildiği, o tersliğin keskin dişleri olduğuydu. Sansar gibi beyninde oradan oraya koşturuyor, şuradan bir lokma ısırıyor, burayı bir lokma kemiriyordu. O hayvanın kemirmeye tam ne zaman başladığını çok iyi biliyordu Flagg. Asileri arayıp da bulamadığı geziden dönerken. Çünkü... çünkü...

Çünkü asilerin orada olmaları gerekiyordu!

Oysa yoklardı... ve Flagg da budala yerine düşmekten nefret ederdi. Daha da beteri, hata yapmış olduğunu hissetmekten nefret ederdi. Eğer asilerin nerede bulunacağı konusunda bir

hata yapmışsa, demek başka konularda da yapabilirdi. Hangi konularda? Bilemiyordu. Ama gördüğü rüyalar hep kötü rüyalardı. O ufacık, öfkeli hayvan beyninde koşturuyor, onu kaygılandırıyor, bir şeyler unuttuğunu söylüyor, arkasından bir şeyler çevrilmekte olduğunu haykırıyordu. Yarışıyor, kemiriyor, uykularını mahvediyordu Flagg'ın. Gerçi sihirbazda, biraz soğuk algınlığını geçirecek pek çok ilaç vardı... ama beynindeki sansarı etkileyecek ilacı yoktu.

Ne terslik olabilirdi?

Bu soruyu kendi kendine defalarca sormuştu. Görünüşe göre, hiçbir terslik olamazdı. Yüzyıllar boyunca içindeki o karanlık boşluk, Delain'deki sevgi, ışık ve düzenden nefret etmiş, Flagg bunların hepsini mahvetmeye, yıkıp yok etmeye uğraşmıştı. Tıpkı rüzgârın biraz önce Büyük Tanrılar Kilisesini yıktığı gibi. Ama her seferinde bir engel çıkmış, planlarını bozmuştu. Ya Kyla, ya Sasha, ya birisi, ya bir şey. Ama bu sefer ne yana baksa, hiçbir engel göremiyordu. Thomas tümüyle onun kontrolundaydı. Flagg ona şatonun tepesinden atlamasını emretse, zavallı budala ancak, 'saat kaçta atlayayım,' diye sorabilirdi. Çiftçiler ağır vergi yükü altında inleyip duruyorlardı. Thomas hep Flagg'ın etkisiyle yüklemişti o vergileri onların sırtına.

Yosef, Peter'e, tıpkı iplerde ve zincirlerde olduğu gibi insanlarda da bir kopma gerilimi olduğunu söylemişti. Vardı da. Delain'in çiftçileriyle tüccarları hemen hemen varmışlardı o noktaya. Ağır vergi bloklarını vatandaşlara bağlayan ip, aslında basit sadakatten başka bir şey değildi. Krala, ülkeye, hükümete olan sadakat. Vergi yükü belli bir noktaya kadar ağırlaşırsa bütün iplerin kopacağını biliyordu Flagg. Budala öküzler de (Delain halkını o gözle görüyordu) tökezleyecek, yollarına çıkan her şeyi devireceklerdi. İlk kaçak öküzler çoktan ipi koparmış, kuzeyde toplanmışlardı bile. Şimdilik kendilerine *sürgün* diyorlardı ama Flagg onların yakında

kendilerini asi sayacaklarını biliyordu. Peyna görevden uzaklaştırılmıştı. Peter ise, kulede, kilit altındaydı.

O halde ne terslik olabilirdi?

Hiçbir şey! Allah kahretsin, *hiçbir şey!*

Ama sansar koşturuyor, kemiriyor, dönenip duruyordu. Son üç dört hafta boyunca Flagg nice kereler ter içinde uyanmıştı uykusundan. Bunun nedeni, ateşinin tekrar yükselmiş olması değil, korkunç bir rüya görmüş olmasıydı. Ne görmüştü rüyasında? İşte onu hiç hatırlamıyordu. Tek bildiği, uyandığında sol elini sol gözüne bastırmış olduğuydu. Sanki oradan yara almış gibi. Gözünde bir yanma hissediyordu. Oysa hiçbir arıza yoktu görünüşe göre.

113

O gece Flagg rüyasını unutamadan uyanmıştı. Onu kilisenin yıkılması uyandırmıştı çünkü.

"Ha?" diye bağırıp koltuğunda doğruldu. Gözleri iri iri açılmış, beyaz yanakları terden ıslak ıslaktı.

Papağan başlarından biri, *"Felaket!"* diye bağırdı.

Öteki, "Yangın, sel ve kaçış!" diye çığlık attı.

Kaçış, diye düşündü Flagg. *Evet, ne zamandır beynimde dolaşan buydu... beni kemiren buydu.*

Ellerine baktı, titrediklerini gördü. Buna çok kızdı. Hemen koltuğundan fırladı.

"Niyeti kaçmak," diye mırıldandı, elini saçlarının arasından geçirdi. "Ya da en azından, denemek. Ama nasıl? *Nasıl?* Planı ne? Kim yardım etti ona? Hepsi başlarıyla ödeyecekler, orası kesin... bir vuruşta da düşmeyecek kafaları! Santim santim kesilecek. Ölmeden önce acıdan deli olmalarını istiyorum..."

"Deli!" diye haykırdı papağanın bir başı.

"Acı!" diye karşılık verdi öteki.

Flagg, *"Susun da düşüneyim!"* diye bağırdı onlara. Yandaki masadan içi kahverengi sıvıyla dolu bir kavanoz kapıp papağanın kafesine fırlattı. Kavanoz çarpıp parçalandı, bir an için parlak, sıcaklığı olmayan bir ışık göründü. Papağanın iki başı bir ağızdan bağırıp tünekten devrildiler. Hayvan sabaha kadar kafesin dibinde baygın yattı.

Flagg hızlı adımlarla bir ileri, bir geri dolaşmaya başladı. Dişleri sımsıkı kenetlenmişti. Elleri kıpır kıpırdı. Çizmeleri yerden yeşil kıvılcımlar çıkarıyordu.

Nasıl? Ne zaman? Kim yardım etti?

Hatırlayamıyordu. Rüya solmaya başlamıştı bile. Ama...

"Bilmek zorundayım," diye fısıldadı. "Bu şart!"

Çünkü olay yaklaşmıştı. Bunu seziyordu. Eli kulağındaydı.

Anahtarı buldu, masanın en alt çekmecesini açtı, fildişinden oymalı zarif bir kutu çıkardı, kapağını açıp içinden bir de deri torba çekti. İplerini bollaştırdı. İçten gelen bir ışıkla parlıyormuş gibi görünen taş parçasını ortaya çıkardı. Perde inmiş ihtiyar gözü gibi dumanlı bir rengi vardı. Sabundu sanki. Oysa aslında bir kristaldi. Flagg'ın sihirli kristaliydi o.

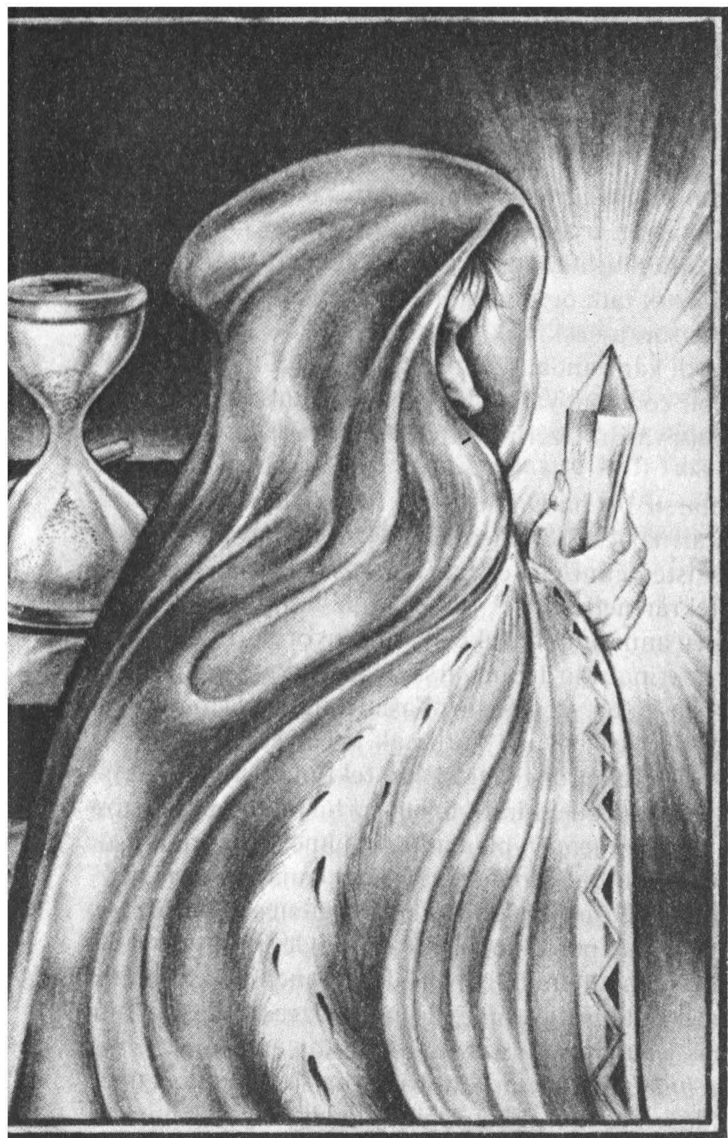
Odasını dolaştı, lambaları kıstı, mumların önüne siperler yerleştirdi. Oda az sonra iyice karanlık oldu. Flagg hiçbir yere çarpmadan masasının başına döndü. Karanlık engel değildi Kralın sihirbazına. Severdi karanlığı o. Kediler gibi karanlıkta görmeyi de bilirdi.

Masanın başına oturdu, eliyle kristale dokundu, avuçlarını onun iki yanından aşağı kaydırdı, pütürlü yüzeyini okşadı.

"Göster bana," diye mırıldandı. "Emrim bu."

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra yavaş yavaş kristalin içindeki aydınlık artar gibi oldu. Işık önce pek küçüktü. Solgundu. Flagg kristale tekrar dokundu. Bu sefer parmak uçlarıyla dokundu. Isınmıştı çünkü kristal.

"Bana Peter'i göster. Emrim bu. Yolumda engel oluşturmaya kalkışan sıpayı göster bana. Planının ne olduğunu göster."

Işık daha parladı... parlaklık arttı... arttı. Flag, gözleri parlayarak, zalim dudaklarının arasından dişleri görünerek kristale doğru eğildi. Peter, Ben, Dennis ve Naomi onu şu anda görseler, kendi rüyalarını tanıyabilirlerdi. Sihirbazın yüzünü de, mum olmayan o aydınlığı da.

Kristalin süt gibi bulanıklığı birden dağıldı, ışığı çok netleşti. Flagg artık tam ortasını görebiliyordu taşın. Gözleri iri iri açıldı, az sonra şaşkınlıkla kısıldı.

Sasha vardı karşısında. Hamileliğinin son dönemlerindeydi. Küçük bir çocuğun yatağının kenarına oturmuştu. Elinde bir kara tahta vardı. Üzerinde GOD ve DOG kelimeleri okunuyordu.

Flagg sabırsız bir hareketle elini kristalin üzerinden geçirdi. Taştan artık sıcaklık dalga dalga yükselmeye başlamıştı.

"Bilmek istediğimi göster bana. *Emrim bu!*"

Kristal tekrar netleşti.

Peter, ölen annesinin bebekeviyle oynuyordu. Evdeki aileye kızılderililerin saldırdığını varsayıyordu. Ya da ejderhaların... ya da başka bir saçmalığın. Yaşlı Kral köşede durmakta, oğlunu seyretmekte, oyuna katılmak istemekteydi...

"Pöff!" diye bağırdı Flagg. Elini tekrar kristalin üzerinden geçirdi. "Bana bu eskimiş, anlamsız hikayeleri neden gösteriyorsun? Nasıl kaçmayı planladığını bilmek istiyorum... ne zaman kaçacağını da! Şimdi onu göster bana! *Emrim bu!*"

Kristal ısınıyor, ısınıyordu. Yakında ışığının sönmesine izin verilmezse, yarılır, parçalanırdı. Flagg böyle sihirli kristallerin kolay bulunmadığını biliyordu. Bunu ancak otuz yıl aradıktan sonra bulmuştu. Ama şu anda vazgeçmektense onu parçalanmış görmeye de razıydı.

"Emrim bu!" diye tekrarladı. Kristalin sütlü rengi üçüncü kere içine doğru çekildi, Flagg eğildi, sıcaktan gözlerine yaş-

lar doldu. Gözlerini kıstı, baktı, sonra sıcağa rağmen o gözler şok ve öfkeyle birden açılıverdi.

Peter vardı karşısında. Peter yavaş yavaş Needle'ın yan tarafından aşağıya doğru iniyordu. Bir tür sihir gücüyle iniyor olmalıydı, çünkü elleri birbiri üzerinden aşağıya ala ala inmesine rağmen, görünürlerde ip falan yoktu.

Yoksa... *var mıydı?*

"Peter!" diye soludu Flagg. Sesi çıktığı anda minik hayal dönüp ona baktı.

Flagg kristale üfledi, taşın içindeki ışık sönüverdi. Karanlıkta kaldı ortalık.

Peter. Kaçıyor. Ne zaman? Kristalde gözüken manzara geceydi. Prens duvardan inerken çevresinde kar tanecikleri uçuşuyordu. Bu gece, daha geç bir saatte mi? Yarın gece mi? Haftaya mı? Yoksa...

Flagg sandalyesini itip ayağa kalktı. Çevresine bakınırken gözleri ateş saçıyordu.

... *Yoksa olmuş bitmiş miydi?*

"Yeter," diye soludu. "Tanrılar adına, *yeter* artık."

Karşı duvara yürüyüp orada asılı koca bir silahı kaptı. Lagar gibi bir şeydi. Ama Flagg onu alışkın bir rahatlıkla tutuyor, taşıyordu. Alışkın mıydı gerçekten? Elbette alışkındı! Bill Hinch olarak burada yaşadığı, Delain Kralının cellatı olarak orada hizmet gördüğü zamanlarda pek çok kullanmıştı bu silahı. Yüzlerce baş kesmişliği vardı onunla. Baltanın bıçakları Andua çeliğindendi. İki bıçağın ortasında da Flagg'ın kendi eklediği dikenli bir demir top vardı. Her dikeni zehirliydi.

"YETER!" diye bağırdı Flagg öfkeyle tekrar. İki başlı papağan baygınken bile bu sesi duyup inledi.

Flagg pelerinini kapının yanındaki çengelden aldı, omuzlarına attı, tokasını boynundan tutturdu.

Yeterdi artık. Bu sefer planlarının bozulmasına izin vermeyecekti. Hele de o iğrenç çocuk tarafından! Roland ölmüştü.

Peyna saf dışı bırakılmıştı. Soylular sürgündeydi. Bir tek prens öldü diye patırdı koparacak kimse kalmamıştı... hele de babasını öldürmüş bir prens.

Eğer şu ana kadar kaçmamışsan, sevgili prensim, artık kaçamazsın... içimden bir ses bana senin hâlâ o hücrede olduğunu fısıldıyor. Ama vücudunun bir parçası çıkacak oradan bu gece. O parçayı saçlarından tutarak kendim çıkaracağım.!

Koridordan zindan kapısına doğru yürürken Flagg kahkahalarla gülmeye başladı. Çıkardığı ses taştan heykellere bile kabus gördürtecek türdendi.

114

FLAGG'ın sezgileri doğruydu. Peter gerçi ipini kontrol etme işini bitirmişti ama, hâlâ hücresinde, çağrıcı gece yarısı duyurusunu yapsın diye bekliyordu. Aynı anda Flagg da Zindan Kapısı'ndan fırlamış, Needle Meydanını geçmeye başlamıştı. Büyük Tanrılar kilisesi, saat on biri çeyrek geçe yıkılmıştı. Kristalde görmek istediğini gördüğü sırada saat on ikiye çeyrek vardı. (Herhalde siz de bana hak vereceksiniz, zavallı kristal ona ilk iki seferinde de konuyla ilgili gerçekleri göstermeye çalışmıştı ama, Flagg anlayamamıştı.) Flagg meydana adımını attığı sırada ise on ikiye on dakika vardı.

Zindan Kapısı, Needle'ın kuzey doğusuna düşüyordu. Güney batı tarafında ise, Satıcılar Kapısı diye bilinen küçük bir köşk vardı. Zindan Kapısı'yla Satıcılar Kapısı arasına çapraz bir doğru çizilse, bu doğrunun tam orta yeri, Needle kulesinin bulunduğu yerdi.

Flagg Zindan Kapısından çıkarken, Ben, Naomi, Dennis ve Frisky de Satıcılar Kapısından çıkıp meydana adımlarını atmışlardı. Farkında olmaksızın birbirlerine yaklaşıyorlardı. Aralarında Needle vardı. Rüzgâr dindiği için, Ben'in grubu-

nun aslında Flagg'ın çizme seslerini duyması gerekirdi. Flagg'ın da onların sürdüğü el arabasının teker gıcırtılarını duyması gerekirdi. Arabaya Frisky'yi koşmuşlardı. Ne var ki, Frisky dahil herkes kendi düşüncelerine gömülmüş olduğundan, kimse bir şey duyamadı.

Ben, "Şimdi," diye söze başlayacakken, kulenin arkasındaki Gardiyanlar Kapısına Flagg'ın yumrukları inmeye başladı.

"Açın!" diye bağırdı Flagg. *"Kral adına açın!"*

Dennis tam, "Bu da n..." diye sormak üzere ağzını açarken Naomi çelik gibi elini onun ağzına kapattı, korku dolu gözlerle Ben'e baktı.

115

FIRTINA sonrasının buz gibi havası içinde, bu ses merdivenlerden döne döne Peter'in bulunduğu yere kadar yükseldi. Uzaktan geliyordu ama anlaşılıyordu.

"Kral adına açın!"

Cehennem adına demek istiyor, diye düşündü Peter.

Cesur çocuk büyümüş, cesur bir erkek olmuştu. Ama o boğuk sesi duyup, o beyaz suratı, kırmızı gözleri hatırladığı anda Peter'in kemikleri buza, midesi ateşe döndü. Dudakları ve ağzı kuruyuverdi. Dili damağına yapıştı. Saçları dimdik kabardı. Eğer birisi size, iyi ve cesur insan olmak için hiç korkmamanız gerektiğini söylerse, yalan söylüyor demektir. Peter o an, ömründe korkmadığı kadar korkuyordu.

Bu Flagg... benim için geldi.

Peter ayağa kalktı, dizleri büküldü, bir an yere yıkılacağını sandı. Felaket kapıdaydı. Gardiyanlar Kapısına vurup duruyordu.

"Açın! Kıpırdanın sarhoş köpekler! Beson, itoğlu seni!"

Peter kendi kendine, *acele etme,* dedi. *Acele edersen bir hata yaparsın, onun edeceği fenalığı kendi kendine edersin. Henüz kimse ona kapıyı açmadı. Beson sarhoş. Akşam yemeğinde çakır keyifti, şimdiye sızmıştır. Flagg'da anahtar yok. Olsa kapıyı yumruklamakla vakit kaybetmezdi. O halde... birer birer düşün. Planladığını uygula. Önce kapıdan girmek, sonra merdivenleri tırmanmak zorunda... üç yüz basamağı. Belki kaçabilirsin.*

Yatak odasına geçti, yatağın demir ayaklarını çıkardı. Yatak hemen çöktü. Peter demirlerden birini alıp oturma odasına döndü. Bu demirin boyunu dikkatle ölçmüş, pencerenin eninden fazla olduğunu anlamıştı. Dışı paslıydı ama, sağlamdı demir hâlâ. *İnşallah* sağlamdır, diye düşündü. İp kopmaz da çapa kırılırsa, yaman bir şaka olurdu.

Bir an dışarıya baktı. Şu anda kimse görünmüyordu ama, demin üç gölgenin meydanda yürüyerek yaklaştığını görmüştü. Flagg kapıya vurmaya başlamadan önce. Demek Dennis yanına arkadaşlar alıp gelmişti. Acaba içlerinden biri Ben miydi? Keşke olsa, diye umdu Peter. Ama buna inanmaya cesaret edemedi. Üçüncüsü kimdi peki? Yanlarında neden araba vardı? Şu an için bu sorulara cevap aramaya vakti yoktu Peter'in.

"İtoğulları! Açın şu kapıyı! Kral adına açın! FLAGG adına açın! Açın kapıyı! Açın!"

Gecenin sessizliği içinde Peter sürgülerin çekildiğini duydu. Herhalde kapı açılmıştı ama o sesi duyamadı. Önce sessizlik oldu, sonra da...

... sonra da canhıraş bir ölüm çığlığı yankılandı merdivende.

116

FLAGG'a sonunda kapıyı açan zavallı yardımcı gardiyan, üçüncü sürgüyü çektikten sonra dört saniye bile yaşayama-

dı. Önce karşısında kabus gibi bir beyaz surat, alev saçan bir çift göz, rüzgârla dalgalanan bir kara pelerin belirdi. Adam bir çığlık attı. Başını kaldırdığında Flagg'ın savaş baltasının kendi kafasını yarmak üzere indiğini zor gördü.

"Bir daha sefere kapıyı Kral adına aç dendiği zaman çabuk olursanız, sabaha pislik temizlemek zorunda kalmazsınız!" diye kükredi Flagg. Sonra çılgın bir kahkahayla cesedi bir tekmede yolundan savurdu. İşler hâlâ yolundaydı. Vaktinde uyanmıştı. Biliyordu bunu.

Seziyordu.

Sağdaki kapıyı açtı, mahkemeden kulenin dibine giden koridora adımını attı. Bu koridorun dibinden merdivenler başlıyordu. Başını kaldırdı, köpekbalığı gibi sırıttı.

"İşte geldim, Peter!" diye haykırdı mutlu bir sesle. Sesi taş duvarlı merdiven boşluğunda yankılandı, yukarıya, Peter'in ipini demire bağlamaya çalıştığı yere kadar yükseldi. "*İşte geldim, sevgili Peter, çoktan beri yapmam gerekeni yapmaya geldim!*"

Yüzündeki sırıtma ifadesi daha da genişlemiş, iyice korkunçlaşmıştı. Yerin dibinden yeni çıkmış bir şeytana benziyordu. Cellat baltasını havaya kaldırdığında, demin öldürdüğü gardiyanın kanları yüzüne damladı, yanaklarından gözyaşı gibi süzüldü.

"*İşte geldim, sevgili Peter! Kafanı kesmeye geldim!*" diye bağırdı Flagg... ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladı.

Bir. Üç. Altı. On.

117

PETER'in titreyen elleri aksadı. Daha önce de bin kere attığı, çok iyi bildiği düğüm tutmadı, açıldı, çocuk yeniden düğüm atmak zorunda kaldı.

Onun seni korkutmasına izin verme.

Çok saçmaydı bu. Korkuyordu bal gibi. Eğer Thomas, Peter'in Flagg'dan her zaman korktuğunu bilse, ne kadar şaşardı. Tek farkı, Peter'in korkusunu daha iyi saklıyor olmasıydı.

Seni öldürecekse, bırak o öldürsün. Sen yapma onun işini!

Düşünce kafasının içinden doğuyordu ama sanki annesinin sesiyle sesleniyordu. Peter'in ellerindeki titreme azaldı, ipi demire dolayıp bir düğüm daha atmaya uğraştı.

118

K*ELLENİ mızrağıma geçirip bin yıl taşıyacağım!''* diye bağırdı Flagg. Döne döne koşuyordu yukarıya doğru. *''Ne yaman bir savaş ganimeti olacak!''*

Otuz. Kırk. Elli.

Çizmelerinin topukları taşlara çarptıkça yeşil ışıklar çıkarıyordu. Gözleri parlıyordu. Gülümsemesi bir zehirdi.

''İŞTE GELDİM, PETER!''

Yetmiş... geriye iki yüz otuz basamak kalmıştı.

119

EĞER yabancı bir yerde, geceyarısı uyanmışlığınız varsa, sırf karanlığın bile insanı yeterince korkuttuğunu bilirsiniz. Şimdi bir gizli geçitte uyandığınızı gözünüzün önüne getirin. Babanızın öldürülüşünü seyretmiş olduğunuz iki gözden bakarken uyandığınızı düşünün!

Thomas avazı çıktığı kadar bağırdı. Onu duyan olmadı... meğer ki alt kattaki köpekler duymuş olsun... ama onlar zaten yaşlı ve sağırdı, üstelik kendileri de yeterince gürültü çıkarmaktaydılar.

Daleain'de uyurgezerlikle ilgili bir inanç vardı. O inancı dünyanın pek çok yerinde, pek çok kişi, kendi yatağına dönemeden uyanırsa, deli olur, derlerdi.

Thomas da duymuş olabilirdi bu masalı. Eğer duymuşsa, doğru olmadığını şu anda kanıtlayabilecek durumdaydı. Gerçi çok korkmuştu... bağırmıştı da... ama delirmenin eşiğine bile yaklaşmış değildi.

Tersine, ilk korkusu çabuk geçti. Sizin sandığınızdan da çabuk. Tekrar eğilip göz deliklerinden aşağıya baktı. Bu size belki garip gelebilir ama, unutmayın ki Flagg'ın yaşlı Krala şarap getirdiği geceden önce Thomas'ın bu geçitte pek hoş dakikalar yaşamışlığı vardı. O hoş dakikaların altında biraz suçluluk duygusu da yok değildi elbette. Ama kendini babasına yakın hissetmişti bu geçitte. Şimdi kendini burada bulunca, eski günlere bir özlem duyar gibiydi.

Odanın pek de değişmediğini görüyordu. Av hayvanlarının doldurulmuş kafaları hâlâ duvarlardaydı. Bonsey de, Craker de, Snapper de... tabii ejderha Niner de. Kendisi onun gözlerinden bakıyordu odaya. O başın tepesinden de Roland'ı yayıyla Sivri Çekiç adlı oku asılıydı.

Bonsey... Craker... Snapper... Niner.

Hepsinin adlarını hatırlıyorum, diye şaştı Thomas. *Seni de hatırlıyorum, baba. Keşke şimdi sağ olsaydın, Peter de serbest olsaydı. Benim hiç farkımda olmasanız bile razıydım. Hiç değilse geceleri rahat uyurdum.*

Eşyalardan bazılarının üzerine toz örtüleri serilmişti ama, hepsine serilmemişti. Şömine soğuk ve karanlıktı. Yeni yakılacak ateş için odunlar hazırlanmıştı. Thomas babasının eski pelerininin bile orada durduğu görünce daha da şaştı. Şömine soğuk olsa bile, bir kibrit çakılsa hayata döner, çıtır çıtır bir ateş yanıverirdi orada. Odaya hayat verir, sıcaklık verirdi. Bu oda yalnızca babasının gelip ateşi yakmasını bekliyordu hayata dönmek için.

Birden Thomas içinde garip, hemen hemen esrarengiz bir istek duydu. O ateşi yakmak istiyordu. O odaya girmek istiyordu. Babasının pelerinini giymek istiyordu. Babasının kadehinden bira içmek istiyordu. Oradaki testideydi bira. Ekşimiş olsa bile, yine de içecekti. Thomas ondan... belki o zaman o koltukta uyurdu bile.

Çocuğun yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. Bu düşündüklerini yapmaya karar vermişti. Babasının hayaletinden korkmuyordu. Hatta... inşallah gelir, diye umuyordu. Gelirse, babasına söyleyeceği bir şey vardı.

Pişmanım, diyebilirdi ona.

120

"GELİYORUM PETER!" diye haykırdı Flagg sırıtarak. Vücudundan kan ve felaket kokuları tütüyordu. Gözleri akkordu. Cellat baltası kıpırdadıkça hışırtılar çıkarıyor, üzerindeki kan damlaları duvarlara sıçrıyordu. "GELİYORUM ARTIK ! KELLENİ ALMAYA GELİYORUM!"

Döne döne çıkıyor, çıkıyordu yukarı. Kafasını kan dökmeye takmış bir şeytandı. Yüz. Yüz yirmi beş.

121

"DAHA çabuk," diye tısladı Ben, Dennis'le Naomi'ye. Isı yine düşmeye başlamıştı. Ama üçü de ter döküyorlardı. Terin birazı zorlanmaktandı. Çok çalışıyorlardı. Ama biraz da korkudan terliyorlardı. Flagg'ın çığlıklarını duyuyorlardı çünkü. Frisky bile.. o yürekli Frisky bile korktuğunu hissediyordu. Biraz geri çekilmiş, oturmuş, titriyordu hayvan.

122

"GELİYORUM, KÜÇÜK SIPA!"

Sesi yaklaşmıştı. Yankısı da azalmıştı.

"ÇOK ÖNCEDEN YAPMAM GEREKENİ ŞEYİ ŞİMDİ YAPMAYA GELİYORUM!"

Balta kıpırdadı, hışırdadı.

123

DÜĞÜM bu sefer sağlamdı.

Tanrılar yardımcım olsun, diye düşündü Peter. Başını çevirdi, Flagg'ın sesinin geldiği tarafa bir daha baktı. *Tanrılar yardımcım olsun.*

Bir bacağını pencerenin kenarından aşırdı. Peony'nin eğerine binmiş gibi oturuyordu. Tek ayağı hücrenin taş tabanına basıyor, öteki dışarıya sallanıyordu. İpini ve demiri kucağında tutmaktaydı. İpin ucunu pencereden aşağıya savurdu, düşüşüne baktı. Yarıyolda ip dolaştı, öylece kaldı. Peter onu salladı, dolaşığın açılmasını bekledi.

Sonra bir dua daha edip demir çubuğu pencereye taktı, iki yanına dayadı. İp çubuğun ortasından sarkıyordu. Peter içerdeki bacağını da dışarıya aldı, vücudunu döndürdü, iki eliyle çubuğa sarıldı. Pencerenin kenarına kalçasının yan tarafıyla oturmuş durumdaydı. Bir daha döndü, karnını dayadı pencereye. Bacakları boşlukta sallanıyordu. Demir çubuk yerinde sağlamdı.

Peter sol elini çubuktan ayırdı, ince ipini yakaladı. Bir an durup korkusuyla savaştı.

Sonra gözlerini yumdu, sağ elini de çubuktan ayırdı. Artık bütün ağırlığı ipe binmiş durumdaydı. Seçimini yapmıştı. Sonuç iyi de olsa, kötü de olsa, hayatı bundan böyle peçete ipliklerine bağlıydı. Peter yavaşça aşağıya doğru inmeye koyuldu.

124

"GELİYORUM !"

İki yüz.

"KELLENİ ALMAYA..."

İki yüz elli.

"...SEVGİLİ PRENSİM!"

İki yüz yetmiş beş.

125

BEN, Dennis ve Naomi artık Peter'i görebiliyorlardı. Needle'ın tepesinde, ufacık bir karanlık benek. Hiçbir akrobatın göze alamayacağı kadar yüksekte.

"Daha çabuk!" diye soludu Ben. "Onun hayatı için!"

Arabayı son hızla boşaltmaya koyuldular... ama aslında yapabileceklerini yapmışlardı zaten.

126

FLAGG koşuyor, koşuyordu. Pelerininin kukuletası kaymış, sırtına düşmüştü. Tel tel siyah saçları, beyaz alnının üzerinden geriye doğru uçuyor, savruluyordu.

127

RÜZGÂR hafiflemişti artık. Ama hava çok soğuktu. Peter'in çıplak yanaklarını, ellerini donduruyor, uyuşturuyordu. Yavaş, yavaş iniyordu Peter. Çok dikkatli hareket ediyordu. Bu inişin kontrolünü kaçırırsa düşeceğini bilmekteydi. Gözlerinin hemen karşısında duvarın taşları birer birer yukarı doğru kayıyordu. Az sonra, sanki kendisi olduğu

yerde duruyormuş da, duvar kayarak yükseliyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Kesik kesik soluyordu. Soğuk, kuru kar taneleri yüzünün çevresinde uçmaktaydı. İp çok inceydi. Elleri biraz daha uyuşursa, onu avucunda hiç hissedemeyecekti.

Ne kadar inmişti?

Üst kısımda ipin dokusundan tek tek iplikler kopuyor, baş veriyordu. Peter bunun farkında değildi. Bilmediği de daha iyiydi belki. Kopma gerilimine neredeyse ulaşmak üzereydi o ip.

128

"DAHA hızlı, Kral Peter!" diye fısıldadı Dennis. Üçü birlikte, arabayı boşaltma işini bitirmiş, bekliyorlardı. Seyretmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu artık. Peter yolun yarısına kadar inmişti galiba.

Naomi, "Öyle yüksekte ki!" diye inledi. "Eğer düşerse..."

Ben yamyassı, tonsuz bir sesle, "Düşerse ölür," dedi. Bu sözdeki kesinlik hepsini bir sessizliğe itti.

129

FLAGG merdivenlerin tepesine vardı, koridorda koşmaya başladı. Soluk almak için zorlandıkça göğsü inip inip kalkıyordu. Yüzü ter damlalarıyla kaplıydı. Sırıtma ifadesi korkunçtu.

Baltasını kenara bıraktı. Peter'in hücresinin sürgüsünü çekti. sonra ikincisini çekti... durakladı. Birden içeriye dalmak hiç akıllıca bir hareket olmazdı. Yoo, hiç olmazdı. Kafesteki kuş belki şu anda kaçmaya çalışıyor olabilirdi ama... belki de kapının yan tarafına sinmiş, Flagg içeriye daldığı anda kafasına bir şey indirmek üzere hazır bekliyor olabilirdi.

Önce kapıdaki gözetleme deliğini açtı, pencereye oturtulmuş demiri görünce durumu anladı, öfkeyle kükredi.

"O kadar kolay değil, küçük kuş!" diye haykırdı. *"İpin kesilince nasıl uçacaksın, onu görelim bakalım!"*

Flagg üçüncü sürgüyü de çekti, baltası havada, Peter'in hücresine daldı. Pencereden aşağıya baktığı anda tekrar sırıttı. İpi kesmemeye karar vermişti sonunda.

130

PETER iniyor, iniyordu. Kol kasları yorgunluktan titremeye başlamıştı. Ağzı kupkuruydu. Ömründe bu kadar susadığını hatırlamıyordu. Çok uzun zamandan beri bu ipin üzerindeymiş gibi hissediyordu kendini. Yüreği bir tek şeyden emindi... o çok istediği suyu hiçbir zaman içemeyecekti. Ölmek alnına yazılmıştı. Üstelik işin en kötü yanı bu da değildi. Susamış olarak ölecekti. Şu anda en kötüsü buymuş gibi gözüküyordu ona.

Aşağıya bakmaya hâlâ cesareti yoktu. Ama yukarıya bakmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Tıpkı kardeşinin, o gizli geçide girmek için duyduğu istek gibi. Bu isteğe uydu. Yetmiş metre kadar yukarda Flagg'ın bembeyaz, hain suratının kendisine sırıtmakta olduğunu gördü.

"Merhaba, küçük kuşum," diye seslendi Flagg neşeyle. "Yanımda balta var ama kullanmak zorunda olduğumu sanmıyorum. Şuraya bıraktım işte, bak!" Sihirbaz boş ellerini uzatıp gösterdi.

Peter'in kollarındaki tüm güç yok olmak üzereydi. Flagg'ın o nefret çeken suratını görmek sebep olmuştu buna. İradesini kullanıp ipe sarılmaya çalıştı. Artık ince ipi avuçlarında hiç hissedemiyordu. Yumruklarının iki yanından çıktığını görebiliyor, ipin hâlâ avucunda olduğunu oradan biliyordu ama,

parmakları hiç hissetmiyordu. Soluğu hışırtılı ve kesik kesik çıkıyordu boğazından.

Bu sefer aşağıya baktı... üç suratın kendisine çevrilmiş olduğunu gördü. Ufacıktı o suratlar. Yerden yüksekliği sekiz metre olamazdı. Onaltı metre de olamazdı. Hâlâ yirmi metre vardı arada en azından. Bizim binalarımızın dördüncü katı gibi bir yükseklikteydi.

Hareket etmeye çalıştı, yapamadı. Kıpırdasa düşecekti. Orada öylece asılı duruyordu. Buz gibi karlar suratına değiyor, yukarda Flagg kahkahalar atıyordu.

131

"NİYE kıpırdamıyor?" diye sordu Naomi. Eldivenli elin Ben'in omzuna bastırmaktaydı. Gözleri Peter'e dikilmişti. Genç prensin ipin üzerinde döne döne durması, asılmış bir adamı getiriyordu akla. "Nesi var?"

"Bilm..."

Yukarda Flagg'ın kahkahası birden kesildi.

"Kim var orada?" diye haykırdı sihirbaz. Sanki gök gürlüyordu. "Cevap verin bana, yoksa kelleleriniz gider! Kim var orada?"

"Şimdi olan oldu, " dedi Dennis. "Ne yapacağız, Ben?"

"Bekleyeceğiz," diye karşılık verdi Ben Staad. "Sihirbaz aşağıya inerse, o zaman onunla döğüşeceğiz. Neler olacağını göreceğiz nasılsa. Biz.."

Ama bekleme süresi sona ermişti. Bundan sonraki birkaç saniyede... her şey çözümlenmediyse bile,... pek çok şey çözümlendi.

132

FLAGG, Peter'in ipinin ne kadar ince olduğunu görmüştü. Beyazlığını farkedince, bir anda her şeyi anlamıştı. Baştan sona, her şeyi. Peçeteleri de, bebekevini de. Peter'in kurtulma planı kendi gözünün önünde yürürlüğe konmuştu. Kendisi neredeyse hiç farketmeyecekti. Ama... bir şeyi daha gördü Flagg. İpin lifleri kopuyor, ayrılıyordu. Pencereden on beş metre kadar aşağıda oluyordu bu iş.

Flagg istese pencereye takılı demiri çevirebilir, Peter'i o yolla da düşürebilirdi. Dibe vardığında demir de kafasına çarpsın diye. Yahut baltayı savurup incecik ipi kesebilirdi de.

Ama suyu akıntısına bırakmayı yeğliyordu. Nitekim aşağıya seslendikten birkaç saniye sonra, olacaklar kendiliğinden oldu.

İpin kopma gerilimine vardığı anlaşıldı. İnce kordon, zorlandığı yerden, fazla gerilmiş keman yayı gibi ayrılıverdi.

"Güle güle küçük kuş!" diye bağırdı Flagg sevinçle. Pencereden eğilmiş, Peter'in düşüşünü seyretmeye çalışıyordu. Gülüyor, gülüyordu. "Güle gü..."

Birden sesi kesildi, gözleri açıldı. Suratı tıpkı kristale bakarkenki ifadesine büründü. Ağzı açıldı, içinden öfkeli bir çığlık kurtuldu. Bu korkunç çığlık, kulenin çökme gürültüsünden çok daha fazla sayıda insanın uykusundan uyanmasına yol açtı Delain'de.

133

PETER o sesi duydu, ipin koptuğunu hissetti.

Soğuk rüzgâr yüzüne bir başka türlü çarptı. Kendini düşmeye hazırladı. Bir saniye bile sürmeyecekti yere çarpması. Bunu biliyordu. Eğer anında ölmezse, acısı müthiş olacaktı.

İşte o anda Peter, Frisky' nin çektiği arabayla getirilip aşağıya istiflenmiş saray peçeteleri yığınının üzerine iniş yaptı. Deminden beri Ben, Dennis ve Naomi'nin deliler gibi istiflemeye çalıştığı peçetelerin üzerine. Uzaktan bakınca saman yığınına benzeyen o yığının yüksekliğini bilmeye imkan yoktu, çünkü bu konuda Ben'in, Dennis'in ve Naomi'nin tahminleri birbirinden farklıydı. Belki en sağlıklı tahmin, Peter'in tahmini olabilirdi. Ne de olsa, yığının orta yerine düşen o olmuştu. Peter'e göre, o hayat kurtaran peçete yığınının yüksekliği en azından sekiz metreydi. Bence de haklı olabilir, biliyor musunuz?

134

TAM orta yerine düştü ve kendine bir krater açtı. Sonra arka üstü yuvarlandı, hareketsiz yattı. Ben, tepeden Flagg'ın öfkeli bir çığlık attığını duyunca, "Bağırmana gerek yok, sihirbaz," dedi içinden. "Her şey senin istediğin gibi oldu işte. Nasılsa öldü o.. ne yaptıysak, kurtaramadık."

Ama Peter doğruldu. Gözleri şaşkın bakıyordu, sağ olduğu kesindi. Ben Staad, Flagg'a rağmen, çevrede bulunabilecek nöbetçilere rağmen, kendini tutamayıp bağırdı. Bir zafer çığlığı kurtuldu ağzından. Hemen Naomi'yi yakaladı, sarılıp öptü.

Dennis, *"Yaşasın!"* diye bir çığlık attı. Başı dönüyordu uşağın. *"Yaşasın Kral!"*

Flagg'ın sesi bir daha duyuldu. Avını kaçıran vahşi kuşlar gibi haykırıyordu. Kutlamalar, öpüşmeler bir anda kesildi.

"Kellelerinizle ödeyeceksiniz!" diye bağırıyordu Flagg. Öfkeden çıldırmıştı. *"Kellelerinizle ödeyeceksiniz hepiniz! Nöbetçiler, Needle'a koşun! Needle'a koşun! Mahkûm kaçtı! Katil prensi öldürün! Adamlarını öldürün! Hepsini öldürün!"*

Needle meydanını çevreleyen binalarda ışıklar yanmaya başlamıştı... iki yandan, koşan ayak sesleri, kılıç şakırtıları duyuluyordu.

"Prensi öldürün!" diye haykırıyordu Flagg tepeden. *"Adamlarını öldürün! Hepsini öldürün!"*

Peter ayağa kalkmaya çabaladı, tekrar devrildi. Aklı ona ayağa kalkması gerektiğini söylüyor, kaçmazlarsa hepsinin öldürülecekleri yolunda uyarıyordu onu... ama içinden bir başka ses de, kendisinin zaten ölmüş, ya da ağır yaralanmış olması gerektiğini fısıldıyordu. Bunlar rüya olmalıydı. Kendini yıllardır hayalinde yaşattığı peçetelerden bir yığının ortasına düşmüş sanıyordu... bu rüya olmaz da, ne olurdu?

Ben'in güçlü pençesi Peter'in koluna sarıldı... Peter rüyada olmadığını anladı.

"Peter, iyi misin? İyi misin?

"Sapasağlamım," dedi Peter. "Buradan kaçmamız gerek."

Dennis, *"Kralım!"* diye bağırdı, gözleri kamaşan Peter'in önünde kendini diz üstü yere attı. *"Ebedi sadakat yemini ediyorum! Ahdim olsun ki..."*

"Sonra yemin et," dedi Peter. Elinde olmadan gülüyordu. Ben onu çekip ayağa kaldırırken, Peter de Dennis'i çekip kaldırdı. "Gidelim buradan!"

"Hangi kapıya?" diye sordu Ben. Flagg'ın merdivenleri inmeye başlamış olması gerektiğini Peter kadar o da biliyordu. "Her yandan geliyorlar sese bakılırsa."

Ben'e göre, çarpışmayı hangi yöne karşı yapsalar, hepsi birdi. Sonunda nasılsa öldürüleceklerdi. Ama Peter, ister sersemlemiş olsun, ister olmasın, nereye gitmek istediğini çok iyi biliyordu.

"Batı kapısına!" dedi. "Hem de çabuk! Koşun!"

Dördü birlikte, peşlerinde Frisky'yle birlikte, koştular.

135

BATI kapısına elli metre kala, Peter'in grubu, yedi uykulu nöbetçiyle karşılaştı. Bu adamlar fırtınanın soğuğundan kurtulmak için şatonun mutfaklarından birine sığınmışlardı. Bir yandan bira içerek, bir yandan, torunlarına anlatacakları bir serüven yaşadıkları için sevinerek geçirmişlerdi zamanı. Fırtınayı serüven sanıyorlardı. Torunlarına daha neler neler anlatabileceklerinden haberleri yoktu. Onbaşıları yirmi yaşında bir çocuktu. Acemiydi daha. Ama o içki içmediği için bir dereceye kadar ayıktı. Görevini yapmakta da kararlıydı.

İki grup karşılaştığında onbaşı, "Kral adına, durun!" diye seslendi. Sesini tok çıkarmaya çalışmıştı ama, hikâyeciler hikâyelerini anlatırken gerçeğe sadık kalmak zorundadır. Ben size delikanlının sesinin gök gürültüsünden çok sinek vızıltısına benzediğini söylemek zorundayım.

Peter silahsızdı tabii. Ama Ben'le Naomi'nin kısa birer kılıcı vardı. Dennis'in de paslı hançeri yanındaydı. Üçü bir anda Peter'in önüne çıktılar. Ben'le Naomi'nin elleri kılıçlarının kabzasına doğru yükseldi. Dennis hançerini çekmişti bile.

"Durun!" diye bağırdı Peter. İşte onun sesi gerçek bir gökgürültüsüydü. "Silah çekmeyin!"

Hepsi afallamış, şoka uğramışlardı. Ben yan gözle Peter'e doğru baktı.

Peter adımını atıp öne çıktı. Gözleri ayın ışığında pırıl pırıl, sakalı uçuşarak dikilip durdu. Üzerinde kaba saba mahkûm elbiseleri vardı ama yüzü tam emir veren bir Kralın yüzüydü.

"Kral adına dur mu dedin?" diye sordu Peter, onbaşıya. Yürümeye başladı. Genç askerle araları yirmi santime indi. Asker bir adım çekildi. Kendisi kılıcını çekmiş olduğu halde, Peter'in elleri boş olduğu halde, yine de çekildi. "Ama *Kral benim,* onbaşı!"

Asker dudaklarını yaladı, dönüp arkadaşlarına baktı.

"Ama..." diye söze başladı. "Siz..."

Peter alçak sesle, "Adın ne senin?" diye sordu.

Onbaşının ağzı açık kalmıştı. Bir saniyede şişleyebilirdi Peter'i. Oysa kendini sudan çıkmış balık gibi çaresiz hissediyordu.

"Adın dedim, onbaşı!"

"Efendimiz... yani... tutuklu... siz... ben..." Genç asker biraz daha kekeledi, sonunda, "Adım Galen," demeyi başardı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Arkadaki gruptan bir başka asker, "Evet," dedi. "Seni tanıyoruz, *katil.*"

Peter yine o sakin, alçak sesiyle, "Ben babamı öldürmedim," dedi. "Onu öldüren Kralın sihirbazıydı. Şimdi bizi kovalıyor. Ona karşı uyanık olmanızı öneririm size. Yakında artık Delain'e bir zarar veremeyecek duruma düşecek. Babamın adına yemin ediyorum. Ama şimdi geçmeme izin vermek zorundasınız."

Uzun bir sessizlik oldu. Galen kılıcını tekrar kaldırdı. Peter'i şişlemeye niyetleniyormuş gibiydi. Peter hiç irkilmedi. Tanrılara bir can borcu vardı. Avaz avaz bağırarak çıplak bir bebek olarak dünyaya geldiği andan beri borçluydu bu canı onlara. Herkesin borcu o borçtu. Eğer şimdi ödenmesi gerekiyorsa... varsın ödesindi. Ama gerçek Kral oydu. O bir asi, bir katil değildi. Kaçmayacaktı. Geri çekilmeyecekti. Arkadaşlarının bu askere bir zarar vermesine de izin vermeyecekti.

Kılıç titredi. Sonra Galen kolunu yavaş yavaş sarkıttı, kılıcın ucu donmuş kaldırım taşlarına değdi.

"Bırakın geçsinler," diye mırıldandı onbaşı. "Belki katildir, belki değildir... tek bildiğim, bu işin karmaşık olduğu. Ben karışmayacağım. Kralların, prenslerin karmaşasında boğulmaya niyetim yok."

"Akıllı bir anan varmış, onbaşı," dedi Ben Staad ciddi bir sesle.

İkinci bir ses, beklenmedik bir anda, "Evet, bırakın geçsin!" diye patladı. "Ben ona kılıç kaldıramam. Batırsam kılıcım elimi yakacakmış gibime geliyor."

"Hatırlanacaksınız," dedi Peter onlara. Dönüp kendi arkadaşlarına baktı. "Peşimden gelin, çabuk olun. Bana neyin gerekli olduğunu biliyorum, onu nerede bulacağımı da biliyorum."

O anda Flagg da Needle'ın alt kapısından meydana fırlıyordu. Öyle bir kükreyiş kükredi ki, genç askerler yerlerinde büzüldüler, gerilediler, dağılıp her yöne doğru kaçışmaya başladılar.

"Gelin," dedi Peter. "Beni izleyin. Batı Kapısına!"

136

FLAGG ömründe koşmadığı kadar hızlı koşuyordu. Planlarının mahvolmak üzere olduğunu anlamıştı. Bu böyle olmamalıydı! İşin sonunun nerede geleceğini Peter gibi o da biliyordu.

Dağılan askerlerin hizasından geçerken onlara bakmadı bile. Hepsi rahat bir soluk aldılar, sihirbazın kendilerini görmediğini sandılar... oysa Flagg görmüştü. Her birini görmüş, iyice bellemişti. Peter öldükten sonra, bu askerlerin kafaları yıllarca şatonun duvarlarını süsleyecek mızrakların ucunda, diye düşünüyordu. Başlarındaki onbaşıya gelince... o önce zindanlara indirilecek, bin ölümü tattıktan sonra veda edecekti hayata.

Batı Kapısından fırladı, Batı Ana Yolundan şatoya doğru koştu. Evlerinden bu gürültünün ne olduğunu anlamak üzere çıkmış mahmur bakışlı insanlar, onun beyaz suratını, alev saçan gözlerini görünce kaçıştılar... çünkü o anda Flagg ilk defa olarak gerçek Flagg'a benziyordu. Tam bir şeytandı. Önüne çıkan ilk ev merdiveninin trabzanı üzerinden sıçrayarak aştı, merdivenin demir parmaklığı arkasında yeşil ışıklar çıkarırken o koşmaya devam etti.

Roland'ın dairesine gidiyordu.

137

PETER bir yandan koşarken Dennis'e, "Madalyon" diye seslendi. "Aşağıya attığım madalyon hâlâ sende mi?"

Dennis'in eli boynuna yükseldi, altın yüreği buldu. Sivri ucunda Peter'in kanı kurumuştu. Başını evet anlamında salladı.

"Ver onu bana"

Dennis koşma hızını düşürmeksizin madalyonu çıkarıp uzattı. Peter onu kendi boynuna geçirmedi. Zincirini avucuyla sıkı sıkı yakaladı, yürek sallanıp sıçramaya başladı, kızıl ışıklar yansıttı, o ışıklar duvarlarda dansetti.

"Az kaldı, dostlarım," diye soludu Peter.

Bir köşeyi döndüler. İlerde Peter, babasının dairesine açılan kapıyı görüyordu. Roland'ı en son burada görmüştü. Roland binlerce kişinin hayatından ve refahından sorumlu bir Kraldı. Aynı zamanda, oğluyla birkaç dakikalığına karşılıklı şarap içmekten, onunla çene çalmaktan memnun olan, şükran duyan bir ihtiyardı. Her şeyin sonu burada gelecekti.

Bir zamanlar babası Sivri Çekiç adlı okuyla bir ejderha öldürmüştü.

Genç prens, kanı şakaklarını döverken, *"Şimdi ben de aynı okla bir başka ejderhayı, çok daha büyük bir ejderhayı öldürmeye çalışacağım,* diye düşündü.

138

THOMAS ateşi yaktı, babasının pelerinini sırtına aldı, Roland'ın koltuğunu ateşe biraz daha yaklaştırdı. Çok geçmeden uyuyacağını sanıyordu. Ne de iyi olurdu! Ama o koltukta, o gözleri baykuş gibi bakarak, kafası ikide bir sallanarak otururken, bir an duvardaki av başlarına baktı, iki şey daha istediğini farketti. Alacaktı o iki şeyi. Kutsal şeylerdi ikisi de. Babasının sağlığında, onlara elini sürmeye dünyada cesaret edemezdi. Ama Roland artık ölmüştü. Thomas kalktı, bir sandalye çekip üzerine çıktı, duvardan Niner'in başı üzerine çakılı Sivri Çekici ve Büyük Yayı indirdi. Bir an ejderhanın yeşilimsi amber gözlerine baktı. Neler neler görmüştü kendisi o gözlerden bakarken. Ama şimdi karşıdan baktığında, yalnızca kendi solgun yüzünün yansımasını görüyordu. Tıpkı bir mahkûmun, hücresinden dışarı bakışını hatırlatıyordu o surattaki bakış.

Odadaki her şey buz gibi soğuktu. Ateş birazdan ısıtacaktı tabii. En azından şömeninin çevresini ısıtacaktı... ama daha vakit vardı. İşin garip yanı, her şeyin soğuk olmasına karşın, okun enikonu sıcak olmasıydı. Çocukken dinlediği efsaneyi hatırladı. Ejderha öldürmekte kullanılan bir silah, o ejderhanın sıcaklığını hiçbir zaman kaybetmiyordu bu efsaneye göre. *Herhalde doğruymuş o söz,* diye düşündü Thomas uykulu uykulu. Zaten okun sıcaklığında korkulacak bir şey yoktu. Tersine, rahatlatıyordu bile insanı. Thomas, bir elinde Büyük Yay, bir Sivri Çekiçle koltuğuna oturdu. Ağabeyinin şu anda bu oku aramaya geldiğinin, adım adım yaklaştığının farkında olmadığı gibi, Flagg'ın... kendi hayatının mimarı ve gardiyanı olan Flagg'ın Peter'i kovalamakta olduğundan da haberi yoktu.

139

AZ önce Thomas, babasının odası kilitli mi diye kaygılanmamıştı. Şimdi de Peter kaygılanmadı o konuya. Eski günlerde hiç kilitlenmezdi o oda. Zaten şimdi de kilitli değildi.

Peter'in kulpu bastırması yetti. Peşinde arkadaşlarıyla birlikte hızla odaya daldı. Frisky deliler gibi havlıyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Herhalde Frisky daha iyi anlıyordu durumu. Zehir gibi kara bir koku çıkaran, Doğu Baronluğunun kömür ocaklarından beter bir koku çıkaran şey, peşlerindeydi. Yaklaşıyordu. Gerekirse Frisky o kokunun sahibiyle döğüşürdü. Ölümüne döğüşürdü hem de. Ama eğer konuşmasını bilse, onlara arkadaş yaklaşan bu kara kokulu şeyin insan olmadığını da söylerdi. Bir canavardı onları kovalayan. Korkunç bir YARATIKtı.

Ben, "Peter, burada ne...'" diye soracak oldu ama Peter aldırmadı. Neyi istediğini biliyordu. Niner'in başının yukarısına yayla oku almak üzere elini uzattığında eli havada kaldı.

İkisi de yerinde yoktu.

Kapıdan en son giren Dennis dönüp kanadı kapadı, sürgüyü itti. O anda kapıya bir tek yumruk indi. Demirlerle desteklenmiş tahtalar korkunç bir ses çıkardı.

Peter arkaya baktı, gözleri iri iri açıldı. Dennis'le Naomi gerilediler. Frisky sahibesinin önünde duruyor, kapıya bakarak hırlıyordu. Yeşilimsi ela gözlerinin bebekleri, aklarının ortasında, sanki küçülmüştü.

"Yol verin!" diye kükredi Flagg. *"Kapıyı açın!"*

"Peter!" Bu çığlık Ben'den yükselmişti. Delikanlı kılıcını da çekti.

Peter, *"Geri çekilin!"* diye bağırdı. *"Canınızı seviyorsanız geri çekilin! Hepiniz! Uzaklaşın o kapıdan!"*

Flagg'ın mavi ışıklar çıkaran yumruğu kapıya ikinci kere inerken hepsi odanın dört yanına dağıldılar. Menteşeler, sür-

gü, demir çubuklar aynı anda, top patlaması gibi bir sesle patladı, tahtaların aralıklarından içeriye mavi ışıklar doldu. Sonra tahtalar da parçalandı. Yongalar dört bir yana saçıldı. Kapı kanadının geri kalanı bir an daha ayakta kaldı, büyük bir gürültüyle odanın içine yıkıldı.

Koridorda Flagg duruyordu. Kukuletası arkasına sarkmıştı. Yüzü balmumu gibi bembeyazdı. Ciğer gibi dudakları gerilmiş, dişleri gözüküyor, gözleri fırınlar gibi yanıyordu.

Elinde cellat baltasını tutmaktaydı.

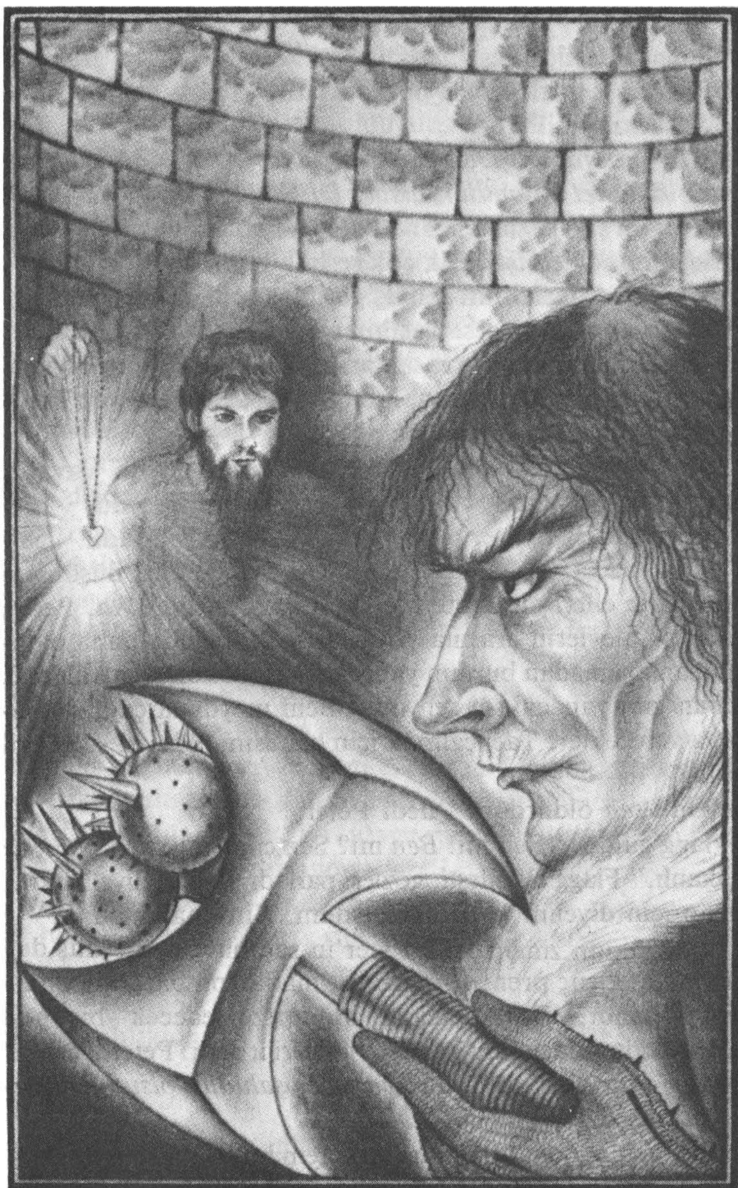
Orada bir daha durdu, sonra adımını atıp odaya girdi. Sola baktı, Dennis'i gördü. Sağa baktı, Ben'le Naomi'yi gördü. Ayaklarının dibinde Frisky hırlıyordu. Flagg'ın gözleri onları iyice ezberledi... ilerde kullanılacak bu bilgiyi dosyaladı... sonra hepsini bir kenara bıraktı. Gözleri Peter'e dikilmiş, ilerledi.

''Düştün ama ölmedin,'' dedi. ''Belki tanrıların sana iyi davrandığına inandın. Ama aslında tanrılar seni bana sakladı. Şimdi dua et de, yüreğin çatlayıp şu anda öldürsün seni. Diz çök ve buna dua et. Çünkü benim getireceğim ölüm çok daha beter olacak.''

Peter olduğu yerde duruyordu. Karşısında Flagg, arkasında babasının koltuğu vardı. O koltukta Thomas oturuyor, hiç kimse onu farketmiyordu. Peter, Flagg'ın alevli gözlerine korkusuzca baktı. Flagg bu çelik bakışların karşısında bir an sarsılır gibi oldu, sonra o insanlık dışı sırıtması tekrar yüzünde belirdi.

''Sen ve arkadaşların bana sorun çıkardınız, prensim,'' diye fısıldadı. ''Hem de büyük sorunlar çıkardınız. Seni çoktan öldürmem gerekirdi. Ama şimdi bütün sorunların sonu gelecek.''

''Seni tanıyorum,'' dedi Peter ona. Silahsız olmasına rağmen sesi dengeli ve korkusuzdu. ''Sanırım babam da tanıyordu seni. Ama o çok güçsüzdü. Şimdi hakkım olan Krallığı ben elime alıyorum ve *sana ben emir veriyorum, şeytan!''*

Peter dikleşti, irileşti. Şöminedeki ateşin alevleri gözlerinde yansıdı, o gözleri pırıl pırıl parlattı. O anda sapına kadar Delain Kralıydı Peter.

"Defol buradan! Delain'i artık rahat bırak! Git ve bir daha da dönme! Kovuldun artık! DEFOL BURADAN!"

Peter bu son sözü kendi sesinden çok daha güçlü bir sesle, gürleyerek söylemişti. Pek çok sesin bileşimi gibi çıkmıştı bu ses ağzından. Delain'in gelmiş geçmiş tüm Kral ve Kraliçelerinin toplamıydı bu ses. Tarihin en gerilerine kadar uzanan, bu şato henüz konarken insanların biraraya toplanıp oluşturduğu kerpiç kulübelerin topluluğuyken başlayan, hep sürüp giden bütün seslerin toplamıydı.

Flagg'ın yine büzüldüğü görüldü. Sonra ilerledi. Yavaş... çok yavaş. Kocaman baltası sol elinde sallanıyordu.

"Sen emirlerini öteki dünyada ver," diye fısıldadı. "Kaçmakla bana yararın oldu. Keşke bunu ben kendim düşünseydim. Sana ellerimle sahte bir kaçış hazırlardım. Ah, Peter, kafan şu alevlerin arasına yuvarlanacak, beynin daha öldüğünü anlayamadan burnun yanık saçlarının kokusunu alacak. Baban gibi yanacaksın sen de... Beni meydana çağırıp madalya verecekler! Tacı çalmak için babasını öldüren sen değil misin?

"Onu *sen* öldürdün," dedi Peter.

Flagg güldü. "Ben mi! *Ben* mi? Sen çıldırmışsın o hücrede delikanlı." Flagg ciddileşti, gözleri parladı. "Ama diyelim ki... bir an için diyelim ki ben öldürdüm. Kim inanır buna?"

Madalyonun zinciri hâlâ Peter'in sağ bileğine geçmiş durumdaydı. Genç prens elini uzattı, madalyon bileğinin altından sallandı. Göz alacak, hipnotize edecek biçimde sallanıyordu. Flagg onu görünce gözleri irileşti. Peter içinden, *tanıyor onu,* diye düşündü. *Tanrılar şahidim olsun ki tanıyor bu madalyonu!*

"Sen benim babamı öldürdün. Hem böyle bir şeyi ilk defa yapmıyordun. Unutmuşsun galiba. Gözlerinden okuyorum

unuttuğunu. İkinci Alan'ın kötü krallık döneminde Leven Valera senin yoluna dikilince, karısı zehirlenmiş olarak bulundu. Herkes katilin Valera olduğuna kesinlikle inandı. Şimdi benim suçluluğuma da inandıkları gibi."

"Onu nereden buldun, küçük sıpa!?" diye fısıldadı Flagg. Naomi'nin soluğu boğazına tıkanır gibi oldu.

"Evet, unutmuşsun," diye tekrarladı Peter. "Herhalde senin gibi yaratıklar er geç, kendilerini tekrarlamak zorunda kalıyorlar. Çünkü senin gibiler yalnızca birkaç basit hile biliyor, o kadar. Bir süre sonra, birileri o hilelerin iç yüzünü görebilmeye başlıyor. Galiba bizleri kurtaran tek şey de bu."

Madalyon sallanıyor, ateşin ışıklarını yansıtıyordu.

"Kim aldırış eder diyorsun öyle mi? Kim inanır diyorsun," diye devam etti Peter. "Çok kişi inanır. Söyleyeceklerimizin hiçbirine inanmasalar bile, senin gerçekten tahmin ettikleri kadar yaşlı olduğuna inanacaklardır, canavar."

"Ver onu bana!"

"Eleanor Valera'yı sen öldürdün. Babamı da sen öldürdün."

"Evet, ona şarabı ben getirdim," dedi Flagg birden. Gözleri ışıklar saçıyordu. "Alev alev yandığı zaman güldüm ona. Sen Needle'ın merdivenlerini çıkarken daha da çok güldüm. Ama şu anda bu odada olup bu sözlerimi duyanların hepsi yakında ölmüş olacak. Bu odaya şarap getirdiğimi hiç kimse görmedi! Yalnızca seni gördüler!"

O sırada, Peter'in arkasından yepyeni bir ses duyuldu. Güçlü bir ses değildi. Ancak duyulabilecek bir sesti. Titriyordu da. Ama hepsini çok etkiledi. Flagg'ı bile.

"Seni bir gören oldu," dedi Peter'in kardeşi Thomas oturduğu koltuktan. "*Ben* gördüm seni, sihirbaz."

140

Peter yana doğru bir adım attı, dönüp baktı. Madalyon hâlâ kolunun bileğinden sallanıyordu.

"Thomas!" demeye çalıştı, ama sesi çıkmadı. Kardeşindeki değişiklikler onu dehşete düşürmüştü. Çocuk şişmanlamış, sanki yaşlanmıştı. Zaten Roland'a her zaman Peter'in benzediğinden daha çok benzerdi. Şimdi o benzerlik öylesine artmıştı ki, ürküntü veriyordu insana.

"Thomas!" demeye çalıştı yine. Yayla okun neden yerinde olmadığını o anda anladı. Yay Thomas'ın kucağında yatıyordu. Ok da yaya dayanmıştı.

Flagg o anda bağırdı, ileriye doğru atıldı, cellat baltasını kafasının yukarısına doğru kaldırdı.

141

BU çığlık öfke çığlığı değil, korku çığlığıydı. Flagg'ın bembeyaz suratı çok gergindi. Saçları dik dik duruyordu. Dudakları gevşemiş gibi titremekteydi. Peter gerçi demin gördüğü benzerliğe şaşmıştı ama, kardeşini iyi tanırdı. Flagg ise, ateşin o esrarengiz ışığında karşısında beliren görüntüye kanmıştı.

Peter'i unuttu, elinde baltasıyla dosdoğru koltukta oturan hayalete saldırdı. İhtiyarı bir kere zehirle öldürmüştü. Ama işte o yine gelmiş, leş gibi bira kokan peleriniyle aynı koltuğa oturmuştu. Okuyla yayı elinde, Flagg'a çökmüş, suçlayıcı gözlerle bakıyordu.

"Hortlak!" diye haykırdı Flagg. *"İster hortlak ol ister cehennem zebanisi! Vız gelirsin bana! seni bir kere öldürdüm! Yine öldüreceğim! Aiiiyyyyyyyeeeee...!"*

Thomas okçulukta her zaman usta olagelmişti. Gerçi Peter'in hücrede kaldığı yıllarda pek av alanına gitmemişti ama, ister sarhoş ister ayık olsun, babasının keskin gözü onda da vardı. Kendi yayı da çok iyiydi ama, bunun kadar değildi. Damarlarına yepyeni bir gücün dolduğunu hissediyordu yayı gererken. Kocaman, çok zarif bir yaydı elindeki. Bir uçtan bir uca iki buçuk metreden fazlaydı. Oturduğu yerde pek de is-

tediği gibi geremiyordu. Ama kırk beş kiloluk kuvvetle asılırken hiç zorlanmadı.

Sivri Çekiç belki de dünyanın gelmiş geçmiş en iyi okuydu. İyi cins ağaçtan yontulmuş, dibindeki üç tüy de Andua kuşlarının kuyruğundan alınmıştı. Burnu çelikti. Yay gerilirken ok iyice ısındı. Thomas o sıcaklığı yüzünde fırın gibi hissetti.

"Sen bana hep yalan söyledin, sihirbaz," dedi alçak sesle... ve okunu saldı.

Ok hemen yaydan ayrılıp uçtu. Odayı aşarken Leven Valera'nın madalyonunun tam ortasından geçti. Madalyon hala Peter'in bileğinden sallanıyordu havada. Altın zincir bir 'çıt' sesiyle ikiye ayrıldı.

Size daha önce de söylediğim gibi, kuzey ormanlarındaki sonuçsuz arayışı sırasında karların üzerinde kamp kurdukları geceden beri Flagg hep hatırlayamadığı bir rüya görüp duruyordu. Uyandığında sol elini gözüne bastırmış durumda buluyordu kendini. Sanki orasından yara almış gibi. Dakikalarca yanıyordu gözü uyandıktan sonra. Ama incelediğinde, orada bir şey bulamıyordu.

Şimdi Roland'ın oku, ucunda Valera'nın yürek biçimi madalyonunu da taşıyarak dosdoğru odanın ortasından uçtu ve o göze saplandı.

Flagg bağırdı, iki başlı baltası elinden düştü, yere değdiği anda da parça parça oldu. Flagg geriye doğru sendeledi, tek gözü ateşler saçarak Thomas'a baktı. Öteki gözüne, ucunda Peter'in kanını taşıyan yürek madalyon oturmuştu. Madalyonun yanlarından, kesinlikle kan olmayan, kapkara, leş kokulu bir sıvı dışarıya sızıp duruyordu.

Flagg bir daha bağırdı, diz çöktü...

... ve bir anda yok oldu.

Peter'in gözleri iri iri açıldı. Ben Staad bir çığlık attı. Flagg'ın giysileri bir an eski biçimlerini korudular, havada durdu-

lar... madalyon da havada durdu. Ondan sonra giysiler yıkıldı, Sivri Çekiç çatırtıyla yere düştü. Çelik ucundan dumanlar çıkıyordu. Yürek bir an kıpkırmızı kesildi, ondan sonra, taşların üzerine düştüğü yerde, yani sihirbazın kaybolduğu yerde, ebediyen yürek biçiminde izi kaldı.

Peter kardeşine döndü.

Thomas'ın inanılmaz sakinliği sona ermişti. Artık Roland'a da benzemiyordu. Korkmuş ve çok yorulmuş bir çocuğa benziyordu yalnızca.

142

ÖMÜRLERİNİN sonuna kadar mutlu ve bahtiyar yaşadılar mı peki?

Hayır. Masallar ne derse desin, hiç kimse ömrünün sonuna kadar mutlu ve bahtiyar yaşamaz. Onların da, iyi günleri oldu, kötü günleri oldu... tıpkı sizin gibi. Zaferleri de oldu, yenilgileri de oldu... yine sizin gibi. Zaman zaman kendilerinden utandılar, ellerinden gelenin en iyisini yapmadıklarını hissettiler, bazen de tanrıların istediği gibi davrandıklarından emin olup mutlu oldular. Yani demek istediğim, ellerinden geldiği kadar iyi yaşadılar her biri. Kimi diğerlerinden uzun yaşadı ama hepsi de iyi birer hayat sürdüler, cesaret göstermekten kaçınmadılar. Ben hepsini çok seviyorum, onlara olan sevgimden de utanmıyorum.

Thomas'la Peter birlikte Delain'in yeni başyargıcına gittiler, Peter geçici bir süre için tekrar tutuklandı. Krallık mahkûmu olarak geçirdiği bu ikinci süre birincisinden çok daha kısa oldu. Yalnızca iki saat sürdü. Thomas'ın hikâyesini anlatması on beş dakika aldı, başyargıç da, Flagg'ın onayıyla atanmış çekingen bir adam olduğundan, sihirbazın ortadan kaybolduğundan emin olmak için üç çeyrek daha uğraştı.

Ondan sonra suçlama geri çekildi.

O akşam hepsi... yani Peter, Thomas, Ben, Naomi, Dennis ve Frisky, Peter'in eski odasında bir araya geldiler. Peter hepsine şarap ikram etti, Frisky'ye bile biraz şarabı küçük bir tabağa koyarak sundu. Tek reddeden Thomas oldu.

Peter, Thomas'ın da şatoda, yanında kalmasını istiyordu. Ama Thomas, eğer kalırsa vatandaşların onu parça parça edeceklerini ileri sürdü... bence de hakkı vardı.

"Çocuktun o zaman," dedi Peter ona. "Seni çok korkutan güçlü bir yaratığın boyunduruğu altındaydın."

Thomas hazin hazin gülümseyerek, "Bu dediklerin kısmen doğru," diye kabullendi. "Ama halk bunları hatırlamayacaktır Peter. Yalnızca Vergi Getiren Thomas'ı hatırlayacak, üzerine çullanacaklardır. Beni yakalamak için duvarları bile yıkarlar sanıyorum. Flagg gitti, ben kaldım. Gerçi kafamın pek değeri yok ama, ona bir süre daha sahip olmakta kararlıyım." Sustu, kendiyle tartışır gibi göründü, sonra devam etti. "En iyisi buradan uzaklaşmak benim için. Nefretim ve kıskançlığım bir alev gibidir. Şu anda onları hissetmiyorum ama, senin yönetiminin gölgesinde birkaç yıl kaldıktan sonra, belki eski huylarım geri döner. Kendimi biraz tanımaya başladım artık, görüyorsun. Evet... biraz. Yo, gitmem gerek, Peter. Hem de bu gece. Ne kadar erken gidersem o kadar iyi olur."

"Ama... nereye gideceksin?"

"Uzun bir ava," dedi Thomas. "Güneye herhalde. Beni bir daha görürsün belki, belki göremezsin. Güneye doğru gideceğim. Vicdanımda çok ağır yükler var. Çok çile çekmek, pişmanlık getirmem gerekiyor."

"Nasıl bir av bu?" diye sordu Ben.

"Flagg'ı arayacağım." Thomas'ın cevabı kararlıydı. "Oralarda bir yerde olmalı. Ya bu dünyada, ya da başka bir dünyada, ama oralarda bir yerde. Bunu biliyorum. Rüzgârda onun zehirinin kokusunu alıyorum. Elimizden son anda kurtuldu.

Bunu siz de biliyorsunuz, ben de. Onu bulup öldüreceğim. Hem babamın öcünü alacağım, hem de kendi günahımın kefaretini ödemiş olacağım. Önce güneye gideceğim, çünkü onun o tarafta olduğunu hissediyorum.''

Peter, ''Ama kiminle gideceksin?'' diye sordu. ''Ben seninle gelemem... burada yapılacak pek çok iş var. Yalnız gitmene de izin veremem!'' Çok kaygılı görünüyordu. Eğer sizde de o günlerin dünyasının bir haritası olsa, neden böyle kaygılı olduğunu anlardınız. Haritalarda güney kocaman bir beyazlık olarak gösteriliyordu o sıralar.

Dennis'in sesi hepsini şaşırttı. ''Ben giderim, Kralım,'' dedi genç uşak.

İki kardeş şaşkın bakışlarını ona çevirdiler. Ben'le Naomi de dönüp baktılar. Frisky bile şarabından başını kaldırmıştı. Oysa o ana kadar keyifle, hevesle içiyordu bu yeni tattığı içkiyi. Kokusundan hoşlanmıştı. Serin, mor kadife gibi bir kokuydu bu koku. Tadı kadar iyi değildi ama... hemen hemen ona yaklaşıyordu.

Dennis utanıp kızardı. Yerine oturmadı. Ayakta sürdürdü sözlerini.

''Her zaman iyi bir efendi oldunuz bana, Thomas,'' dedi. ''Sizden özür dilerim, Kral Peter, ama ben Thomas'ın hâlâ efendim olduğunu hissediyorum. Ayrıca o fareyi bulup sizin Needle'a kapatılmanıza da ben sebep olduğuma göre, Kralım...''

''Saçma!'' diye patladı Peter. ''Unutuldu onların hepsi.''

''Ben unutmadım ama!'' Dennis kararlı gibiydi. ''Belki benim için de gençtin, aklın ermiyordu diyeceksiniz. Ama beri yandan, benim de kefaretimi ödemem gereken birtakım günahlarım var. Bunu hissediyorum.''

Utangaç bakışlarla Thomas'a döndü.

''Beni yanınıza alırsanız, sizinle gelmek istiyorum, efendim Thomas. Avınızda ben de yanınızda olmak istiyorum.''

Thomas'ın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Seni çok isterim ve şükran duyarım, Dennis. Umarım yemek pişirmesini de benden iyi biliyorsundur."

Hemen o gece karanlıktan yararlanarak yola çıktılar. Yaya giden iki kişi... sırtlarında denkleri, gecenin içinde uzaklaştılar. Bir tek kere arkalarına bakıp el salladılar, sonra görünmez oldular.

Geride kalanların üçü de onlara el salladı. Peter yüreği yarılırcasına ağlıyordu. Gerçekten yüreğinin yarılacağını sanıyordu çocuk.

"Onu bir daha asla göremeyeceğim," diye geçiriyordu içinden.

Eh, belki gördü, belki de görmedi. Ama bana sanki gördü gibi geliyor, biliyor musunuz! Size söyleyebileceğim pek az şey kaldı. Ben'le Naomi'nin sonradan evlendiklerini söyleyebilirim, Peter'in uzun ve iyi bir yönetim uyguladığını söyleyebilirim, Thomas'la Dennis'in de başından pek çok garip serüvenler geçtiğini söyleyebilirim. Flagg'ı tekrar gördüler... ve onunla kapıştılar.

Ama artık vakit geç oldu... bütün bunlar bir başka masala kalsın, bir başka gün anlatılsın.

B İ T T İ